СІМ ЧОЛОВІКІВ ЕВЕЛІН Г'ЮҐО

ТЕЙЛОР ДЖЕНКІНС РЕЙД

Тейлор Дженкінс Рейд
«Сім чоловіків Евелін Г‘юґо»

Жанр: Історичний любовний роман
Вікове обмеження: 16+

Анотація

Постаріла і відлюдькувата голлівудська кіноікона Евелін Г’юґо нарешті готова розповісти правду про своє гламурне та скандальне життя. Але коли вона обирає для цієї роботи нікому невідому репортерку з журналу Монік Ґрант, ніхто не здатен відчути більше здивування, аніж сама Монік. Чому вона? Чому зараз?

Зараз Монік не зовсім на вершині світу. Чоловік пішов від неї, а в професії вона так нічим і не відзначилася. Незалежно від того, чому Евелін вибрала її для написання своєї біографії, Монік сповнена рішучості використати цю можливість, щоб дати поштовх своїй кар’єрі.

Покликана до розкішної квартири Евелін, Монік зачаровано слухає, як актриса розповідає свою історію. Починаючи від дороги до Лос-Анджелеса в 1950-х, аж до рішення залишити шоу-бізнес у 80-х і, звісно, сімох чоловіків на цьому шляху, Евелін розкриває історію про безжальні амбіції, несподівану дружбу та велике заборонене кохання. Монік починає відчувати справжній зв’язок з легендарною зіркою, але коли історія Евелін наближається до завершення, стає зрозуміло, що їх долі перетинаються трагічним і незворотним чином.

Для Лайли,
розгроми цей патріархат, серденько

«New York Tribune»

Евелін Г'юґо виставляє сукні на аукціон

2 березня, 2017 рік

егенда кіно та «It girl» [1]60-х років, Евелін Г'юґо, щойно оголосила, виставляє на аукціон «Крісті'с» 12 своїх найбільш пам'ятних онь, щоб зібрати гроші на дослідження з метою лікування раку дей.

свої 79 років Г'юґо вже давно встигла стати іконою гламуру та гантності. Вона відома своїм особистим стилем, одночасно тєвим і стриманим, і багато з найвідоміших образів Г'юґо жаються пробивним камінням моди та голлівудських архівів.

, хто хоче мати частинку історії Г'юґо, будуть заінтриговані не ше самими сукнями, а й історіями про те, коли вони були одягнені. родаж буде включена смарагдово-зелена сукня від Міранди Ла ди, яку Г'юґо одягла на церемонію вручення премій ериканської кіноакадемії 1959 року, фіолетове суфле, сукню з анзи та широким вирізом, яке вона одягла на прем'єру «Анни еніної» у 1962 році, та темно-синю шовкову від Майкла ддекса, в яку вона була одягнена у 1982 році, коли отримала скар» за фільм «Все для нас».

юґо пережила свою частку голлівудських скандалів, не останній з х – це її сім шлюбів, включаючи стосунки, що тривали ціле ятиліття з кінопродюсером Гаррі Кемероном. У двох півудських інсайдерів навіть з'явилася донька, Коннор Кемерон, , безсумнівно, повпливала на аукціон. Пані Кемерон померла нулого року від раку грудей невдовзі після того, як їй виповнився ік.

велін Елена Геррера народилася у 1938 році, у сім'ї кубинських іграмтів і виросла в районі «Хел'с кітчен» у Нью-Йорку. У 1955 ці вона потрапила до Голлівуду, стала білявкою, і її перехрестили Евелін Г'юґо. Майже за одну ніч Г'юґо стала членом голлівудської ги. Вона залишалася у центрі уваги понад три десятиліття, перш

пішла на пенсію наприкінці 80-х та вийшла заміж за фінансиста берта Джеймісона, старшого брата акторки Селії Сент-Джеймс, чі володарки «Оскара». Зараз овдовівши від свого сьомого овіка, Г'юґо проживає на Мангеттені.

адприродно красива, взірець гламуру та зухвалої сексуальності, ґо вже давно є джерелом захоплення кіноманів у всьому світі. кується, що на цьому аукціоні буде зібрано понад 2 мільйони ларів.

Автор статті: Прія Емріт

Розділ 1

- Можеш зайти до мене в офіс?
озираюся на столи позаду мене, а потім знову повертаюся до енкі, намагаючись з’ясувати, з ким саме вона розмовляє. Я вказую ьцем на себе.
- Ви маєте на увазі мене?
- Так, Монік, тебе. — нетерпеливо відрізала Френкі. — Ось чому я зала: «Монік, ти можеш зайти до мене в офіс?»
- Вибачте, я почула лише останню частину.
ренкі обертається. Я беру свій блокнот і йду за нею.
Френкі було щось особливе. Я не впевнена, що можна сказати, и вона була традиційно привабливою – у неї були суворі риси иччя та широко розміщені очі, – але все ж вона була тою, на кого не змогли б дивитися без захоплення. З її худим тілом заввишки ть футів, коротко підстриженим афро та її прихильністю до равих кольорів і великих прикрас, Френкі, заходячи до кімнати, ивертає увагу всіх.
она була однією з причин, чому я обрала цю роботу. Я слідкувала чею, коли навчалася на факультеті журналістики, читала її статті сторінках того ж самого журналу, яким вона тепер керує, та у му я зараз працюю. І чесно кажучи, для мене є щось, що надихає, ому, що темношкіра жінка керує організацією. Мене, як жінку двох , – світло-коричнева шкіра та темно-карі очі, дані мені від мого ношкірого батька та з великою кількістю веснянок на обличчі – дяки моїй білосніжній матері – Френкі змушує відчути себе більш вненою, вона дає надію, що колись я теж зможу чимось керувати.
- Сідай, — каже Френкі й показує на помаранчевий стілець на тилежному боці свого столу «Люсіт».
спокійно сідаю, схрестивши ноги, та дозволяю Френкі говорити шою.
- Отже, дивний поворот подій, — каже вона, дивлячись на свій п’ютер. — Люди Евелін Г’юґо пропонують нам сенсацію, клюзивне інтерв'ю.

ені так і хочеться сказати «От лайно», а також «Чому ти мені це ориш?»
- Про що конкретно? — врешті запитую я.
- Я припускаю, що це пов’язано з аукціоном суконь, який вона водить, — каже Френкі. — Гадаю, що для неї дуже важливо рати якомога більше грошей для Американського фонду боротьби аком молочної залози.
- Але вони цього не підтверджують?
ренкі хитає головою.
- Вони підтверджують лише те, що Евелін має що сказати.
велін Г'юґо – одна з найбільших кінозірок усіх часів. Їй навіть не рібно було щось говорити, щоб люди слухали.
- Це може стати великою подією для нас, чи не так? Я маю на зі, що вона жива легенда. Хіба вона не була одружена вісім разів, щось таке?
- Сім, — каже Френкі. — І так. Це має величезний потенціал. Ось му я сподіваюся, що ми з тобою впораємося.
- Що ви маєте на увазі?
ренкі робить великий вдих і, дивлячись на її обличчя, починає ватися, що мене ось-ось звільнять. Але потім вона сказала таке:
- Евелін забажала тебе.
- Мене?
е вже був другий раз за ці п’ять хвилин, коли я була шокована , що хтось зацікавився розмовою зі мною. Мені варто рацювати над своєю впевненістю. Було таке враження, ніби її одавно відлупцювали та змішали з багнюкою. Хоча навіщо вати, що вона у мене коли-небудь була міцною.
- Чесно кажучи, у мене була така ж реакція, — сказала Френкі.
епер скажу чесно, я навіть трішки образилась. Хоча, я, звісно, уміла причини того, чому вона так відреагувала. Я працюю у вант» менше як рік, в основному роблю маленькі твори. До цього ела блог для «Діскурс», сайту про поточні події та культуру, який иває себе новинним журналом, але фактично є лише блогом із равими заголовками. Я писала переважно для розділу «Сучасне тя», висвітлюючи популярні теми та думки.

ісля років фрилансу, «Діскурс» став паличкою-виручалочкою. Але и «Вівант» запропонував мені роботу, я не втрималася. Я ристалася шансом вступити в інституцію, попрацювати серед енд.

перший робочий день я проходила повз стіни, прикрашені ьтовими обкладинками, на яких змінювалася культура – ладинкою з жіночою активісткою Деббі Палмер, що стояла пеною у витонченій позі на вершині хмарочоса з видом на нгеттен у 1984 році; із художником Робертом Тернером, який ює полотно, а в тексті говорилося, що він хворий на СНІД, у 1991 ці. Бути частиною світу «Вівант» було сюрреалістично. Я завжди іла бачити своє ім'я на його глянцевих сторінках.

пе, на жаль, протягом останніх дванадцяти випусків я не робила ого, окрім як ставила банальні запитання людям зі старими шима[2], в той час як мої колеги з «Діскурса» намагаються змінити ; створюючи вірусний контент. Тож, простіше кажучи, я не дуже оволена собою.

- Зрозумій, це не означає ми тебе не любимо, ми любимо, — каже енкі. — Ми думаємо, що у «Вівант» тобі призначені великі справи, я сподівалася залучити до цього інтерв'ю когось із наших більш відчених гравців. Тому я хочу бути відвертою, коли кажу, що ми подали тебе як кандидатуру команді Евелін. Ми надіслали п'ять иких імен, і вони повернулися з цим.

ренкі повертає екран свого комп'ютера до мене і показує ктронний лист від когось, на ім'я Томас Велч, який, як я пускаю, є публіцистом Евелін Г'юґо.

ід: Томаса Велч
ому: Троуп, Френкі
опія: Стеймі, Джейсон; Паверс, Райан

е має бути Монік Ґрант або ж Евелін відхиляє пропозицію.

приголомшено дивлюся на Френкі. І, чесно кажучи, мене трохи зило, що Евелін Г'юґо хоче мати зі мною справу.

- Ти знайома з Евелін Г'юґо? І що взагалі відбувається? — итує Френкі, повертаючи комп’ютер до свого боку столу.
- Ні, — кажу я, здивована навіть тим, що мені ставлять таке итання. — Я бачила кілька фільмів із нею, але вона народилася хи раніше мого часу.
- Ти не маєш із нею ніяких особистих стосунків?
хитаю головою.
- Точно ні.
- Хіба ти не з Лос-Анджелеса?
- Так, але я вважаю, що єдина причина чому б я могла мати йсь зв’язок з Евелін Г’юґо, це якби мій тато працював над одним ільмів з нею. Він був фотографом на знімальному майданчику. Я ку запитати у мами.
- Чудово. Дякую. — Френкі очікувально поглянула на мене.
- Ви хочете, щоб я запитала прямо зараз?
- Якщо це можливо.
виймаю з кишені телефон і пишу мамі повідомлення: «Чи цював тато коли-небудь над фільмами Евелін Г’юґо?»
а екрані з’являються три крапки. Я підіймаю голову, і виявляю, що енкі намагається зазирнути у мій телефон. Побачивши, що я її мітила, вона відкидається назад.
ій телефон дзеленчить.
Можливо? — пише моя мама — Їх було так багато, що важко й дати. А навіщо тобі це?
Довга історія, — відповідаю я, — Намагаюся з’ясувати, чи маю я йсь зв’язок з Евелін Г’юґо. Думаєш, тато був знайомий із нею?»
Ха! Ні. — Відповідає мама. — Твій батько ніколи не спілкувався ні им зі знаменитостей на знімальному майданчику. Хоч би як я не магалася змусити його потоваришувати із зірками.»
сміюся.
- Схоже, ні. У мене немає зв’язку з Евелін Г’юґо.
ренкі киває.
- Гаразд, тоді інша теорія полягає в тому, що її люди вибрали ось із меншим впливом, щоб вони могли контролювати тебе і, им чином, все те, що ти напишеш.
відчула, як мій телефон знову завібрував.

Ги нагадала мені, що я хотіла надіслати тобі коробку старих робіт
а. Там можна знайти чудові речі. Мене вони влаштовують і тут,
я думаю, що тобі вони сподобаються ще більше. Надішлю цього
ня.»
- Ви гадаєте, що вони полюють на слабких, — кажу я Френкі.
ренкі м'яко посміхається.
- Щось типу того.
- Отже, люди Евелін заглядають в мастгед[3], знаходять моє ім'я як
ьменника нижчого рівня і думають, що можуть знущатися з мене.
такий їхній план?
- Цього я й боюся.
- І ви говорите мені це тому, що...
ренкі обмірковує свої слова.
- Тому, що я не думаю, що ти дозволиш їм попихатись собою.
ні здається, вони тебе недооцінюють. І я хочу цей матеріал. Я
у, щоб це було на перших шпальтах.
- Що ви хочете цим сказати? — питаю я, вовтузячись у кріслі.
ренкі плескає перед собою в долоні й кладе їх на стіл,
иляючись до мене.
- Я запитую в тебе, чи вистачить тобі сміливості зробити це.
усіх речей, які могли б запитати мене сьогодні, це, ймовірно, було
десь дев'яти мільйонним варіантом. Чи вистачить у мене
пивості протистояти Евелін Г'юґо? Та я поняття не маю.
- Так, — кажу я нарешті.
- І це все? Просто «так»?
хочу цю можливість. Я хочу написати цю історію. Мені набридло
и на дні тотемного стовпа. І мені потрібна перемога, до біса.
- Дідько, так?
ренкі киває, роздумуючи.
- Краще, але я все ще не переконана.
ені тридцять п'ять років. Я пишу понад десять років. Одного дня я
у видати свою книгу. Я хочу сама вибирати свої історії. Зрештою
очу бути тією, ім'я якої згадують, коли телефонує хтось типу
елін Г'юґо. І мене зовсім не випробовують на повну силу тут, у
вант». Якщо я збираюся потрапити туди, куди я хочу, щось

инно відбутися. Хтось має зійти з мого шляху. І це має статися
дко, бо ця проклята кар'єра — це все, що у мене є. Якщо я хочу,
б щось змінилося, я повинна змінити себе. І, мабуть, негайно.
- Евелін хоче мене, — кажу я. — Ти хочеш Евелін. Здається, це не
і потрібно вас переконувати, Френкі. Здається, це вам потрібно
еконати мене.
ренкі мовчить, дивлячись прямо на мене поверх своїх зчеплених
ьців. Я прагнула бути грізною. Можливо, я трішки перейшла
ю.
відчуваю те саме, що відчувала, коли пробувала виконувати
ові тренування та відразу почала із сорокафутових гир. Занадто
ато, надто рано дає зрозуміти, що ви зовсім не знаєте, що робите.
то кажуть: поспішиш – людей насмішиш.
ені знадобилося багато зусиль, щоб не забрати свої слова назад,
не попросити вибачення. Мама виховувала мене ввічливою та
ом'язливою. Я вже давно підозрюю, що ввічливість – це
сливість. Проте на одній доброті далеко не зайдеш. Світ поважає
дей, які вважають, що їм слід керувати. Я ніколи цього не
уміла, але давно перестала боротися з цим. Я тут, щоб одного
бути Френкі, можливо, навіть кимось більшим за Френкі. Робити
ику, важливу роботу, якою я б пишалася. Щоб залишити слід. І
и що, я не можу цього зробити навіть близько.
иша стала такою довгою, що я почала думати, що можу тріснути
напруги, котра наростала з кожною секундою. Але Френкі
лась першою.
- Добре, — каже вона й простягає руку, коли встає.
ок і пекуча гордість пронизують мене, коли я протягаю свою
сну. Я стежу, щоб моє рукостискання було сильним;
остискання Френкі було ж як щипці.
- Зроби це, Монік. Для нас і для себе, будь ласка.
- Зроблю.
и відриваємося один від одного, і я підходжу до її дверей.
- Можливо, вона читала твій твір про самогубство за допомогою
аря для «Дискурсу», — каже Френкі перед тим, як я виходжу з
нати.
- Що?

- Це було приголомшливо. Можливо, тому вона хоче саме тебе. само й ми знайшли тебе. Це чудова історія. Не тільки через тему, через тебе, ти прекрасно її подала.

е була одна з перших справді значущих статей, які я написала за сним бажанням. Я запропонувала це після того, як мені значили твір про зростання популярності мікрозелені, особливо сцені ресторанів Брукліна. Я пішла на ринок Парк-Слоуп, щоб ти інтерв'ю у місцевого фермера, але коли я зізналася, що не нуваю привабливості гірчиці, він сказав мені, що я схожа на його тру. Вона була м'ясоїдною до минулого року, коли перейшла на анську, повністю органічну дієту, для боротьби з раком мозку.

и добряче розговорились, і він розповів мені про групу підтримки циду за допомогою лікаря, до якої він і його сестра нещодавно єдналися. люди в групі боролися за право померти гідно. рове харчування не врятує життя його сестрі, і жоден з них не ів, щоб вона страждала довше, ніж їй довелося.

оді я зрозуміла, що дуже сильно хочу дати голос людям із цієї пи підтримки.

повернулася до офісу «Діскурса» і виклала історію. Я гадала, що ні відмовлять, враховуючи мої останні статті про хіпстерські денції та думки знаменитостей. Але, на мій подив, мені дали ене світло.

невтомно працювала над нею, відвідуючи збори в церковних залах, беручи інтерв'ю у членів Церкви, пишучи та переписуючи, и не відчула впевненість, що твір передає всю складність історії – милосердя, так і моральний кодекс – допомоги покінчити з життям дям, що страждають.

е історія, якою я пишаюся найбільше. Я не раз поверталася дому після робочого дня і перечитувала цей твір, нагадуючи собі те, на що я здатна, нагадуючи собі те задоволення, яке я имую від того, коли ділюся правдою, як би важко це не було.

- Дякую, — кажу я Френкі.

- Я просто кажу, що ти талановита. Можливо, справа в цьому.

- Але, напевно, ні.

- Ні, — каже вона. — Напевно, ні. Але добре напиши цю історію, ю б вона не була. І наступного разу точно буде так.

THESPILL.COM

Евелін Г’юґо – про себе відверто

4 березня, 2017 рік

Усі пліткують зараз лише про те, що Сирена/ЖИВА ЛЕГЕНДА/ Найкрасивіша блондинка світу, Евелін Г’юґо, продає сукні на аукціоні та погоджується на інтерв’ю, чого не робила вже кілька десятиліть.

БУДЬ ЛАСКА, скажіть мені, що вона нарешті готова говорити про всіх цих проклятих чоловіків. (Я можу зрозуміти чотирьох, можливо, навіть п’ятьох, шістьох, якщо ви справді наполягаєте, але сім? Сім чоловіків? Не кажучи вже про те, що всі ми знаємо про її роман з конгресменом Джеком Істоном на початку 80-х. Поаплодуємо цій жінці.)

Якщо вона не буде говорити про чоловіків, то помолімося, щоб вона принаймні повідомила про те, як вона отримала ці брови. Я маю на увазі, ПОДІЛИСЯ СЕКРЕТОМ, ЕВЕЛІН.

Коли дивишся на фото Евелін в минулому з її мідним світлим волоссям, цими темними, прямими, як стрілка, бровами, засмаглою шкірою та золотисто-карими очима, у вас немає іншого вибору, окрім як завмерти та милуватися нею.

І я навіть не дійшла до цього тіла.

Ні дупи, ні стегон – тільки величезні груди на тонкій будові тіла.

Я все своє доросле життя працювала заради такого тіла. (Примітка: я все ще дуже далеко від своєї мети. Можливо, це через спагетті-букатіні, які я щодня їла на цьому тижні.)

І є тільки одне, що мене роздратувало: Евелін могла вибрати для цього кого завгодно. (Гм, я натякаю на себе?) Але замість цього вона вибрала якогось новачка з «Віванту»? Вона могла мати будь-кого. (Гм, я знову натякаю на себе?) Чому ця дівчина Монік Ґрант (а не я)?

О’кей, гаразд. Мені просто гірко від того, що це не я.

Мені справді потрібно було влаштуватися на роботу у «Вівант». Їм завжди щастить.

Автор статті: Джулія Сантос

КОМЕНТАРІ:

Hihello565: Навіть люди у «Вівант» більше не хочуть там працювати. Тепер там пишуть лише про цензурних рекламодавців. Вони скотилися.

Pppppppppps відповів Hihello565: Так, о'кей. Проте щось мені підказує, якби найповажніший журнал країни запропонував вам роботу, ви б не відмовились від неї.

EChristine999: Хіба дочка Евелін не померла від раку? Мені здається, що я нещодавно читала про це. Це розриває мені серце. До речі, та фотографія Евелін на могилі Гаррі Кемерона. Я не могла відійти від неї цілий місяць. Це була така чудова сім'я. Так сумно, що вона їх втратила.

MrsJeanineGrambs: Мені ЗОВСІМ байдуже на Евелін Г'юґо. ПРИПИНИ ПИСАТИ ПРО ЦИХ ЛЮДЕЙ. Її шлюби, романи та більшість її фільмів доводять лише одне: повія. «Третя ночі» – сором та ганьба для жінок. Зосередьте свою увагу на людях, які цього заслуговують.

SexyLexi89: Евелін Г'юґо, можливо, найкрасивіша жінка всіх часів. Та сцена у «Житті та душі вечірки», де вона виходить з води оголеною, а камера стає чорною прямо перед тим, як нам відкрилися б її соски… Неймовірно.

PennyDriverKLM: Слава Евелін Г'юґо за те, що вона зробила світле волосся та темні брови трендом. Евелін, дякую!

YuppiePigs3: Занадто худа! Не для мене.

EvelynHugoIsASaint: Це жінка, яка пожертвувала МІЛЬЙОНИ ДОЛАРІВ на благодійні організації для потерпілих від насилля жінок та інтересів ЛГБТ-спільнот, а тепер вона продає сукні на аукціоні для дослідження раку, і все, про що ви можете говорити, це її брови? Серйозно?

JuliaSantos@TheSpill відповідає EvelynHugoIsASaint: Мабуть, це справедливо. ВИБАЧТЕ. На мій захист скажу, що вона почала заробляти мільйони, бувши поганою бізнес-сукою ще в 60-х. І вона ніколи б не мала цієї влади без свого таланту та краси, і вона ніколи не була б такою прекрасною без ламінування брів. Але гаразд, ваша думка справедлива.

EvelynHugoSaint відповідає JuliaSantos@TheSpill: Угу. Вибачте, що я така стервозна. Я пропустила обід. Mea culpa[4]. Хай там як, «Вівант» не впорається з цією історією навіть наполовину так добре, як ви. Евелін повинна була вибрати тебе.

JuliaSantos@TheSpill відповідає EvelynHugoIsASaint: Справді????? Хто така Моніка Ґрант? Нудота. Я вже йду по її душу…

Розділ 2

Останні кілька днів я провела, досліджуючи все, що мені було доступно, про Евелін Г'юґо. Я ніколи не була великим кіноманом, а фанаткою старих голлівудських зірок і поготів. Але життя Евелін – принаймні тієї версії, що була доступна на цю мить – вистачило б на десятки мильних опер.

Ранній шлюб у вісімнадцять, який закінчився розлученням. Потім студійне залицяння і бурхливий шлюб з голлівудською знаменитістю Доном Адлером. Ходять чутки, що вона пішла від нього, бо він її побив. Повернення у фільм «нової французької хвилі». Швидка втеча з Вегасу зі співаком Міком Рівою. Гламурний шлюб з шикарним Рексом Нортом, який закінчився тим, що в них обох були романи на стороні. Прекрасна історія кохання з Гаррі Кемероном і народження їхньої дочки Коннор. Їхнє жахливе розлучення та дуже швидке одруження Евелін зі своїм колишнім режисером Максом Жирардом. Передбачуваний роман із набагато молодшим за неї конгресменом Джеком Істоном, який обірвав її стосунки з Жираром. І, нарешті, її шлюб із фінансистом Робертом Джеймісоном, який, за чутками, принаймні був натхненний бажанням Евелін помститися колишній колезі – та сестрі Роберта – Селії Сент-Джеймс. Усі її чоловіки померли, і Евелін залишилася єдиною, хто знала всю правду про ці стосунки.

Можна сказати, що ця робота справді створена для мене, якщо я хочу змусити її розповісти про щось із цього.

Затримавшись допізна в офісі сьогодні ввечері, я нарешті повертаюся додому трохи раніше дев'ятої. Моя квартира маленька. Я вважаю, що найбільш відповідним терміном, що описує її – крихітна коробочка для сардин. Але дивно, наскільки величезним може бути невелике місце, коли половина ваших речей зникла.

Девід переїхав п'ять тижнів тому, і я досі не змогла замінити посуд, який він забрав із собою, чи журнальний столик, який його

мама подарувала нам минулого року як весільний подарунок. Боже. Ми навіть не дочекалися нашої першої річниці.

Коли я заходжу до вхідних дверей і кладу сумку на диван, мене знову вражає, наскільки безглуздо було з його боку забирати журнальний столик. Його нова студія в Сан-Франциско була повністю умебльована завдяки щедрому релокаційному пакету, запропонованому йому на честь підвищення. Я підозрюю, що він залишив столик на зберігання разом із тумбочкою та всім нашим кулінарним книгам, на яких він наполягав, тих що «по праву належать йому». Я не сумую за кулінарними книгами. Я не готую. Але коли на чомусь написано «Монік та Девіду, для всіх ваших щасливих років», ви думаєте про це як наполовину своє.

Я вішаю пальто і не вперше замислююся: чи це Девід прийняв нову роботу і переїхав до Сан-Франциско *без мене*? Чи це я відмовилася покинути Нью-Йорк *заради нього*? Знімаючи черевики, я знову вирішую, що відповідь десь посередині. Але потім я повертаюся до тієї самої думки, яка завжди жалить як вперше: *він справді пішов*.

Я замовляю собі пад-тай та йду в душ. Перемикаю воду на гарячу. Я люблю таку гарячу воду, що вона ледь не обпікає. Я люблю запах шампуню. Моє найщасливіше місце може бути просто під душем. Саме тут, у парі, вкритій піною, я не відчуваю себе Монік Грант, покинутою жінкою. Або навіть Монік Грант, письменниця, що не йде до своєї мети. Я просто Монік Грант, власниця розкішних товарів для ванн.

Після того я насухо витираюсь, надягаю спортивні штани та забираю волосся з обличчя. Якраз вчасно, бо кур'єр вже підійшов до моїх дверей.

Сідаю з пластиковим контейнером та намагаюся дивитися телевізор. Я хочу відволіктися, перемкнутися. Я хочу змусити свій мозок робити щось, що завгодно, крім як думати про роботу чи Девіда. Але як тільки моя їжа закінчується, я розумію, що це марно. Може, краще взятися до роботи?

Все це дуже лякає – ідея взяти інтерв'ю в Евелін Г'юго, контролювати її розповідь, та переконатися, що вона не контролює мою. Я схильна переборщити з підготовкою. Але

більш важливо те, що я завжди була схожа на страуса, який зариває голову в пісок, аби уникнути того, з чим не хоче зіткнутися.

Отже, протягом наступних трьох днів я нічого не роблю, крім як досліджую Евелін Г'юґо. Я проводжу свої дні, збираючи старі статті про її шлюби та скандали, в яких вона фігурувала. Я проводжу свої вечори, дивлячись її старі фільми: «Захід сонця Кароліни», «Анна Кареніна», «Джейд Даймонд» та «Все для нас». Я стільки разів переглядала сцену, де вона виходить з води у «Житті та душі вечірки», що коли засинаю, вона знову і знову з'являється у моїх снах.

І я починаю закохуватися в неї, коли дивлюся її фільми. Не сильно, всього лиш трішки. Між одинадцятою годиною вечора до другої години ночі, поки решта світу спить, мій ноутбук мерехтить від її погляду, а звук її голосу наповнює мою вітальню.

Не можна заперечувати, що вона приголомшливо красива жінка. Люди часто говорять про її прямі густі брови та світле волосся, але я не можу відірвати погляду від її будови тіла. Її щелепа сильна, вилиці високі, і все це доходить до її повних губ. Очі у неї величезні, але не стільки круглі, скільки мигдалеподібні. Її засмагла шкіра поруч зі світлим волоссям виглядає пляжною, але також елегантною. Я знаю, що це неприродно – волосся таке світле, а шкіра – бронзова, – і все ж я не можу позбутися відчуття, що так і *повинно* бути, що люди мають народжуватися такими.

Я не сумніваюся, що це одна з причин, чому історик кіно Чарльз Реддінг одного разу сказав, що обличчя Евелін було «неминучим. Настільки вишукана, настільки ідеальна, що, дивлячись на неї, виникає відчуття, що її риси в такому поєднанні, в такому співвідношенні, рано чи пізно повинні були статися.»

Я закріплюю зображення Евелін 50-х років у вузьких светрах і пірамідо-подібних бюстгальтерах, фото для преси, на яких вона та Дон Адлер з'явилися у «Сансет студіос» невдовзі після того, як вони одружилися, знімки початку 60-х, де Евелін з довгим прямим волоссям та з гривкою, одягнена в короткі шорти.

Є фотографія, на якій вона в білому комбінезоні сидить на березі пустого пляжу, у великому чорному капелюсі, що закриває більшу частину її обличчя та біло-русявого волосся, тоді коли права сторона обличчя освітлена сонцем.

Одним з моїх улюблених є чорно-білий знімок з вручення премії «Золотий глобус» у 1967 році. Вона сидить біля проходу, її волосся зібране у вільну зачіску. Вона одягнена у світлу мереживну сукню з глибоким декольте, воно контрольоване, але повністю демонструється, а права нога виглядає через високий розріз спідниці.

Поруч із нею сидять двоє чоловіків, імена яких загубились в історії, що дивляться на неї, коли вона дивиться вперед на сцену. Чоловік біля неї позирає на її груди. Той, що поруч з ним, глипає на її стегно. Обидва вони, здається, захоплені й сподіваються побачити все, та навіть більше.

Можливо, я перебільшую, проте, здається, я починаю помічати закономірність: Евелін завжди залишає вам надії, що ви отримаєте трохи більше. Та насправді вона навіть не помічає вас.

Навіть у її секс-сцені, яку багато обговорювали, у фільмі «Третя ранку» 1977 року, коли вона звивається у зворотному ковбойському стилі поверх Дона Адлера, ви бачите її повні груди не довше ніж на три секунди. Протягом багатьох років ходили чутки, що неймовірні касові збори фільму пов’язані з тим, що пари збиралися побачити його кілька разів.

Звідки вона знає, скільки віддати, а скільки залишити для себе?

І чи все змінилося тепер, коли їй є що сказати? Або вона зіграє зі мною так само, як роками грала з глядачами?

Чи збирається Евелін Г’юґо розповісти мені щось цікаве, аби утримати мене на краю стільця, але зовсім не вартісне, щоб по-справжньому щось розкрити?

Розділ 3

Прокидаюся за пів години до будильника. Перевіряю свою електронну пошту, в тому числі лист від Френкі з темою «ТРИМАЙ МЕНЕ В КУРСІ ВСЬОГО», що кричить на мене через екран. Готую собі невеликий сніданок.

Я одягаю чорні штани та білу футболку з моїм улюбленим блейзером в «ялинку». Збираю свої довгі густі локони в пучок на маківці. Я відмовляюся від контактних лінз та обираю свої найтовстіші окуляри в чорній оправі.

Дивлячись у дзеркало, я помічаю, що схудла на обличчі після того, як Девід пішов. Хоча у мене завжди була стрункa фігура, проте мої щоки та попа завжди першими набирають зайву вагу. І бувши з Девідом – два роки та одинадцять місяців – я трішки набрала. Девід любить поїсти. Хоча він вставав рано вранці на пробіжку, я в цей час спала.

Дивлячись на себе, більш зібрану та стрункy, я відчуваю прилив впевненості. Сьогодні у мене чудовий вигляд та хороше самопочуття.

Перш ніж вийти за двері, я беру свій кашеміровий шарф, який мама подарувала мені на Різдво минулого року. А потім я мчу до метро, на Мангеттен, та їду в центрі міста.

Будинок Евелін розташований недалеко від П’ятої авеню з видом на Центральний парк. я достатньо покопирсалася в Інтернеті та знаю, що крім цього місця у неї є ще вілла на березі моря неподалік Малаги, що в Іспанії. Ця квартира у неї ще з кінця 60-х, вона купила її разом з Гаррі Кемероном. Евелін успадкувала віллу, коли Роберт Джеймісон помер майже п'ять років тому. У моєму наступному житті, будь ласка, нагадайте мені, якщо я забуду, повернутися як кінозірка.

Дім Евелін, принаймні зовні – вапняк, довоєнна будівля в стилі боз-арт – надзвичайний. Біля входу мене зустрічає старенький, приємний швейцар з м’якими очима та доброю посмішкою.

— Чим я можу Вам допомогти?

Мені навіть соромно це сказати.

— Я тут, щоб побачити Евелін Г'юґо. Мене звати Монік Ґрант.

Він посміхається і відкриває мені двері. Зрозуміло, цей чоловік вже чекав. Він веде мене до ліфта та натискає кнопку верхнього поверху.

— Гарного дня, міс Ґрант, — каже він, а потім зникає, коли ліфт закривається.

Я дзвоню у двері квартири Евелін об одинадцятій ранку. Саме вчасно. Мені відкриває жінка в джинсах і темно-синій блузці. Здається, їй приблизно п'ятдесят, можливо, трішки більше. Вона американка азійського походження, з прямим чорним волоссям, зібраним у хвіст. Жінка тримає стосик напіввідкритих поштових листів.

Вона посміхається та простягає руку.

— Ви, мабуть, Монік, — каже вона, коли я простягаю свою.

Вона схожа на людину, якій справді подобається зустрічатися з іншими людьми, і вона мені вже подобається, попри мою сувору обіцянку самій собі залишатися нейтральною до всього, з чим я зустрінуся сьогодні.

— Я Ґрейс.

— Привіт, Ґрейс, — кажу я. — Приємно познайомитись.

— Мені теж. Заходьте.

Ґрейс відступає у бік та запрошує мене в квартиру. Я кладу сумку на землю та знімаю пальто.

— Можете покласти його сюди, — каже вона, відкриваючи шафу у фоє й простягаючи мені дерев'яну вішалку.

Ця шафа розміром з ванну кімнату в моїй квартирі. Ні для кого не секрет, що в Евелін грошей більше, ніж у Бога. Та мені ще потрібно попрацювати над тим, щоб це мене не налякало. Вона прекрасна, багата, впливова, сексуальна та чарівна. А я – всього лише звичайна людина. Мені потрібно якось переконати себе, що ми з нею рівні, інакше з цього ніколи нічого не вийде.

— Добре, — кажу я, посміхаючись. — Дякую.

Я поклала пальто на вішалку й дозволила Ґрейс зачинити двері шафи.

— Евелін нагорі готується. Вам щось принести? Вода, кава, чай?

— Каву, було б чудово, — кажу я.

Ґрейс веде мене у вітальню. Вона світла та простора, з білими книжковими шафами від підлоги до стелі та двома м'якими кремовими кріслами.

— Сідайте, — каже вона. — Ви яку любите?

— Каву? — питаю я, невпевнено у собі. — З вершками? Я маю на увазі, що молоко теж добре. Але вершки краще. Можна будь-що, що у Вас є. — Я намагаюсь тримати себе в руках. — Я хотіла сказати, що я п'ю з вершками, якщо вони, звісно, у Вас є. Скажіть, я нервую?

Ґрейс посміхається.

— Трішки. Але Вам нема про що турбуватися. Евелін дуже добра людина. Вона справді особлива та любить приватність, до чого потрібно трохи звикнути. Але я працювала з багатьма людьми, і повірте мені, коли я кажу, що Евелін найкраща з усіх, з ким мені доводилося бути.

— Вона заплатила Вам за це? — запитую я, намагаючись пожартувати, але це звучить більш різко, ніж я хотіла.

На щастя, Ґрейс сміється.

— Вона відправила мене і мого чоловіка в Лондон та Париж минулого року, в якості мого різдвяного бонуса. Тож непрямим чином, я припускаю, що вона і справді платить мені за це.

Боже.

— Ну, тоді це все пояснює. Коли Ви звільнитесь, я хотіла б отримати Вашу роботу.

Ґрейс сміється.

— Домовились. А прямо зараз забирайте свою каву з вершками.

Я сідаю та перевіряю свій мобільний. Прийшло повідомлення від мами з побажанням удачі. Я натискаю, щоб відповісти, намагаючись правильно ввести слово «зарано», яке автоматичне виправлення змінює на «ранок», коли раптом чую кроки на сходах. Я обертаюся і бачу, як до мене прямує сімдесяти дев'ятирічна Евелін Г'юґо.

Вона така ж неймовірна, як і на фото.

У неї постава балерини. Вона одягнена в тонкі чорні еластичні штани та довгий светр у сіро-темну смужку. Така ж стрункa, як і будь-коли, та єдина причина, через яку я знаю, що вона попрацювала над обличчям, – це те, що ніхто в її віці не може виглядати так без лікаря.

Її шкіра сяє та трохи червона, ніби вона щойно з душу. Вона носить накладні вії або, можливо, нарощує їх. Щоки трохи впали. Але вони досі мають м'який рожевий відтінок, а її губи темні, без помади.

Волосся нижче плечей – гарний набір білого, сивого та білявого – обрамлює її обличчя світлими кольорами. Я впевнена, що над ним добряче попрацювали, створюючи ефект витонченої старої жінки, волосся якої вицвіло на сонці.

Однак її брови – ті темні, густі, прямі лінії, які були її фішкою – з роками порідшали. І вони тепер такого ж кольору, як і її волосся.

Коли вона підходить до мене, я помічаю, що на ній не взуття, а великі товсті трикотажні шкарпетки.

— Монік, привіт, — каже Евелін.

Я на мить здивована невимушеністю та впевненістю, з якою вона називає моє ім'я, ніби знає мене роками.

— Привіт, — кажу я.

— Я Евелін. — Вона простягається і бере мою руку, потискаючи її. Мені здається варто володіти особливою силою, аби вимовити власне ім'я, коли ти знаєш, що всі в кімнаті, всі у світі, і без цього знають це.

Ґрейс заходить з білою чашкою кави на такому ж білосніжному блюдечку.

— Ось так. З вершками, як Ви й просили.

— Дуже дякую, — кажу я, беручи в руки чашку.

— Я теж таку люблю, — каже Евелін, і мені соромно визнавати, що це хвилює мене. Я відчуваю, ніби я їй подобаюсь.

— Комусь із вас ще щось потрібно? — питає Ґрейс.

Я хитаю головою, а Евелін не відповідає, тому Ґрейс залишає нас.

— Давайте підемо до вітальні та влаштуємося зручніше, — каже Евелін..

Коли я беру сумку, Евелін забирає каву з моєї руки, несучи її для мене. Колись я прочитала, що харизма – це «чарівність, яка надихає на відданість». І я не можу не думати про це зараз, коли вона тримає для мене мою каву. Поєднання такої впливової жінки та такого маленького і скромного жесту, безперечно, зачаровує.

Ми заходимо у велику світлу кімнату з панорамними вікнами. Навпроти м'якого шиферно-блакитного дивана стоять крісла кольору устриці. Килим під нашими ногами товстий, насиченого кольору слонової кістки. Коли я оглядаю його повністю, то помічаю дивовижний чорний рояль, що відкривається під світлом вікон. На стінах два збільшених чорно-білих фото.

Одна над диваном, де зображено Гаррі Кемерона на зйомках фільму.

Та одна над каміном, де висить афіша до однієї з версій фільму «Маленькі жінки» 1959 року з Евелін в головній ролі. Поруч з нею стоїть Селія Сент-Джеймс та дві інші актриси. Усі чотири жінки, можливо, були відомими в 50-х роках, але лише Евелін і Селія витримали випробування часом. Дивлячись на них зараз, Евелін і Селія, здається, сяють яскравіше за інших. Але у мене упереджена думка. Я бачу те, що хочу побачити, виходячи з того, що я вже знаю чим все закінчиться.

Евелін ставить мою чашку з блюдцем на покритий чорним лаком журнальний столик.

— Сідайте, — каже вона, сідаючи на один із плюшевих стільців та підтягуючи під себе ноги. — Куди захочете.

Я киваю, відкладаю сумку, сідаю на канапу та хапаю блокнота.

— Отже, Ви виставляєте свої сукні на аукціон, — заспокоюючи себе, кажу я та клацаю ручкою, показуючи, що вже готова слухати.

— Насправді я покликала Вас сюди під фальшивим приводом.

Я дивлюся прямо на неї, думаючи, що неправильно почула чи зрозуміла її слова.

— Перепрошую?

Евелін зручніше влаштувалася в кріслі й дивиться на мене.

— Нема чого розповідати про те, що я передала купку суконь «Крісті'с».

— Ну, тоді…

— Я покликала Вас сюди, щоб обговорити дещо інше.

— І що ж це?

— Історія мого життя.

— Історія Вашого життя? — кажу я, намагаючись зрозуміти її.

— Я розповім усе.

Якщо Евелін Г'юґо розповість все, то це буде... Не знаю. Щось близьке до історії року.

— Ви хочете розповісти цю історію разом з «Вівантом»?

— Ні, — каже вона.

— Ви не хочете розповідати все?

— Я не хочу робити це з «Вівантом».

— Тоді чому я тут? — Я ще більше заплутана, ніж хвилину тому.

— Ви та, кому я дам цю історію.

Я дивлюся на неї, намагаючись розібрати, що саме вона хоче сказати.

— Ви збираєтеся розповісти про своє життя, і Ви збираєтеся зробити це зі мною, але не з «Вівантом»?

Евелін киває.

— Так, Ви правильно зрозуміли.

— Що саме ви пропонуєте?

Неможливо, щоб я щойно потрапила у ситуацію, коли одна з найбільш інтригуючих людей *без жодної* причини пропонує мені історію свого життя. Я, мабуть, не все розумію.

— Я розповім Вам історію свого життя у спосіб, який буде корисним для нас обох. Хоча, чесно кажучи, переважно Вам.

— Наскільки відверто ми тут говоритимемо? — Може, вона хоче якоїсь повітряної ретроспективи? Якусь легку історію, опубліковану на її вибір?

— Усі дев'ять ярдів. Я розповім Вам все без прикрас. Хороше, погане та потворне. Яке б кліше Ви не використовували, це

означає: «Я скажу Вам правду про абсолютно все, що я коли-небудь робила».

Вау

Я відчуваю себе такою дурепою, адже прийшла сюди, чекаючи, що вона відповість на запитання про сукні. Я відклала блокнот на стіл перед собою та обережно поклала на нього ручку. Я хочу впоратися з цим ідеально. Ніби чудова, ніжна пташка щойно прилетіла до мене і сіла прямо мені на плече, і якщо я зроблю якийсь неправильний рух, вона може полетіти.

— Гаразд, якщо я правильно Вас розумію, Ви кажете, що хотіли б зізнатися у своїх різних гріхах…

Поза Евелін, яка до цього моменту показувала, що вона дуже розслаблена і досить відсторонена, змінюється. Тепер вона схилялася до мене.

— Я ніколи нічого не говорила про визнання гріхів. Я взагалі нічого не казала про гріхи.

Я трохи відступаю. Невже я все знову зіпсувала?.

— Прошу вибачення, — кажу я. — Це був поганий вибір слів.

Евелін нічого не каже.

— Мені шкода, пані Г'юґо. Для мене це все трохи сюрреалістично.

— Ви можете називати мене Евелін, – каже вона.

— Добре, Евелін, то який наступний крок? Що саме ми будемо робити?

Я беру чашку з кавою і підношу її до губ, трохи відпиваючи.

— Ми не будемо робити каверсторі «Віванту», — каже вона.

— Добре, я зрозуміла, — кажу я, відкладаючи чашку.

— Ми напишемо книгу.

— Ми?

Евелін киває.

— Ви і я, — каже вона. — Я прочитала Вашу роботу. Мені подобається, як Ви спілкуєтеся – чітко та лаконічно. У Вашому письмі є якість та серйозність, якими я захоплююся. І, гадаю, це не завадило б моїй книзі.

— Ви просите мене написати Вашу автобіографію?

Це фантастично. Це абсолютно, позитивно фантастично. *Це* хороша причина залишитися у Нью-Йорку. Чудова причина. У Сан-Франциско такого не трапляється.

Евелін знову хитає головою.

— Я даю Вам історію свого життя, Монік. Я розповім Вам всю правду. А Ви напишете про неї книгу.

— І ми поставимо на ній Ваше ім'я та скажемо всім, що це написали Ви. Це зветься гострайтингом. — Я знову беру свою чашку.

— Мого імені там не буде. Я помру.

Я захлинаюся кавою і при цьому плямую білий килим.

— О Боже мій, — кажу я, можливо, занадто голосно, коли ставлю чашку. — Я пролила каву на Ваш килим.

Евелін махаю рукою, так би мовити: «Не переймайся». В цей час Ґрейс стукає у двері й відчиняє їх, просунувши голову.

— Все добре?

— Я пролила каву, — кажу я.

Ґрейс повністю відчиняє двері й заходить, озираючись.

— Мені дуже шкода. Я просто була трохи шокована і…

Я ловлю погляд Евелін, і хоч не дуже добре її знаю, але розумію, що вона пропонує мені помовчати.

— Це не проблема, — каже Ґрейс. — Я подбаю про це.

— Ви голодна, Монік? — каже Евелін, встаючи.

— Вибачте?

— Я знаю одне місце, де готують справді чудові салати. Я пригощаю.

Вже майже полудень, і коли я хвилююся у мене зникає апетит, але я все одно кажу «так», тому що у мене склалося чітке враження, що насправді це було не питання.

— Чудово, — каже Евелін. — Ґрейс, ти не передзвониш до «Трамбіно»?

Евелін бере мене за плече, і менш ніж через десять хвилин ми вже йдемо доглянутими тротуарами Верхнього Іст-Сайду.

Я помічаю різкий холодок в повітрі та бачу, що Евелін міцніше обперезала пальтом свою крихітну талію.

На сонячному світлі легше помітити ознаки старіння. Білки її очей мутні, а колір її рук стає напівпрозорим. Блакитний відтінок її вен нагадує мені мою бабусю. Раніше мені подобалася м'яка, паперова ніжність її шкіри, те, як вона не поверталася назад, а залишалася на місці.

— Евелін, що Ви мали на увазі, коли сказали, що помрете?

Евелін сміється.

— Я мала на увазі, що я хочу, аби Ви опублікували книгу як авторизовану біографію з Вашим іменем, коли я помру.

— Гаразд, — кажу я, ніби це цілком нормальна річ, коли хтось говорить це тобі. І тоді я розумію: ні, це божевілля. — Не хочу здатися безтактною, але Ви кажете мені, що помираєте?

— Всі коли-небудь помирають, серденько. Ви помрете, я помру, той хлопець теж помре.

Вона показує на чоловіка середніх років, який вигулює пухнастого чорного собаку. Він чує її, бачить її палець, спрямований на нього, і тут до нього приходить розуміння, хто це говорить. В результаті чоловік застигає з відкритим ротом та виряченими очима.

Ми повертаємо до ресторану, спускаючись двома сходинками до дверей. Евелін сідає за стіл позаду. Ніхто її не зустрічає та не веде на місце. Вона просто знає, куди йти, і припускає, що всі інші теж. До нашого столу підходить офіціант у чорних штанах, білій сорочці та чорній краватці й ставить дві склянки води. У Евелін немає льоду.

— Дякую, Троє, — каже Евелін.

— Рубленний салат? — він питає.

— Ну, для мене – так, але я не впевнена щодо вибору своєї подруги, — каже Евелін.

Я знімаю серветку зі столу і кладу собі на коліна.

— Рубленний салат звучить чудово, дякую.

Трой посміхається та йде.

— Тобі сподобається рубленний салат, — каже Евелін, ніби ми подруги, які ведуть звичайну розмову.

— Гаразд, — кажу я, намагаючись змінити тему. — Розкажіть мені більше про цю книгу, яку ми пишемо.

— Я сказала все, що Вам потрібно знати.

— Ви сказали, що я її напишу, а ви помрете.

— Вам варто краще добирати слова.

Можливо, я відчуваю себе трохи не у своїй тарілці – і, можливо, я зараз не зовсім там, де хочу бути, – але з добиранням слів у мене все прекрасно.

— Я, мабуть, неправильно вас зрозуміла. Обіцяю, що надалі буду уважнішою.

Евелін знизує плечима. Ця розмова для неї не дуже важлива.

— Ви молоді, і все ваше покоління легковажно ставиться до слів, які мають велике значення.

— Я розумію.

— І я не сказала, що сповідатимуся в якихось *гріхах*. Назвати гріхом те, що я збираюся розповісти, було б неправильно та навіть образливо. Я не шкодую про те, що зробила — принаймні не про те, про що Ви очікуєте, — попри те, наскільки жорстокими вони були або якими огидними вони можуть здаватися в холодному світлі дня.

— Je ne regrette rien[5], — кажу я, піднімаючи склянку з водою, аби зробити ковток.

— Саме так, — каже Евелін. — Хоча ця пісня більше про те, щоб не шкодувати за минулим. Я маю на увазі, що все ще приймаю багато тих самих рішень сьогодні. По правді, так, *є* речі, про які я шкодую. Це просто... насправді це не такі вже й жахливі речі. Я не шкодую про брехню, яку сказала, або про те, що завдала комусь болю. Я згодна з тим, що іноді робити правильні речі важко. Але також я маю співчуття до себе. Я довіряю собі. Візьміть хоча б наприклад сьогоднішню ситуацію, коли я змусила Вас замовкнути, ще у квартирі, коли Ви сказали про мої гріхи. Це було не дуже приємно, і я не впевнена, що Ви це заслужили. Але я не шкодую про це. Бо я знаю, що у мене були свої причини, і я зробила все, що могла, з кожною думкою та почуттям, які до цього привели.

— Ви обурюєтеся словом «гріх», тому що воно означає, що Ви шкодуєте через щось.

З’являються наші салати, і Трой безмовно натирає Евелін перець, поки вона не посміхається і не підносить руку, показуючи, що вже достатньо. Я відмовляюся.

— Ви можете шкодувати про щось і не шкодувати про свої дії, — каже Евелін.

— Звісно, – кажу я. — Я розумію. Сподіваюся, що Ви можете дати мені користь від сумнівів, що ми на одній сторінці. Навіть якщо є кілька способів інтерпретувати саме те, про що ми говоримо.

Евелін бере вилку, але нічого з нею не робить.

— Я вважаю, що журналістці, яка тримає в руках мою спадщину, дуже важливо говорити саме те, що я маю на увазі, і мати на увазі те, що я говорю, — каже Евелін. — Якщо я збираюся розповісти Вам про своє життя, якщо я збираюся розповісти Вам, що насправді сталося, правду про всі мої шлюби, фільми, в який я знімалася, людей, яких я любила, з якими я спала, кому завдала болю, про те як я дійшла згоди з собою, і куди мене все це привело, то мені потрібно знати, що Ви мене *розумієте*. Мені потрібно знати, що Ви слухатимете *саме те*, що я намагаюся вам сказати, і не вкладатимете свої власні припущення в мою історію.

Я помилялася. Для Евелін це справді дуже важливо. Вона може невимушено говорити про це. Але зараз, у цей момент, коли вона витрачає так багато часу, щоб пояснити деякі конкретні моменти, я розумію, що це – *реально*. Це дійсно відбувається. Вона справді має намір розповісти мені історію свого життя – історію, яка, безсумнівно, містить жорстоку істину, яка стоїть за її кар’єрою, шлюбами та іміджем. Це неймовірно вразливе становище, в яке вона себе ставить. Це велика влада, яку Евелін надає мені. Я не знаю, *чому* вона мені це дає. Але це не скасовує того факту, що вона це справді робить. І моє завдання прямо зараз показати їй, що я гідна цього і що буду ставитися до цього як до святині.

Я поклала виделку.

— Це цілком зрозуміло, і мені шкода, якщо я була надто легковажною.

Евелін відмахується від цього.

— Зараз вся культура така, байдужа та легковажна. Це притаманне теперішньому поколінню.

— Ви не проти, якщо я задам ще кілька запитань? Щойно я ознайомлюся з усім, я обіцяю зосередитись виключно на тому, що Ви говорите та що маєте на увазі, щоб Ви розуміли, що, крім мене, немає нікого, хто б краще підійшов на цю роль

Моя щирість ненадовго обеззброює її.

— Починайте, — каже вона, смакуючи своїм салатом.

— Якщо я опублікую цю книгу після того, як Ви помрете, яку фінансову вигоду Ви уявляєте?

— Для мене чи для Вас?

— Почнемо з Вас.

— Для мене жодної. Пам’ятайте, я буду мертва.

— Так, Ви згадували про це.

— Наступне питання.

Я змовницьки нахиляюся.

— Це може звучати неввічливо, але скільки у нас є часу? Чи мені не доведеться тримати цю книгу роками до вашої…

— Смерті?

— Ну... так, — кажу я.

— Наступне питання.

— Що?

— Наступне запитання, будь ласка.

— Ви ще не відповіли на це.

Евелін мовчить.

— Гаразд, тоді яка фінансова вигода для мене?

— Набагато цікавіше питання, мені навіть було цікаво, чому Ви так довго тягнули з ним.

— Ну, я про це запитала.

— Ми з Вами зустрінемося ще кілька разів, скільки нам буде потрібно, і я розповім Вам абсолютно все. І тоді наші стосунки закінчаться, і Ви будете вільні – або, можливо, я повинна сказати, зобов’язані – написати про це книгу і продати за найвищу ціну. Наголошую – найвищу. Я наполягаю на тому, щоб Ви були нещадні на переговорах, Монік. Змусьте їх платити

стільки, скільки вони заплатили б білому чоловіку. А потім, як тільки Ви це зробите, кожен пенні з цього буде вашим.

— Моїм? — кажу я приголомшено.

— Випийте трохи води. Ви виглядаєте так, ніби зараз знепритомнієте.

— Евелін, авторизована біографія про Ваше життя, в якій Ви розповідаєте про всі сім своїх шлюбів…

— Так?

— Така книга може заробити мільйони доларів, навіть без торгування.

— Але Ви будете, — каже Евелін, роблячи ковток води й виглядаючи задоволеною.

Треба поставити питання. Ми танцювали навколо цього занадто довго.

— Навіщо Ви робите це для мене?

Евелін киває. Вона чекала цього питання.

— Поки що сприймайте це як подарунок.

— Але чому?

— Наступне питання.

— Справді?

— Справді, Монік, наступне запитання.

Я випадково кидаю виделку на скатертину кольору слонової кістки. Масло з пов'язки просочується в тканину, робить її темнішою і напівпрозорою. Нарізаний салат смачний, але в ньому забагато цибулі, і я відчуваю, як жар мого дихання пронизує простір навколо мене. Що, в біса, тут відбувається?

— Я не намагаюся бути невдячною, але я думаю, що заслуговую знати, чому одна з найвідоміших актрис усіх часів вирвала мене з невідомості, щоб стати її біографом і дати мені можливість заробити мільйони доларів на її історії.

— «Гафінґтон Пост» повідомляє, що я можу продати свою автобіографію аж за дванадцять мільйонів доларів.

— Боже.

— Мабуть, допитливим хочеться знати більше.

Те, як Евелін так розважається від цього, те, як вона, здається, захоплюється тим, що шокує мене, дає мені знати, що це,

принаймні трішки, демонстрація влади. Їй подобається бути дуже важливою у речах, які можуть змінити життя інших людей. Хіба це не є справжня влада? Спостерігати, як люди вбивають себе через те, що для Вас нічого не означає?

— Дванадцять мільйонів – це багато, не зрозумійте мене неправильно... — каже вона, і їй не потрібно закінчувати речення, щоб воно закінчилося в моїй голові: *Але не для мене*.

— Але все-таки, Евелін, чому? Чому я?

Евелін дивиться на мене, її обличчя залишається незворушним.

— Наступне питання.

— При всій повазі, Ви не справедливі.

— Я пропоную Вам можливість заробити та піднятися на вершину. Я не повинна бути справедливою. Принаймні так, як це визначаєте Ви.

З одного боку, це здається безглуздим. Але водночас Евелін не дала мені абсолютно нічого конкретного. І я могла б втратити роботу, вкравши для себе таку історію. Ця робота – це все, що я маю зараз.

— Я маю час подумати про це?

— Подумати про що?

— Про все це.

Очі Евелін трохи звужуються.

— Про що тут думати?

— Вибачте, якщо це Вас образило, — кажу я.

Евелін обриває мене.

— Ви мене не *образили*. — Сама думка про те, що я могла б її чимось образити, вже достатньо зачіпає її гордість.

— У мене є про що подумати, — кажу я. Мене могли звільнити. Вона могла передумати. Я могла б зазнати невдачі в написанні цієї книги.

Евелін нахиляється вперед, намагаючись почути мене.

— Наприклад?

— Наприклад, як бути з «Вівантом»? Вони думають, що у них буде ексклюзив. Саме зараз вони телефонують фотографам.

— Я сказала Томасу Велчу не обіцяти нічого. Якщо вони навигадували собі щось і зробили дикі припущення щодо обкладинки, то це їхні проблеми.

— Але це також стосується і мене. Бо тепер я знаю, що Ви не маєте наміру працювати з ними.

— І?

— То що мені робити? Повернутися до мого офісу і сказати моєму босу, що Ви не працюватимете з «Вівантом», а замість цього ми з Вами напишемо книгу? Буде виглядати так, ніби я змовилася з вами за їхніми спинами та вкрала цю історію для себе.

— Насправді, це не моя проблема, — каже Евелін.

— Саме тому я мушу про це подумати. Бо це *моя* проблема.

Евелін чує мене. Я бачу, що вона серйозно сприймає мене по тому, як вона ставить склянку з водою і дивиться прямо на мене, спираючись передпліччями на стіл.

— Це шанс, який випадає раз у житті, Монік. Ви розумієте це, правда?

— Звичайно.

— Тож зробіть собі послугу і навчіться хапати життя за яйця, люба. Не зв'язуйте себе, намагаючись вчинити правильно, коли розумний вибір до болю зрозумілий.

— Ви думаєте, що я не повинна бути відвертою зі своїми роботодавцями щодо цього? Вони подумають, що я змовилася, аби їх обдурити.

Евелін хитає головою.

— Коли моя команда спеціально звернулася до Вас із запитом, Ваша компанія спробувала підсунути когось вищого рівня. Вони погодилися вислати Вас лише тоді, коли я дала зрозуміти, що це Ви або ніхто. Знаєте, чому вони це зробили?

— Бо вони не думають, що я…

— Бо вони ведуть бізнес. І Ви теж. І зараз Ваш бізнес може зійти нанівець. У Вас є вибір. Пишемо ми разом книгу чи ні? Ви повинні знати, якщо Ви це не напишете, я не буду пропонувати це комусь іншому. У такому разі воно помре разом зі мною.

— Чому Ви хочете розповісти історію свого життя саме *мені*? Ви мене навіть не знаєте. Це не має сенсу.

— Я абсолютно не зобов'язана пояснювати Вам це.

— Яка у Вас мета, Евелін?

— Ви ставите забагато запитань.

— Я тут, щоб взяти у Вас інтерв'ю.

— Не важливо. — Вона робить ковток води, а потім дивиться мені прямо в очі. — Коли ми закінчимо, у Вас не буде жодних запитань, — каже вона. — Усі ці речі, які Ви так відчайдушно хочете дізнатися, я обіцяю, що відповім на них, перш ніж ми закінчимо. Але я не збираюся відповідати на них раніше, ніж сама того захочу. Тут керую я. І все буде відбуватися за моїм планом

Я слухаю її та думаю про це, та розумію, що я буду абсолютною ідіоткою, якщо відмовлюся, незалежно від її умов. Я залишилася в Нью-Йорку і відпустила Девіда до Сан-Франциско, тому що мені подобається Статуя Свободи. Я зробила це, тому що хочу піднятися по кар'єрних сходах якомога вище. Я зробила це, тому що хочу, щоб моє ім'я, ім'я, яке дав мені батько, стало відомим. Це мій шанс.

— Гаразд, — кажу я.

— Тоді гаразд. Рада це чути. — Плечі Евелін розслабляються, вона знову робить ковток води та посміхається. — Монік, Ви мені подобаєтеся.

Я нарешті глибоко вдихаю

— Дякую, Евелін. Це багато означає для мене.

Розділ 4

Ми з Евелін повернулися до фойє її будинку.

— Чекатиму на Вас у своєму офісі за пів години.

— Гаразд, — кажу я, коли Евелін йде коридором і зникає з мого поля зору. Я знімаю пальто та кладу його в шафу.

Мені варто використати цей час, щоб зв'язатися з Френкі. Якщо я найближчим часом цього не зроблю, вона почне сама шукати мене.

Проте для початку мені треба вирішити, що саме я їй скажу. Звідки мені знати, що вона не намагатиметься відмовити мене від цієї вигідної справи?

Я думаю, що мій єдиний вихід – вдавати, що все йде за планом. Мій єдиний план – брехати.

Я дихаю.

Одним із моїх найперших спогадів із дитинства було те, як мої батьки привели мене на пляж Зума, що в Малібу. Здається, тоді була весна. Вода ще не нагрілася настільки, щоб було комфортно.

Моя мама розстелила простирадло, поставила парасольку та залишилася на пляжі, а тато підхопив мене й побіг зі мною до води. Я пам'ятаю, як почувалася невагомою в його руках. А потім він опустив мої ноги у воду, і я заплакала, кажучи йому, що вона надто холодна.

Він погодився зі мною. *Було* холодно. Але потім він сказав: «Просто вдихни та видихни п'ять разів. І я впевнений, що коли ти закінчиш, тобі не буде так холодно.»

Я дивилася, як він засунув ноги. Дивилася, як він дихає. А потім сама поставила ноги назад і почала дихати разом із ним. Він мав рацію, вода вже не була такою холодною.

Після цього мій тато дихав зі мною щоразу, коли я була на межі того, що от-от заплачу. Коли я здирала шкіру з ліктя, коли мій двоюрідний брат називав мене «Орео», коли моя мама сказала, що ми не можемо взяти собі цуценя, мій батько сидів та дихав зі

мною. Було все ще боляче, навіть коли пройшло багато років, згадувати ті моменти.

Але поки що я продовжувала дихати прямо там, у фойє Евелін, так, як він мене вчив.

А потім, заспокоївшись, я беру телефон і набираю Френкі.

— Монік. — Вона відповідає відразу після другого гудка. — Ну що там? Розповідай.

— Все добре, — кажу я, здивована тим, наскільки спокійними та рівним є мій голос. — Евелін така, як Ви й очікували, справжня ікона. І на свій вік все ще чудова та харизматична, як завжди.

— І?

— І... справи просувається.

— Вона готова говорити на якісь інші теми, крім суконь?

Що я можу сказати тепер, щоб прикрити свою дупу?

— Ви знаєте, вона досить стримана щодо будь-чого, крім аукціону. Зараз я намагаюся підігрувати їй, хочу змусити її довіряти мені трохи більше, перш ніж я почну наполягати.

— Вона погодилася на обкладинку?

— Поки рано про це говорити. Повірте мені, Френкі, — кажу я, і мені не подобається, наскільки щиро це звучить з моїх вуст, — Я знаю, наскільки це важливо. Але зараз найкраще, що я можу зробити, – це переконатися, що я подобаюся Евелін, аби я могла отримати певний вплив й отримати те, що ми хочемо.

— Добре, — каже Френкі. — Звісно, я хочу більше, ніж кілька коментарів про сукні, але це все одно більше, ніж будь-який інший журнал отримав від неї за останнє десятиліття, тому…

Френкі продовжує говорити, але я вже не слухаю. Надто зосереджена на тому, що, скоріш за все, коментарів стосовно суконь Френкі теж не отримає.

Проте я збираюся отримати набагато більше.

— Мені потрібно йти, — кажу я, виправдовуючись. — У нас з нею запланована розмова за кілька хвилин.

Кладу трубку та видихаю. *Я впоралася з цим лайном.*

Коли я пробираюся через квартиру, то чую Ґрейс на кухні. Відкриваю поворотні двері й бачу, як вона підрізає стебла квітів.

— Вибачте, що турбую. Евелін сказала зустрітися з нею в її офісі, але я не знаю, де це.

— О, — каже Ґрейс, відкладаючи ножиці й витираючи руки рушником. — Я покажу Вам.

Я йду за нею вгору по сходах до кабінету Евелін. Стіни напрочуд рівні та вугільно-сірі, килим золотисто-бежевий. Великі вікна обрамлені темно-синіми шторами, а на протилежному боці кімнати вбудовані книжкові шафи. Сіро-блакитний диван стоїть навпроти великого скляного столу.

Ґрейс посміхається і залишає мене чекати на Евелін. Я кидаю сумку на диван й перевіряю телефон.

— Присідайте за стіл, — каже Евелін, заходячи. Вона подає мені склянку води. — Я можу лише припустити, як це все працює: я розмовляю, а Ви пишете.

— Мабуть, — кажу я, сідаючи в крісло. — Я ніколи раніше не писала біографію. Зрештою, я не біограф.

Евелін пильно дивиться на мене. Вона сидить навпроти мене, на дивані.

— Дозвольте мені дещо Вам пояснити. Коли мені було чотирнадцять років, моя мати померла, і я жила з батьком. Чим старшою я ставала, тим більше розуміла, що це лише питання часу, коли мій батько спробує видати мене заміж за свого друга або боса, когось, хто міг би йому допомогти. І якщо бути відвертою, то чим більше я думала про це, тим меншою була впевненість у тому, що мій батько не спробує забрати щось у мене для своєї ж вигоди.

Ми були настільки бідні, що крали електрику з квартири над нами. У нашому будинку була одна розетка, яка входила до їхньої системи, тож ми підключали все, що нам було потрібно, до цієї розетки. Якщо мені потрібно було зробити домашнє завдання після настання темряви, я вмикала лампу у цю розетку й сідала під нею з книжкою.

Моя мати була святою. Я справді це маю на увазі. Приголомшливо красива, неймовірна співачка, із золотим серцем. Протягом багатьох років, перш ніж померти, вона завжди говорила мені, що ми виберемося з Хел’с Кітчен та поїдемо

прямо до Голлівуду. Вона казала, що збирається стати найвідомішою жінкою у світі та придбає нам особняк на березі моря. Я уявляла, як ми двоє разом у будинку, влаштовуємо вечірки, п'ємо шампанське. А потім вона померла, і це було як пробудження від сну. Раптом я опинилася у світі, де нічого з цього ніколи не станеться, та де я назавжди застрягла в Хел'с Кітчен.

Я вже тоді була гарненька. Знаю, весь світ віддає перевагу жінці, яка не знає своєї сили, але мені все це набридло. На мене заглядались, але зараз я не пишаюся цим. Я не піклувалася про своє обличчя. Це не я зробила собі це тіло. Але я також не збиралася сидіти тут і казати: «Боже, та невже? Люди справді вважали мене миленькою?».

Моя подруга Беверлі знала хлопця на ім'я Ерні Діас, що жив у її будинку, який був електриком. І Ерні знав одного хлопця з метро-ґолдвін-маєр. Принаймні про це ходили чутки. І одного разу Беверлі сказала мені, що чула про те, що Ерні шукає роботу монтажника світла у Голлівуді. Тому тих вихідних я вигадала причину, щоб піти до Беверлі, і «випадково» постукати у двері Ерні. Я точно знала, де Беверлі. Але постукала у двері Ерні й запитала: «Ти не бачив Беверлі Ґустафсон?»

Ерні було двадцять два. Він ні в якому разі не був красивим, але на нього було приємно дивитися. Він сказав, що не бачив її, але я дивилася, як він продовжував розглядати на мене. Я спостерігала, як його очі звернулися до моїх і скочили вниз, скануючи кожен мій дюйм в моїй улюбленій зеленій сукні.

А потім Ерні сказав: «Солоденька, тобі є шістнадцять?» Якщо Ви пам'ятаєте, мені було чотирнадцять. Але знаєте, що я сказала? «Так, щойно виповнилося».

Евелін цілеспрямовано дивиться на мене.

— Ви розумієте, що я Вам кажу? Коли Вам надається можливість змінити своє життя, будьте готові зробити все можливе, щоб це сталося. Світ нікому нічого не *дає*, все потрібно *брати* самій. Якщо Ви й навчитесь чогось від мене, то нехай буде саме це.

Ого.

— Гаразд, — кажу я.

— Ви ніколи раніше не були біографом, але зараз починаєте бути ним.

Я киваю головою.

— Зрозуміла.

— Добре, — каже Евелін, розслабляючись на дивані. — То з чого Ви хочете почати?

Я хапаю свій блокнот і дивлюся на нашкрябані слова, якими я покрила останні кілька сторінок. Є дати та назви фільмів, посилання на її класичні образи, чутки зі знаками питання після них. І, нарешті, напис, що я підкреслювала знову й знову, затемнюючи кожну літеру, аж доки не змінилася текстура сторінки: «Хто був коханням усього життя Евелін???»

Це велике питання. Головний пункт цієї книги.

Сім чоловіків.

Кого з них вона справді кохала? Хто був *справжнім* коханням?

Як журналіст і споживач, я хочу це знати. Це не буде те, з чого починається книга, але, можливо, це те, з чого ми з нею повинні почати. Я хочу знати найважливіше, перед тим, як говорити про ці всі шлюби.

Я дивлюся на Евелін і бачу, як вона сидить, приготувавшись відповідати.

— Хто був коханням усього Вашого життя? Гаррі Кемерон?

Евелін думає, а потім повільно відповідає.

— Не в тому сенсі, в якому Ви маєте на увазі.

— Тоді в якому ж?

— Гаррі був моїм найкращим другом. Він створив мене. Він був людиною, яка любила мене найбільш беззастережно. Людина, яку я любила найбільше, як я гадаю. Окрім моєї дочки. Але ні, він не був коханням мого життя.

— Чому ні?

— Тому, що це був хтось інший.

— Добре, а *хто* ж тоді?

Евелін киває, наче саме цього запитання вона чекала, наче ситуація розвивається саме так, як і передбачалось. Але потім вона знову хитає головою.

— Знаєте, що? — каже вона, підводячись. — Вже пізно, чи не так?

Дивлюся на годинник. Тільки-но полудень.

— Справді?

— Я думаю, що так, — каже вона та йде до мене, до дверей.

— Гаразд, — кажу я, встаючи їй назустріч.

Евелін обіймає мене і виводить у коридор.

— Давайте знову зустрінемося у понеділок. Вам підходить ?

— Е-е... так. Евелін, я Вас чимось образила?

Евелін веде мене вниз по сходах.

— Зовсім ні, — каже вона, розвіюючи мої страхи. — Зовсім ні.

В ній відчувається напруга, але я не можу точно визначити через що. Евелін йшла зі мною, поки ми не підійшли до фойє. Вона відкриває шафу. Я простягаю руку і беру своє пальто.

— Знову тут? — Каже Евелін — Ранок понеділка? Що скажете, якщо я запропоную почати о десятій?

— О'кей, — кажу я, накидаючи своє товсте пальто на плечі. — Якщо Ви цього бажаєте.

Евелін киває. Вона на мить дивиться повз мене через моє плече, але, здається, насправді не дивиться на щось конкретне. Потім вона відкриває рот.

— Я витратила дуже багато часу на те, щоб… навчитися приховувати правду, — каже вона. — Цього важко позбутися. Мені здається, я стала занадто вправною в цьому. Просто зараз я не знала *як* сказати правду. У мене не дуже багато практики в цьому. Це суперечить самому моєму принципу виживання у цьому світі. Але я зроблю це.

Я киваю, не знаючи, що відповісти.

— Отже... понеділок?

— Понеділок, — каже Евелін, довго моргаючи й киваючи. — Я буду готова.

На вулиці вже стало прохолодніше, коли я рушаю до метро. Забиваюся в набитий людьми вагон, тримаючись за поручень над головою. Я йду до своєї квартири й відкриваю вхідні двері.

Сідаю на дивані, відкриваю свій ноутбук і відповідаю на кілька електронних листів. Замовляю собі щось на вечерю. І тільки коли

я простягаю ноги, щоб поставити їх, то згадую, що журнального столика немає. Уперше відтоді, як він пішов, я не зайшла в цю квартиру, одразу подумавши про Девіда.

Натомість те, що грає в моїй пам’яті всі вихідні — від вечора п’ятниці до суботнього вечора та недільного ранку в парку — не думки про те, як мій шлюб зазнав краху, а скоріше: «У кого, чорт забери, була закохана Евелін Г’юґо?»

Розділ 5

Я знову у кабінеті Евелін. Сонце світить прямо у вікна, освітлюючи обличчя Евелін так, що її праве око нічого не бачить.

Ми справді це робимо. Евелін і я. Головна героїня та біограф. Це от-от почнеться.

На ній чорні легінси та темно-синя чоловіча сорочка з поясом на ґудзиках. Я вбрана у свої звичайні джинси, футболку та піджак. Мій одяг підбирався з наміром залишитися тут на цілий день та всю ніч, якщо знадобиться. Якщо вона продовжить говорити, я буду тут, слухаючи.

— Отже, — кажу я.

— Отже, — каже Евелін, її голос спонукає мене піти на це.

Сидячи за її столом, поки вона лежить на дивані, відчуваєш себе її супротивником. Я ж хочу, аби вона відчувала, що ми в одній команді. Тому що це правда, чи не так? Хоча у мене таке враження, що з Евелін ніколи не можеш бути впевненою до кінця.

Чи справді вона може сказати правду? Вона на це здатна?

Я сідаю в крісло поруч з диваном. Нахиляюся вперед, тримаючи блокнот на колінах і ручку в руці. Я дістаю телефон, відкриваю диктофон і натискаю «Запис».

— Ви впевнені, що готові? — питаю я її.

Евелін киває.

— Всі, кого я любила, тепер мертві. Немає кого захищати. Нікому не потрібно брехати. Люди так уважно стежили за найбільш заплутаними деталями фальшивої історії мого життя. Але це не так... Я не... Я хочу, щоб вони знали справжню історію. Справжню мене.

— Гаразд, — кажу я. — Тоді покажіть мені справжню себе. І я подбаю про те, щоб світ Вас зрозумів.

Евелін дивиться на мене й коротко посміхається. Я впевнена, що сказала саме те, що вона хотіла почути. На щастя, я дійсно хотіла це сказати.

— Підімо у хронологічному порядку, — кажу я. — Розкажіть мені більше про Ерні Діаза, свого першого чоловіка, того, хто вивів вас із Хел’с Кітчен.

— Добре, — каже Евелін, киваючи. — Це хороший початок.

Бідний Ерні Діаз

Розділ 6

Моя мати була хористкою з Бродвею. Вона емігрувала з Куби разом з моїм батьком, коли їй було сімнадцять. Подорослішавши, я дізналася, що *хористками* в той час називали також і повій. Чи мала мама до них якийсь стосунок – я не знаю. Хотілося б думати, що ні – не тому, що в цьому є щось ганебне, а тому, що трохи знаю, як це – віддавати своє тіло комусь, коли ти цього не хочеш, і я сподіваюся, що вона цього не робила, що їй не доводилося цього робити.

Мені було одинадцять, коли вона померла від запалення легенів. Я маю небагато спогадів про неї, але пам'ятаю, що вона пахла дешевою ваніллю, і готувала неймовірне *caldo gallego*[6]. Вона ніколи не називала мене Евелін, лише *Mixa*[7], через що змушувала мене почуватися справді особливою, ніби я належала їй, а вона тільки мені. Понад усе моя мама хотіла стати кінозіркою. Вона справді вірила, що зможе витягнути нас з тієї діри та якомога далі від батька, потрапивши у кіно.

Я хотіла бути такою ж, як вона.

Мені часто хотілося, аби на смертному одрі вона сказала щось зворушливе, те, що я змогла б взяти з собою в життя. Але ми не знали, наскільки вона хвора, поки все не закінчилося. Останнє, що вона мені сказала, було: «Dile a tu padre que estaré en la cama.» – Скажи батькові, що я буду в ліжку.

Після її смерті я плакала лише в душі, де мене ніхто не бачив і не чув, де не можна було розрізнити мої сльози від води. Я не знаю, чому це робила. Просто пам'ятаю, що через кілька місяців я вже могла прийняти душ, не плачучи.

А потім, літом після її смерті, я почала розвиватися.

Мої груди почали рости, і це не зупинялося. У дванадцять мені довелося перебирати мамині старі речі, шукаючи відповідний бюстгальтер. Єдиний, який я знайшла, був замалий, але я все одно його одягнула.

Коли мені виповнилося тринадцять років, я була ростом п’ять футів вісім, мала темне, блискуче каштанове волосся, довгі ноги, світло-бронзову шкіру та груди, що розщібали верхні ґудзики моїх суконь. Дорослі чоловіки пожирали мене поглядами, коли я переходила вулицю, а деякі дівчата в моєму будинку більше не хотіли зі мною гуляти. Я залишилася одна. Без матері, з жорстоким батьком, без друзів і сексуальним тілом, до якого мій розум не був готовий.

Касиром в «1001 Дрібниць» на розі був хлопець, на ім’я Біллі. Йому було шістнадцять та він був старшим братом дівчини, яка сиділа поруч зі мною в школі. Одного жовтневого дня я пішла до магазину, щоб купити цукерок, і він поцілував мене.

Я не хотіла, щоб він мене цілував та відштовхнула його. Але він схопив мене за руку:

— Ох, ну давай, — сказав він.

Магазин був порожній. Його руки були сильні. Він схопив мене міцніше. І в той момент я знала, що він отримає від мене те, що хотів, незалежно від того, дозволю я йому чи ні.

Тож у мене теж було два варіанти: зробити це безплатно, або ж зробити це за безплатні цукерки.

Протягом наступних трьох місяців я брала усе, що хотіла із «1001 Дрібниць». А в обмін я зустрічалася з ним щосуботи ввечері й дозволяла йому зняти з мене сорочку. Власне, в мене ніколи не було особливого вибору у цьому питанні. Бути бажаною означало задовольняти бажання. Принаймні так я тоді гадала.

Я пам’ятаю, як він сказав у темній, тісній складській кімнаті, притулившись спиною до дерев’яного ящика: «Я божеволію від тебе.»

Він переконав мене, що це я винна у всьому.

І я йому повірила.

«Поглянь, що ти робиш з цими бідними хлопцями, — подумала я. — В цьому і є твоя сила.»

Тож коли Біллі кинув мене — тому що я йому набридла і він знайшов іншу, цікавішу людину — я відчула глибоке полегшення та справжнє відчуття невдачі.

Був ще один такий хлопець, для якого я знімала сорочку, тому що думала, що повинна це робити, перш ніж я почала усвідомлювати, що не вони повинні обирати мене, а *я* – їх.

Проблема була в тому, що я не бажала нікого з них. Відверто кажучи, я швидко почала пізнавати своє тіло. Мені не потрібні були хлопці, аби почуватися добре. І це усвідомлення дало мені велику силу. Тому мене ніхто не цікавив у сексуальному плані. Але *одного* я хотіла точно.

Я хотіла покинути Хел'с Кітчен.

Я хотіла забратися геть зі своєї квартири, якомога далі від затхлого перегару від текіли та важкої руки мого батька. Хотіла, щоб хтось піклувався про мене. Хотіла гарний будинок і гроші. Хотіла втекти якомога далі від свого життя. Туди, куди ми збиралися разом з мамою.

Ось що стосується Голлівуду. Це і місце, і відчуття. Якщо ви біжите кудись, то можете прибігти до південної Каліфорнії, де завжди світить сонце, а брудні будівлі та тротуари змінюються пальмами й апельсиновими гаями. Але ви також біжите до того життя, що показують у фільмах

Ви біжите до морального та справедливого світу, де хороші хлопці перемагають, а погані програють, де біль, з яким ви стикаєтеся, полягає лише в спробах зробити вас сильнішими, щоб зрештою ви могли виграти набагато більше.

Мені знадобилися роки, щоб зрозуміти, що життя не стає легшим просто тому, що стає більш гламурним. Але ніхто не сказав мені цього в мої чотирнадцять.

Тож я одягла свою улюблену зелену сукню, ту, з якої виросла. І постукала у двері хлопця, який, як я чула, прямував до Голлівуду.

Лише по одному виразу його обличчя я могла зрозуміти, що Ерні Діаз радий мене бачити.

І саме на це я проміняла свою невинність. Поїздка до Голлівуду.

Ми з Ерні одружилися 14 лютого 1953 року. Я стала Евелін Діаз. На той момент мені було лише п'ятнадцять, але мій батько підписав всі документи. Здається, Ерні підозрював, що я

неповнолітня, проте я збрехала про це, але він прийняв це, бо його все влаштовувало.

Він не був поганим хлопцем, але також не був особливо кмітливим чи чарівним. Ерні не мав багато шансів одружитися з красивою дівчиною. Думаю, він це знав. Я гадаю, що він знав достатньо, щоб скористатись шансом, коли той йому випав.

Через кілька місяців ми з Ерні сіли в його «Плімут» 1949 року і поїхали на захід. Ми зупинилися у його знайомих, коли він почав свою роботу як гриф (прим.: (англ. – «grip») – особа, яка пересуває декорації чи реквізит до або під час вистави). Досить скоро ми назбирали достатньо, щоб винайняти власну квартиру. Ми були на Детройт-стріт і Де Лонгпре. У мене був новий одяг і достатньо грошей, щоб дозволити собі барбекю на вихідних.

Я мала закінчити середню школу. Але Ерні точно не збирався перевіряти мій табель, і я знала, що школа — це марна трата часу. Я приїхала до Голлівуду, щоб зробити одну справу, і я була серйозно налаштована здійснити свої наміри.

Замість того, щоб йти на заняття, я щодня ходила до кафе «Формоза» на обід і проводила там цілу годину. Я дізналася про це місце з пліток. Казали, що там тусуються відомі люди. Це кафе знаходилося біля кіностудії.

Червона будівля з курсивом і чорним навісом стала моїм щоденним притулком. Я знала, що це по-дурному, але це було єдине, що я могла зробити. Для того, щоб стати актрисою, мене повинні були помітити. І я не придумала нічого іншого, як тинятися в місцях, де могли б бути люди з кіноіндустрії.

Тому я ходила туди щодня і випивала склянку кока-коли.

Я робила це так часто і довго, що зрештою бармену набридло вдавати, що він не знає, у яку азартну гру я граю.

— Слухай, — сказав він мені приблизно через три тижні, — якщо ти хочеш сидіти тут і сподіватися, що сюди завітає Гемфрі Богарт, справа твоя. Але ти повинна бути корисною. Я не дозволю того, аби хтось цілу годину займав платне місце, щоб посьорбати газованої водички.

Він був старший, може, років п’ятдесяти, але волосся у нього було густе й темне. Зморшки на його лобі нагадали мені

батькові.

— Що Ви хочете, щоб я зробила? — запитала я його.

Я трохи хвилювалася, що він захоче від мене щось, що я вже дала Ерні, але він кинув у мене блокнот офіціанта й сказав спробувати свої сили в прийманні замовлень.

Я поняття не мала, як бути офіціанткою, але точно не збиралася йому цього розповідати.

— Гаразд, — сказала я. — З чого мені почати?

Він показав на кабінки в тісному ряду, що слугували тут за столики.

— Це перший стіл. Номера інших можеш дізнатися сама, порахувавши.

— Добре, — сказала я. — Зрозуміло.

Я підвелася з барного стільця й підійшла до другого столика, за яким сиділи троє чоловіків у костюмах і розмовляли, їхні меню були закриті.

— Гей, мала — звернувся до мене бармен.

— Так?

— А ти нічого так. Ставлю п’ять баксів на те, що у тебе все вийде.

Я прийняла десять замовлень, зліпила три сендвічі та заробила чотири долари.

Через чотири місяці Гаррі Кемерон, тоді молодий продюсер «Сансет Студіос», прийшов зустрітися з керівником із сусідньої ділянки. Кожен з них замовив стейк. Коли я принесла чек, Гаррі подивився на мене й сказав:

— Ісусе.

Через два тижні я підписала угоду з «Сансет Студіос».

* * *

Прийшовши додому, я розповіла Ерні, як здивована тим, що хтось із «Сансет Студіос» зацікавився мною. Сказала, що не збираюся бути акторкою, що це просто забавка для мене, аби згаяти час, поки не стану матір’ю, як я мріяла. Тобто, наплела йому якусь дурню класу А.

На той момент мені було майже сімнадцять, хоча Ерні все ще вважав мене старшою. Це був кінець 1954 року. І я щоранку прокидалася та йшла до «Сансет Студіос».

Я не була акторкою та зовсім не вміла грати, але старанно вчилася. Була статистом у кількох романтичних комедіях та сказала одну фразу у картині війни. «А чому б і ні?» – це й були всі мої слова.

Я грала медсестру, яка доглядає за пораненим солдатом. Лікар грайливо звинуватив солдата у флірті зі мною, а я сказала: «А чому б і ні?». Прозвучало це дуже по-дитячому, з легким нью-йоркським акцентом. Тоді багато моїх слів були з акцентами. Англійською я розмовляла як житель Нью-Йорка. Іспанською, як американка.

Коли фільм вийшов, ми з Ерні пішли його подивитися. Йому це подобалося та явно забавляло – його маленька дружина з маленькою реплікою у фільмі.

Раніше я ніколи не заробляла багато грошей, а тепер заробляла стільки ж, скільки й Ерні після того, як його підвищили. Тому я запитала його, чи можу я заплатити за курси акторської майстерності. Того вечора я приготувала йому arroz con pollo[8], і навмисно не зняла фартуха, коли згадала про це. Я хотіла, щоб він бачив мене безтурботною та домашньою. Думала, що зайду далі, якщо не погрожуватиму йому. Мене дуже нервувало те, що я запитувала його, як витрачати власні гроші. Але іншого вибору у мене не було.

— Звичайно, — сказав він. — Я вважаю, що це розумно. Ти навчишся грати, і хто знає, можливо, одного разу ти навіть зіграєш головну роль у якомусь фільмі.

Можливо?

Мені захотілося добряче стукнути його.

Але пізніше я зрозуміла, що Ерні у цьому не винен. У цьому не було його провини. Я сказала йому, що я хтось інша. А потім сама ж почала злитися, що він не бачить мене справжньої.

Через шість місяців я вже могла сказати свою репліку з правильною інтонацією. Я ні в якому разі не була незрівнянною,

але достатньо хорошою точно.

Знялась ще в трьох фільмах, усі ролі за один день. Я почула, що відкрилась роль доньки-підлітка Стю Купера в одній романтичній комедії. І вирішила, що хочу її.

Тож я зробила те, на що мало хто з актрис мого рівня насмілився б. Постукала у двері Гаррі Кемерона.

— Евелін, — сказав він, здивований, побачивши мене. — Чим зобов'язаний такій приємності?

— Я хочу роль Керолайн, — сказала я. — У фільмі «Любов — це ще не все».

Гаррі жестом попросив мене сісти. Він був красивий, як для керівника. Більшість продюсерів були лисими товстунами. Але Гаррі був високий та стрункий. Він був молодим. Я підозрювала, що він не набагато старший за мене. Гаррі носив костюми, які добре сиділи на ньому й завжди доповнювали його крижано-блакитні очі. У ньому було щось дуже притаманне людям зі Східного Заходу, не стільки з вигляду, скільки в тому, як він підходив до людей – спочатку з добротою, а потім з силою.

Гаррі був одним із небагатьох чоловіків, хто не дивився прямо мені на груди. Насправді це навіть непокоїло мене, бо було відчуття, наче я зробила щось не так, щоб не привернути його увагу. Це лише показувало, що якщо ви скажете жінці, що її єдина здатність — бути бажаною, вона вам повірить. Я повірила у це ще до того, як мені виповнилося вісімнадцять.

— Я не хочу розчаровувати тебе, Евелін. Проте Арі Салліван ніколи не схвалить тебе на цю роль.

— Чому ні?

— Ти не той тип, який йому потрібен.

— Що це означає?

— Ніхто не повірить, що ти дочка Стю Купера.

— Я можу нею стати.

— Ні, не можеш.

— Чому?

— *Чому?*

— Так, я хочу знати, чому.

— Ти – Евелін Діаз.

— Тільки через це?

— Я не можу взяти тебе на цю роль та намагатися вдавати, що ти не мексиканка.

— Я кубинка.

— В нашій справі це одне і теж.

Це не було одне і теж, але я не бачила жодного сенсу пояснювати йому це.

— Гаразд, — сказала я. — Тоді як щодо фільму з Гері Дюпоном?

— Ти не можеш зіграти романтичну головну роль із Гері Дюпоном.

— Чому ні?

Гаррі подивився на мене, ніби хотів запитати, чи справді я збираюся змусити його це сказати.

— Тому, що я *мексиканка*? — запитала я.

— Тому, що для фільму з Гері Дюпоном потрібна гарненька білявка.

— Я могла б бути гарненькою білявкою.

Гаррі подивився на мене.

Я почала старатися більше.

— Я хочу цього, Гаррі. І ви знаєте, що це в моїх силах. Я одна з найцікавіших дівчат, які є у вас зараз.

Гаррі засміявся.

— Ти сміліва. З цим я можу погодитися.

У двері постукала його секретарка.

— Вибачте, що перериваю, але містере Кемерон, Вам потрібно бути у «Бербанку» о першій.

Гаррі подивився на годинник.

Я зробила останню спробу.

— Подумайте про це, Гаррі. Я хороша, і можу бути ще кращою. Але ви не використовуєте весь мій потенціал.

— Ми знаємо, що робимо, — сказав він, підводячись.

Я піднялася з ним.

— Якою Ви бачите мою кар'єру через рік, Гаррі? Роль вчительки з трьома репліками?

Гаррі пройшов повз мене і відчинив двері, проводжаючи мене.

— Побачимо, — сказав він.

Програвши бій, я вирішив виграти війну. Тому наступного разу, коли побачила Арі Саллівана в їдальні студії, я впустила перед ним свій гаманець і «випадково» подивився на нього, коли нахилялася, щоб підняти його. Він затримав на мені погляд, а потім я пішла геть, ніби нічого від нього не хотіла, ніби не мала уявлення, хто він такий.

Через тиждень я вдала, що заблукала у кабінеті керівників, і зіткнувся з ним у коридорі. Він був досить міцним, але йому личило. У нього були такі темно-карі очі, що важко було розрізнити райдужну оболонку та кристалика. Але він мав гарну посмішку. І саме на цьому я зосередилася.

— Пані Діаз, — сказав він.

Я була не сильно здивована, що він дізнався моє ім'я.

— Містере Салліван, — сказала я.

— Будь ласка, називайте мене Арі.

— Ну гаразд. Привіт, Арі, — сказала я, торкаючись рукою його плеча.

Мені було сімнадцять. Йому – сорок вісім.

Тієї ночі, коли його секретарка вже пішла, я опинилася на його столі – із задертою до стегон спідницею та обличчям Арі між моїми ногами. Виявилося, що він мав фетиш орально догоджати неповнолітнім дівчатам. Приблизно через сім хвилин я вдала, ніби спалахнула безрозсудним задоволенням. Чи було мені добре насправді? Не знаю. Але я була щаслива бути там, тому що знала, що це принесе мені те, чого я хочу.

Якщо термін «отримання насолоди від сексу» означає, що він приносить задоволення, тоді у мене було багато сексу, який мені не сподобався. Але якщо ми визначимо це як щастя, через те, що здійснили вигідний обмін, то того, про який мені було б неприємно згадувати, було небагато.

Коли я виходила з кабінету, то побачила ряд «Оскарів», які Арі тримав у своєму кабінеті. Я пообіцяла собі, що одного дня теж його отримаю.

«Любов — це ще не все» та фільм про Гері Дюпона, в яких я хотіла зніматися, вийшли на екрани одним за одним з різницею в

тиждень. Перший провалився. А Пенелопа Квіллс, жінка, яка отримала бажану мною роль, отримала жахливі відгуки.

Я вирізала рецензію про неї та надіслала офісною поштою Гаррі та Арі з запискою: «Я б зробила це краще».

Наступного ранку в моєму трейлері була записка від Гаррі: «Гаразд, ти виграла».

Гаррі покликав мене до себе в офіс й сказав, що він обговорив це з Арі, і у них є дві потенційні ролі для мене.

Я могла зіграти спадкоємицю-італійку як четверту головну роль у військовому романі. Або Джо в «Маленьких жінках».

Я знала, що це означає зіграти Джо. Я знала, що Джо – біла жінка. І однаково цього хотіла. Не для того я тоді лежала на столі, щоб просто зробити маленький крок.

— Джо, — сказала я. — Дайте мені Джо.

І таким чином я активувала зіркову машину.

Гаррі познайомив мене зі стилістом студії – Ґвендолін Пітерс. Вона освітлила моє волосся та підстригла його до плечей. Сформувала мені брови. Я зустрілася з дієтологом, який допоміг мені схуднути рівно на шість фунтів, в основному внаслідок того, що я кинула палити та замінила деякі страви супом з капусти. Я зустрівся з елокуціоністом, який позбувся Нью-Йорка в моїй англійській та повністю вигнав іспанську.

І тоді, звичайно, була анкета на три сторінки, яку я мала заповнити про своє життя до цього. Чим мій батько заробляв на життя? Що я люблю робити у вільний час? Чи є у мене домашні тварини?

Коли я надала чесні відповіді, дослідник прочитав їх за один подих і сказав:

— О ні, ні, ні. Так взагалі не піде. Відтепер Ваша мати загинула в аварії, залишивши батька виховувати Вас. Він працював будівельником на Мангеттені, а влітку на вихідних брав Вас на Коні-Айленд. Якщо хтось запитає, Ви любите теніс і плавання, й у Вас є сенбернар, на ім’я Роджер.

Мені зробили щонайменше сотню фото для постерів та реклами. Я з новим світлим волоссям, підтягнутою фігурою, білішими зубами. Ви не повірите, які речі вони змусили мене

робити, аби я стала хорошою моделлю. Посміхалася на пляжі, грала в гольф, бігала вулицею за сенбернаром, якого хтось позичив у декоратора. Були фото, де я солила грейпфрут, стріляла з лука та стріл, сідала на фальшивий літак. Не кажучи вже про святкові фотографії. Був спекотний вересневий день, і я сиділа у червоній оксамитовій сукні біля повністю освітленої ялинки, вдаючи, що відкриваю коробку, у якій було подароване кошеня.

Стилісти були послідовні та войовничі щодо мого одягу, згідно з наказами Гаррі Кемерона, і до мого образу завжди входив обтислий светр з ґудзиками.

Бог не нагородив мене фігурою «пісочний годинник». Моя дупа нагадувала рівну стіну – хоч картину вішай. Саме мої груди підтримували інтерес чоловіків. Жінки ж милувалися моїм обличчям.

Чесно кажучи, я не впевнена, коли зрозуміла до чого саме ми всі йшли. Але якось під час тих тижнів фотосесій до мене доперло.

Мене створювали як дві суцільні протилежності, складний образ, який важко розгадати, але за який легко вхопитися. Я мала бути одночасно наївною *та* еротичною. Тобто, це мало виглядати так, ніби я надто хороша, щоб зрозуміти, які огидні думки у вас про мене.

Дурня, звісно. Але це було легко втілити в життя. Іноді я думаю, що різниця між актрисою та зіркою полягає в тому, що другій комфортно бути тією, ким світ хоче її бачити. І мені було комфортно, виглядаючи одночасно невинною та сексуальною.

Коли знімки проявилися, Гаррі Кемерон затягнув мене до свого кабінету. Я знала, про що він хотів поговорити. Я знала, що залишилася ще одна важлива справа.

— А як щодо Амелії Давн? Гарно звучить, чи не так? — сказав він.

Ми двоє сиділи в його кабінеті, він за своїм столом, а я в кріслі.

Я подумала над цим.

— Як щодо чогось з ініціалами Е.Г? — запитала я. Хотілося б отримати щось схоже на ім’я, яке мені дала мати, Евелін

Геррера.

— Еллен Геннесі? — Він похитав головою. — Ні, надто консервативно.

Я подивився на нього і запропонувала те, про що думала напередодні ввечері, але так, ніби мені це щойно спало на думку.

— А як щодо Евелін Г'юґо?

Гаррі посміхнувся.

— Звучить по-французьки, — сказав він. — Мені подобається.

Я встала й потиснула йому руку, моє світле волосся, до якого я все ще звикала, обрамлювало мій погляд.

Я вже майже відкрила двері, коли Гаррі зупинив мене.

— Є ще одна річ, — сказав він.

— О'кей.

— Я прочитав твої відповіді на запитання інтерв'ю. — Він подивився мені прямо в очі. — Арі дуже радий змінам. Він вважає, що у тебе великий потенціал. Студія вважає, що було б непогано, якби ти пішла на кілька побачень та тебе побачили б в місті з такими хлопцями, як Піт Грір і Брік Томас. Можливо, навіть з Доном Адлером.

Дон Адлер був найгарячішим актором у «Сансет». Його батьки, Мері та Роджер Адлери, були двома найвідомішими зірками 1930-х років. Він був королівською особою Голлівуду.

— Це буде проблемою? — запитав Гаррі.

Він не збирався згадувати Ерні безпосередньо, бо знав, що не потрібно.

— Ні, — сказала я. — Зовсім ні.

Гаррі кивнув та простягнув мені візитну картку.

— Подзвони Бенні Моррісу. Він юрист. Займався анулюванням шлюбу Рубі Рейлі та Мака Ріґґса. Він допоможе тобі все владнати.

Я пішла додому та сказала Ерні, що покидаю його.

Він плакав шість годин поспіль, а потім, коли вже почало світати, лежачи поруч зі мною у нашому ліжку, він сказав:

— Віен[9]. Якщо ти цього хочеш.

Студія виплатила Ерні гроші, і я залишив йому сердечного листа, в якому розповіла, як мені боляче його залишати. Це було брехнею, але я відчувала, що зобов'язана йому завершити цей шлюб так само, як його й почала – вдаючи, що кохаю його.

Я не пишаюся тим, як обійшлася з ним; проте я не відчула нічого, завдавши йому болю. Ні тоді, ні зараз.

Але я також знаю, як сильно мені потрібно було покинути Хел'с Кітчен. Я знаю, що таке не хотіти, щоб твій батько надто пильно дивився на тебе чи ненавидів тебе й бив, або раптом нізтого нізсього почав любити надто сильно. І я знаю ті відчуття, коли розумієш, яке майбутнє у тебе попереду — чоловік, який насправді є просто новою версією твого батька, якому ти віддаєшся йому в ліжку, коли це останнє, що ти хочеш робити, готуючи на вечерю лише печиво та консервовану кукурудзу, тому що у вас немає грошей на м'ясо.

Тож як я можу засуджувати чотирнадцятирічну дівчинку, яка зробила все можливе, щоб втекти з того міста? І як я можу судити вісімнадцятирічну дівчину, яка вирвалася зі шлюбу, коли це стало можливо та безпечно?

Зрештою, Ерні знову одружився з жінкою, на ім'я Бетті, яка народила йому вісьмох дітей. Здається, він помер на початку 90-х, багаторазово ставши дідусем. Він використав виплату від студії, щоб внести початковий внесок у будинок у Мар-Вісті, неподалік від студії «Фокс». Більше я про нього не чула.

Отже, якщо ми керуємося прислів'ям, що добре все, що добре закінчується, то, я думаю, можна з упевненістю сказати, що я ні краплі не шкодую про це.

Розділ 7

— Евелін, — говорить Ґрейс, заходячи до кімнати. — У Вас за годину вечеря з Ронні Білманом. Просто нагадую.

— Ах, точно. Дякую.

Ґрейс іде й Евелін звертається до мене.

— Як ти ставишся до того, щоб продовжити завтра? У той самий час?»

— Так, чудово, — кажу я, починаючи збирати свої речі.

Поки я сиділа, моя ліва нога затекла, тож тепер я постукувала нею по підлозі, намагаючись повернути її в рух.

— Як, на твою думку, все йде? — запитує Евелін, встаючи й проводжаючи мене. — Зможеш створити з цього історію?

— Я можу все, — кажу я.

— Молодчинка. — Сміється Евелін.

* * *

— Як справи? — запитує мама, коли я беру трубку. Вона каже «справи», але я знаю, що вона насправді запитує це: «Як твоє життя без Девіда?»

— Добре, — кажу я, поклавши сумку на диван й крокуючи до холодильника.

Мама з самого початку попередила мене, що Девід може бути не найкращим чоловіком для мене. Ми з ним вже зустрічалися кілька місяців, коли я привезла його додому в Енсіно на День подяки.

Їй сподобалося, що він ввічливий, що запропонував накрити й прибрати стіл. Але вранці того дня, коли ми вже мали від'їжджати, перед тим, як він прокинувся, моя мама сказала мені, що сумнівається в тому, чи він підходить мені. Вона сказала, що не «бачила особливого зв’язку».

Я сказала, що їй не потрібно це бачити. Адже я це *відчуваю*.

Але її питання застрягло у моїй голові. Іноді це був шепіт; іноді крик.

Коли я зателефонувала їй, щоб розповісти про наші заручини трохи більше, ніж через рік, я сподівалася, що мама побачить, який він добрий, як непомітно він увійшов у моє життя. З Девідом все сприймалося легше, а в ті часи це здавалося таким цінним та рідкісним. І все ж я хвилювалася, що вона знову висловить свої занепокоєння; скаже, що я роблю помилку.

Вона цього не зробила. Навіть підтримала мене.

Тепер я ставлю собі питання: Вона зробила це з поваги до мене, чи по-справжньому схвалила те рішення?

— Я тут подумала... — каже мама, коли я відкриваю дверцята холодильника. — Правильніше сказати, я вигадала план.

Я беру пляшку Пеллегріно, пластиковий кошик з помідорами чері та водянисту ванночку з сиром бурата.

— О ні, — кажу я. — Що ти зробила?

Моя мама сміється. У неї неймовірний сміх. Дуже безтурботний, юний. У мене ж він не такий. Іноді голосний; іноді хриплий, а іноді взагалі, як в бабусі. Девід казав, що останній є найщирішим, бо ніхто при здоровому глузді не *хотів* би так сміятися. Зараз же я намагаюся згадати, коли взагалі востаннє сміялася.

— Я ще нічого не зробила, — каже мама. — Все ще на стадії ідеї. Але я вирішила, що хочу приїхати в гості.

Якусь мить я нічого не кажу, зважуючи всі «плюси» та «мінуси», пережовуючи величезний шматок сиру, який щойно поклала до рота.

Мінус: вона буде критикувати все, що я одягатиму в її присутності.

Плюс: вона приготує макарони з сиром і кокосовий пиріг.

Мінус: кожні три секунди вона питатиме мене, чи зі мною все гаразд.

Плюс: принаймні кілька днів, коли я не буду повертатися в пусту квартиру.

Нарешті прожувавши, я ковтаю.

— Гаразд, — кажу я нарешті. — Чудова ідея. Можливо, ми зможемо сходити на шоу разом.

— О, слава Богу, — каже вона. — Я вже забронювала квиток.

— Мамо, — кажу я, стогнучи.

— Що? Я могла б скасувати його, якби ти сказала «ні». Але ти цього не зробила. Отже, все класно. Я прибуду приблизно за два тижні. Тебе це влаштовує?

Я знала, що це станеться, як тільки моя мама частково пішла з викладання минулого року. Вона десятиліттями працювала керівником наукового відділу у приватній середній школі, і в той момент, коли вона сказала мені, що йде з посади та буде викладати лише у двох класах, я зрозуміла, що додатковий час та увагу доведеться чимось заповнити.

— Так, мене це влаштовує, — кажу я, нарізаючи помідори й поливаючи їх оливковою олією.

— Я просто хочу переконатися, що з тобою все гаразд, — каже мама. — Я хочу бути з тобою. Ти не повинна...

— Я знаю, мамо, — кажу я, перебиваючи її. — Я знаю. Я розумію. Дякую, що приїдеш. Це буде весело.

Це точно не буде *весело*. Але буде добре. Це як піти на вечірку, коли у вас був поганий день. Ви не хочете йти, але знаєте, що повинні. Ви знаєте, що навіть якщо вам це не подобається, вам буде корисно провітритись.

— Ти отримала пакунок, що я надіслала? — вона каже.

— Пакунок?

— З фотографіями твого тата?

— Ні, не отримала.

Якусь мить ми мовчимо, а потім мама роздратовано перериває тишу.

— Заради Бога, Монік, я чекала, поки ти сама про це згадаєш, але я так більше не можу. Як справи з Евелін Г'юґо? Я згораю від цікавості, а ти мовчиш!

Я наливаю Пеллегріно та кажу їй, що Евелін відверта, але водночас її важко зрозуміти. А потім я розповідаю їй про те, що вона не хоче ділитися історією з «Вівантом», що вона хоче

віддати її мені. Про те, що Евелін хоче, аби я написала про неї книгу.

— Я заплуталася, — каже мама. — Вона хоче, щоб ти написала її біографію?

— Так, — кажу я. — І як би це не було захопливо, у цьому є щось дивне. Я маю на увазі, що не думаю, ніби Евелін взагалі коли-небудь думала працювати із «Вівантом». Гадаю, вона... — Я замовкаю, бо не розумію, що взагалі я намагаюся сказати.

— Що?

— Я гадаю, — повільно починаю я. — Мені здається, Евелін використовувала «Вівант», аби дістатися до мене. Я не зовсім впевнена у цьому. Проте Евелін дуже розважлива. І вона щось замислила.

— Ну, я не здивована, що вона забажала тебе. Ти талановита, яскрава...

Я відчуваю, що закочую очі через те, що мама така передбачувана, але все одно ціную це.

— Я знаю, мамо. Але справа не тільки в цьому. Я в цьому переконана.

— Це зловісно звучить.

— Можливо.

— Чи варто мені хвилюватися? — питає мама. — Я маю на увазі, чи це хвилює *тебе*?

Я не думала про це так прямо, але, мабуть, моя відповідь – ні.

— Мені здається, я надто заінтригована, щоб хвилюватися, — кажу я.

— Ну, тоді ти обов'язково маєш поділитися зі своєю мамою приголомшливими деталями. Я народжувала тебе цілих двадцять дві години, тож заслуговую цього.

Я сміюся, і сміх виходить як у старої бабці.

— Гаразд, — кажу я. — Я обіцяю, що обов’язково поділюся з тобою.

* * *

— Гаразд, — каже Евелін. — Ми готові?

Вона на своєму місці, я теж, за столом. Ґрейс принесла нам тацю з чорничними кексами, дві білі чашки, кавник та креманку з нержавіючої сталі. Я встаю, наливаю каву собі та додаю вершки, повертаюся до столу, натискаю кнопку «запис» і кажу:

— Так, готові. Починаємо. Отже, що сталося далі?

Бісовий Дон Адлер

Розділ 8

«Маленькі жінки» стали для мене тією самою морквиною, що вішають перед віслюком для мотивації. Бо щойно я стала «Евелін Г'юґо, юною блондинкою», у «Сансет» відразу з'явилися всілякі фільми, які вони запланували для мене. Загалом це були дурні сентиментальні комедії.

Я погодилася з двох причин. По-перше, у мене не було іншого вибору, тому що не я тримала в руках карти. І по-друге, тому що моя зірка швидко сходила.

Перший фільм, у якому мені дали знятися, був «Батько та донька». Ми зняли його у 1956 році. Ед Бейкер зіграв мого овдовілого батька, і ми двоє одночасно закохувалися в людей. Він – у свою секретарку, я – в його учня.

Протягом цього часу Гаррі дуже наполягав на тому, щоб я сходила на кілька побачень із Бріком Томасом.

Ще дитиною він став зіркою та кумиром завдяки вранішнім шоу, який, чесно кажучи, ще тоді почав вважати себе новою месією. Просто стоячи поруч з ним, я думала, що можу потонути у самообожнюванні, яке линуло з нього.

Одного п'ятничного вечора ми з Бріком, Гаррі та Ґвендолін Пітерс зустрілися за кілька кварталів від «Чейсена». Ґвен одягла мене в сукню та туфлі на високих підборах. Також попрацювала з волоссям, стильно зачепивши його вверх. Брік з'явився у комбінезоні та футболці, але Ґвен підшукала для нього гарний костюм. Ми проїхали на новенькому темно-червоному «Кадилаці» Гаррі до вхідних дверей.

Люди почали фотографувати нас з Бріком ще до того, як ми вийшли з машини. Нас провели до круглої кабінки, де ми двоє щільно притулилися один до одного, щоб вміститися. Я замовила «ширлі темпл».

— Скільки тобі років, люба? — запитав мене Брік.

— Вісімнадцять, — сказала я.

— Б’юся об заклад, що у тебе на стіні висіла моя фотографія, чи не так?

Мені знадобилося вся моя сила волі, щоб не схопити свій напій і не кинути йому прямо в обличчя. Натомість я посміхнулася якомога ввічливіше та сказала:

— Як ти здогадався?

Коли ми сиділи разом, фотографи робили знімки. Ми вдавали, що не бачимо їх, створюючи вигляд, ніби сміємося разом, рука об руку.

Через годину ми повернулися разом з Гаррі та Ґвендолін, переодягнувшись у звичайний одяг.

Перед тим, як ми з Бріком попрощалися, він повернувся до мене й усміхнувся.

— Завтра з'явиться багато чуток про нас із тобою, — сказав він.

— Напевно.

— Дай мені знати, якщо ти забажаєш щось реальніше, ніж просто плітки.

Я повинна була мовчати. Я повинна була просто гарненько посміхнутися. Але замість цього я сказала:

— Навіть не сподівайся.

Брік подивився на мене, засміявся, а потім помахав рукою на прощання, наче я його й не образила.

— Як ви можете вірити цьому хлопцю? — сказала я.

Гаррі вже відчинив мої двері й чекав, поки я сяду в машину.

— Цей хлопець заробляє нам багато грошей, — сказав він, коли я сіла.

Гаррі сів з іншого боку і повернув ключ у замку запалювання, але не рушив з місця. Натомість він подивився на мене.

— Я не кажу, що ти повинна занадто багато балуватися з акторами, які тобі не подобаються, — сказав він. — Але було б непогано, якби хтось по-справжньому тобі сподобався, якби все зайшло далі за позування для кількох фото. Студії та уболівальникам це сподобалося б.

Наївно я гадала, що закінчила вдавати, що мені подобається увага кожного чоловіка, якого зустрічаю.

— Гаразд, — сказав я досить роздратовано. — Я постараюсь.

І хоча я знала, що роблю це для моєї кар'єри, але все одно посміхалася крізь зуби на побаченнях з Пітом Ґріром й Боббі Донованом.

Але потім Гаррі влаштував мені побачення з Доном Адлером, і я забула, чому взагалі обурювалася цією ідеєю.

* * *

Дон Адлер запросив мене до «Мокамбо», безсумнівно, найпопулярнішого клубу міста, і заїхав за мною аж до моєї квартири.

Я відчинила двері й побачила його в гарному костюмі, з букетом лілій. Він був лише на кілька дюймів вищий за мене на підборах. Світло-каштанове волосся, горіхові очі, квадратна щелепа, посмішка, яка, коли ви її бачили, викликала посмішку у вас. Це була посмішка, якою славилася його мати, але тепер нею володіє ще більш вродливе обличчя.

— Це тобі, — сказав він трохи сором'язливо.

— Ого, — сказала я, забираючи їх у нього. — Вони чудові. Заходь-заходь. Я покладу їх у воду.

На мені була сапфірово-блакитна коктейльна сукня з вирізом-човником, а моє волосся було зібрано у шиньйон. Я схопила вазу з-під раковини та ввімкнула воду.

— Не варто було, — сказала я, коли Дон стояв на моїй кухні, чекаючи на мене.

— Ну, — сказав він, — мені так захотілося. Я вже довгенько прошу Гаррі, щоб познайомитися з тобою. Тож це було найменше, що я міг зробити, щоб ти відчула себе особливою.

Я поставила квіти на столик.

— То ми йдемо?

Дон кивнув і взяв мене за руку.

— Я дивився «Батька та доньку», — сказав він, коли ми сиділи у його кабріолеті й прямували на Сансет-Стрип.

— Справді?

— Так, Арі показав мені ранній виріз. Він каже, що фільм стане великим хітом. І, на його думку, *ти* теж.

— А на *твою* думку?

На Хайленді ми зупинилися на червоне світло. Дон подивився на мене.

— На мою думку, ти – найкрасивіша жінка, яку я коли-небудь бачив у своєму житті.

— Ой, припини, — сказала я, помітивши, що сміюся, навіть червонію.

— Справді. І ще у тебе справжній талант. Коли фільм закінчився, я подивився прямо на Арі й сказав: «Ця дівчина просто створена для мене».

— Ні, ти цього не зробив, — сказала я.

Дон підняв руку.

— Присяга скаута.

Немає абсолютно ніяких причин, щоб така людина, як Дон Адлер, справляла на мене інший вплив, ніж решта чоловіків у світі. Він був не красивішим за Бріка Томаса, не серйознішим за Ерні Діаза, і він міг запропонувати мені славу, незалежно від того, кохала я його чи ні. Але ці речі суперечать здоровому глузду. Зрештою, я звинувачую феромони.

Феромони та той факт, що, принаймні спочатку, Дон Адлер ставився до мене як до особистості. Є люди, які бачать гарну квітку і кидаються зірвати. Вони хочуть тримати її в руках, володіти нею. Вони хочуть, щоб краса квітки належала тільки їм, була в їхньому володінні, під їхнім повним контролем. Дон був не таким. Принаймні спочатку. Дон був щасливий бути поруч з квіткою, дивитися на неї, насолоджуватися її *існуванням*.

Ось, що означає одружитися з таким хлопцем, як Дон Адлер. Ви говорите йому: «Ця прекрасна річ, існуванням якої ти насолоджувався, тепер твоя».

Ми з Доном провели цілу ніч у «Макамбо». Це була справжня сцена. Натовп ззовні, набитий, як сардини, намагаючись увійти. Всередині – майданчик для знаменитостей. Столи за столами, за якими сиділи відомі люди, високі стелі, неймовірні сценічні дії та птахи всюди. Справжні живі птахи в скляних вольєрах.

Дон познайомив мене з кількома акторами з «Ем-Джі-Ем» та «Ворнер бразерс». Я зустріла Бонні Лейкленд, яка щойно стала фрилансером і досягла успіху завдяки фільму «Любий, гроші». Я не раз чула, як хтось називав Дона принцом Голлівуду, і мені це подобалося. Коли він повернувся до мене після того, як хтось сказав це втретє, то прошепотів таке: «Вони мене недооцінюють. Скоро я стану королем».

Ми з Доном залишилися у «Мокамбо» далеко за північ, танцюючи разом, поки наші ноги не почали боліти. Кожного разу, коли закінчувалася пісня, ми говорили, що збираємося сісти, але коли починалася нова, ми відмовлялися залишати зал.

Він відвіз мене додому, в таку пору на вулицях тихо, у всьому місті лише де-не-де горіло тьмяне світло. Коли ми підійшли до моєї квартири, Дон провів мене до дверей. Він не просив увійти, просто сказав:

— Коли я зможу побачити тебе знову?

— Подзвони Гаррі та домовся з ним.

Дон поклав руку на двері.

— Ні, — сказав він. — По-справжньому. Ти і я.

— Та камери?

— Якщо ти хочеш, аби вони були там, то гаразд, — сказав він. — Якщо ні, то і я теж.

Він усміхнувся милою, дражливою посмішкою.

Я засміялася.

— Добре, — сказала я. — Як щодо наступної п'ятниці?

Дон задумався над цим на секунду.

— Можна сказати тобі дещо?

— Як забажаєш.

— Я маю піти до «Трокадеро» з Наталі Ембер ввечері наступної п’ятниці.

— О.

— Це прізвище… Адлер. «Сансет» намагається вичавити з мене всю славу, яку тільки можуть.

Я похитала головою.

— Не думаю, що справа лише в прізвищі. Я дивилася «Братів по зброї». Ти чудовий. Аудиторія полюбила тебе.

Дон сором'язливо подивився на мене й усміхнувся.

— Ти справді так думаєш?

Я засміялася. Він знав, що це правда; йому просто подобалося чути це з моїх уст.

— Обійдешся, я не доставлю тобі такого задоволення.

— Я б дуже хотів, аби ти це сказала.

— Досить про це, — сказала я йому. — Я сказала тобі, коли маю вільний час. Роби з цим, що забажаєш.

Він стояв, слухаючи мене, наче я віддавала йому накази.

— Добре, тоді побачення з Наталі скасовується. Я заберу тебе у п’ятницю о сьомій.

Я посміхнулася і кивнула.

— На добраніч, Доне.

— На добраніч, Евелін.

Я почала зачиняти двері, а він підняв руку, зупиняючи мене.

— Тобі сподобалася сьогоднішня ніч?

Я думала, що та як сказати. А потім втратила контроль над собою, у мене запаморочилося в голові від того, що вперше мені було так добре з кимось.

— Це була одна з найкращих ночей у моєму житті, — сказала я.

Дон посміхнувся.

— У мене також.

Наступного дня наше фото з’явилося у журналі «По секрету» із заголовком: «Дон Адлер і Евелін Г’юґо — чудова пара».

Розділ 9

«Батько та донька» стало суперхітом. І щоб показати, наскільки «Сансет» був схвильований моєю новою персоною, вони представили мене на початку фільму «У головних ролях Евелін Г'юґо». Це був перший і єдиний раз.

У вечір прем'єри я думала про свою маму. Я знала, що якби вона могла бути зі мною, вона б сяяла. Я хотіла їй сказати, що *зробила це*. *Ми обидві вирвалися звідти.*

Коли фільм пройшов успішно, я подумала, що «Сансет» точно дасть «зелене світло» «Маленьким жінкам». Але Арі хотів, щоб ми з Едом Бейкером знялися в іншому фільмі якомога швидше. Тоді ми не робили сиквелів. Замість цього ми б, по суті, просто зняли той самий фільм знову з іншою назвою та дещо іншим задумом.

Тож ми почали зйомки «По сусідству». Ед зіграв мого дядька, який прийняв мене після смерті батьків. Ми двоє швидко потрапили у відповідні романтичні зв'язки з овдовілою матір'ю та сином, які жили поруч з нами.

У той час Дон знімав трилер на майданчику, і він приходив до мене щодня, коли його знімальна група розходилася на обід.

Вперше я була абсолютно вражена, закохана та охоплена пристрастю.

Я помітила, що жвавішала, як тільки-но бачила його, завжди знаходила причини доторкнутися до Дона, заговорити про нього, коли його немає поруч.

Гаррі вже осточортіло слухати про нього.

— Ев, люба, я серйозно, — сказав Гаррі одного разу у своєму офісі, коли ми вдвох випивали. — Ці розмови про Дона Адлера мені вже в печінках сидять.

Тоді я відвідувала Гаррі приблизно раз на день, щоб перевірити, як у нього справи. Я завжди робила так, щоб це здавалося по справі, але навіть тоді я знала, що він був найближчим другом, якого я мала.

Звичайно, я подружилася з багатьма іншими актрисами у «Сансеті». Рубі Рейлі, зокрема, була моєю улюбленою. Вона була висока й худа, з динамічним сміхом і відстороненістю. Рубі не була багатослівна, але могла зачарувати будь-кого.

Інколи ми з Рубі та ще деякими дівчатами обідали й пліткували про різноманітні події, але, чесно кажучи, я кинула б кожну з них під поїзд, аби отримати роль. І я думаю, що вони зробили б те саме зі мною.

Близькість неможлива без довіри. І ми були б ідіотками, якби довіряли одне одному.

Але Гаррі був іншим.

Ми з ним обоє хотіли того самого – щоб ім'я Евелін Г'юґо стало відомим. Крім того, ми просто симпатизували один одному.

— Ми можемо продовжити говорити про Дона або можна поговорити про те, коли ти даси зелене світло «Маленьким жінкам», — сказала я, дражнячись.

Гаррі засміявся.

— Це не залежить від мене. І ти це знаєш.

— Чому ж Арі тягне кота за хвіст?

— Прямо зараз ти й сама не хочеш зніматись у «Маленьких жінках», — каже Гаррі. — Краще зачекати кілька місяців.

— Я точно *хочу* зробити це прямо зараз.

Гаррі похитав головою й підвівся, наливаючи собі ще склянку віскі. Він не запропонував мені другу склянку, і я здогадувалася, що це через те, що він знав, що й перша була помилкою з його боку.

— Ти справді можеш далеко піти, — сказав Гаррі. — Всі так кажуть. Якщо з «По сусідству» все пройде так само добре, як із «Батько та донька», а ви з Доном продовжуватимете так, як і раніше, ти можеш високо піднятися

— Знаю, — сказала я. — Ось на це я й роблю ставку.

— Ти хочеш, щоб «Маленькі жінки» з'являлися саме тоді, коли люди думають, що ти вмієш тільки одне.

— Що ти маєш на увазі?

— У тебе був величезний успіх із «Батьком та донькою». Люди знають, що ти можеш бути смішною. Вони знають, що ти чарівна.

Вони знають, що ти їм сподобалася у цьому фільмі.

— Звичайно.

— Тепер ти зробиш це знову. Ти покажеш їм, що можеш творити магію, що ти не просто поні, яка завжди показує один банальний та заїжджений трюк, а більше нічого й не вміє.

— Гаразд...

— Можливо, тобі варто знятися в одному фільмі з Доном. Зрештою, на фото, де ви двоє танцюєте біля «Сіро» чи «Трокадеро» далеко не заїдеш.

— Але…

— Вислухай мене. Ви з Доном зніметься у якомусь романтичному фільмі. Щоб всі дівчата захотіли бути тобою, а всі хлопці бути *з* тобою.

— Гаразд.

— І саме тоді, коли всі будуть думати, що знають тебе, що вони «розуміють» Евелін Г'юґо, ти зіграєш Джо. Ти їх всіх приголомшиш. І тоді кожен глядач подумає: Я знав, що вона особлива.

— Але чому я не можу просто зіграти в «Маленьких жінках» зараз? І тепер вони подумають про це *зараз*?

Гаррі похитав головою.

— Тому, що ти повинна дати їм час інвестувати у тебе та пізнати тебе.

— Ти хочеш сказати, що я повинна бути передбачуваною.

— Я кажу, що ти повинна бути передбачуваною, а потім зробиш щось непередбачуване, і вони полюблять тебе назавжди.

Я уважно вислухала його та подумала про це.

— Не вішай мені лапшу на вуха, — врешті сказала я.

Гаррі засміявся.

— Слухай, це план Арі. Подобається це чи ні. Він хоче, щоб ти знялася ще в кількох фільмах, перш ніж подарувати тобі роль у «Маленьких жінках». Роль точно твоя, це лише питання часу.

— Гаразд, — сказала я.

Який у мене був вибір? Мій контракт із «Сансет» був розрахований ще на три роки. Якщо я створюватиму забагато проблем, у них є можливість будь-якої миті викинути мене. Вони

могли «позичити» мене іншим, змусити взятися за чужі проєкти, відправити у відпустку без збереження заробітної плати, та що завгодно. Вони могли робити все, що забажають. «Сансет» фактично володів мною.

— Твоє завдання тепер, — сказав Гаррі, — перевірити, чи ви з Доном впораєтеся. Це у ваших же інтересах.

Я засміялася.

— О, то *тепер* ти хочеш поговорити про Дона.

Гаррі посміхнувся.

— Я не хочу сидіти тут і слухати, як ти розповідаєш про те, який він неймовірний. Це нудно. Я хочу знати, чи готові ви працювати разом.

Мене з Доном бачили по всьому місту, нас фотографували в усіх гарячих точках Голлівуду. Вечеря в «Ден Тана'с», обід на «Вайн Стріт Дербі», теніс у клубі «Беверлі Хіллз». І ми знали, що саме робимо, показуючи це на публіці.

Мені потрібно було, щоб ім’я Дона згадувалося в тих самих реченнях, що й моє, а йому – бути частиною Нового Голлівуду. Фотографії, на яких ми двоє зустрічаємося з іншими зірками, значною мірою сприяли зміцненню його іміджу міської людини.

Але ми з ним ніколи про це не говорили. Тому що ми були щиро щасливі бути поруч один з одним. Той факт, що це допомогало нашим кар’єрам, був приємним бонусом.

У вечір прем’єри його фільму «Великі неприємності» Дон заїхав за мною, одягнений у темний гладкий костюм, та із коробкою «Тіффані» в руках.

— Що це? — запитала я його. На мені була чорно-фіолетова сукня з квітами від Крістіана Діора.

— Відкрий, — сказав Дон, усміхаючись.

Всередині була гігантська каблучка з платини та діамантів. Вона була обплетена з боків та мала квадратне огранювання посередині.

Я ахнула.

— Ти...

Я знала, що все йде до цього, хоча б тому, що Дон так хотів спати зі мною, що це ледь не вбивало його. Я опиралася, попри

його дуже відкриті закиди. Але робити це ставало все важче. Чим більше ми цілувалися у темних місцях, чим більше ми опинялися наодинці на задніх сидіннях лімузинів, тим важче мені було відштовхнути його.

У мене ніколи раніше не було такого відчуття, фізичного бажання. Я ніколи не відчувала такого палкого болю, коли хотіла, щоб до мене доторкнулися. Як тільки я опинялася поруч із ним, то відчайдушно прагнула відчути його руки на своїй голій шкірі.

І мені сподобалася ідея займатися з кимось коханням. Раніше я займалася сексом, але це для мене ніколи нічого не значило. Я хотіла *займатися коханням* з Доном. Я *кохала* його. І я хотіла, щоб ми зробили це правильно.

І ось воно. Пропозиція одружитися.

Я простягнула руку, щоб торкнутися обручки, щоб переконатися, що все по-справжньому. Дон зачинив коробку раніше, ніж я змогла це зробити.

— Я не прошу тебе вийти за мене заміж, — сказав він.

— Що? — Я відчувала себе дурепою. Дозволила собі мріяти занадто багато. Уявила, що я, Евелін Геррера, яка прикидається Евелін Г'юґо, може одружитися на кінозірці.

— Принаймні поки що ні.

Я намагалася приховати своє розчарування.

— Тоді будь по-твоєму, — сказала я, відвернувшись від нього, щоб схопити свою сумочку.

— Не дуйся, — сказав Дон.

— Хто дується? — сказала я, коли ми вийшли з моєї квартири, і я зачиняла за собою двері.

— Я збираюся зробити це ввечері. — Його голос був благаючим, майже вибачливим. —На прем'єрі. На очах у всіх.

Я пом'якшала.

— Я просто хотів переконатися... Хотів знати... — Дон схопив мене за руку й опустився на одне коліно. Він більше не відкривав коробку з каблучкою. Він просто щиро подивився на мене. — Ти скажеш «так»?

— Ми повинні йти, — сказала я. — Не можна запізнюватися на власний фільм.

— Ти скажеш «так»? Це все, що мені потрібно знати.

Я подивилася прямо на нього і сказала:

— Так, дурнику. Ну звісно ж я скажу «так».

Він підхопив мене та поцілував. Було трохи боляче. Його зуби торкнулися моєї нижньої губи.

Я збиралася одружитися. Цього разу з кимось, кого я кохала. З кимось, хто змусив мене почуватися так, як у фільмах.

Як же далеко я була від тієї жалюгідної квартири на «Хел'с Кітчен».

Через годину на червоній доріжці, в морі фотографів і піарників, Дон Адлер став на одне коліно.

— Евелін Г'юґо, ти вийдеш за мене заміж?

Я заплакала й кивнула. Він підвівся і одягнув мені каблучку на палець. А потім підняв мене й розкрутив у повітрі.

Коли Дон поставив мене назад на землю, я побачила Гаррі Кемерона біля дверей театру, який аплодував разом з усіма та підморгнув мені.

«Sub Rosa»

ДОН ТА ЕВ — НАЗАВЖДИ!

4 березня 1957 р

Друзі, тут ви перші почуєте про це: найновіша голлівудська пара, Дон Адлер та Евелін Г’юґо, одружуються!

Найбільш привабливий із найбільш привабливих холостяків вибрав своєю нареченою не кого іншого, як неймовірну блондинку, що починає свій зірковий шлях. Їх часто бачили разом, і тепер вони вирішили зробити свої стосунки офіційними.

Ходять чутки, що Мері та Роджер Адлери, батьки Дона, були неймовірно щасливі, що Евелін приєднається до сім’ї.

Б’юся об заклад, що це весілля стане подією сезону. З такою гламурною голлівудською сім’єю і такою красивою нареченою про це буде говорити все місто.

Розділ 10

У нас було чудове весілля. Триста гостей, якими займалися господарі – Мері та Роджер Адлери. Рубі була подругою нареченої. На мені була сукня з тафти, виріз якої був оздоблений коштовностями, вкрита рожевим мереживом, з рукавами до зап'ясть і пишною спідницею. Її розробила Вівіан Ворлі, головний костюмер «Сансет». Ґвендолін зробила мені зачіску – простий, але бездоганний пучок, до якого була прикріплена моя тюлева вуаль. Ми з Доном не мали якогось конкретного плану для нашого весілля; воно майже повністю контролювалося Мері та Роджером, а все інше – «Сансетом».

Очікувалося, що Дон буде грати саме так, як хотіли його батьки. Навіть тоді я могла сказати, що він дуже хотів вийти з їхньої тіні, щоб затьмарити їхню славу своєю власною. Дона виховували на переконанні, що слава — це єдина сила, яку варто прагнути. Це мені в ньому подобалося. Те, що він був готовий стати найвпливовішою та найобожнюванішою людиною у будь-якій кімнаті.

І хоча наше весілля відбувалося за примхою інших, наше кохання та відданість одне одному вважалися священними. Коли ми з Доном подивилися один одному в очі й взялися за руки, сказавши «Так», у залі готеля «Беверлі-Хіллз», здавалося, що там були лише ми двоє, попри те, що нас оточувало пів Голлівуду.

Наприкінці ночі, після весільних дзвонів і оголошення нас одруженою парою, Гаррі відтягнув мене вбік. Він запитав мене, як у мене справи.

— Я зараз найвідоміша наречена у світі. Все чудово.

Гаррі засміявся.

— Ти будеш щаслива? — запитав він. — З Доном? Він буде добре про тебе піклуватися?

— Я не сумніваюся в цьому.

У глибині душі я вірила, що знайшла когось, хто розуміє мене або принаймні ту, ким я намагалася бути. У дев'ятнадцять років я думала, що Дон і є мій геппі-енд.

Гаррі обійняв мене і сказав:

— Я радий за тебе, мала.

Я схопила його руку, перш ніж він встиг її відірвати. Випиши два келиха шампанського, я почувалася розкуто та легко.

— Чому ти ніколи нічого не робив? — запитала я його. — Ми знайомі вже кілька років. Не було навіть поцілунку в щічку.

— Я поцілую тебе в щічку, якщо так хочеш, — сказав Гаррі, усміхаючись.

— Це не те, що я мала на увазі, і ти це знаєш.

— А ти хотіла, щоб щось було? — запитав він мене.

Мене не приваблював Гаррі Кемерон. Незважаючи на те, що він був справді привабливим чоловіком.

— Ні, не думаю..

— Але ти хотіла, щоб я волів, аби між нами щось було?

Я посміхнулася.

— А що, якби й так? Це так неправильно? Я актриса, Гаррі. Не забувай про це.

Гаррі засміявся.

— У тебе на обличчі написано «актриса». Я не забуваю про це ні на день.

— Тоді чому, Гаррі? У чому справа?

Гаррі зробив ковток віскі й зняв з мене руку.

— Це важко пояснити.

— Спробуй.

— Ти надто молода.

Я відмахнулася від нього.

— Більшість чоловіків, здається, не мають проблем із подібними дрібницями. Дон на сім років старший за мене.

Я подивилася на Дона, який погойдувався зі своєю матір'ю на танцполі. У свої п'ятдесят Мері все ще була шикарною. Вона прийшла до слави в епоху німого кіно і зробила кілька зі звуком, перш ніж піти на пенсію. Вона була високою й грізною, з обличчям, яке вражало більше за все.

Гаррі зробив ще один ковток віскі й поставив склянку. Він виглядав замисленим.

— Це довга і складна історія. Але досить сказати, що ти ніколи не була моїм типом.

З того, як він це сказав, я зрозуміла, що він намагався мені сказати ще щось. Гаррі не цікавився такими дівчатами, як я. Гаррі зовсім не цікавився дівчатами.

— Ти мій найкращий у світі друг, Гаррі, — сказала я. — Чи знаєш ти це?

Він усміхнувся. У мене склалося враження, що він зробив це тому, що відчув полегшення. Він зізнався мені в своїй таємниці, хоч і нечітко. І я прийняла це.

— Справді? — запитав він.

Я кивнула.

— Ну, тоді ти будеш моєю.

Я підняла свою склянку.

— Найкращі друзі розповідають один одному все, — сказала я.

Він усміхнувся, піднімаючи власну.

— Я на це не куплюся, — дражнив він. — Навіть не сподівайся.

Дон підійшов і перебив нас.

— Ти не будеш проти, Кемерон, якщо я потанцюю зі своєю нареченою?

Гаррі підняв руки, наче здаючись.

— Вона вся твоя.

— Так воно і є.

Я взяла Дона за руку, і він закрутив мене навколо танцполу. Він подивився мені прямо в очі. Він дійсно дивився на мене, дійсно бачив мене.

— Ти кохаєш мене, Евелін Г'юґо? — запитав він.

— Більше всього на світі. А ти кохаєш мене, Доне Адлер?

— Я кохаю твої очі, твої груди, твій талант. Мені подобається той факт, що в тебе зовсім немає дупи. Мені все в тобі подобається. Тому сказати «так» було б нічого не сказати.

Я засміялася і поцілувала його. Нас оточили люди, що були танцполі. Його батько, Роджер, курив сигару з Арі Саллівaном у кутку. Я відчувала себе у мільйонах миль далі від свого старого

життя та старої себе, тієї дівчини, якій колись знадобився Ерні Діаз.

Дон притягнув мене до себе й приклав рот до мого вуха, прошепотівши:

— Я і ти. Ми будемо правити цим містом.

Ми прожили в шлюбі два місяці, перш ніж він почав мене бити.

Розділ 11

Через шість тижнів після весілля ми з Доном вирушили до Пуерто-Вальярта, щоб знятися в одній сльозливій мелодрамі під назвою «Ще один день». У ній розповідалося про багату дівчину Діану, яка проводить літо з батьками в їхньому другому домі, та місцевого хлопця Френка, який закохується в неї. Звичайно, вони не можуть бути разом, тому що її батьки цього не схвалюють.

Перші тижні мого шлюбу з Доном були дуже щасливими. Ми купили будинок у Беверлі-Гіллз й оздобили його мармуром і льоном. Ми влаштовували вечірки біля басейну майже кожні вихідні, пили шампанське та коктейлі весь день й до ночі.

Дон кохався, як король. З упевненістю та владою того, хто керує флотом людей. Я танула під ним. У потрібний для нього момент я зробила б усе, що він тільки б забажав.

Він ніби клацнув перемикачем. Перемикачем, який змінив мене з жінки, яка сприймала секс як інструмент, на жінку, для якої секс — потреба. Він був мені потрібен. Мені потрібно було, щоб мене бачили. Я оживала під його поглядом. Одруження з Доном показало мені іншу сторону мене, сторону, яку я тільки пізнавала. Сторону, яка мені подобалася.

Коли ми приїхали в Пуерто-Вальярта, то провели в місті кілька днів перед зйомками. Ми виходили в океан на орендованому човні, пірнали у воду, займалися коханням на піску.

Але коли у нас почалися зйомки, і щоденні стреси Голлівуду почали руйнувати кокон нашого новоспеченого подружжя, я зрозуміла, що ситуація змінилася.

Останній фільм Дона, «Стрілець у Пойнт-Дюме», не мав успіху в прокаті. Це був його перший раз у вестерні, його перша спроба зіграти героя бойовика. «ФотоМомент» щойно опублікував рецензію, у якій говорилося таке: «Дон Адлер — не Джон Вейн». «Голлівудський дайджест» написав: «Адлер схожий на дурня, тримаючи у руках пістолет». Я бачила, що критика його турбує, змушує сумніватися в собі. Важливою частиною його плану було

утвердження себе як мужнього героя бойовиків. Його батько здебільшого грав прямого чоловіка у божевільних комедіях, клоуна. Дон хотів довести, що він ковбой.

Не допомогло й те, що я щойно отримала приз глядацьких симпатій у номінації «Найкраща висхідна зірка».

У той день, коли ми знімали останнє прощання, коли Діана і Френк востаннє цілуються на пляжі, ми з Доном прокинулися в нашому орендованому бунгало, і він сказав мені приготувати йому сніданок. Майте на увазі, він не *просив* мене приготувати йому сніданок. Він гавкнув наказ. Попри це, я проігнорувала його тон і подзвонила до покоївки.

Це була мексиканка, на ім'я Марія. Коли ми вперше прибули, я не була впевнена, чи варто говорити іспанською з місцевими жителями. А потім, так і не прийнявши офіційного рішення щодо цього, я виявила, що розмовляю з усіма повільною, надмірною англійською.

— Маріє, чи не приготуєш ти містеру Адлеру сніданок? — сказала я у трубку, а потім повернулася до Дона та запитала: — Що б ти хотів? Кава та яєчня підійдуть?

Наша покоївка у Лос-Анджелесі, Паула, готувала йому сніданок щоранку. Вона точно знала, як йому до смаку. У той момент я зрозуміла, що ніколи не звертала на це уваги.

Розчарований, Дон схопив подушку з-під голови та вдарив нею собі по обличчю, кричачи в неї.

— Що на тебе найшло? — сказала я.

— Якщо ти не збираєшся бути тією дружиною, яка готуватиме мені сніданок, то принаймні можеш дізнатися, що мені подобається. — З цими словами він втік до ванної кімнати.

Я була стурбована, але не зовсім здивована. Я швидко зрозуміла, що Дон був добрим лише тоді, коли був щасливий, а він був щасливий лише тоді, коли вигравав. Я зустріла його, коли він вигравав, вийшла за нього, коли він підіймався. Та я швидко дізналася, що милий Дон — не єдиний Дон.

Пізніше, у нашому орендованому «Корветі», Дон з'їхав із під'їзної доріжки та попрямував до знімального майданчика, що знаходився за десять кварталів від нашого житла.

— Ти готовий до сьогоднішнього дня? — запитала я, намагаючись підняти йому настрій.

Дон зупинився посеред дороги. Він звернувся до мене.

— Я був професійним актором довше, ніж ти живеш на цьому світі.

Це було правдою, хоч і лише з технічної точки зору. Він був немовлям в одному з німих фільмів Мері. Серйозно зніматися в кіно він почав лише коли йому виповнилося двадцять один.

Позаду нас було кілька машин. Ми гальмували рух.

— Доне... — сказала я, намагаючись спонукати його рухатися вперед. Він не слухав. Біла вантажівка позаду рушила в об'їзд, намагаючись проїхати повз нас.

— Знаєш, що сказав мені вчора Алан Томас? — сказав Дон.

Алан Томас став його новим агентом. Він заохочував Дона покинути «Сансет Студіо» і піти у фриланс Багато акторів робили кар'єру самостійно. Це призвело до великих зарплат для успішних зірок. А Дон нервував. Він постійно говорив про те, що одним фільмом він заробив набагато більше, ніж його батьки за всю свою кар'єру.

Остерігайтеся чоловіків, яким потрібно щось доводити.

— Люди в усьому місті запитують, чому ти все ще залишаєшся Евелін Г'юґо.

— Я змінила ім'я на законних підставах. Що ти маєш на увазі?

— На постері. Там має бути написано «Дон і Евелін Адлер». Це те, про що говорять.

— Хто говорить?

— Люди.

— Які люди?

— Вони думають, що ти в домі головна.

Моя голова впала в мої руки.

— Доне, не говори дурниць.

Збоку, намагаючись оминути нас, проїхав ще один автомобіль, і я побачила, що вони впізнали нас з Доном. Ми були за крок до того, щоб потрапити на першу шпальту журналу «Sub Rosa», у якій йшлося б про те, як улюблена пара Голлівуду сварилася

одна з одним. Вони, мабуть, написали б щось на кшталт «Адлери з'їхали з глузду?»[10].

Підозрюю, що Дон теж подумав про це, тому що він завів машину і повіз нас на знімальний майданчик. Коли ми заїхали на майданчик, я сказала:

— Не можу повірити, що ми запізнилися майже на сорок п'ять хвилин.

— Все гаразд, ми Адлери. Нам можна.

Я знайшла це абсолютно огидним. Дочекавшись, поки ми вдвох зупинимося в його трейлері, я сказала:

— Коли ти так кажеш, то звучиш як якийсь дурень. Ти не повинен говорити такі речі там, де тебе можуть почути люди.

Він знімав піджак. Гардероб був готовий будь-якої миті. Я мала просто вийти та піти до свого трейлера. Я мала залишити Дона.

— Мені здається, у тебе склалося неправильне враження, Евелін, — сказав Дон.

— Це ще яке?

Він подивився прямо мені в очі.

— Ми не рівні, кохана. І вибач, якщо я був таким добрим, що ти забула про це.

Я втратила дар мови.

— Я думаю, що це має бути останній фільм з твоєю участю, — сказав він. — Я вважаю, що нам час народити дітей.

Його кар'єра складалася не так, як він хотів. І якщо він не збирався бути найвідомішою людиною у своїй родині, він точно не дозволив би бути нею мені.

Я подивилася прямо на нього і сказала:

— Абсолютно. Точно. Ні.

І тоді він вдарив мене по обличчю. Різко, швидко, сильно.

Все закінчилося, перш ніж я навіть зрозуміла, що трапилося, шкіра на моєму обличчі пекла від удару, я ледве могла повірити, що він справді зробив це.

Якщо вас ніколи не били по обличчю, дозвольте мені сказати вам дещо, це принизливо. Здебільшого тому, що ваші очі

починають сльозитися, всупереч тому, хочете ви плакати чи ні. Шок і сила удару стимулюють ваші слізні протоки.

Немає способу отримати удар по обличчю і виглядати байдужим. Все, що ви можете зробити, це залишатися нерухомим і дивитися прямо перед собою, дозволяючи вашому обличчю почервоніти, а очам розквітнути.

Що я й зробила.

Як я робила це, коли мій батько бив мене.

Я приклала руку до щелепи й відчула, як шкіра розжарюється під моєю рукою.

Помічник режисера постукав у двері.

— Містере Адлере, чи міс Г'юґо з вами?

Дон не міг говорити.

— Хвилинку, Боббі, — сказала я.

Я була вражена тим, яким ненапруженим був мій голос, яким він здавався впевненим. Це звучало як голос жінки, яку жодного дня в житті не били.

Не було дзеркал, до яких я могла легко дістатися. Дон був до них спиною, блокуючи їх. Я висунула щелепу вперед.

— Сильно червона? — запитала я у нього.

Дон ледве дивився на мене. Але він глянув, а потім кивнув головою. Він був схожий на сором'язливого хлопчика, в якого запитали: «Чи це не ти розбив вікно сусідів?»

— Піди туди й скажи Боббі, що у мене жіночі проблеми. Йому буде дуже соромно запитати про щось ще. Тоді скажи своєму гардеробнику зустріти тебе у моїй гардеробній. Нехай Боббі скаже моєму зустрітися зі мною тут за пів години.

— Добре, — сказав він, а потім схопив свою куртку й вислизнув.

Щойно він вийшов за двері, я зачинилася всередині й припала до стіни, а сльози потекли рікою, коли їх ніхто не міг побачити.

Я пройшла шлях за три тисячі миль від місця свого народження. Я знайшла спосіб опинитися у потрібному місці у потрібний час. Я змінила ім'я. Змінила зачіску. Змінила мої зуби й тіло. Я навчилася грати. Я знайшла правильних друзів. Я

вийшла заміж та увійшла у відому родину. Більш ніж половина Америки знала моє ім’я.

І все ж...

І все ж.

Я піднялася з підлоги та витерла очі. Я взяла себе в руки.

Я сіла біля туалетного столика, три дзеркала переді мною були обставлені лампочками. Наскільки нерозумними були мої думки про те, що якщо я колись опинюся у гримерці кінозірки, це означатиме, що у мене не буде проблем?

Через кілька хвилин Ґвендолін постукала у двері, щоб зробити мені зачіску.

— Одну секунду! — вигукнула я.

— Евелін, ми повинні рухатися швидко. Народ, ви вже й так відстаєте від графіка.

— Лише одну секунду!

Я подивилася на себе в дзеркало і зрозуміла, що не можу змусити почервоніння зникнути. Питання полягало в тому, чи довіряю я Ґвен. І я вирішила, що так, що повинна. Я встала та відчинила двері.

— О, люба, — сказала вона. — Ти жахливо виглядаєш.

— Я знаю.

Вона придивилася до мене уважніше і все зрозуміла.

— Ти впала?

— Так, — сказала я. — Я впала. Обличчям прямо на стіл. Щелепа постраждала найбільше.

Ми обидві знали, що я брешу.

І до цього дня я не впевнена, чи Ґвен запитала мене, чи я впала, щоб позбавити мене необхідності брехати, чи хотіла змусити мене мовчати.

Тоді я була не єдиною жінкою, яку били. Багато жінок домовлялися про те саме, про що я в той момент. Для цих речей існував соціальний кодекс. Перше правило — мовчати про це.

Через годину мене проводжали на знімальний майданчик. Ми мали зняти сцену біля особняка на пляжі. Дон сидів у своєму кріслі, дерев’яні ніжки якого загрузли у піску, позаду директора. Він підбіг до мене.

— Як ти почуваєшся, серденько? — Його голос був таким бадьорим, таким втішним, що на мить я подумала, ніби він забув про те, що сталося.

— Зі мною все гаразд. Перейдім до справи.

Ми зайняли свої місця. Звукорежисер поставив нам мікрофон. Техніки переконалися, що ми добре освітлені. Я викинула все з голови.

— Зачекайте, зачекайте! — крикнув директор. — Ронні, що відбувається зі звуком?...

Відволікшись на розмову, він відійшов від камери.

Дон закрив свій мікрофон, а потім поклав руку мені на груди й накрив мій.

— Евелін, мені так шкода, — прошепотів він мені на вухо.

Я відсторонилася та приголомшено глянула на нього. Ніхто раніше не просив вибачення за те, що вдарив мене.

— Я ніколи не повинен був підіймати на тебе руку, — сказав він. Його очі наповнилися сльозами. — Мені соромно за себе. За те, що я зробив щось, що заподіяло тобі біль. — Він виглядав так, ніби шкодує про це. — Я зроблю все заради твого пробачення.

Можливо, життя, якого я прагнула, було не таким вже й далеким.

— Чи можеш ти мені пробачити? — запитав він.

Можливо, все це була помилка. Можливо, це зовсім нічого не означало.

— Звичайно, можу, — сказав я.

Режисер побіг назад до камери, а Дон відкинувся назад, прибираючи руки з наших мікрофонів.

— І... почали!

Ми з Доном були номіновані на премію «Оскар» за «Ще один день». І думаю, що загальна думка полягала в тому, що неважливо, наскільки ми талановиті. Людям просто подобалося бачити нас разом.

Нині я досі не маю уявлення, чи хтось із нас справді хороший у цій стрічці. Це єдиний фільм з моєю участю, який я не можу змусити себе подивитися.

Розділ 12

Коли чоловік просить вибачення після того, як вдарив вас, ви думаєте, що це більше ніколи не повториться.

Але потім ви говорите йому, що не впевнені, що коли-небудь захочете мати дітей, і він знову б'є вас. Ви виправдовуєте цей вчинок, говорите собі, що його можна зрозуміти. Це ви якось грубо з ним розмовляли. Ви справді хочете колись мати дітей. Ну звісно ж. Ви просто не впевнені, як вас вдасться поєднувати це зі своїми фільмами. Але ви мали б пояснити це зрозуміліше.

Наступного ранку він просить вибачення і приносить вам квіти. Навіть стає на коліна.

Третій раз, це розбіжності щодо того, піти до Романових чи залишитися. Тільки коли він штовхає вас до стіни позаду, ви розумієте, що ці відвідини стосуються *образу* вашого шлюбу для громадськості.

Четвертий раз був після того, як ви обоє програли перегони за «Оскарами». Ви у шовковій, смарагдово-зеленій сукні на одне плече. Він у смокінгу з хвостом. Він занадто багато випиває на вечірках, намагаючись залікувати свої рани. Ви сидите на передньому сидінні автомобіля на під'їзді й збираєтеся зайти всередину. Він засмучений, що програв.

Ви кажете йому, що все гаразд.

Він каже вам, що ви нічого не розумієте.

Ви нагадуєте йому, що ви теж програли.

Натомість він каже, що ваші батьки — сміття з Лонг-Айленда, і що від вас ніхто нічого не чекає.

Ви знаєте, що не повинні, але кажете: «Я з Хелл'с Кітчен, ідіоте».

Він відкриває двері припаркованої машини й виштовхує вас.

Коли наступного ранку він приповзає до вас у сльозах, ви насправді йому більше не вірите. Але саме це *ви й робите*.

Так само, як ви заправляєте шпилькою дірку на сукні або заклеюєте щілину у вікні, ви знову пробачаєте йому.

Це та частина, в якій я застрягла, частина, де ви приймаєте вибачення, тому що це легше, ніж вирішувати корінь проблеми. Саме в цей час, Гаррі Кемерон прийшов до моєї гримерки та повідомив мені хорошу новину. «Маленьким жінкам» дали зелене світло.

— Ти гратимеш Джо, Рубі Рейлі — Мег, Джой Натан — Емі, а Селія Сент-Джеймс — Бет.

— Селія Сент-Джеймс? Від «Олімпіен Студіо»?

Гаррі кивнув.

— Що за хмурий вигляд? Я думав, ти будеш у захваті.

— О, — сказала я, повертаючись до нього. — Я у захваті. Я дійсно у захваті.

— Тобі не подобається Селія Сент-Джеймс?

Я посміхнулася йому.

— Я боюся, що ця сучка-підліток затьмарить мене, і на її фоні я буду виглядати блідо.

Гаррі закинув голову назад і розсміявся.

Селія Сент-Джеймс потрапила у заголовки на початку року. У дев'ятнадцять років вона зіграла молоду овдовілу матір у воєнному творі. Усі казали, що наступного року її номінують. Саме цю людину студія хотіла на роль Бет.

І саме таких людей ми з Рубі терпіти не могли.

— Тобі двадцять один рік, ти одружена з найбільшою кінозіркою сучасності, і тебе щойно номінували на премію «Оскар», Евелін.

Гаррі мав рацію, але я теж. Селія могла стати мені на заваді.

— Нічого страшного. Я готова. Я збираюся показати найкращий, в біса, виступ у своєму житті, і коли люди дивитимуться фільм, вони говоритимуть: «Бет? А хто це? Аа, середня сестра, яка помирає? А що з нею?»

— Я не сумніваюся, — сказав Гаррі, обіймаючи мене. — Ти чудова, Евелін. Це знає весь світ.

Я посміхнулася.

— Ти справді так думаєш?

Це те, що кожен повинен знати про зірок. Нам подобається, коли нам говорять, що нас обожнюють, і ми хочемо, щоб ви це

повторювали й повторювали. Пізніше в моєму житті люди завжди підходили до мене і казали: «Я впевнений, що ти не хочеш чути, як я балакаю про те, яка ти чудова», і я завжди казала, наче жартуючи, «О, ще один раз не завадить». Але правда в тому, що похвала – це як залежність. Чим більше ви її отримуєте, тим більше вам її потрібно, щоб зберігати рівновагу.

— Так, — сказав він. — Я справді так думаю.

Я встала зі стільця, щоб обійняти Гаррі, але під час цього освітлення підкреслило мою верхню вилицю, округлу пляму трохи нижче ока.

Я спостерігала, як погляд Гаррі пробіг по моєму обличчю.

Він бачив легкий синяк, який я приховувала, багряний і синій відтінки під поверхнею моєї шкіри, що пробивалися крізь мій макіяж.

— Евелін... — сказав він.

Гаррі підніс великий палець до мого обличчя, ніби йому потрібно було відчути це, щоб зрозуміти, що воно справжнє.

— Гаррі, не роби цього.

— Я вб'ю його.

— Ні, не вб’єш.

— Ми найкращі друзі, Евелін. Я і ти.

— Я знаю, — сказала я. — Я знаю це.

— Ти казала, що найкращі друзі розповідають один одному все.

— І ти знав, що це повна дурниця, коли я сказала це.

Я витріщилася на нього, як і він на мене.

— Дозволь мені допомогти, — сказав він. — Що я можу зробити?

— Ти можеш переконатися, що я виглядаю краще за Селію, краще за всіх них у щоденних газетах.

— Я мав на увазі не це.

— Але це все, що ти можеш зробити.

— Евелін...

Я залишалася стійкою.

— Тут немає виходу, Гаррі.

Він зрозумів, що я мала на увазі. Я не могла залишити Дона Адлера.

— Я міг би поговорити з Арі.

— Я кохаю його, — сказала я, відвертаючись і надягаючи сережки.

Це була правда. У нас із Доном були проблеми, як і у багатьох людей. І він був єдиним чоловіком, який коли-небудь запалив у мені щось. Іноді я ненавиділа себе за те, що хотіла його, за те, що пожвавлювалася, коли його увага була на мені, за те, що все ще потребувала його схвалення. Але це правда. Я кохала його і бажала, щоб він був у моєму ліжку. А також хотіла залишатися у центрі уваги.

— Кінець дискусії.

Через мить у мої двері знову постукали. Це була Рубі Рейлі. Вона знімалася у драмі, де грала молоду черницю. Рубі стояла перед нами двома у чорній туніці й білому капюшоні.

— Ти вже чула? — Рубі звернулася до мене. — Ну, звичайно, ти вже чула. Гаррі тут.

Гаррі засміявся.

— Ви обоє починаєте репетиції через три тижні.

Рубі грайливо вдарила Гаррі по руці.

— Ні, не це! Ти чула, що Селія Сент-Джеймс гратиме Бет? Ця сука затьмарить нас усіх.

— Бачиш, Гаррі? — Сказала я. — Селія Сент-Джеймс збирається все зіпсувати.

Розділ 13

Того ранку, коли ми розпочали репетиції для «Маленьких жінок», Дон розбудив мене зі сніданком у ліжку. Половина грейпфрута і запалена сигарета. Я вважала це надзвичайно романтичним, тому що це було саме те, чого я хотіла.

— Успіху сьогодні, серденько, — сказав він, одягаючись і виходячи за двері. — Я знаю, що ти покажеш Селії Сент-Джеймс, що насправді означає бути актрисою.

Я посміхнулася і побажала йому гарного дня. З'ївши грейпфрут й залишивши тацю у ліжку, я пішла у душ.

Коли я вийшла, наша покоївка Паула вже була в спальні й прибирала за мною. Вона збирала недопалок моєї сигарети з ковдри. Я залишила його на таці, але він, напевно, впав.

Я не стежила за порядком у домі.

Мій вчорашній одяг лежав на підлозі. Мої капці лежали на комоді. Мій рушник був у раковині.

Паула була створена для цієї роботи, але вона не вважала мене особливо чарівною. Ми двоє це розуміли.

— Ви можете зробити це пізніше? — Сказала я їй. — Мені дуже шкода, але я поспішаю на знімальний майданчик.

Вона чемно посміхнулася і пішла.

Насправді я не поспішала. Просто хотіла спокійно одягнутися, і не збиралася робити це перед Паулою. Я не хотіла, щоб вона побачила синець на моїх ребрах, темно-фіолетовий з жовтуватим відтінком.

Дев'ять днів тому Дон штовхнув мене зі сходів. Навіть коли я говорю про це через багато років, я відчуваю потребу захистити його. Сказати, що це було не так погано, як звучить. Що ми підійшли до низу сходів, і він штовхнув мене, від чого я впала приблизно на чотири сходинки вниз, скотившись на підлогу.

На жаль, біля дверей стояв стіл, де ми зберігали ключі та пошту, він зачепив мене найбільше. Я приземлилася на нього

лівим боком, ручка верхньої шухляди потрапила мені прямо у грудну клітку.

Коли я сказала, що думаю, що моє ребро зламане, Дон відповів:

— О ні, люба. З тобою все гаразд? — ніби це не він штовхнув мене.

— Мені здається, що зі мною все нормально. — відповіла я, як ідіотка.

Синяк не зникав швидко.

За мить біля дверей знову з'явилася Паула.

— Вибачте, місис Адлер, я забула…

Я запанікувала.

— Заради бога, Пауло! Я ж просила тебе залишити мене!

Вона розвернулася і вийшла. І найбільше мене розлютило те, що якщо вона збиралася продати історію, чому не ту? Чому вона не розповіла світові, що Дон Адлер бив свою дружину? Натомість чому вона прийшла за *мною*?

* * *

Через дві години я вже була на зйомках «Маленьких жінок». Звукову сцену було перетворено на будиночок у Новій Англії зі снігом на вікнах.

Ми з Рубі були єдині у нашій боротьбі проти Селія Сент-Джеймс, бо вона вкрала у нас весь успіх, попри те, що будь-яка актриса, яка грає Бет, змушує глядача тягнутися по носовичка.

Ви не можете сказати актрисі, що приплив підіймає всі човни. У нас це не працює.

Але в перший день репетицій, коли ми з Рубі тусувалися біля ремісничих послуг і пили каву, стало зрозуміло, що Селія Сент-Джеймс абсолютно не підозрювала, як ми всі її ненавидимо.

— О Боже, — сказала вона, підходячи до нас із Рубі. — Мені так страшно

Селія була одягнена у сірі штани та світло-рожевий светр з короткими рукавами. У неї було дитяче обличчя, як у сусідської дівчинки. Великі, круглі, блідо-блакитні очі, довгі вії, губи-дужки

Купідона, довге полунично-руде волосся. Вона була досконало простотою.

Я була такою красивою, що жінки знали, що вони ніколи не зможуть по-справжньому бути такими ж. Чоловіки – що вони ніколи навіть не наблизиться до такої жінки, як я.

Рубі була елегантною, відстороненою красунею. Рубі була крута. Рубі була шикарна.

Але Селія була такою красунею, що здавалося, якби ти правильно зіграв свої карти, ти міг би просто одружитися з такою дівчиною, як Селія Сент-Джеймс, і тримав би її в руках.

Ми з Рубі усвідомлювали, що це за сила — доступність.

Селія підсмажила шматочок хліба за столом для рукоділля, змастила його арахісовим маслом, а потім відкусила.

— Чого ти боїшся? — Запитала Рубі.

— Я гадки не маю, що робити! — Сказала Селія.

— Селія, не думай, що ми ось так візьмемо і повіримо в оцю маячню, — сказала я.

Вона глянула на мене. І те, як вона це зробила, змусило мене відчути, ніби ніхто ніколи не дивився на мене по-справжньому. Навіть Дон.

— Це ранить мої почуття, — сказала вона.

Мені стало трохи погано. Але я точно не збиралася відмовлятися від своїх слів.

— Я нічого поганого не мала цим на увазі, — сказав я.

— Так, звісно, — сказала Селія. — Мені здається, ти трохи цинік.

Рубі, моя подруга у гарну погоду, вдала, що її кличе адміністраторка, і полетіла якомога далі.

— Мені просто важко повірити в те, що жінка, яка за словами глядачів, буде номінована наступного року, сумнівається у своїй здатності зіграти Бет Марч. Це найбільш улюблена глядачами роль у всьому фільмі.

— Якщо ти така впевнена в цьому, то чому *сама* не взяла її? — запитала вона мене.

— Я надто стара для неї, Селіє. Але дякую.

Селія посміхнулася, і я зрозуміла, що зіграла прямо їй на руку.

Саме тоді мені й почала подобатися Селія Сент-Джеймс.

Розділ 14

— Продовжимо з цього місця завтра, — каже Евелін.

Сонце вже давно зайшло. Озираючись навколо, я помічаю залишки сніданку, обіду та вечері, розкидані по кімнаті.

— Добре, — кажу я.

— До речі, — додає вона, коли я починаю збирати речі. — Сьогодні мій піарник отримав електронний лист від твого редактора. Просить про фотосесію для обкладинки.

— О, — кажу я. Френкі вже кілька разів намагалася зв’язатися зі мною. Я знаю, що мені потрібно передзвонити їй та повідомити про цю ситуацію. Я просто... не впевнена у своєму наступному кроці.

— Я так розумію, що ти не розповіла їм, — каже Евелін.

Я кладу комп’ютер у сумку.

— Ще ні. — Я ненавиджу легкий відтінок сором'язливості, який проявляється, коли я це кажу.

— Гаразд, — каже Евелін. — Я не засуджую тебе, якщо тебе це хвилює. Бог знає, що я не палка прихильниця правди.

Я сміюся.

— Ти зробиш те, що тобі потрібно, — каже вона.

— Так, — кажу я.

Я просто ще не знаю, що саме мені потрібно.

* * *

Коли я повертаюся додому, пакунок від мами лежить просто біля дверей мого будинку. Я беру його, але розумію, що він неймовірно важкий. Зрештою, я штовхаю його ногою по кахельній підлозі. Я тягну його, крок за кроком, угору по сходах, а потім у свою квартиру.

Відкривши коробку, я бачу, що вона заповнена кількома фотоальбомами мого батька.

У нижньому правому куті на передній частині кожного вибито «Джеймс Ґрант».

Ніщо не може завадити мені сісти прямо на підлогу, де я стою, і переглядати фотографії одну за одною.

Фотографії режисерів, відомих акторів, знуджених статистів, реклами — що завгодно, усі вони тут. Мій тато любив свою роботу. Він любив фотографувати людей, які не звертали на нього уваги.

Пам’ятаю, одного разу, приблизно за рік до смерті, він влаштувався на двомісячну роботу у Ванкувері. Ми з мамою двічі навідувалися до нього в гості, поки він був там, але там було набагато холодніше, ніж у Лос-Анджелесі, і він тоді пішов, як відчувалося, на довгий проміжок часу. Я запитала його чому. Чому він не міг просто працювати вдома? Чому він погодився цю роботу?

Він сказав мені, що хоче виконувати роботу, яка його надихає. Він сказав: «Ти теж маєш це зробити, Монік. Коли ти станеш старшою. Ти повинна знайти роботу, яка змушуватиме твоє серце відчувати себе великим, а не ту, яка змушуватиме тебе почуватися ніким. Розумієш? Ти обіцяєш мені це?» Він простягнув руку, і я потиснула її, ніби ми укладали ділову угоду. Мені було шість. Через два роки його вже не стало.

Я завжди тримала те, що він говорив, у своєму серці. Я провела свої підліткові роки з палким бажанням знайти свою пристрасть, таку, яка б певним чином «розширила» мою душу. Це було нелегке завдання. У старшій школі, задовго після того, як ми попрощалися з батьком, я пробувала себе у театрі й оркестрі. Також спробувала приєднатися до хору. Пробувала футбол і дебати. У момент, який здався прозрінням, я спробувала себе у фотографії, сподіваючись, що те, що «розширило» серце мого батька, «розширить» і моє власне.

Але коли мені доручили написати твір про одного з моїх однокурсників на першому курсі композиції в Університеті Південної Каліфорнії, я відчула щось схоже на набряк у грудях. Я любила писати про реальних людей. Мені подобалося знаходити

спонукальні способи інтерпретації реального світу. Мені подобалася ідея об'єднувати людей, ділячись їхніми історіями.

Слідування цій частині мого серця привело мене до школи журналістики при Нью-Йоркському університеті. Це призвело до мого стажування на Нью-Йоркському громадському радіо. Я перейшла із цією пристрастю до життя фрилансера, ведучи кілька блогів та живучи від чека до чека, а потім, зрештою, до «Діскурс», де я зустріла Девіда, коли він працював над оновленням сайту, а потім до «Вівант» і зараз до Евелін.

Одна маленька річ, яку сказав мені тато холодного дня у Ванкувері, по суті, лягла в основу всього мого життєвого шляху.

На якусь мить я думаю, чи послухала б я його, якби він не помер. Чи чіплялася б я за кожне його слово так міцно, якби його поради здавалися необмеженими?

В кінці останнього фотоальбому я натрапляю на відверті кадри, не схожі на знімальний майданчик. Вони були зняті, коли жарили шашлики. На фоні деяких із них я впізнаю свою маму. А потім, у самому кінці, на фото з батьками – себе.

Мені не може бути більш ніж чотири роки. Я їм шматок торта рукою, дивлячись прямо в камеру, мама тримає мене, а тато обіймає нас. Тоді більшість людей називали мене моїм другим ім'ям — Елізабет. Елізабет Монік Ґрант.

Моя мама вважала, що я виросту Ліз чи Ліззі. Але мій батько завжди любив ім'я Монік і не міг не називати мене ним. Я часто нагадувала йому, що мене звати Елізабет, і він казав мені, що мене звуть так, як я хочу. Коли він помер, і моїй мамі, і мені стало ясно, що я маю бути Монікою. Це трохи полегшило наш біль, коли ми шанували його до останнього. Тож моє улюблене ім'я стало моїм справжнім іменем. І мама часто нагадує мені, що моє ім'я подарував батько.

Дивлячись на цю фотографію, я була вражена тим, наскільки красивими були мої батьки разом. Джеймс і Анжела. Я знаю, чого коштувало їм побудувати життя і ростити мене. Біла жінка та темношкірий чоловік на початку 80-х, жодна з їхніх сімей не була в особливому захваті від цього. До смерті мого батька ми багато переїжджали, намагаючись знайти місце, де мої батьки

почуватимуться спокійно, як вдома. Моя мама не відчувала себе бажаною у Болдвін-Хіллз. Мій батько не почувався комфортно у Брентвуді.

Лише у школі я зустріла людину схожу на мене. Її звали Яель. Її батько був домініканцем, а мати з Ізраїлю. Вона любила грати у футбол. Мені подобалося грати в одягалки. Ми рідко сходилися думками. Але мені подобалося, що коли хтось питав її, чи вона єврейка, вона відповідала: «Я наполовину єврейка». Ніхто інший, кого я знала, не був *наполовину* кимось.

Таким чином, я довго відчувала себе двома половинками.

А потім помер мій батько, і я відчула, що втратила одну половинку. Половинку, без якої я почуваюся такою розірваною, такою неповною.

Але дивлячись на цю фотографію зараз, де ми троє разом у 1986 році, я в комбінезоні, мій батько в поло, моя мама у джинсовій куртці, ми виглядаємо так, ніби *належимо* одне одному. Я не виглядаю так, ніби я наполовину одна річ, а наполовину інша, а, скоріше за все, одна ціла, їхня, кохана.

Я сумую за татом. Я весь час сумую за ним. Але саме в такі моменти, коли я стою на межі того, щоб нарешті зайнятися роботою, яка може просто розширити моє серце, я хотіла б принаймні надіслати йому листа, розповівши йому, що я роблю. І я хотіла б, щоб він надіслав мені відповідь.

Я вже знаю, що б він написав. Щось на зразок: «Я пишаюся тобою. Кохаю тебе, Монік.» Але все одно я хотіла б отримати його.

* * *

— Гаразд, — кажу я. Моє місце за столом Евелін стало моєю другою домівкою. Я почала покладатися на ранкову каву Ґрейс. Це замінило мені «Старбакс». — Продовжмо з того місця, де ми зупинилися вчора. У Вас почалися зйомки «Маленьких жінок». Поїхали.

Евелін сміється.

— Ти вже набралася досвіду у цьому, — каже вона.

— Я швидко вчуся.

Розділ 15

Вже тиждень у мене проходили репетиції. Ми з Доном лежали у ліжку. Він запитував, як справи, і я визнала, що Селія така ж хороша, як я й гадала.

— Ну, цього тижня «Народ округу Монтгомері» ще раз стане номером один. Я знову на вершині своєї гри. І мій контракт закінчується в кінці цього року. Арі Салліван готовий робити все, що я забажаю, щоб зробити мене щасливим. Тож просто скажи слово, крихітко, і *пуф*, вона полетить геть звідти.

— Ні, — сказала я, поклавши руку йому на груди й голову на плече. — Нічого страшного. Моя роль – головна, її – другорядна. Я не буду надто хвилюватися. І в будь-якому випадку, є щось, що мені подобається у ній.

— Є щось, що мені подобається у тобі, — сказав він, тягнучи мене на себе. І на мить усі мої хвилювання повністю зникли.

Наступного дня, коли ми перервалися на обід, Джой і Рубі пішли за салатами з індички. Селія перехопила мій погляд.

— Немає жодних шансів, що ти хочеш відмовитися від молочного коктейлю, чи не так? — запитала вона.

Мій дієтолог не надто б зрадів, якби побачив мене з молочним коктейлем в руках. Але те, про що він не знає, не може його вбити.

Через десять хвилин ми сиділи у дитячо-рожевому «Шевроле» Селії 1956 року випуску, прямуючи до Голлівудського бульвару. Селія була жахливим водієм. Я схопила дверну ручку так, наче це могло врятувати мені життя.

Селія зупинилася на світлофорі на бульварі Сансет і Кахуенга.

— Я думаю про «Швеб'с», — сказала вона з усмішкою.

«Швеб'с» був місцем, куди всі ходили вдень. І всі знали, що там, майже щодня, працював Сідні Скольскі з «Фотоплей» .

Селія хотіла, щоб її там побачили. Вона хотіла, щоб її там побачили зі мною.

— У яку гру ти граєш? — запитала я.

— Я не граю в жодну гру, — сказала вона, фальшиво ображена тим, що я подумала про таке.

— О, Селія, — сказала я, відкидаючи її помахом руки. — Я займаюся цим трішки більше, ніж ти. Ти щойно звалилася із вантажівки з ріпою[11]. Не плутай нас.

Світло стало зеленим, і Селія рушила.

— Я з Джорджії, — сказала вона. — Тієї, що за межами Савани.

— І?

— Я просто кажу, що не падала з вантажівки з ріпою. Мене витягнув хлопець із «Парамаунта».

Я вважала це дещо лячним — можливо, навіть загрозливим — те, що хтось помітив її там і привіз сюди. Я пробиралася до міста власною кров'ю, потом і сльозами, а Голлівуд прибіг *до* Селії ще до того, як вона стала кимось.

— Можливо — сказала я. — Але я все одно знаю, яку гру ти ведеш, люба. Ніхто не ходить до «Швеб'са» по молочні коктейлі.

— Слухай, — сказала вона, тон її голосу трохи змінився, став щирішим. — Я могла б використати якусь історію чи навіть дві. Якщо я збираюся незабаром зніматися у моєму власному фільмі, мені потрібне певне впізнання.

— І ця справа із молочними коктейлями – це всього лише хитрість, щоб тебе побачили зі мною? — Мені це було образливо. І те що мене використовували, і те – що недооцінювали.

Селія похитала головою.

— Ні, зовсім ні. Я хотіла піти випити з тобою молочний коктейль. А потім, коли ми виїхали з майданчика, я подумала: «Ми повинні піти до «Швеб'са».

Селія раптово зупинилася біля світлофора на Сансеті та Хайленді. У той момент я зрозуміла, як вона так кермує. Провідна нога як на газу, так і на гальмі.

— Поверни праворуч, — сказала я.

— Що?

— Поверни праворуч.

— Чому?

— Селія, поверни, в біса, направо, перш ніж я відчиню двері цієї машини та викинуся з неї.

Вона подивилася на мене так, ніби я збожеволіла, і це було справедливо. Я щойно погрожувала вбити себе, якщо вона не ввімкне поворотник.

Врешті, вона повернула праворуч на Хайленд.

— На світлофорі поверни ліворуч, — сказала я.

Вона не ставила питань. Вона ввімкнула поворотник. А потім звернула на Голлівудський бульвар. Я наказала їй припаркувати машину на узбіччі. Ми пішли до «Сі-Сі Браун'с».

— У них краще морозиво, — сказала я, коли ми зайшли.

Я ставила її на місце. Я не збиралася фотографуватися з нею, якщо цього не захочу, якщо це не буде моєю ідеєю. Мною точно не буде потурати хтось менш відомий, ніж я.

Селія кивнула, відчувши укол.

Ми вдвох сіли, а хлопець за стійкою підійшов до нас, на мить втративши дар мови.

— Е-е... — сказав він. — Ви бажаєте меню?

Я похитала головою.

— Я знаю, чого хочу. Селія?

Вона глянула на нього.

— Шоколадний мальт, будь ласка.

Я спостерігала, як він витріщився на неї, як вона злегка нахилилася вперед, з'єднавши руки, підкреслюючи груди. Здавалося, вона не усвідомлювала, що робить, і це ще більше гіпнотизувало його.

— А я вип'ю полуничний молочний коктейль, — сказала я.

Коли він подивився на мене, я побачила, як його очі розплющилися ширше, ніби він хотів побачити якомога більше мене за один раз.

— Ви... Евелін Г'юґо?

— Ні, — сказала я, а потім усміхнулася й подивилася йому прямо в очі. Це було іронічно й докучливо, з тим самим тоном й інтонацією, які я використовувала незліченну кількість разів, коли мене впізнавали в місті.

Він розвернувся й побіг.

— Не сумуй, лютику[12], — сказала я, дивлячись на Селію. Вона дивилася на глянцевий прилавок. — Ти отримаєш найкращий молочний коктейль.

— Я засмутила тебе, — сказала вона. — З «Швеб'сом». Мені шкода.

— Селія, якщо ти збираєшся стати такою великою, як мрієш, тобі потрібно навчитися двох речей.

— Яких же?

— По-перше, ти повинна розширити кордони людей і не почуватися з цього приводу погано. Ніхто тобі нічого не дасть, якщо ти цього не попросиш. Ти намагалася. Тобі відмовили. Закінчуй з цим.

— А друга річ?

— Коли ти використовуєш людей, будь вправна.

— Я не намагалася використати тебе…

— Так, Селіє, ти намагалася. І все гаразд з цим. Я б ні хвилини не вагалася, якби хотіла скористатися тобою. І я б не очікувала, що ти задумаєшся про те, щоб скористатися мною. Ти знаєш, яка між нами різниця?

— Між нами є багато відмінностей.

— Ти знаєш, про що конкретно я говорю?

— Про що?

— Я знаю, що використовую людей. Мене влаштовує ідея використовувати людей. І всю ту енергію, яку ти витрачаєш на те, щоб переконати себе, що ти *не* використовуєш людей, я витрачаю на те, щоб покращити мої вміння в цій справі.

— І ти пишаєшся цим?

— Я пишаюся тим, куди це мене привело.

— Ти використовуєш мене? Прямо зараз?

— Навіть якби й так, ти б про це ніколи не дізналася.

— Через це я й запитала.

Хлопець за прилавком повернувся з нашими молочними коктейлями. Здавалося, йому довелося підбадьорити себе, щоб просто піднести їх нам.

— Ні, — сказала я Селії, коли він пішов.

— «Ні» стосовно чого?

— Ні, я не використовую тебе.

— Ну, це полегшення, — сказала Селія. Мені здалося до болю наївним те, як вона так легко мені повірила. Я справді сказала правду, але все ж.

— Ти знаєш, *чому* я не використовую тебе? — запитала я.

— Ні, проте хотілося б, — сказала Селія, відпиваючи коктейль.

Я засміялася, здивована і світовою втомою в її голосі, і швидкістю, з якою вона це промовила.

Тоді Селія виграла найбільше «Оскарів», ніж будь-хто інший у нашому колі. І всі нагороди завжди було здобуто через інтенсивні, драматичні ролі. Але я завжди думала, що вона стане динамітом у комедії. Вона була така швидка.

— Причина, чому я не використовую тебе, полягає в тому, що ти нічого не можеш мені запропонувати. Принаймні поки що.

Селія знову зробила ковток коктейлю, вражена. Потім я нахилилася вперед і зробила ковток.

— Я не думаю, що це правда, — сказала Селія. — Так, можливо ти й відоміша за мене. Одруження з «Капітаном Голлівудом» зіграло тобі на руку. Але крім цього, ми з тобою рівні, Евелін. Ти продемонструвала хорошу гру. Я також. І тепер ми разом знімаємось у фільмі, який взяли, тому що хочемо «Оскара». І давай будемо чесними, у мене є деяка перевага у цьому відношенні.

— І чому це?

— Тому що я краща актриса.

Я перестала пити густий коктейль через соломинку й повернулася до неї.

— І як же ти це зрозуміла?

Селія знизала плечима.

— Я вважаю, що це не те, що ми можемо виміряти. Але це правда. Я бачила «Ще один день». Ти справді молодець. Але я краща. І ти це знаєш. Ось чому ви з Доном мало не вигнали мене з проєкту.

— Вперше про це чую.

— Так, ви хотіли це зробити. Рубі розповіла мені.

Я не сердилася на Рубі за те, що розповіла Селії про те, що я їй довірила, так само, як ти не сердишся на собаку за те, що вона гавкає на листоношу. Адже це саме те, на що вони тільки здатні.

— О, гаразд. Отже, ти краща актриса, ніж я. І, можливо, ми з Доном таки обговорювали твоє звільнення. І що? Велика справа.

— Ну, це особисто моя думка. Я талановитіша за тебе, а ти могутніша за мене.

— Отже?

— Отже, ти маєш рацію, я не дуже вмію використовувати людей. Тож я пробую робити це по-іншому. Нумо допомагати один одному.

Я знову сьорбнула свій молочний коктейль, трохи заінтригована.

— І як саме? — запитала я.

— У неробочий час я допоможу тобі зі сценами. Я навчу тебе того, що я знаю.

— А я повинна піти з тобою до «Швеб'са»?

— Ти допомагаєш мені зробити те, що вже зробила сама. Стати зіркою.

— А потім що? — запитала я. — Ми обоє станемо відомими й талановитими? Конкуруватимемо за кожну роботу в місті?

— Я припускаю, що це один із варіантів.

— А які інші?

— Ти мені дуже подобаєшся, Евелін.

Я подивилася на неї скоса.

Вона сміялася з мене.

— Я знаю, мабуть, це не те, що більшість актрис у цьому місті мають на увазі, але я не хочу бути такою, як більшість актрис. Ти мені дуже подобаєшся. Мені подобається дивитися на тебе на екрані. Як тільки ти з’являєшся у фільмі, я не можу дивитися ні на що інше. Мені подобається те, що твоя шкіра надто темна для твого світлого волосся, те, що вони не повинні поєднуватися, і все ж виглядають на тобі такими природними. І, чесно кажучи, мені подобається, яка ти меркантильна та жахлива людина.

— Я не жахлива людина!

Селія засміялася.

— О, звісно, жахлива. Мене можуть звільнити, бо ти думаєш, що я тебе затьмарю? Жахливо. Це просто жахливо, Евелін. І ходити навколо, вихваляючись тим, як ти використовуєш людей? Просто жахливо. Але мені дуже подобається, коли ти про це говориш. Мені подобається, наскільки ти чесна. Мені подобається те, що ти не соромишся цього. Багато жінок тут повні лайна всередині. І мені подобається, що ти повна лайна лише тоді, коли це тобі щось приносить.

— Здається, у цьому списку компліментів багацько образ, — сказала я.

Селія кивнула, почувши мої слова.

— Ти знаєш, чого хочеш, і йдеш до цього. Я не думаю, що в цьому місті є хтось, хто сумнівається, що Евелін Г'юґо сьогодні стане найбільшою зіркою Голлівуду. І це не лише тому, що у тобі є на що дивитися. Це тому, що ти вирішила, що хочеш бути великою, і тепер ти нею станеш. Я хочу дружити з такою жінкою. Це те, що я кажу. Справжні друзі. Нічого схожого з Рубі Рейлі, ніяких ударів ножем у спину, розмов-один-про-одного-за-нашими-спинами. Дружба. Завдяки якій, кожна з нас стане кращою, буде жити краще, бо ми знатимемо одна одну.

Я подивилася на неї.

— Чи маємо ми робити зачіски одне одному й таке інше?

— «Сансет» платить людям гроші за це. Тому ні.

— Я повинна слухати про твої проблеми з чоловіками й таке інше?

— Точно ні.

— Ну що ж тоді? Ми повинні разом проводити час та завжди бути поруч?

— Евелін, ти ніколи раніше не мала друга?

— Звісно, у мене були друзі раніше.

— Справжній, близький друг?

— У мене є справжній друг, тому велике тобі «дякую» за пропозицію.

— І хто ж це?

— Гаррі Кемерон.

— Гаррі Кемерон твій друг?

— Він мій найкращий друг.

— Ну, гаразд, — сказала Селія, простягаючи мені руку, щоб я потисла її. — Я буду твоїм другим найкращим другом після Гаррі Кемерона.

Я взяла її руку й міцно потисла.

— Добре. Завтра я відвезу тебе до «Шеаб'са». А потім ми можемо порепетирувати разом.

— Дякую, — сказала вона й осяяно посміхнулася, наче отримала все, чого хотіла. Вона обняла мене, і коли ми відірвалися, чоловік за прилавком витріщився на нас.

Я попросила чек.

— Це за рахунок закладу, — сказав він, що, на мою думку, було найдурнішим, бо якщо хтось і має отримувати безплатну їжу, то це точно не багаті люди.

— Чи не передасте Ви своєму чоловікові, що мені дуже сподобався «Стрілець у Пойнт-Дюме»? — сказав той хлопець, коли ми з Селією встали, щоб піти.

— Якому чоловіку? — сказала я якомога скромніше.

Селія засміялася, і я посміхнулася їй.

Але насправді я думала, *що не зможу йому цього сказати. Він подумає, що я з нього знущаюся, і вдарить мене.*

«Sub Rosa»

ХОЛОДНА, ХОЛОДНА ЕВЕЛІН

22 червня 1959 року

Чому б красивій парі з шикарним будинком із п’ятьма спальнями не було б цікаво наповнити його виводком дітей? Ви повинні поставити це запитання Дону Адлеру та Евелін Г’юґо.

Або, можливо, потрібно запитати лише Евелін.

Дон хоче дитину, і ми всі, затамувавши подих, чекаємо, коли нащадки цих двох прекрасних створінь з’являться на світ. Ми знаємо, що їхня дитина точно призведе до нападів непритомності своєю красою.

Але Евелін каже «ні».

Натомість вона говорить лише про свою кар’єру, включно з новим фільмом «Маленькі жінки».

Щобільше, Евелін навіть не намагається підтримувати чистоту в будинку чи зважати на прості прохання чоловіка, а також не надто привітна з прислугою

Натомість вона гуляє у «Швеб'с» із неодруженими дівчатами, такими як Селія Сент-Джеймс!

Бідолашний Дон вдома, мріє про дитину, поки Евелін живе своїм життям.

В цьому будинку є тільки вона — *Евелін, Евелін, Евелін.*

І, кинутий нею, *дуже* незадоволений чоловік.

Розділ 16

— Що, в біса, відбувається? — сказала я, кидаючи журнал на стіл Гаррі. Але, звичайно, він це вже бачив.

— Це не так вже й погано.

— Це не так вже й добре.

— Ні, це не добре.

— Чому ніхто не подбав про це? — запитала я.

— Тому, що «Sub Rosa» нас більше не слухає.

— Що ти маєш на увазі?

— Їх не хвилює правда чи згода зірки. Вони просто друкують все, що їм заманеться.

— Вони хочуть грошей, чи не так?

— Так, але вони зароблять більше, розповідаючи про тонкощі вашого шлюбу, ніж ми можемо собі дозволити заплатити їм.

— Ви – «Сансет Студіо».

— І якщо ти не помітила, то ми заробляємо вже не так багато грошей, як раніше.

Мої плечі опустилися. Я сіла на одне зі крісел навпроти столу Гаррі. Почувся стук.

— Це Селія, — сказала вона через двері.

Я підійшла і відкрила їй.

— Я так розумію, що ти вже бачила статтю, — сказала я.

Селія подивилася на мене.

— Це не так вже й погано.

— Це недобре, — сказав я.

— Ні, це не так.

— Дякую. Ви один одного варті.

Селія і я закінчили зйомки «Маленьких жінок» тиждень тому. Ми вдвох разом із Гаррі та Гвендолін пішли на святкові стейки та коктейлі в «Муссо & Френк» наступного дня після того.

Гаррі повідомив нам із Селією гарну новину: Арі вважав, що ми обоє претендуємо на номінації.

Кожного вечора після зйомок ми з Селією допізна залишалися у моєму трейлері й репетирували наші сцени. Селія мала власний метод. Вона намагалася «стати» своїм персонажем. Це було не моє. Але вона навчила мене, як знаходити моменти емоційної правди у хибних обставинах.

Це був дивний час у Голлівуді. Тоді здавалося, що паралельно одна до одної йшли дві колії.

Була студійна гра з акторами студії та студійними династіями. І був Новий Голлівуд, який прокладав собі шлях до сердець глядачів, актори дотримувалися методу в суворих фільмах з антигероями та неохайними фіналами.

Лише до тих вечорів із Селією, коли ми вдвох ділили пачку сигарет і пляшку вина на вечерю, я навіть почала звертати увагу на нові речі.

Але будь-який вплив, який вона мала на мене, був добрим, тому що Арі Салліван вважав, що я зможу отримати «Оскар». І це змусило мене полюбити Селію ще більше.

Наші щотижневі поїздки в такі гарячі точки, як «Родео-Драйв», більше не здавалися послугою. Я робила це із задоволенням, привертаючи до неї увагу просто тому, що мені подобалося її товариство.

Тому, коли я сиділа у кабінеті Гаррі, вдаючи, що розлючена на них обох за те, що вони не надто допомагали, я знала, що в цей час була з двома моїми улюбленими людьми.

— Що про це каже Дон? — запитала Селія.

— Я впевнена, що він бігає туди-сюди, намагаючись мене знайти.

Гаррі багатозначно подивився на мене. Він знав, що може статися, якщо Дон прочитає це в поганому настрої.

— Селія, ти сьогодні працюєш? — запитав він.

Вона похитала головою.

— Зйомки «Гордості Бельгії» розпочнуться не раніше наступного тижня. Я просто маю трохи приміряти гардероб пізніше, після обіду.

— Я перенесу твій гардероб. Чому б тобі з Евелін не піти на закупи? Ми можемо зателефонувати до «Фотоплей» та

повідомити їм, що ти будеш на Робертсоні.

— І засвітитися у місті з самотньою дівчиною Селією Сент-Джеймс? — Сказала я. — Це звучить як ідеальний приклад того, чого я не повинна робити.

Мій розум продовжував мчати через зміст цієї дурної статті. «... не надто привітна з прислугою…»

— Бісовий пацюк, — сказала я, коли все збагнула. Я вдарила кулаком по ручці крісла.

— Про що ти говориш? — сказав Гаррі.

— Моя клята покоївка.

— Ти думаєш, що твоя покоївка розмовляла з «Sub Rosa»?

— Я впевнена, що моя покоївка розмовляла з «Sub Rosa».

— Гаразд, добре, її звільнять, — сказав Гаррі. — Я можу попросити Бетсі піти туди сьогодні та звільнити її. Вона вже піде, коли ти повернешся додому.

Я обдумувала свої варіанти.

Останнє, що мені було потрібно, це щоб Америка не хотіла дивитися мої фільми, тому що я не хочу народити Дону дитину. Звичайно, я знала, що більшість кіноманів ніколи не скажуть цього. Вони можуть навіть не усвідомлювати, що справді багато *думають* про це. Але прочитавши щось подібне, наступного разу, коли з'явиться одне з моїх фото, вони тихенько подумають про себе, що в мені є щось, що їм ніколи не подобалося, вони просто не визнавали цього.

Людям не надто подобається жінка, що ставить себе на перше місце. Також люди не поважають чоловіка, який не може втримати свою дружину. Тож для Дона це теж не несло нічого хорошого.

— Мені потрібно поговорити з Доном, — сказала я, підводячись. — Гаррі, ти можеш попросити лікаря Лопані зателефонувати до мене сьогодні ввечері? Десь близько шостої?

— Чому?

— Мені потрібно, щоб він мені зателефонував, і коли Паула відповідатиме на дзвінок, він повинен звучати серйозно, ніби він має повідомити мені дуже важливі новини. Він має здаватися достатньо стурбованим, щоб її заінтригувати.

— Гаразд…

— Евелін, що ти задумала? — сказала Селія, дивлячись на мене.

— Коли я підійду до телефону, він має сказати саме це, — сказала я, взяла аркуш паперу й почала писати.

Гаррі прочитав його, а потім передав папір Селії. Вона глянула на мене.

У двері постукали, і Дон, навіть не привітавшись, увійшов.

— Я тебе всюди шукав, — сказав він. У його голосі не було ні злості, ні прихильності. Але я знала Дона, і знала, що він не може залишатися байдужим до цього. Відсутність тепла викликала озноб.

— Я припускаю, що ви читали цю нісенітницю? — У нього в руках був журнал.

— У мене є план, — сказала я.

— Як, в біса, чудово, що ти маєш план. Чудово, що хтось кращий має план. Я не збираюся ходити цим містом, схожий на підкаблучника. Кемерон, що тут сталося?

— Я саме займаюся цим, Доне.

— Добре.

— Але тим часом, я думаю, ти повинен почути план Евелін. Я вважаю, що важливо, щоб ти був у курсі, перш ніж вона рушить вперед.

Дон сів у крісло навпроти Селії. Він кивнув їй.

— Селіє.

— Доне.

— При всій повазі, я відчуваю, що це питання стосується лише нас трьох, — сказав він.

— Звісно, — сказала Селія, підводячись зі стільця.

— Ні, — сказала я, простягаючи руку, щоб зупинити її. — Ти можеш залишитися.

Дон подивився на мене.

— Вона моя подруга.

Дон закотив очі й знизав плечима.

— То який план, Евелін?

— Я збираюся імітувати викидень.

— Для чого?

— Вони зненавидять мене і, можливо, втратять до тебе повагу, якщо подумають, що я не народжу тобі дитину, — сказала я, попри те, що між нами відбувалося саме це. Звичайно, це і був, так би мовити, наш слон у кімнаті. Все це було певною мірою правдою.

— Але вони пожаліють вас обох, якщо подумають, що у неї нічого не виходить, — сказала Селія.

— Пожаліють? Про що ти говориш, жалість? Я не хочу, щоб мене жаліли. У жалю немає сили. Ви не можете продавати фільми з жалем.

А потім Гаррі заговорив і сказав:

— Хіба є щось, що тобі не під силу?

* * *

Коли телефон задзвонив о шостій десять, Паула відповіла, а потім кинулася в спальню, щоб сказати мені, що телефонує лікар.

Я підхопила лінію, а Дон стояв поруч.

Лікар Лопані прочитав написаний для нього сценарій.

Я почала плакати так голосно, як тільки могла, на той випадок, якщо Паула таки вирішила хоч раз зайнятися своїми обов'язками.

Через пів години Дон спустився вниз і сказав Паулі, що ми повинні відпустити її. Він не був надто люб'язним; насправді він був достатньо злим, щоб розлютити її.

Бо ви *можете* побігти до таблоїдів, щоб розповісти їм про викидень ваших роботодавців. Але ви *точно* побіжите до таблоїдів і розкажете їм про викидень людей, які щойно вас звільнили.

«Sub Rosa»

БОЖЕ БЛАГОСЛОВИ ДОНА ТА ЕВЕЛІН!
ВОНИ ПОТРЕБУЮТЬ ЦЬОГО!

29 червня 1959 року

Пара, яка має все, але не може мати те, чого справді хоче...

У домі Дона Адлера та Евелін Г'юґо все не те, чим здається. Може здатися, що Евелін не поважає бажання Дона, коли справа доходить до народження дитини, але правда виявляється зовсім іншою.

Оскільки весь цей час ми думали, що Евелін відштовхує Дона, виявляється, що вона працювала понаднормово. Обидва відчайдушно хочуть, щоб маленькі Дон і Евелін бігали по дому, але природа не була милостивою.

Кожного разу, коли Евелін опиняється при надії, все приймає сумний оборот — викидень, ця трагедія спіткала їх цього місяця втретє.

Передаймо Дону та Евелін наші найкращі побажання.

Це лише показує нам, що за гроші щастя не купиш.

Розділ 17

У ніч після цієї статті Дон не був упевнений, що ми зробили правильний крок, а Гаррі був зайнятий, але не хотів зізнаватися, що він з кимось зустрічається, хоча я й сама здогадувалася.

Мені хотілося відсвяткувати цю подію.

Тож Селія прийшла до мого дому, і ми розділили пляшку вина.

— У вас немає покоївки, — сказала Селія, шукаючи на кухні штопор.

— Ні, — сказала я, зітхнувши. — Треба почекати поки студія завершить перевірку всіх заявників.

Селія знайшла штопор, і я простягнула їй пляшку каберне.

Я ще ніколи не проводила так багато часу на кухні, і це було наче сюрреалістично бути там без того, щоб хтось озирнувся через моє плече, запропонувавши зробити мені сендвіч, або знайти те, що я шукаю. Коли ви багаті, деякі частини вашого будинку насправді не здаються вашими. Кухня була для мене однією з них.

Я заглянула у всі шафки, намагаючись пригадати, де лежали чарки.

— А, — сказала я, коли нарешті знайшла їх. — Тут.

Селія подивилася на те, що я їй простягала.

— Це ж келихи для шампанського.

— О, точно, — сказала я, повертаючи їх туди, де знайшла. Там було ще дві пари таких, але різних розмірів. Я показала по одному Селії. — Який з них?

— Більш округлий. Ти не розбираєшся у скляному посуді?

— Скляний посуд, сервірування, я нічого в цьому не тямлю. Не забувай, люба, що мої гроші – нові.

Селія сміялася, наливаючи нам напої.

— Я або не могла собі це дозволити, або була настільки багатою, що хтось робив це за мене. Ніколи посередині.

— Мені це подобається в тобі, — сказала Селія, беручи повну склянку й простягаючи її мені. Другу взяла собі. — У мене все

життя були гроші. Мої батьки поводяться так, ніби у Джорджії є визнане дворянство. І всі мої брати та сестри, за винятком мого старшого брата Роберта, такі ж, як мої батьки. Моя сестра Ребекка вважає, що мої зйомки у кіно соромлять родину. Не стільки через голлівудський аспект, скільки тому, що я «працюю». Вона каже, що це негідно. Я їх люблю і ненавиджу. Але це, мабуть, і є сім'я.

— Я не знаю, — сказала я. — У мене... мало що залишилося від сім'ї. Зовсім не залишилося, насправді.

Моєму батькові та решті родичів, які були в мене на «Хелл'с Кітчен», не вдалося зв'язатися зі мною, якщо вони взагалі намагалися. І я не втратила жодної ночі сну, думаючи про них.

Селія подивилася на мене. Здавалося, вона не жаліла мене й не почувалася некомфортно через усе те, з чим вона зростала, чого не було у мене.

— Це ще одна причина для мене захоплюватися тобою так, як я це роблю, — сказала вона. — Усе, що у тебе є, ти отримала сама. — Селія нахилила свою склянку до моєї й цокнула. — За тебе, — сказала вона. — За твою абсолютну нестримність.

Я засміялася, а потім випила з нею.

— Ходи, — сказала я, виводячи її з кухні до вітальні. Я поставила свій напій на журнальний столик із тонкими ніжками й підійшла до програвача. Я вийняла «Lady in Satin» Біллі Голідей з нижньої частини стосу. Дон ненавидів Біллі Голідей. Але Дона тут не було.

— Ти знаєш, що її справжнє ім'я Елеонора Феган? — сказала я Селії. — Біллі Голідей просто звучить набагато краще.

Я сіла на один із наших блакитних диванів. Селія сіла на той, що стояв навпроти мене. Вона склала ноги під собою, вільну руку поклала на ноги.

— А що стосовно тебе? — запитала вона. — Ти справді Евелін Г'юґо?

Я взяла свій келих і зізналася в правді.

— Геррера. Евелін Геррера.

Селія ніяк не відреагувала. Вона не сказала: «То ти *є* латинкою». Або: «Я знала, що ти прикидаєшся», як я боялася,

що вона могла подумати. Вона не сказала, що це пояснює, чому моя шкіра темніша, ніж у неї чи Дона. Насправді вона нічого не говорила, поки нарешті не сказала:

— Воно красиве.

— А твоє? — запитала я та встала і підійшла до дивана, де вона сиділа, щоб скоротити відстань між нами. — Селія Сент-Джеймс...

— Джеймісон.

— Що?

— Сесілія Джеймісон. Це моє справжнє ім'я.

— Це чудове ім'я. Чому вони його змінили?

— Це я змінила його.

— Чому?

— Тому, що воно робить мене схожим на дівчину, яка може жити з тобою по сусідству. І я завжди хотіла бути тією дівчиною, на яку просто поглянути вже щастя. — Вона відкинула голову назад і допила вино. — Такою, як ти.

— О, зупинись.

— Ти зупинись. Ти до біса добре знаєш, хто ти. Як ти впливаєш на людей навколо себе. Я б убила за такі груди та повні губи. Ти змушуєш людей бажати роздягнути тебе, просто з'являючись у кімнаті повністю одягнена.

Я почервоніла, почувши її слова. Селія говорила так, як мене бачили чоловіки. Я ніколи раніше не чула таких слів з уст жінки.

Селія забрала келих з моєї руки й випила вино, що там було.

— Нам потрібно більше, — сказала вона, махаючи склянкою в повітрі.

Я посміхнулася і віднесла обидві склянки на кухню. Селія пішла за мною. Вона сперлася на стійку, коли я наливала.

— Знаєш, що я подумала, коли вперше побачила «Батька та доньку»? — запитала вона. Біллі Голідей ледь чутно грала на фоні.

— Що? — сказала я, подаючи їй келиха. Вона взяла його й на мить поклала, а потім підскочила на стійку і підняла. Селія була одягнена в темно-сині капрі та білу водолазку без рукавів.

— Я подумала, що ти найкрасивіша жінка, яка коли-небудь була на цій землі, і ми всі навіть не можемо конкурувати з тобою. — Вона відпила половину вмісту келиха.

— Ні, ти так не подумала, — сказала я.

— Подумала.

Я зробила ковток вина.

— Це не має сенсу, — сказала я їй. — Ти захоплюєшся мною, ніби ти інша. Ти сама просто бомба. З твоїми великими блакитними очима та фігурою у вигляді пісочного годинника... Я думаю, що разом ми справді створюємо для хлопців дивовижне видовище.

Селія посміхнулася.

— Дякую.

Я допила келих й поставила його на стійку. Селія сприйняла це як виклик зробити те саме. Коли вона закінчила, то витерла рот кінчиками пальців. Я налила нам ще.

— Як ти навчилася всіх цих хитрих, підступних речей, які знаєш? — запитала Селія.

— Я абсолютно не розумію, про що ти говориш, — сором’язливо сказала я.

— Ти набагато розумніша, ніж думають інші.

— Я?

У Селії з'явилися мурашки на шкірі, тож я запропонувала повернутися до вітальні, де було тепліше. Вітри пустелі налетіли й перетворили цю червневу ніч на холодну. Коли я теж почала мерзнути, то запитала її, чи вміє вона розводити багаття.

— Я бачила, як люди це робили, — сказала вона, знизуючи плечима.

— Я також. Я бачила, як це робив Дон. Але сама ніколи цього не робила.

— Ми можемо це зробити разом, — сказала вона. — Ми можемо все.

— Гаразд! — сказала я. — Ти відкрий ще одну пляшку вина, а я подумаю з чого нам почати.

— Чудова ідея! — Селія скинула з плечей ковдру й побігла на кухню.

Я стала навколішки перед каміном і почав викидати попіл. А потім я взяла дві колоди та поклала їх перпендикулярно одна одній.

— Нам потрібна газета, — сказала вона, повернувшись. — І я вирішила, що у келихах більше немає сенсу.

Я підвела очі й побачила, як вона п'є вино прямо з пляшки.

Я засміялася, схопила газету зі столу й кинула її.

— У мене є навіть ще краща ідея! — сказала я, побігла наверх і схопила копію «Sub Rosa», яка назвала мене холодною сукою. Я помчала назад, щоб показати їй. — Ми спалимо це!

Я кинула журнал у камін і запалила сірник.

— Зроби це! — сказала вона. — Спали цих придурків.

Полум’я згорнуло сторінки, затрималося на мить, а потім згасло. Я запалила ще один сірник і кинула його.

Мені якось вдалося розпалити кілька вуглинок, а потім дуже маленьке полум’я, оскільки частина газети загорілася.

— Гаразд, — сказала я. — Впевнена, що потихеньку воно розгориться.

Селія підійшла й простягла мені пляшку вина. Я взяла її та відпила.

— Тобі треба трохи наздогнати, — сказала вона, коли я намагалася віддати пляшку їй.

Я засміялася і знову піднесла пляшку до губ.

Це було дороге вино. Мені подобалося пити його так, наче це була вода, наче вона для мене нічого не вартувала. *Бідні дівчата з «Хелл'с Кітчен» не можуть пити таке вино і ставитися до нього, як до нічого.*

— Гаразд, гаразд, віддай це, — сказала Селія.

Я дражливо тримала його, не випускаючи з рук.

Її рука була на моїй. Вона тягнула з тією ж силою, що і я. І тоді я сказала:

— Добре, це все твоє. — Але я сказала це надто пізно, і я відпустила занадто рано.

Вино полилося на її білу сорочку.

— О Боже, — сказала я. — Мені шкода.

Я взяла пляшку, поставила її на стіл, узяла Селію за руку та потягнула нагору.

— Ти можеш позичити сорочку. У мене є та, що ідеально підійде тобі.

Я повела її до своєї спальні, прямо до шафи. Я спостерігала, як Селія озирнулася навколо, оглядаючи спальню, яку я ділила з Доном.

— Чи можна у тебе дещо запитати? — сказала вона. У її голосі була легка нотка суму. Я подумала, що вона може запитати мене щось по типу, чи вірю я в привидів або в кохання з першого погляду.

— Звичайно, — сказала я.

— І ти обіцяєш говорити правду? — запитала вона, сідаючи на краєчок ліжка.

— Подивимося, — сказала я.

Селія засміялася.

— Але постав запитання, — сказала я. — І тоді побачимо.

— Ти кохаєш його? — запитала вона.

— Дона?

— А кого ж іще?

Я думала про це. Колись я його кохала. Я його дуже кохала. Але чи кохала я його тепер?

— Я не знаю, — відповіла я.

— Це все заради піару? Ти просто хочеш бути Адлером?

— Ні, — сказала я. — Я так не думаю.

— Що ж тоді?

Я підійшла і сіла на ліжко.

— Важко сказати, що я кохаю його чи ні, або сказати, що я з ним з однієї причини, а не з іншої. Я кохаю його, і багато часу ненавиджу. І я з ним через його ім’я, а також тому, що нам весело. Раніше ми дуже веселилися, і зараз все ще інколи. Це все важко пояснити.

— Він робить щось для тебе? — запитала вона.

— Так, дуже багато. Іноді мені так важко бути з ним, що мені стає ніяково. Я не знаю, чи жінка повинна хотіти чоловіка так сильно, як я бажаю Дона.

Можливо, Дон навчив мене, що я здатна любити когось і бажати його. Але він також навчив мене, що можна бажати когось, навіть якщо він тобі не подобається, що ти можеш бажати когось, *особливо* коли він тобі не подобається. Я думаю, що сьогодні люди називають це «трахом з ненавистю». Але це груба назва для якогось дуже людського, чуттєвого досвіду.

— Забудь, що я запитувала, — сказала Селія, підводячись з ліжка. Я могла сказати, що вона була занепокоєна.

— Дай мені взяти сорочку, — сказала я, йдучи до шафи.

Це була одна з моїх улюблених сорочок – бузкова блуза на ґудзиках зі сріблястим блиском. Але вона мені не підходила. Я ледве могла закріпити її на грудях.

Селія була меншою за мене, більш делікатною.

— Ось, — сказала я, простягаючи її їй.

Вона взяла її в мене і подивилася.

— Чудовий колір.

— Я знаю, — сказала я. — Я вкрала її зі знімального майданчика «Батько та донька». Але нікому не кажи.

— Сподіваюся, ти знаєш, що всі твої секрети у безпеці зі мною, — сказала Селія, починаючи розстібати її, щоб надіти.

Я думаю, що для неї це були просто слова. Але це багато значило для мене. Гадаю, не тому, що вона це сказала. Але завдяки *цьому*, я зрозуміла, що довіряю їй.

— Так, — сказала я. — Я знаю це.

Люди думають, що інтимна близькість – це секс.

Але інтимність стосується правди.

Коли ти усвідомлюєш, що можеш сказати комусь свою правду, коли ти можеш показати їм себе, коли ти стоїш перед ними голими, а вони відповідають: «Зі мною ти в безпеці» – це близькість.

І за тими стандартами той момент із Селією був найінтимнішим із тих, які я коли-небудь мала.

Це зробило мене настільки вдячною, що я захотіла міцно обійняти її обома руками й ніколи не відпускати.

— Я не впевнена, що вона мені підійде, — сказала Селія.

— Спробуй. Б’юся об заклад, що вона просто ідеально підходить тобі, і якщо так, то вона твоя.

Я хотіла подарувати їй багато чого. Я хотіла, щоб те, що я мала, належало їй. Мені було цікаво, чи це те, що відчуваєш, коли кохаєш когось. Я вже знала, що означає бути *закоханим* у когось. Але *кохати* когось. Доглядати за ними. Поєднати наші долі й думати: що б не сталося, ми будемо разом – ти і я.

— Гаразд, — сказала Селія. Вона кинула сорочку на ліжко.

Коли вона стягувала свою сорочку, я зловила себе на тому, що дивлюся на бліду шкіру, що розтягнулася на її ребрах. Я дивилася на яскраву білизну її бюстгальтера. Я помітила, як її груди, замість того, щоб бути піднятими бюстгальтером, як мої, виглядали так, ніби бюстгальтер був там лише для прикраси.

Мій погляд пішов далі за крихітним слідом темно-коричневих веснянок, що тягнувся вздовж її правого стегна.

— Ну, привіт, — сказав Дон.

Я підскочила. Селія ахнула й поривалася швидше одягнути сорочку.

Дон почав сміятися.

— Що тут відбувається? — дражнив він.

Я підійшла до нього і сказала:

— Абсолютно нічого.

«PhotoMoment»

ЖИТТЯ ТУСОВЩИЦІ

2 листопада 1959 року

Селія Сент-Джеймс дійсно робить собі ім’я у цьому місті! І це не тільки тому, що доводить, яка вона чудова актриса. Персик Джорджії знає, як знайти хороших друзів.

Найгучніша з яких – усіма улюблена старлетка Евелін Г’юґо. Селію та Евелін бачили по всьому місту, вони ходили по магазинах, спілкувалися й навіть знаходили час для гри у жіночий гольф на Беверлі Хілз.

І щоб зробити ситуацію ще більш досконалою, схоже, найближчим часом найкращі друзі збираються на багато подвійних побачень. Селію помітили на Трокадеро ні з ким іншим, як з Робертом Логаном, близьким другом чоловіка Евелін, Дона Адлера.

Красиві побачення, чарівні друзі та розмови про золоту статуетку в майбутньому — гарний час для Селії Сент-Джеймс!

Розділ 18

— Я не хочу робити цього, — сказала Селія.

На ній була чорна сукня з глибоким V-подібним декольте, пошита на замовлення. Це була така сукня, яку я ніколи не могла б носити за межами дому, інакше мене б звинуватили у проституції. На ній було діамантове намисто, яке Дон переконав «Сансет» позичити їй.

«Сансет» не допомагав актрисам-фрилансерам, але Селія хотіла отримати діаманти, а я хотіла, щоб у неї було все, що вона хоче. І Дон хотів, щоб я мала усе, що хочу, принаймні більшу частину часу.

Дон щойно зіграв головну роль у своєму другому вестерні, «Праведник», після того, як він наполегливо лобіював Арі Саллівана, щоб той не зупинявся і продовжував брати його на такі ролі. Однак цього разу відгуки розповідали іншу історію. За їхніми словами, тепер Дон «укомплектувався». З другого разу він переконав усіх, що Дон Адлер – мужня та грізна зірка бойовиків.

Це означало, що фільм Дона тепер номер один у країні, тому Арі Салліван давав йому все, що він тільки б не забажав.

Ось як ці діаманти потрапили на шию Селії, а великий центральний рубін лежав у верхній частині її грудей.

Я знову була у смарагдово-зеленому. Це був колір, який потроху почав ставати моїм фірмовим. Цього разу сукня була з відкритими плечима та виготовлена з шовку, із затягнутою талією, пишною спідницею та бісером на декольте. Моє волосся ж просто було розпущене.

Я поглянула на Селію, яка дивилася в дзеркало на моє марнославство, возячись зі своїм начосом.

— Ти повинна це зробити, — сказала я.

— Я не хочу. Хіба мою думку хтось враховує?

Я взяла свою сумку, підібрану під сукню.

— Не зовсім, — сказала я.

— Знаєш, ти мені не начальниця, — сказала вона.

— Чому ми з тобою друзі? — запитала я її.

— Чесно? Я навіть не пам'ятаю, — сказала вона.

— Тому, що разом ми можемо більше, ніж окремо.

— І що?

— І коли справа доходить до того, які акторські ролі брати і як їх грати, хто головний?

— Я.

— А зараз, на відкритті нашого фільму? Хто тоді головний?

— Я припускаю, що ти.

— Ти вірно припускаєш.

— Я справді ненавиджу його, Евелін, — сказала Селія. Вона возилася з макіяжем.

— Поклади рум'яну, — сказала я. — Ґвен доклала зусиль, щоб ти мала чудовий вигляд. Не намагайся бути ідеальною.

— Ти мене взагалі слухала? Я сказала, що ненавиджу його.

— Звичайно, ти його ненавидиш. Він – ласка.

— Немає більше нікого іншого?

— Не в цей час.

— А я не можу піти сама?

— На власну прем'єру?

— Чому ми з тобою просто не можемо піти разом?

— Тому, що я йду з Доном. А ти підеш із Робертом.

Селія нахмурилась і повернулася до дзеркала. Я бачила, як її очі звузилися, а губи стиснулися, наче вона думала про те, яка вона розлючена.

Я схопила її сумку й подала їй. Вже був час іти.

— Селіє, чи не могла б ти припинити це? Якщо ти не хочеш зробити все можливе, щоб твоє ім'я потрапило в газети, тоді чого, в біса, ти тут?

Вона встала, вирвала з моєї руки сумку і вийшла за двері. Я дивилася, як вона спускалася моїми сходами до моєї вітальні з великою усмішкою, а потім побігла в обійми Роберта, ніби вважала його рятівником усього людства.

Я підійшла до Дона. Він завжди мав гарний вигляд у своєму смокінгу. Не можна було заперечувати, що він збирався стати найкрасивішим чоловіком. Але я втомилася від нього. Що це

означає? За кожною чарівною жінкою стоїть чоловік, якому набридло її трахати? Ну, це працює в обох напрямках. Проте про цю частину ніхто не згадує.

— Ми можемо йти? — сказала Селія, наче їй не терпілося з'явитися на людях за руку з Робертом. Вона була чудовою актрисою. Цього ніхто ніколи не заперечував.

— Я не хочу втрачати ні хвилини більше, — сказала я, обхоплюючи руку Дона й тримаючись за життя. Він подивився на мою руку, а потім на мене, ніби був приємно здивований моїм теплом.

— Давайте побачимо наших маленьких жінок у «Маленьких жінках», чи не так? — сказав Дон.

Я мало не вдарила його по обличчю. Я була винна йому один або два удари. Або п'ятнадцять.

Наші машини підібрали нас і відвезли до китайського театру Граумана.

Частини Голлівудського бульвару були перекриті для нашого приїзду. Водій зупинився одразу за Селією та Робертом біля театру. Ми були останніми в черзі з чотирьох машин.

Коли ви є однією з групи жінок-зірок у фільмі, студія хоче зробити велике шоу, вони подбають про те, щоб ви всі з'явилися одночасно, у чотирьох окремих автомобілях, в супроводі чотирьох придатних холостяків – у моєму випадку придатним холостяком був мій чоловік.

Наші половинки вийшли першими, кожен стояв поруч і простягав руку. Я чекала, дивлячись, як вийшла Рубі, потім Джой, потім Селія. Я чекала трохи довше, ніж решта. А потім я поставила свою ногу на червону доріжку.

— Ти найкрасивіша жінка тут, — сказав Дон мені на вухо, коли я встала біля нього. Але я вже знала, що він вважає мене найкрасивішою жінкою. Я дуже гостро знала, що якби він не вірив у це, він би не був зі мною.

Чоловіки майже ніколи не були зі мною через мою особистість.

Я не кажу, що чарівні дівчата повинні жаліти гарненьких. Я просто кажу, що це не так і чудово, коли тебе люблять за те, чим ти не є.

Фотографи почали називати наші імена, коли ми заходили. У моїй голові була купа слів, які кидали в моєму напрямку.

«Рубі! Джой! Селія! Евелін!»

«Містер і місис Адлер! Ось тут!»

Я ледве чула свої думки через гуркіт клацань камер і гудіння натовпу. Але я вже давно навчилася вдавати, ніби почуваюся абсолютно спокійною всередині, ніби мені подобалося бути тигром у зоопарку.

Ми з Доном трималися за руки й посміхалися, коли блимали лампочки. У кінці червоної доріжки стояли кілька чоловіків із мікрофонами. Рубі розмовляла з одним. Джой і Селія з іншим. Третій приставив свій мікрофон мені в обличчя.

Це був невисокий хлопець з маленькими очима та пухким носом. Обличчя у нього було, як то кажуть, створене для радіо.

— Міс Г'юґо, ви раді виходу фільму?

Я розсміялася так сильно, як могла, щоб приховати, яке дурне запитання він ставить.

— Я все життя мріяла зіграти Джо Марч. Я неймовірно схвильована сьогоднішнім вечором.

— І, здається, ви знайшли хорошу подругу під час зйомок, — сказав він.

— Тобто?

— Ви та Селія Сент-Джеймс. Здається, ви чудові друзі.

— Вона чудова. І чудова у фільмі. Абсолютно чудова.

— У них із Робертом Логаном, здається, все непогано складається.

— О, гадаю, ви повинні запитати про це їх. Я не в курсі.

— Але хіба не ви їх звели?

— Гадаю, досить вже питань, — втрутився Дон.

— Доне, коли ви з місис Адлер збираєтеся створити сім'ю?

— Я сказав, що досить, друже. І цього достатньо. Дякую.

Дон штовхнув мене вперед.

Ми підійшли до дверей, і я побачила, як зі своїми супроводжувальними пройшли всередину Рубі та Джой.

Дон відкрив двері перед нами, чекаючи на мене. Роберт вже притримував їх з іншого боку для Селії.

І в мене виникла ідея.

Я взяла Селію за руку і розвернула нас.

— Помахай натовпу, — сказала я, усміхаючись. — Так, ніби ми бісові королеви Англії.

Селія яскраво посміхнулася й зробила те саме, що і я. Ми стояли там, у чорному та зеленому, рудоволоса та блондинка, одна з яких мала дупу, а інша – груди, махаючи натовпу, наче ми правили цим світом.

Рубі та Джой ніде не було видно. І натовп ревів за *нами*.

Ми розвернулися та зайшли до театру. А далі вже попрямували до своїх місць.

— Великий момент, — сказав Дон.

— Я знаю.

— Всього за кілька місяців ти отримаєш нагороду за це, а я – за «Праведника». І тоді, як то кажуть, межею нам буде лише небо.

— Селія теж буде номінована, — прошепотіла я йому на вухо.

— Виходячи з кінотеатру після перегляду, люди говоритимуть лише про тебе, — сказав він. — Я не маю сумнівів у цьому.

Я озирнулася та побачила, як Роберт шепоче щось на вухо Селії. Вона сміялася так, ніби він справді сказав щось кумедне. Але це я дала їй ті діаманти, я дала їй ту чудову нашу фотографію, яка наступного дня потрапить на обкладинки газет. Тим часом вона поводилася так, наче заради нього готова була вистрибнути зі своєї сукні. Все, про що я могла думати тоді, це те, що він не знав про лінію веснянок на її стегні. Я знала про них, а він – ні.

— Вона справді талановита, Доне.

— Ой, досить вже, — сказав Дон. — Мені набридло постійно слухати її ім’я. Вони не повинні були питати тебе про неї. Вони повинні були запитати тебе про *нас*.

— Доне, я...

Він відмахнувся від мене, вирішивши ще до того, як я хоч щось сказала, що воно того не варте.

Потухло світло. Натовп затих. Засвітилися титри. І моє обличчя з'явилося на екрані.

Уся аудиторія дивилася на мене на екрані, коли я сказала:

— Різдво не буде Різдвом без подарунків!

Але тоді, коли Селія сказала: «Ми маємо тата, маму й одна одну», – я зрозуміла, що для мене все скінчилося.

Усі збиралися вийти з цього кінотеатру, розповідаючи про Селію Сент-Джеймс.

Це мало викликати в мене страх, ревнощі чи невпевненість. Я мала планувати перекрити її якимось чином, вигадати історію про те, що вона прикидається скромною, а сама спить із ким трапиться. Зрештою, це найшвидший спосіб зіпсувати репутацію жінки – натякнути, що вона не належним чином встромила нитку в голку, яка *приносить сексуальне задоволення*.

Але замість того, щоб витратити наступну годину та сорок п’ять хвилин на лікування своїх ран, я провела час, стримуючи посмішку.

Селія збиралася отримати «Оскар». Це було так само звичайно, як ніс на її обличчі. І це не змусило мене ревнувати. Мене це порадувало.

Коли Бет померла, я плакала. А потім перетягнула свою руку через коліна Роберта й Дона та стиснула її.

Дон закотив очі.

І я подумала, *що він ще знайде привід, щоб вдарити мене потім. Але це буде потім.*

* * *

Я стояла посеред особняка Арі Саллівана на вершині каньйону Бенедикт. Ми з Доном пройшли звивистими вулицями, нічого не кажучи один одному.

Я підозрювала, що він зрозумів те саме, що і я, коли побачила Селію у цьому фільмі. Тому ніхто ні про що інше думати вже не міг

Після того, як наш водій висадив нас, і ми пройшли всередину, Дон сказав:

— Мені потрібно знайти Джона, — і зник.

Я шукала Селію, але не змогла її знайти.

Натомість мене оточили благальні невдахи, які сподівалися поспілкуватися зі мною, поки пили свої солодкі коктейлі та говорили про Ейзенхауера.

— Вибачте, — сказала я жінці з жахливою стрижкою. Вона розповідала про діамант «Хоуп».

Жінки, які збирали рідкісні коштовності, здавалися такими ж, як чоловіки, які відчайдушно прагнули провести зі мною хоча б одну ніч. Для них світ був предметом; все, що вони хотіли робити – це володіти.

— О, а ось і ти, Ев, — сказала Рубі, коли знайшла мене у коридорі. В її руці були два зелених коктейлі. Її голос був незвично стриманий.

— Хороша нічка? — Запитала я.

Вона озирнулася через плече, поклала ніжки обох келихів в одну руку, а потім потягнула мене за лікоть, розливши при цьому коктейлі.

— Ох, Рубі, — сказала я, помітно стурбована.

Вона кивнула на пральню праворуч від нас.

— Якого... — сказала я.

— Чи не відчиниш ти ці бісові двері, Евелін?

Я повернула ручку, і Рубі увійшла й потягла мене за собою. Вона зачинила за нами двері.

— Ось, — сказала вона, простягаючи мені один із коктейлів у темряві. — Я брала це для Джой, але пий вже ти. У всякому разі цей коктейль пасує до твоєї сукні.

Коли мої очі звикли до темряви, я забрала у неї напій.

— Тобі *пощастило*, що він пасує до моєї сукні. Ти ледь не вилила на неї половину келиха.

Звільнивши одну руку, Рубі смикнула за ланцюжок над нами. Крихітна кімната освітилася, і у мене закололо в очах.

— Сьогодні ти забула про всі пристойності, Рубі.

— Ти думаєш, що мене хвилює твоя думка про мене, Евелін Г'юґо? А тепер, слухай, що ми будемо робити?

— Що ми будемо робити з чим?

— З чим? З Селією Сент-Джеймс, ось з чим.

— А що з нею?

Рубі розчаровано опустила голову.

— Евелін, присягаюся.

— Вона чудово зіграла. Що ми можемо зробити? — Сказала я.

— Я попереджала Гаррі, що це станеться. А він казав, що ні.

— Ну і що ти хочеш, щоб я з цим зробила?

— Ти ж теж програєш. Хіба ти не бачиш?

— Звичайно, бачу! — Звісно, я переживала за це. Але я також знала, що все ще можу отримати «Оскар» за найкращу головну жіночу роль. Селія та Рубі змагатимуться за найкращу роль другого плану. — Я не знаю, що тобі сказати, Рубі. Ми мали рацію щодо Селії. Вона талановита, чудова та чарівна, і коли тебе перемагають, іноді краще визнати це та йти далі.

Рубі подивилася на мене так, ніби я дала їй ляпаса.

Мені більше нічого було сказати, але вона перекрила мені вихід із кімнати. Тож я піднесла напій до рота й випила його двома ковтками.

— Це не та Евелін, яку я знаю і поважаю, — сказала Рубі.

— О, Рубі, давай не будемо.

Вона допила свій напій.

— Люди говорили різні речі про вас двох, і я не вірила у це. Але зараз... Навіть не знаю.

— Які саме «різні речі»?

— Ти знаєш.

— Запевняю тебе, що не маю жодного уявлення про це.

— Чому ти все так ускладнюєш?

— Рубі, ти затягнула мене в пральню проти моєї волі та гавкаєш на мене за речі, які я не можу контролювати. Не я тут все ускладнюю.

— Вона *лесбіянка*, Евелін.

До цього моменту звуки вечірки, що відбувалася навколо нас, були приглушеними, але все ще чіткими. Але в ту хвилину, коли Рубі сказала те, що сказала, в ту хвилину, коли я почула слово «лесбіянка», моє серце забилося так швидко, що я могла чути лише свій пульс. Я не звертала уваги на те, що вилітало з рота Рубі. Я могла вловити лише певні слова, як-от «дівчина», «лесбіянка» і «збоченка».

У грудях запекло. Мої вуха горіли.

Я зробила все можливе, щоб заспокоїтися. І коли я це зробила, коли я зосередилася на словах Рубі, я нарешті почула й іншу частину того, що вона намагалася мені сказати.

— До речі, тобі, ймовірно, варто краще поводитися зі своїм чоловіком. Адже зараз він у спальні Арі й отримує мінет від якоїсь гарпії із «Ем-Джі-Ем».

Коли вона це сказала, я не подумала: «О Боже мій. Мій чоловік мені зраджує.» Я подумала про те, що *мені потрібно терміново знайти Селію.*

Розділ 19

Евелін встала з дивана і взяла слухавку, просячи Ґрейс замовити нам вечерю у середземноморському закладі на розі вулиці.

— Монік? Чого б ти хотіла? Яловичину чи курку?

— Курку, мабуть.

Я спостерігала за нею, чекаючи, поки вона сяде й продовжить свою розповідь. Але коли вона сіла, то просто подивилася на мене. Вона не визнавала того, що щойно мені розповіла, і не визнає того, що я підозрювала уже деякий час. У мене не було іншого вибору, як бути прямолінійною.

— Ви знали?

— Знала про що?

— Що Селія Сент-Джеймс була лесбіянкою?

— Я розповідаю тобі історію так, як вона розгорталася.

— Ну, так, — кажу я. — Але...

— Але що?

Евелін спокійна, цілком зібрана. І я не можу сказати, чи це тому, що вона знає про мої підозри, і вона нарешті готова сказати правду, чи тому, що я абсолютно не права, й вона не має жодного уявлення, про що я думаю.

Я не впевнена, що хочу поставити запитання, перш ніж знатиму відповідь.

Губи Евелін зведені в пряму лінію. Її очі спрямовані прямо на мене. Але я помічаю, що вона чекає, поки я заговорю, її груди швидко підіймаються й опускаються. Вона нервує. Вона не така впевнена, як здається. Зрештою, вона актриса. Наразі я повинна знати, що те, що ти бачиш, не завжди те, що ти отримуєш від Евелін.

Тож я ставлю їй запитання так, щоб вона могла сказати мені стільки, скільки вона готова сказати.

— Хто був коханням усього Вашого життя?

Евелін дивиться мені прямо в очі, і я знаю, що їй потрібен ще один маленький поштовх.

— Все гаразд, Евелін. Справді.

Це серйозна справа. Але це нормально. Зараз усе інакше, ніж тоді. Хоча, мушу визнати, зараз це також не зовсім безпечно.

Але все ж.

Вона може це сказати.

Вона може сказати це мені.

Вона може це визнати, вільно. Прямо зараз та прямо тут.

— Евелін, хто був Вашим великим коханням? Ви можете сказати мені.

Евелін дивиться у вікно, глибоко вдихає, а потім каже:

— Селія Сент-Джеймс.

У кімнаті повисає тиша, оскільки Евелін дозволяє собі почути власні слова. А потім вона посміхається, світлою, широкою, глибоко щирою посмішкою. Вона починає сміятися сама собі, а потім знову зосереджується на мені.

— Мені здається, що я все життя кохала лише її.

— Отже, ця книга, Ваша біографія... Ви готові відкритися як лесбіянка?

Евелін на мить заплющує очі, і спочатку мені здається, що вона усвідомлює вагу того, що я сказала, але коли вона знову відкриває очі, я розумію, що вона намагається усвідомити мою дурість.

— Хіба ти не слухала нічого з того, що я тобі розповідала? Я кохала Селію, але також, до неї, кохала й Дона. Насправді я впевнена, що якби Дон не виявився таким вражаючим мудаком, я, ймовірно, ніколи б не змогла закохатися в когось іншого. Я бісексуалка. Не ігноруй одну половину мене, щоб помістити в коробку іншу, Монік. Не роби цього.

Це ранило мене, важко ранило. Я знаю, що відчуваєш, коли люди щось припускають про тебе, приписують тобі ярлик на основі того, як ти їм представляєшся. Я провела своє життя, намагаючись пояснити людям, що хоча й виглядаю темношкірою, але належу до двох рас. Я провела своє життя,

усвідомлюючи важливість того, щоб дозволити людям самим розповісти, хто вони, а не приклеювати на них ярлики.

І ось я щойно зробила з Евелін те, що багато людей зробили зі мною.

Її роман із жінкою показав мені, що вона лесбіянка, і я не чекала, поки вона скаже мені, що є бісексуалкою.

Хіба не в цьому весь сенс, чи не так? Ось чому вона хоче, щоб її зрозуміли, з таким ідеальним вибором слів. Бо вона хоче, щоб її бачили такою, якою вона є насправді, з усіма нюансами та відтінками сірого. Так само я хотіла, щоб бачили мене.

Отже, це моя провина. Я просто облажалася. І попри моє бажання пропустити це повз або вдати, ніби нічого не сталося, я розумію, що найсильніший тут крок – попросити вибачення.

— Вибачте, — кажу я. — Ви абсолютно праві. Мені слід було запитати Вас, як Ви ідентифікуєте самі себе, замість того, щоб припускати, що я все знаю. Тож дозвольте мені спробувати ще раз. Чи готові Ви виступити на сторінках цієї книги як бісексуальна жінка?

— Так, — каже вона, киваючи. — Так, я готова.

Евелін, здається, задоволена моїми вибаченнями, хоча все ще трохи обурена. Але ми повернулися до справи.

— І як саме Ви це зрозуміли? — Питаю я. — Що Ви кохали її? Зрештою, дізнавшись, що вона цікавиться жінками, Ви могли так само легко не усвідомлювати, що вона Вам цікава.

— Ну, допомогло те, що мій чоловік був нагорі та зраджував мені. Бо я страшенно ревнувала в обох випадках. Я ревнувала, коли дізналася, що Селія – лесбіянка, тому що це означало, що вона є або була з іншими жінками, що її життя – це не лише *я*. І я ревнувала мого чоловіка, що був із жінкою нагорі на тій самій вечірці, на якій і я була, бо це було соромно та загрожувало моєму способу життя. Я жила у світі, де думала, що можу мати таку близькість із Селією та таку відстань із Доном, що жоден із них більше не потребуватиме нічого іншого від когось іншого. Це була дивна бульбашка, яка просто піднялася і лопнула.

— Мені здається, тоді було важко усвідомити, що ти закоханий у когось своєї статі.

— Звичайно, важко! Можливо, якби я все життя боролася б з почуттями до жінок, то могла б мати для цього шаблон. Але я цього не робила. Мене вчили любити чоловіків, і я була – хоч і тимчасово – коханням та бажанням чоловіка. Той факт, що я хотіла постійно бути поруч із Селією, той факт, що я піклувалася про неї настільки, що цінувала її щастя понад своє, той факт, що мені подобалося думати про той момент, коли вона стояла переді мною без сорочки – тепер ти складаєш ці шматочки разом і розумієш, що один плюс один дорівнює, що я закохана у жінку. Але тоді, принаймні для мене, у мене не було цього рівняння. І якщо ти навіть не усвідомлюєш, що існує формула, з якою можна працювати, як, в біса, ти маєш знайти відповідь?

Вона продовжує:

— Я гадала, що нарешті подружилася з жінкою. І гадала, що мій шлюб провалився, тому що мій чоловік був мудаком. І, до речі, обидві ці думки були правдою. Вони просто не були всією правдою.

— То що ви зробили?

— На вечірці?

— Так, до кого ви пішли спершу?

— Ну, — каже Евелін, — один із них знайшов мене раніше.

Розділ 20

Рубі залишила мене біля сушарки, з порожнім келихом для коктейлю в руці.

Мені потрібно було повернутися на вечірку. Але я стояла, застигла, і думала: «Забирайся звідси». Я просто не могла повернути дверну ручку. А потім двері відчинилися самі. Селія. Гучна, яскраво освітлена вечірка виднілася позаду неї.

— Евелін, що ти робиш?

— Як ти мене знайшла?

— Я зіткнулася з Рубі, і вона сказала, що я можу знайти тебе п'яну у пральні. Я думала, що це евфемізм.

— Це не евфемізм.

— Я бачу.

— Ти спиш з жінками? — Запитала я.

Вражена Селія зачинила за собою двері.

— Про що ти говориш?

— Рубі каже, що ти лесбіянка.

Селія глянула через моє плече.

— Кого хвилює те, що говорить Рубі?

— Тебе?

— Тепер ми не можемо бути подругами через це? Ось до чого ти ведеш?

— Ні, — сказала я, хитаючи головою. — Звичайно, ні. Я б... ніколи цього не зробила. Я б ніколи.

— Тоді в чому справа?

— Я просто хочу знати, і все.

— Навіщо?

— Хіба ти не вважаєш, що я маю право знати?

— Спірне питання.

— То ти спиш із жінками чи ні?

Селія поклала руку на дверну ручку й приготувалася йти. Інстинктивно я нахилилася вперед і схопила її за зап’ястя.

— Що ти робиш? — сказала вона.

Мені подобалося відчувати її зап’ястя в моїй руці. Мені подобалося, що її парфуми заповнювали все повітря у цій крихітній кімнаті. Я нахилилася вперед і поцілувала її.

Я не знала, що роблю. Під цим я маю на увазі, що я не повністю контролювала свої рухи й що я фізично *не знала*, як її цілувати. Це мало бути так, ніби я цілувала чоловіка, чи якось інакше? Я також не розуміла емоційного розмаху своїх дій. Я не дуже розуміла їхнє значення чи ризик.

Я була відомою жінкою, яка цілувала іншу відому жінку у будинку голови найбільшої студії у Голлівуді, в оточенні продюсерів, зірок і, напевно, з дюжиною людей, які доповідали про все у журнал «Sub Rosa».

Але мене хвилювало лише те, що її губи були м’якими. Її шкіра була без жодної шорсткості. Все, що мене хвилювало, це те, що вона поцілувала мене у відповідь, що вона зняла руку з дверної ручки й поклала її мені на талію.

Вона пахла квітковим запахом, схожим на бузковий порошок, і її губи були вологими. Її дихання було солодким, з присмаком сигарет і м'ятного лікеру.

Коли вона притиснулася до мене, коли наші груди торкнулися одне одного, а її таз доторкнувся до мене, все, про що я могла думати, це те, що все було схожим, і все ж це було зовсім по-іншому. Вона мала випуклості в тих місцях, де у Дона все було плоске. Вона була плоскою у тих місцях, де випуклості були у Дона.

І все ж ті відчуття, коли серце от-от вистрибне з грудей, коли твоє тіло говорить тобі, що хоче більшого, коли ти губишся в ароматі, смаку та відчуттях іншої людини – все було схожим.

Селія відірвалася першою.

— Ми не можемо залишатися тут, — сказала вона. Селія витерла губи тильною стороною долоні. Вона взяла великий палець і витерла слід від помади об мою нижню губу.

— Почекай, Селіє, — сказала я, намагаючись її зупинити.

Але вона вийшла з кімнати, зачинивши за собою двері.

Я заплющила очі, не знаючи, як знову взяти контроль над собою, як заспокоїти свій мозок.

Я вдихнула, відчинила двері й пішла прямо вгору по сходах, переступаючи по дві сходинки одночасно.

Я відкрила усі двері на другому поверсі, поки не знайшла того, кого шукала.

Дон одягався, запихаючи хвіст сорочки в штани костюма, а жінка в золотій сукні з бісеру взувала туфлі.

Я вибігла. І Дон побіг за мною.

— Давай поговоримо про це вдома, — сказав він, схопивши мене за лікоть.

Я висмикнула його, шукаючи Селію. Від неї не було й сліду.

Через вхідні двері увійшов Гаррі зі свіжим обличчям, видно, що він залишався ще більш-менш тверезим. Я підбігла до нього, залишивши Дона на сходах, загнаного у кут сп'янілим продюсером, який хотів поговорити з ним про мелодраму.

— Де ти був усю ніч? — запитала я Гаррі.

Він усміхнувся.

— Я збираюся залишити цю інформацію при собі.

— Ти можеш підвезти мене додому?

Гаррі подивився на мене, а потім на Дона, який усе ще стояв на сходах.

— Ти не їдеш додому зі своїм чоловіком?

Я похитала головою.

— Він про це знає?

— Якщо ні, то він справжній дебіл.

— Гаразд, — сказав Гаррі, кивнувши з упевненістю та покірністю. Усе, що я й хотіла від нього.

Я сіла на переднє сидіння «Шевроле» Гаррі, і він почав від'їжджати, коли Дон вийшов з будинку. Він підбіг до мого боку автомобіля. Я не опускала вікно.

— Евелін! — закричав він.

Мені подобалося, як скло між нами позбавляло його голосу, як воно приглушувало його настільки, що він звучав далеко. Мені подобався контроль, коли я сама могла вирішувати – слухати його чи ні.

— Мені шкода, — сказав він. — Це не те, про що ти думаєш.

Я дивилася прямо перед собою.

— Їдьмо.

Я ставила Гаррі в скрутне становище, змушуючи його стати на мій бік. Але він навіть бровою не повів на це.

— Кемерон, не смій відбирати в мене мою дружину!

— Доне, давай обговоримо це вранці, — кинув Гаррі у вікно, а потім вирушив на дорогу каньйона.

Коли ми під'їхали до бульвару Сансет, мій пульс уповільнився, я повернулася до Гаррі й почала говорити. Коли я розповіла йому, що Дон був нагорі з жінкою, він кивнув, наче іншого й не очікував.

— Чому ти не здаєшся здивованим? — запитала я, коли ми мчали через перехрестя вулиць Доені та Сансет, саме те місце, де почала проявлятися краса Беверлі-Гіллз. Вулиці розширилися й поросли деревами, газони були бездоганно доглянуті, тротуари чисті.

— Дон завжди мав схильність до жінок, яких тільки-но зустрів, — каже Гаррі. — Я не був упевнений, чи ти знаєш. І чи тобі взагалі не байдуже.

— Я не знала. І мені не байдуже.

— Ну, тоді вибачай, — сказав він, коротко зиркнувши на мене, перш ніж знову скерувати свій погляд на дорогу. — У такому випадку я мав би тобі розповісти.

— Мабуть, є багато речей, про які ми не говоримо одне одному, — сказала я, дивлячись у вікно. Вулицею йшов чоловік, який вигулював собаку.

Мені потрібен був хтось.

Саме тоді мені потрібен був друг. Той, кому б я розповіла правду, хто прийняв би мене, хто сказав би, що зі мною все буде гаразд.

— А що, якби ми справді це зробили? — сказала я.

— Сказали одне одному правду?

— Розповіли одне одному все.

Гаррі подивився на мене.

— Я б сказав, що це тягар, який я не хочу покладати на тебе.

— Це може бути тягарем і для тебе також, — сказала я. — У мене теж є скелети у шафі.

— Ти кубинка, і ти жадна до влади, меркантильне стерво, — сказав Гаррі, усміхаючись мені. — Ці секрети не такі вже й погані.

Я закинула голову назад і засміялася.

— І ти знаєш, хто я, — сказав він.

— Згодна.

— Ти знаєш, хто я. Проте тобі не потрібно чути про це чи бачити.

Гаррі повернув ліворуч, на рівнини замість пагорбів. Він віз мене до свого дому замість мого. Він боявся того, що зі мною зробить Дон. І я, здається, теж.

— Можливо, я вже готова до цього. Стати справжнім другом. — Сказала я.

— Не впевнений, що це та таємниця, якою я б поділився з тобою, люба. Вона липка.

— Мені здається, ця таємниця набагато більш поширена, ніж кожному із нас здається, — сказала я. — Я гадаю, що, можливо, у кожного з нас є принаймні трохи цієї таємниці. Я гадаю, що в мені теж є вона.

Гаррі повернув праворуч і з'їхав у свій під'їзд. Він поставив машину на стоянку і повернувся до мене.

— Ти не така, як я, Евелін.

— Можливо, трохи, — сказала я. — Можливо, і я, і Селія теж.

Гаррі знову повернувся до керма, задумавшись.

— Так, — нарешті сказав він. — Можливо, Селія теж.

— Ти знав?

— Я підозрював, — сказав він. — І я підозрював, що вона могла... плекати якісь почуття до тебе.

Я відчувала себе людиною, що найпізніше помічає те, що завжди було у неї під носом.

— Я покидаю Дона, — сказала я.

Гаррі кивнув, не здивувавшись.

— Я радий це чути, — сказав він. — Але я сподіваюся, що ти повністю розумієш, що це означає.

— Я знаю, що роблю, Гаррі. — Я помилялася. Я не знала, що роблю.

— Дон теж не буде сидіти склавши руки, — сказав Гаррі. — Це все, що я маю на увазі.

— То я повинна продовжувати цю шараду? Дозволити йому спати з іншими та бити мене, коли йому заманеться?

— Звісно, ні. Ти знаєш, я б ніколи цього не сказав.

— Тоді що?

— Я хочу, щоб ти була готова до того, що збираєшся зробити.

— Я більше не хочу про це говорити, — сказала я.

— Все гаразд, — сказав Гаррі. Він відкрив двері машини й вийшов, а потім підійшов до моєї сторони й відчинив двері.

— Ходімо, Ев, — ласкаво сказав він, простягнувши руку — Це була довга ніч. Тобі потрібен відпочинок.

Я раптом відчула себе дуже втомленою, коли він вказав на це, я зрозуміла наскільки ці події виснажили мене. Я пішла за Гаррі до його вхідних дверей.

Його вітальня була небагатою, але гарною, обставленою деревом і шкірою. Усі ніші й двері були арковими, стіни абсолютно білі. На стіні висів лише один витвір мистецтва – червоно-синій Ротко над диваном. Тоді мені спало на думку, що Гаррі не був голлівудським продюсером заради зарплати. Звичайно, його будинок був гарний. Але в цьому не було нічого показного, нічого перформативного. Для нього це було лише місце для сну.

Гаррі був схожий на мене. Гаррі був у цьому заради слави. Він був у цьому, тому що це робило його зайнятим справою, робило його важливим, тримало його у формі.

Гаррі, як і я, втягнувся в це заради его.

І нам обом пощастило, що ми знайшли у цьому нашу людяність, хоча це і здавалося дещо випадково.

Ми вдвох піднялися вигнутими сходами, і Гаррі завів мене у свою кімнату для гостей. На ліжку був тонкий матрац із важкою вовняною ковдрою. Шматочком мила я змила макіяж, а Гаррі обережно розстібнув для мене блискавку на спинці моєї сукні та дав мені свою піжаму.

— Я буду поруч, якщо тобі щось знадобиться, — сказав він.

— Дякую. За все.

Гаррі кивнув. Він відвернувся, а потім повернувся до мене, коли я складала ковдру.

— Наші інтереси не збігаються, Евелін, — сказав він. — Твої й мої. Ти ж це розумієш, чи не так?

Я подивилася на нього, намагаючись визначити, чи *розумію* це.

— Моя робота – заробляти гроші для студії. І якщо ти робиш те, що хоче студія, то моє завдання – зробити тебе щасливою. Але понад усе Арі хоче…

— Зробити щасливим Дона.

Гаррі подивився мені в очі. Я зрозуміла суть.

— Добре, — сказала я. — Я розумію це.

Гаррі сором'язливо посміхнувся й зачинив за собою двері.

Можна було подумати, що я крутилася цілу ніч, хвилюючись про майбутнє, хвилюючись про те, що означало те, що я поцілувала жінку, хвилюючись про те, чи варто мені справді покинути Дона.

Але саме для цього і потрібна відмова.

Наступного ранку Гаррі відвіз мене додому. Я готувалася до сварки. Але коли я прийшла туди, Дона ніде не було видно.

Тієї ж миті я зрозуміла, що наш шлюб розірвано, і що рішення – те, яке я вважала своїм – було прийнято за мене.

Дон не чекав мене, не планував боротися за мене. Дон пішов кудись в інше місце, залишивши мене раніше, ніж я встигла залишити його.

Натомість прямо на моєму порозі стояла Селія Сент-Джеймс.

Гаррі чекав на під'їзді, поки я не підійшла до неї. Я повернулася і помахала йому, щоб він їхав.

Коли він поїхав, і о сьомій ранку на моїй чудовій обсадженій деревами вулиці стало так тихо, як і можна було очікувати у Беверлі-Гіллз, я взяла Селію за руку й повела її всередину.

— Я не... — сказала Селія, коли я зачинила за нами двері. — Я просто... була одна дівчина в старшій школі, моя найкраща подруга. І ми з нею...

— Я не хочу про це чути, — сказала я.

— Добре, — сказала вона. — Я просто... Я не... не думай, що зі мною щось не так.

— Я знаю, що з тобою все гаразд.

Вона подивилася на мене, намагаючись зрозуміти, чого саме я хочу від неї, у чому саме вона повинна зізнатися.

— Ось що я знаю, — сказала я. — Я знаю, що кохала Дона.

— Я теж знаю про це! — сказала вона, захищаючись. — Я знаю, що ти кохаєш Дона. Я завжди це знала.

— Я сказала, що *кохала* Дона. Але я не думаю, що досі кохаю його.

— Гаразд.

— Тепер єдина людина, про яку я думаю, це ти.

І з цими словами я піднялася нагору й зібрала свої валізи.

Розділ 21

Півтора тижня я ховалася у квартирі Селії. Ми з нею щовечора спали разом, цнотливо, пліч-о-пліч у її ліжку.

Протягом дня я залишалася в її квартирі й читала книжки, а вона йшла працювати над своїм новим фільмом для «Ворнер Бразерс».

Ми не цілувалися. Час від часу ми надовго застигали, коли наші руки стикалися, але ніколи не дивлячись в очі одна одній. Проте посеред ночі, коли ми обидві, здавалося, засинали, я відчувала її тіло на своїй спині, я втискалася у неї, відчуваючи тепло її живота на собі, її підборіддя на вигині своєї шиї.

Деколи вранці я прокидалася в копиці її рудого волосся і глибоко вдихала, намагаючись вдихнути якомога більше її.

Я знала, що жадаю знову поцілувати її. Я знала, що жадаю знову доторкнутися до неї. Але я точно не знала, що мені робити, і як це взагалі працює. Легко було вважати той поцілунок у темній пральні випадковістю. Було навіть не важко сказати собі, що почуття, які я відчувала до неї, були просто платонічними.

Поки я лише *інколи* віддавалася своїм думкам про Селію, я могла сказати собі, що це нереально. Гомосексуалісти були невідповідними. І хоча я не думала, що це робить їх поганими людьми – зрештою, я любила Гаррі, як брата, – я не була готовою стати однією із них.

Тож я сказала собі, що іскра між нами з Селією була просто нашою примхою. Що було переконливим, поки залишалося нереальним.

Іноді реальність обвалюється на вас. Іноді ж просто терпляче чекає, поки у вас вичерпаються сили, необхідні для її заперечення.

І ось що сталося зі мною одного суботнього ранку, коли Селія була в душі, а я готувала яйця.

У двері постукали, і коли я їх відчинила, то побачила по той бік порога єдине обличчя, яке мені було приємно бачити.

— Привіт, Гаррі, — сказала я, нахиляючись, щоб обійняти його. Я була обережна, щоб моєю мокрою лопаткою не забруднити його гарну оксфордську сорочку.

— Поглянь на себе, — сказав він. — Ти готуєш!

— Я знаю, — сказала я, зійшовши з дороги й запросивши його увійти. — Напевно, пекло замерзло. Хочеш яєць?

Я повела його до кухні. Він зиркнув на сковорідку.

— Наскільки добре ти освоїла приготування сніданку? — запитав він.

— Якщо ти запитуєш, чи не згоріла твоя яєчня, то відповідь, мабуть, «так».

Гаррі посміхнувся й поклав великий важкий конверт на обідній стіл. *Стук*, який пролунав, коли той вдарився об дерево, був єдиною підказкою, яка мені потрібна була для того, щоб зрозуміти, що в ньому міститься.

— Дай вгадаю, — сказала я. — Я розлучаюся.

— Схоже на те.

— На якій підставі? Я припускаю, що його адвокати не зазначили такі пункти, як подружні зради чи жорстокість.

— Покинутість.

Я звела брови.

— Розумно.

— Підстава не має значення. Ти це знаєш.

— Я знаю.

— Ти повинна це прочитати, а також попросити прочитати це адвоката. Але, по суті, є одна велика особливість.

— Що за «велика особливість»?

— Ти отримуєш будинок, свої гроші та половину його.

Я подивилася на Гаррі так, наче він намагався продати мені Бруклінський міст.

— Навіщо йому це робити?

— Бо тобі заборонено говорити з будь-ким про те, що сталося під час вашого шлюбу.

— Йому теж заборонено?

Гаррі похитав головою.

— В письмовій формі – ні.

— То я не можу нічогісінько говорити, а він може базікати на все місто? Чому він думає, що я піду на це?

Гаррі на мить подивився на стіл, а потім збентежено повернув свій погляд на мене.

— «Сансет» кидає мене, чи не так?

— Дон хоче, щоб ти залишила студію. Арі планує позичити тебе «Ем-Джі-Ем» і «Колумбії».

— І що потім?

— І потім ти сама по собі.

— Ну, це добре. Я можу зробити це. Селія також фрилансер. Я знайду агента, як і вона.

— Ти можеш, — сказав Гаррі. — Я думаю, тобі варто спробувати, але...

— Але що?

— Дон хоче, щоб Арі заборонив тобі отримати «Оскар», і Арі погоджується на це. Я думаю, що він позичить тебе і навмисне поставить на провальну справу.

— Він не може цього зробити.

— Він може. І він це зробить, тому що Дон – гуска, яка знесла йому золоте яйце. Студії занепадають. Люди вже не так часто ходять у кіно; вони чекають наступного епізоду «Палаючого пістолета». З тієї хвилини, як ми були змушені розпродати наші кінотеатри, «Сансет» почав занепадати. Ми тримаємося на плаву завдяки таким зіркам, як Дон.

— І таким зіркам, як я.

Гаррі кивнув.

— Але, – хоч мені прикро це говорити, але я вважаю, що важливо бачити загальну картину, – Дон вартує набагато більше дуп на сидіннях кінотеатрів, ніж ти.

Я відчула себе зовсім маленькою.

— Це образливо.

— Я знаю, — сказав Гаррі. — І мені шкода.

Воду у ванній кімнаті вимкнули, і я почула, як Селія вийшла з душу. З вікна віяв вітерець. Я хотіла закрити його, але не

ворухнулася.

— Отже, це все. Якщо Дон мене не хоче, ніхто не хоче.

— Якщо Дон не хоче тебе, він не дозволить, щоб хтось інший мав тебе. Я розумію, що це незначна різниця, але...

— Але це дещо заспокоює.

— Гаразд.

— То це його гра? Дон руйнує моє життя і купує моє мовчання будинком й менш ніж мільйоном доларів?

— Це досить багато грошей, — сказав Гаррі, ніби це мало значення, ніби це допомогло б в цій ситуації.

— Ти знаєш, що мені байдуже до грошей, — сказала я. — Принаймні не в першу чергу.

— Я знаю.

Селія вийшла з ванної в халаті, з мокрим і прямим волоссям.

— О, привіт, Гаррі, — сказала вона. — Я зайду на хвилинку.

— Не треба поспішати через мене, — сказав він. — Я якраз йшов.

Селія посміхнулася й пішла до спальні.

— Дякую, що приніс це, — сказала я.

Гаррі кивнув.

— Я вже робила це один раз, я можу зробити це знову, — сказала я йому, коли ми йшли до дверей. — Я можу створити все з нуля.

— Я ніколи не сумнівався, що тобі під силу все, що ти забажаєш. — Гаррі поклав руку на дверну ручку, вже готовий йти. — Я б хотів, щоб... Я сподіваюся, що ми все ще можемо бути друзями, Евелін. Що ми все ще можемо...

— Ой, замовкни, — сказала я. — Ми найкращі друзі. Які можуть розповідати один одному все, а можуть і не розповідати. Це не зміниться. Ти все ще любиш мене, так? Навіть попри те, що на мене чекає конфлікт?

— Так.

— І я все ще люблю тебе. Отже, це все.

Гаррі посміхнувся з полегшенням.

— Добре, — сказав він. — Ти і я.

— Я і ти, справжні друзі.

Гаррі вийшов із квартири, а я дивилася, як він ішов вулицею й сів у свою машину. Тоді я обернулася й притулилася спиною до дверей.

Я збиралася втратити все, на чому побудувала своє життя.

Все, крім грошей.

У мене ще були гроші.

І це було щось.

І тоді я зрозуміла, що на мене чекає щось інше, щось, чого я жадала, і могла мати.

Саме там, притулившись спиною до дверей її квартири, на межі розлучення з найпопулярнішим чоловіком Голлівуду, я зрозуміла, що брехати собі про те, чого я хочу, забирало набагато більше енергії, ніж у мене було.

Тож замість того, щоб гадати, що це означає, і що зі мною відбувається, я встала та пішла до кімнати Селії.

Вона досі була в халаті й сушила волосся перед туалетним столиком.

Я підійшла до неї, подивилася в її чудові блакитні очі та сказала:

— Мені здається, що я тебе кохаю.

А потім я взяла зав'язку її халату й потягнула її.

Я робила це повільно. Я робила це так повільно, що вона могла зупинити мене мільйон разів, перш ніж зав'язка впала. Але вона цього не зробила.

Натомість вона сіла рівніше, подивилася на мене сміливіше й поклала руку мені на талію, коли я це зробила.

Боки халата звільнилися один від одного, коли зав'язка спала, і ось вона була голою й сиділа переді мною.

Її шкіра була кремовою і блідою. Її груди були повніші, ніж я очікувала, а соски рожеві. Її плоский живіт трохи округлився під пупком.

І коли мій погляд опустився на її ноги, вона ледь-ледь розсунула їх.

Інстинктивно, я поцілувала її. Я поклала руки її на груди, торкаючись їх так, як хотіла, а потім так, як мені хотілося, щоб торкалися своїх.

Коли вона стогнала, я пульсувала.

Вона поцілувала мене в шию і груди.

Вона стягнула з мене сорочку через маківку.

Вона подивилася на мене, мої груди оголилися.

— Ти чудова — сказала вона. — Навіть прекрасніша, ніж я собі уявляла.

Я почервоніла й обхопила голову руками, збентежена тим, що я почуваюся неконтрольованою, тим, наскільки все це не входило в моє розуміння.

Вона зняла мої руки з обличчя і подивилася на мене.

— Я не знаю, що роблю, — сказала я.

— Це нормально, — сказала вона. — Зате я знаю.

Тієї ночі ми з Селією спали голі, обіймаючи одна одну. Ми більше не ховалися за випадковими дотиками. І коли я прокинулася вранці з її волоссям на обличчі, я вдихнула, голосно і гордо.

У цих чотирьох стінах нам не було соромно.

«Sub Rosa»

АДЛЕР І Г’ЮҐО – КАПУТ!

30 грудня 1959 року

Дон Адлер – найбажаніший холостяк Голлівуду?

Дон і Евелін розходяться! Після двох років шлюбу Дон подав на розлучення з Евелін Г'юґо.

Нам сумно бачити, що шляхи цих нерозлучників розходяться, але ми б збрехали, якби сказали, що сильно здивовані. Ми чули шум, що Дон збирається піднятися ще вище, і що Евелін стала ревнивою та агресивною.

На щастя для Дона, він продовжив свій контракт із «Сансет Студіос», де, мабуть, зараз широко посміхається Арі Салліван, і цього року планується випустити три фільми. Дон ніколи не пропускає таких шансів!

Тим часом – хоч і новий фільм Евелін, «Маленькі жінки», виявився фінансово успішним й чудово прийнявся критиками, – «Сансет» вилучив її з майбутнього фільму «Дикі Джокери» та замінив на Рубі Рейлі.

Чи зайшло із «Сансетом» сонце для подальшої кар’єри Евелін?

Розділ 22

— Як Ви залишилися такою впевненою? Такою непохитною у своїй рішучості? — Питаю я Евелін.

— Коли Дон покинув мене? Чи коли моя кар'єра зійшла нанівець?

— Мабуть, і те, і інше, — кажу я. — Я маю на увазі, що у Вас була Селія, тож це трохи відрізняється, але все ж.

Евелін злегка підводить голову.

— Відрізняється від чого?

— Хм? — питаю я, зануривши у власні думки.

— Ти сказала, що в мене була Селія, тому все трохи відрізняється, — уточнює Евелін. — Відрізняється від чого?

— Вибачте, — кажу я. — Я просто... просто замислилася.

Я на мить дозволила моїм власним проблемам у стосунках просочитися в те, що мало б бути односторонньою розмовою.

Евелін хитає головою.

— Не потрібно просити вибачення. Просто скажи мені, що не так.

Я дивлюся на неї та розумію, що відкрила двері, які неможливо зачинити.

— Це трохи відрізняється від мого майбутнього розлучення.

Евелін усміхається майже як Чеширський кіт.

— Тепер усе стає цікавішим, — каже вона.

Мене непокоїть її безцеремонне ставлення до моєї власної вразливості. Я сама винна, що згадала це. Я знаю це. Але вона могла поставитися до цього з більшою добротою. Я відкрила себе, оголила рану.

— Ви вже підписали папери? — запитує Евелін. — Можливо, ти навіть поставила маленьке сердечко над буквою «і» у своєму імені? Я б поставила.

— Здається, я не сприймаю розлучення так легко, як Ви, — кажу я. Виходить досить категорично. Можливо, варто було б бути трішки м'якшою, але... Ні.

— Ні, звісно, ні, — люб’язно каже Евелін. — Якби ти це зробила, у своєму віці, то була б циніком.

— Але у Вашому віці? — запитую я.

— З моїм досвідом? Реалістом.

— Це саме по собі страшенно цинічно, Вам не здається? Розлучення – це втрата.

Евелін хитає головою.

— Розбите серце – це втрата. Розлучення – всього лише папірець.

Я дивлюся вниз і бачу, що малюю кубик у своєму записнику знову і знову. Моя синя ручка починає прорізувати сторінку. Я не натискаю сильніше. Я просто проводжу чорнилом по лініях куба.

— Якщо у тебе зараз розбите серце, то я тобі глибоко співчуваю, — каже Евелін. — Я з повагою ставлюся до цього. Це те, що може розділити людину навпіл. Але я не була розбита, коли Дон покинув мене. Я просто відчувала, що мій шлюб зазнав краху. І це дуже різні речі.

Коли Евелін це говорить, я зупиняю ручку на місці. Я дивлюся на неї. І дивуюся, чому мені потрібно було, щоб Евелін сказала мені це.

Цікаво, чому таке роз’яснення ніколи раніше не спадало мені на думку.

* * *

Йдучи сьогодні ввечері до метро, я побачила, що Френкі дзвонить мені вдруге за сьогодні.

Я чекаю, поки доїду до Брукліна, і прямую вулицею до своєї квартири, щоб відповісти. Уже майже дев’ята година, тож я вирішила написати їй:

«Щойно вийшла від Евелін. Вибач, що так пізно. Хочеш поговорити завтра?»

Я вже тримаю мій ключ у вхідних дверях, коли отримую відповідь Френкі:

«Сьогодні теж було б непогано. Зателефонуй, як тільки зможеш.»

Я закочую очі. Я ніколи не повинна блефувати з Френкі.

Я поклала сумку і стала ходити по квартирі. Що я їй скажу? Як я розумію, у мене є лише два варіанти.

Я можу збрехати та сказати їй, що все йде добре, що ми на шляху до грандіозного номера і що зараз я змушую Евелін говорити про більш конкретні речі.

Або я можу сказати правду і мене потенційно звільнять.

У цей момент я починаю розуміти, що звільнення може бути не таким вже й поганим. У майбутньому я зможу опублікувати книгу, на якій я, швидше за все, зароблю мільйони доларів. Це, своєю чергою може дати мені й інші можливості написання біографій для інших знаменитостей. І тоді, врешті-решт, я могла б почати знаходити свої власні теми, писати про все, що захочу, з упевненістю, що будь-який видавець погодиться на це.

Але я не знаю, коли ця книга буде продана. І якщо моя справжня мета полягає в тому, щоб налаштуватися на те, щоб мати можливість схопити будь-яку історію, яку я тільки забажаю, тоді довіра має значення. Звільнення з «Віванту» через те, що я вкрала їхній головний заголовок, не віщує нічого доброго для моєї репутації.

Перш ніж я змогла вирішити, який саме у мене план, в руці задзвонив телефон.

Френкі Троп.

— Привіт?

— Монік, — каже Френкі, голос якоїсь одночасно дбайливий і роздратований. — Що відбувається з Евелін? Розкажи мені все.

Я продовжую шукати способи, за допомогою яких Френкі, Евелін і я виходимо з цієї ситуації, отримуючи те, що хочемо. Але раптом я розумію, що єдине, що я можу контролювати, це те, щоб *я* отримала те, що *я* хочу.

А чому б і ні?

Дійсно.

Чому б мені не вийти першою?

— Френкі, привіт, мені шкода, що я не була доступною.

— Все добре, все добре, — каже Френкі. — Поки ти отримуєш хороший матеріал.

— Я отримую, але, на жаль, Евелін більше не зацікавлена ділитися цим твором із «Вівантом».

Тиша на стороні Френкі оглушлива. А потім вона переривається безглуздим:

— Що?

— Я намагалася переконати її днями. Ось чому я не змогла до тебе додзвонитися. Я пояснювала їй, що вона повинна розповісти цю історію для «Віванту».

— Якщо вона не зацікавлена в цьому, то чому вона подзвонила нам?

— Вона хотіла мене, — кажу я.

Я не супроводжую це будь-якою додатковою інформацією. Я не кажу, *чому вона хотіла саме мене, і не кажу, що мені дуже шкода про все це.*

— Вона скористалася нами, щоб дістатися до тебе? — Каже Френкі так, наче це найобразливіше, що вона може уявити. Але річ у тім, що Френкі так само використала мене, щоб дістатися до Евелін, тому...

— Так, — кажу я. — Думаю, що саме це вона й зробила. Її цікавить повна біографія. Написана мною. Я погодилася з цим у надії змінити її думку.

— *Біографія*? Ти замість цього береш нашу історію та перетворюєш на книгу?

— Цього хоче Евелін. Я намагалася переконати її в протилежному.

— І що? — запитує Френкі. — Ти переконала її?

— Ні, — кажу я. — Ще ні. Але я думаю, що я зможу.

— Добре, — каже Френкі. — Тоді зроби це.

Це мій момент.

— Гадаю, я зможу розповісти вам грандіозну історію про Евелін Г'юґо, яка може бути на обкладинці, — кажу я. — Але за це я хочу, щоб мене підвищили.

— Що ще за підвищення? — Я чую скептицизм у голосі Френкі.

— Посада вільного редактора. Я приходжу та йду тоді, коли мені заманеться. Я сама обираю історії, які хочу розповісти.

— Ні.

— Тоді в мене немає стимулу змусити Евелін дозволити «Віванту» опублікувати цю історію.

Я практично чую, як Френкі зважує всі варіанти. Вона тиха, але напруги немає. Ніби вона не очікує, що я буду говорити, поки вона не вирішить, що саме скаже.

— Якщо ти даси нам історію для обкладинки, — нарешті каже вона, — *і* вона погодиться на фотосесію, я зроблю тебе вільним редактором.

Я розглядаю пропозицію, і Френкі підхоплюється, поки я думаю.

— У нас лише один вільний редактор. Збивати Ґейл з місця, яке вона заслужила, мені здається неправильним. Я думаю, ти можеш це зрозуміти. Загалом, колумніст – це те, що я можу тобі дати. Я не буду надто сильно контролювати те, про що ти можеш писати. І якщо ти швидко зарекомендуєш себе там, то підеш на підвищення, як і всі інші. Це справедливо, Монік.

Я думаю про це ще мить. Колумніст, загалом звучить цілком розумно. Цілком чудово звучить.

— Добре, — кажу я. А потім йду ще трохи далі. Тому, що Евелін сказала на самому початку всього цього, що я маю наполягати на тому, щоб мені заплатили найкращі гроші. І вона має рацію. — І я хочу підвищення зарплати відповідно до посади.

Я здригаюся, коли чую, як я так прямо прошу грошей. Але я розслабляю плечі, коли чую, як Френкі каже:

— Так, звісно, гаразд.

Я видихаю.

— Але я хочу отримати від тебе підтвердження завтра, — продовжує вона. — І я хочу, щоб фотосесія була замовлена ще до наступного тижня.

— Добре, — кажу я. — Ти матимеш це.

Перш ніж Френкі кладе трубку, вона каже таке:

— Я вражена, але також і розлючена. Будь ласка, зроби це настільки добре, що я повинна була тобі це пробачити.

— Не хвилюйся, — кажу я. — Я зроблю це.

Розділ 23

Коли наступного ранку я заходжу в офіс Евелін, я так нервую, що моя спина потіє, а вздовж хребта утворюється неглибока калюжа.

Ґрейс ставить таріль з м'ясною нарізкою, а я не можу перестати дивитися на корнішони, поки Евелін і Ґрейс розмовляють про літній Лісабон.

У той момент, коли Ґрейс зникає, я звертаюся до Евелін.

— Нам потрібно поговорити, — кажу я.

Вона сміється.

— Чесно кажучи, я думала, що це і є все, що ми робимо.

— Я маю на увазі про «Вівант».

— Добре, — каже вона, — поговорімо.

— Мені потрібно знати хоч приблизну дату, коли ця книга може вийти. — Я чекаю, що Евелін відповість. Я чекаю, поки вона дасть мені хоч щось, *будь-що*, схоже на відповідь.

— Я слухаю, — каже вона.

— Якщо Ви не скажете мені, коли цю книгу реально можна буде продати, то я ризикую втратити роботу через те, що може бути через роки. Навіть десятиліття.

— Ти, звісно, покладаєш великі надії на тривалість мого життя.

— Евелін, — кажу я, дещо збентежена тим, що вона все ще не сприймає це серйозно. — Мені або потрібно знати, коли приблизно вийде книга, або я повинна пообіцяти «Віванту» уривок цієї історії для обкладинки.

Евелін думає. Вона сидить, схрестивши ноги, на дивані навпроти мене, у вузьких чорних трикотажних штанах, сірій безрукавці та великому білому кардигані.

— Добре, — каже вона, киваючи. — Ти можеш дати їм уривок – будь-який уривок, який тобі подобається – для обкладинки. З умовою, що ти припиниш діставати мене питаннями про терміни виходу цієї книги.

Я не дозволяю своїй радості показуватися на моєму обличчі. Я вже на півдорозі. Я не можу вільно здихнути з полегшенням, поки не закінчу. Я повинна підштовхнути її. Я повинна запитати й бути готовою до того, що мені скажуть «ні». Я маю знати собі ціну.

Зрештою, Евелін чогось хоче від мене. Я їй потрібна. Я не знаю, чому чи для чого, але я знаю, що я б не сидів тут, якби це було не так. Я цінна для неї. Я знаю це. І тепер я повинна цим скористатися. Так само, як вчинила б вона на моєму місці.

Отже, починаємо.

— Вам потрібно буде сходити на фотосесію. Для обкладинки.

— Ні.

— Це не підлягає обговоренню.

— Все підлягає обговоренню. Ти не отримала достатньо? Я погодилася на уривок.

— Ми з Вами знаємо, наскільки цінними були б Ваші нові фото.

— Я сказала ні.

Все гаразд. Все буде добре. Я можу зробити це. Я просто маю робити те, що зробила б Евелін. Я повинна стати нею, стати Евелін Г'юґо.

— Ви погоджуєтеся на фотосесію для обкладинки, або я йду.

Евелін сідає рівніше у своєму кріслі.

— Перепрошую?

— Ви хочете, щоб я написала історію Вашого життя. Я хочу написати історію Вашого життя. Але це мої умови. Я не збираюся втрачати роботу заради Вас. І для того, щоб зберегти мою роботу, мені потрібно, щоб Ви сходили на фотосесію для обкладинки. Тож Ви або переконаєте мене втратити роботу через це – що можливо, лише якщо Ви повідомите мені *терміни* виходу цієї книги, – або Ви зробите це. Це Ваші варіанти.

Евелін дивиться на мене, і у мене складається враження, що я виявилася більшим, ніж вона сподівалася. І мені це сподобалося. Виникає посмішка, яку важко втримати.

— Тобі весело, чи не так? — каже вона.

— Я намагаюся захистити свої інтереси.

— Так, і це в тебе непогано виходить, я думаю, що тобі це навіть подобається.

Нарешті я посміхнулася.

— Я вчуся у кращих.

— Так, — каже Евелін. Вона шморгає носом. — Обкладинка?

— Обкладинка.

— Добре. Обкладинка. І натомість, починаючи з понеділка, я хочу, щоб ти була тут щомиті. Я хочу якнайшвидше сказати тобі все, що маю сказати. І відтепер, коли я не відповідаю на запитання з першого разу, ти більше не ставиш його. Ми домовилися?

Я встаю з-за столу, підходжу до Евелін і простягаю руку.

— Угода.

Евелін сміється.

— Поглянь на себе, — каже вона. — Продовжуй так, можливо, одного дня ти керуватимеш своєю частиною світу.

— Дякую, — кажу я.

— Так, так, так, — каже вона не по-доброму. — Сідай за стіл. Починаймо запис. У мене немає зайвого вільного дня.

Я роблю, як мені кажуть, а потім дивлюся на неї.

— Гаразд, — кажу я. — Тож Ви закохані у Селію, розлучилися з Доном, і, схоже, що Ваша кар’єра зійшла нанівець. Що далі?

Евелін потребує секунди, щоб відповісти, і в цю мить я розумію, що вона щойно погодилася на те, що поклялася ніколи робити – обкладинку «Віванту» – лише для того, щоб я не пішла.

Евелін щось від мене потрібно. Дуже сильно потрібно.

І тепер я нарешті починаю підозрювати, що мені варто боятися.

Довірливий Мік Ріва

«Photomoment»

ЕВЕЛІН, ЗЕЛЕНИЙ — НЕ ТВІЙ КОЛІР

1 лютого 1960 року

Минулого четверга Евелін Г’юґо з’явилася на церемонії вручення премії глядацьких симпатій 1960 під руку з продюсером Гаррі Кемероном. У смарагдово-зеленій шовковій коктейльній сукні вона не змогла створити таке ж враження, як це було в минулому. Фірмовий колір Евелін починає здаватися нудним.

Тим часом Селія Сент-Джеймс блиснула в приголомшливій блідо-блакитній сукні-сорочці з тафти із бісером, оновлюючи типовий буденний образ гламурним, свіжим відтінком.

Але крижана Евелін не сказала жодного слова своїй старій найкращій подрузі. Цілу ніч вона уникала Селію.

Це тому, що Евелін не може змиритися з тим, що того вечора Селія отримала премію «Найперспективніша жіноча особистість»? Чи тому, що Селію номінували на «Оскар» за найкращу жіночу роль другого плану за їхній спільний фільм «Маленькі жінки», а Евелін навіть не згадали?

Схоже, цього вечора Евелін Г’юґо позеленіла від заздрості.

Розділ 24

Арі викинув мене з усіх нових проєктів у «Сансет» та почав готуватися до того, щоб позичити мене «Колумбії». Після того, як мене змусили знятися у двох «незабутніх» романтичних комедіях – настільки поганих, що відразу було зрозуміло, що вони зазнають неймовірного провалу – інші студії теж не дуже хотіли мене.

Дон був на обкладинці «Life», граціозно виходячи з океану на берег, посміхаючись, наче це був найкращий день у його житті.

Коли у 1960 році відбулася церемонія вручення премії «Оскар», я офіційно стала персоною нон грата.

— Ти знаєш, що я б узяв тебе, — сказав Гаррі, коли подзвонив того дня, щоб перевірити, як я. — Ти просто скажи слово, і я приїду за тобою. Я впевнений, що у тебе є приголомшлива сукня, яку ти можеш надіти, і мені позаздрять усі присутні там.

Я була у квартирі Селії, готуючись вийти до того, як прийдуть люди для того, щоб зробити їй зачіску та макіяж. Вона була на кухні, пила воду з лимоном та намагалася нічого не їсти, щоб влізти в сукню.

— Я знаю, що ти б це зробив, — сказала я в трубку. — Але ми обидва знаємо, що моє оточення зараз лише зашкодить твоїй репутації.

— Але я справді серйозно, — сказав Гаррі.

— Я знаю, — сказала я. — Але ти також знаєш, що я надто розумна, щоб братися за це.

Гаррі засміявся.

— Мої очі виглядають набряклими? — запитала Селія, коли я закінчила розмовляти з Гаррі. Вона відкрила їх ще більше й витріщилася на мене, ніби це допомогло б мені відповісти на запитання.

Я не бачила нічого незвичайного.

— Вони виглядають шикарно. І все одно, ти знаєш, що Ґвен змусить тебе виглядати неймовірно. Чому ти хвилюєшся?

— О, заради бога, Евелін, — сказала Селія, дражнячи мене. — Я думаю, всі ми знаємо, про що я хвилююся.

Я взяла її за талію. На ній була тонка атласна куртка з мереживом. Я була одягнена у светр з короткими рукавами та шорти. Її волосся було мокре. Коли волосся Селії було мокрим, вона не пахла шампунем. Вона пахла глиною.

— Ти виграєш, — сказала я, притягуючи її до себе. — Це навіть не серйозне змагання для тебе.

— Можливо, ні. Проте вони можуть віддати його Джой або Еллен Меттсон.

— Вони швидше кинуть нагороду у річку Лос-Анджелеса, ніж віддадуть її Еллен Меттсон. І Джой – благослови її Боже, – це не ти.

Селія почервоніла, ненадовго обхопила голову руками, а потім глянула на мене.

— Я нестерпна? — сказала вона. — Одержима цим? Змушую тебе говорити зі мною про це, коли ти...

— На лавці аутсайдерів?

— Я хотіла сказати, коли ти у чорному списку.

— Якщо ти нестерпна, дозволь мені бути тією, хто тебе терпітиме, — сказала я, а потім поцілувала Селію і відчула смак лимонного соку на її губах.

Я подивилася на годинник, знаючи, що перукарі та візажисти будуть тут з хвилини на хвилину, і схопила ключі.

Ми з нею дуже старалися, щоб нас не бачили разом. Одна справа, коли ми насправді були просто друзями, але тепер, коли нам було що приховувати, ми повинні були це приховувати.

— Я кохаю тебе, — сказала я. — Я вірю в тебе. Ні пуху ні пера.

Коли моя рука повернула дверну ручку, вона покликала мене.

— Якщо я не виграю, — сказала вона, краплі води з мокрого волосся капали на лямки її бюстгальтера, — ти все ще будеш кохати мене?

Я подумала, що вона жартує, поки не подивилася їй прямо в очі.

— Ти могла б бути ніким, жити в картонній коробці, і я все одно б тебе кохала, — сказала я. Я ніколи раніше цього не казала. Я

ніколи раніше навіть не думала про це.

Селія широко всміхнулася.

— Я також. З картонною коробкою і таким іншим.

* * *

Через годину, повернувшись додому, де я колись жила з Доном, але тепер могла сказати, що це був цілком мій будинок, я зробила собі «кейп-кодер», сіла на диван, налаштувала телевізор на «Ен-Бі-Сі» і стала спостерігати за моїми друзями та коханою жінкою, що проходили червоною доріжкою в театрі «Пентеджес».

На екрані все виглядає набагато гламурніше. Мені неприємно розповідати вам про це, але особисто можу сказати, що театр менший, люди блідіші, а сцена менш імпозантна.

Це все створено так, щоб домашня аудиторія відчула себе аутсайдерами, щоб ти почувався мухою на стіні клубу, до якого ти не можеш потрапити. І я була здивована тим, як це діяло на мене, як легко було впасти в це навіть людині, яка нещодавно була у самому центрі цього.

Я випила дві склянки коктейлю і потонула у жалю до себе, коли вони оголошували найкращу жіночу роль другого плану. Але в ту хвилину, коли камера повернулася до Селії, клянусь, я протверезіла та якомога міцніше стиснула руки для неї, ніби чим сильніше я їх стискала, то вищі ставали у неї шанси на перемогу.

— І нагороду отримує... Селія Сент-Джеймс за фільм «Маленькі жінки».

Я підскочила зі свого місця і закричала. А потім, коли вона підійшла до сцени, у мене полилися сльози.

Коли вона стояла там, за мікрофоном, тримаючи статуетку, я була повністю зачарована нею. Її чудовою сукнею-човником, її блискучими діамантами та сережками з сапфірами та її абсолютно бездоганним обличчям.

— Дякую Арі Саллівану та Гаррі Кемерону. Дякую моєму агенту Роджеру Колтону. Моїй родині. І дивовижному жіночому

акторському складу, частиною якого мені дуже пощастило бути, Джой і Рубі. Та Евелін Г'юґо. Дякую.

Коли вона вимовила моє ім’я, я сповнилася гордості, радості та любові. Я була так в біса рада за неї. А потім я зробила щось жахливо безглузде. Я поцілувала телевізор.

Я поцілувала її прямо в сіре обличчя.

Почулося *клацання*, що спричинило біль. І коли Селія помахала натовпу, а потім відійшла від трибуни, я зрозуміла, що зламала собі зуб.

Але мені було байдуже. Я була дуже щасливою. Надто схвильованою, щоб привітати її та сказати, як я пишалася нею.

Я зробила ще один коктейль та змусила себе спостерігати за рештою видовища. Вони оголосили про найкращий фільм, і коли пішли титри, я вимкнула телевізор.

Я знала, що Гаррі та Селія будуть там всю ніч. Тож я вимкнула світло й пішла нагору спати. Я зняла макіяж. Нанесла холодний крем та відкинула ковдри. Я була самотньою, зовсім одною у цьому великому будинку.

Ми з Селією обговорили це й дійшли висновку, що не можемо жити разом. Вона була менш переконана в цьому, ніж я, але я була непохитною у своєму рішенні. Попри те, що моя кар’єра пішла крахом, її – процвітала. Я не могла дозволити їй ризикнути. Не заради мене.

Моя голова лежала на подушці, але очі були широко розплющені, коли я почула, як хтось виїхав на під’їзну доріжку. Я виглянула у вікно й побачила, як Селія вислизає з машини та махає водієві на добраніч. В її руках був «Оскар».

— Комфортно влаштувалася, — сказала Селія, пройшовши до мене в спальню.

— Іди сюди, — сказала я їй.

Вона випила склянку чи три. Я любила її п'яну. Вона була сама собою, але щасливіша, така бадьора, що я іноді хвилювалася, що вона попливе.

Вона розбіглася й стрибнула у ліжко. Я поцілувала її.

— Я так пишаюся тобою, люба.

— Я сумувала за тобою всю ніч, — сказала вона. Вона досі тримала в руці «Оскар», і я зрозуміла, що він важкий; вона постійно дозволяла йому перекидатися на матрац. Місце для імені було порожнім.

— Я не знаю, чи мала взяти саме цей, — сказала вона, посміхаючись. — Але я не хотіла його віддавати.

— Чому ти не святкуєш? Ти повинна бути на вечірці «Сансету».

— Я хотіла відсвяткувати це лише з тобою.

Я притягнула її ближче до себе. Вона скинула черевики.

— Усе це не має сенсу без тебе, — сказала вона. — Усе, що не є тобою – це купа собачого лайна.

Я закинула голову назад і засміялася.

— Що сталося з твоїм зубом? — запитала Селія.

— Це так помітно?

Селія знизала плечима.

— Я гадаю, що ні. Я помітила через те, що запам’ятала кожен твій дюйм.

Буквально кілька тижнів тому я лежала гола біля Селії й дозволяла їй дивитися на мене, дивитися на кожну частинку мого тіла. Вона сказала мені, що хоче запам'ятати кожну деталь. Вона сказала, що це як вивчати Пікассо.

— Соромно розповідати, — сказала я їй зараз.

Селія сіла, явно заінтригована.

— Я цілувала екран телевізора, — сказала я. — Коли ти виграла. Я поцілувала тебе по телевізору і зламала собі зуб.

Селія гучно розсміялася. Статуетка зі стуком впала на матрац. А потім вона перекинулася на мене й обійняла за шию.

— Це найпрекрасніша річ, яку будь-хто коли-небудь робив з часів появи людини.

— Мабуть, я запишусь до стоматолога на завтра.

— Припускаю, що так.

Я взяла її «Оскар» та витріщилася на нього. Я сама його хотіла. І якби я протрималася з Доном хоч трішечки довше, я могла б отримати його сьогодні ввечері.

Вона досі була в сукні. Її каблуки давно були зняті. Волосся випадало із зачіски. Помада стерлася. Сережки досі блищали.

— Ти коли-небудь займалася коханням із лауреатом «Оскара»? — сказала вона.

Я зробила щось дуже близьке до цього з Арі Салліваном, але не вважала, що настав час розповідати їй про це. І в будь-якому випадку, суть питання полягала в тому, чи я коли-небудь відчувала подібний момент. А в мене такого зовсім не було.

Я поцілувала Селію і відчула її руки на своєму обличчі, а потім побачила, як вона зняла свою сукню та лягла в моє ліжко.

* * *

Обидва моїх фільми провалилися. Роман Селії розривав кінотеатри. Дон знявся у популярному трилері. Рецензії на «Диких Джокерів» Рубі Рейлі назвали її «приголомшливо ідеальною» і «безсумнівно, незрівнянною».

Я сама навчилася готувати м’ясний хлібець і прасувати свої штани.

А потім я подивилася «На останньому подиху». Вийшовши з кінотеатру, я пішла прямо додому, подзвонила Гаррі Кемерону і сказала:

— У мене є ідея. Я лечу в Париж.

Розділ 25

Селія знімалася у фільмі «Біг-Бері» протягом трьох тижнів. Я знала, що піти з нею не варіант, як і відвідувати її на знімальному майданчику. Вона наполягала, що повертатиметься додому кожні вихідні, але це було занадто ризиковано.

Зрештою, вона була самотньою дівчиною. Я боялася, що переважна мудра частина папарацій надто близько підійде до питання: *для чого незаміжній дівчині повертатися додому?*

Тому я вирішила, що настав правильний час поїхати до Франції.

Гаррі мав деякі зв'язки з режисерами в Парижі. Він зробив для мене кілька дзвінків потай.

Деякі з продюсерів та режисерів, з якими я зустрічалася, знали, хто я. Деякі з них явно бачили в мені тільки послугу для Гаррі. А потім був Макс Жирард, перспективний режисер «Нової хвилі», який ніколи раніше про мене не чув.

— Та Ви справжня *une bombe*[13], — сказав він.

Ми сиділи у тихому барі в паризькому районі Сен-Жермен-де-Пре. Втулилися ми у тісній кабінці, що знаходилася позаду решти. Це було щойно після обіду, і я так і не мала нагоди поїсти. Макс пив біле бордо. Я взяла келих бордового.

— Звучить як комплімент, — сказала я, зробивши ковток.

— Я не знаю, чи зустрічав раніше таку привабливу жінку, — сказав він, дивлячись на мене. Його акцент був таким сильним, що я трішки нахилилася вперед, щоб краще розуміти слова.

— Дякую.

— Ви вмієте грати? — сказав він.

— Краще, ніж виглядаю.

— Цього не може бути.

— Може.

Я бачила, як колесики в голові Макса почали обертатися.

— Чи не бажаєте взяти участь у прослуховуванні?

Та я була готова драїти туалети заради ролі.

— Якщо роль чудова, то можливо, — сказала я.

Макс усміхнувся.

— Ця роль дивовижна. Ця роль – роль кінозірки.

Я повільно кивнула. Ви повинні стримувати кожну частину свого тіла, коли наполегливо працюєте, щоб не виглядати жадібним.

— Надішліть мені текст, і тоді поговоримо, — сказала я, а потім допила залишки вина й підвелася. — Мені дуже шкода, Максе, але я повинна йти. Чудового вечора. Будьмо на зв'язку.

Не було жодного бажання сидіти у барі з людиною, яка нічого не чула про мене, і дозволити йому думати, що у мене є весь час світу для нього.

Відходячи, я відчувала на собі його погляд, але вийшла за двері з усією впевненістю, яка була в мене – і її було досить багато, попри моє поточне скрутне становище. А потім я повернулася до свого готельного номера, одягнула піжаму, замовила обслуговування номерів і ввімкнула телевізор.

Перед тим, як піти спати, я написала Селії листа.

Моя дорога СеСе,

Будь ласка, ніколи не забувай, що сонце сходить і заходить разом із твоєю посмішкою. Принаймні для мене це так. Ти єдина на цій планеті, хто гідна поклоніння.

Дарую тобі все своє кохання,

Едвард

Я склала його навпіл і засунула у конверт, адресований їй. Тоді я вимкнула світло й заплющила очі.

Через три години мене розбудив різкий звук телефонного дзвінка на столі поруч зі мною.

Я підняла його, роздратована і напівсонна водночас.

— *Бонжур*?

— Ми можемо говорити Вашою мовою, Евелін. — З телефону лунала англійська з вираженим акцентом Макса. — Я дзвоню, щоб дізнатися, чи зможете Ви знятися у фільмі, який я знімаю. Через тиждень після наступного.

— Тобто, через два тижні?

— Навіть менше. Ми знімаємо за шість годин їзди від Парижа. Ви згодні?

— Що за роль? Скільки триватимуть зйомки?

— Фільм називається «Boute-en-Train». Принаймні так він називається зараз. Ми зніматимемо його два тижні у Лак д'Аннесі. Решту часу зйомок бути там Вам не потрібно.

— Що означає *Boute-en-Train*? — Я намагалася повторити слово за ним, але це вийшло занадто обробленим, і я поклялася більше не намагатися. Не робіть те, чого ви не вмієте.

— Це означає життя вечірки. Схоже на вас.

— По-вашому, я «вечірниця»?

— Хтось, хто є серцем життя.

— А моя героїня?

— Вона жінка, в яку закохується кожен чоловік. Спочатку це було написано для француженки, але сьогодні ввечері я вирішив, що якщо Ви це зробите, я її звільню.

— Це не надто гарно з Вашого боку.

— Вона не Ви.

Я посміхнулася, здивована і його чарівністю, і запалом.

— Історія розповідає про двох чоловіків, які є дрібними злодіями, і вони тікають до Швейцарії, коли їх відволікає неймовірна жінка, яку вони зустрічають по дорозі. Вони втрьох вирушають шукати пригод у горах. Я сидів тут зі своїми паперами, намагаючись вирішити, чи може ця жінка бути американкою. І я думаю, що може. Думаю, так навіть буде цікавіше. Це щасливий випадок. Зустріч із Вами саме в цей час. Отже, Ви це зробите?

— Гадаю, мені варто подумати, — сказала я. Хоча знала, що візьму в цьому участь. Це була єдина роль, яку я могла отримати. Але ви ніколи нічого не досягнете, здаючись надто поступливими.

— Так, — сказав Макс. — Звісно. Ви вже знімалися оголеними раніше, чи не так?

— Ні.

— Гадаю, Ви повинна будете знятися з оголеними грудьми. У цьому фільмі.

Якби мене попросили показати мої груди, то чому б не для французького фільму? І якби французи збиралися когось попросити про це, то чому б не мене? Я знала, що принесло мені славу вперше. І я здогадувалася, що могло б зробити це вдруге.

— Чому б нам не обговорити це завтра? — Сказала я.

— Поговорімо завтра *вранці*, — сказав він. — Оскільки у мене є інша актриса, то вона вже погодилася на зйомки з оголеними грудьми, Евелін.

— Вже пізно, Максе. Я зателефоную Вам вранці. — І поклала слухавку.

Я заплющила очі й глибоко вдихнула, зважаючи на те, наскільки недоречною була ця можливість і наскільки мені пощастило, що я отримала її. Це важка справа – змиритися з тим, що все змінюється. На щастя, мені не довелося думати про це дуже довго.

* * *

Через два тижні я повернулася на знімальний майданчик. І цього разу я була вільна від усіх застібнутих, невинних дівчачих речей, які «Сансет» накинув на мене. Цього разу я могла робити все, що хотіла.

Протягом усієї зйомки було зрозуміло, що Макс не хотів нічого іншого, як самому володіти мною. З того, як він дивився на мене короткими поглядами, я могла зрозуміти, що частина моєї привабливості для Макса-директора була моєю привабливістю для нього, як чоловіка.

Коли він прийшов до моєї гримерки в передостанній день зйомок, він сказав:

— Ma belle, aujourd’hui tu seras seins nus[14].

На той час я вже достатньо вивчила французьку, щоб зрозуміти, що він каже, що хоче зняти сцену, де я випливаю з озера. Коли ти американська кінозірка з величезними грудьми у

французькому фільмі, ти швидко розумієш, що коли французи кажуть *seins nus*, вони говорять про те, що ти потрібна їм з оголеними грудьми.

Я була цілком готова зняти верх і показати свої активи, якщо це було потрібно для того, щоб повернути моє ім'я. Але на той момент я шалено закохалася в жінку. Я бажала її всіма фібрами себе. Я знала, яке це задоволення – відчувати на дотик оголене жіноче тіло.

Тож я сказала Максу, що зроблю все так, як він хоче, але в мене є пропозиція, яка може зробити фільм ще більшою сенсацією.

Я знала, що моя ідея хороша, тому що знала, як це – бажати зірвати з жінки сорочку.

І коли Макс це почув, ***він*** погодився, що це чудова ідея, тому що теж відчував бажання зірвати з *мене* сорочку.

У монтажній кімнаті Макс уповільнив мій вихід з озера до повзання равлика, а потім вирізав кадри за мілісекунди до того, як глядачам відкрилися б мої повні груди. Екран просто став чорним, ніби саму плівку підробили, ніби отримали невдалий розріз.

Було стільки очікувань. І вони ніколи не виправдовувалися, скільки б разів ви не дивилися цей бісовий фільм, як би ідеально не поставили стрічку на паузу.

І ось чому це спрацювало: чоловіки, жінки, геї, гетеросексуали, бісексуали, та хто завгодно, ми всі просто хочемо, щоб нас дражнили.

Через шість місяців після того, як ми закінчили зйомки «Boute-en-Train», я стала міжнародною сенсацією.

«Photomoment»

СПІВАК МІК РІВА ЗАКОХАВСЯ В ЕВЕЛІН Г'ЮҐО

15 вересня 1961 року

Виступаючи вчора ввечері на Трокадеро, Мік Ріва мав кілька хвилин, щоб задовольнити нас відповідями на наші запитання. Мік був надзвичайно відкритим...

Він розповів, що щасливий розлучитися з сиреною Веронікою Лоу, тому що, за його словами: *«Я не заслуговував на таку дівчину, як Вероніка, а вона не заслуговувала на такого хлопця, як я».*

А коли його запитали, чи зустрічається він із кимось, він зізнався, що зустрічався з багатьма жінками, але покинув би їх усіх заради однієї ночі з Евелін Г'юґо.

Колишня місис Дон Адлер сьогодні виявилася дуже популярним товаром. Вона з'явилася у найновішому фільмі французького режисера Макса Жирарда «Boute-en-Train», що зустрівся з тріумфом по всій Європі, а тепер Евелін штурмом захопила старі добрі США.

«Я дивився «Boute-en-Train» уже три рази, — сказав нам Мік. *— І подивлюся вчетверте. Я просто не можу натішитися тією сценою, де вона виходить з того озера».*

То чи хотів би він сходити з Евелін на побачення?

«Я хотів би одружитися з нею, ось що я хотів би зробити».

Ти це чуєш, Евелін?

«Hollywood Digest»

ЕВЕЛІН Г'ЮҐО ГРАТИМЕ АННУ КАРЕНІНУ

2 жовтня 1961 року

До нас дійшли плітки, що Евелін Г'юґо щойно підписала контракт на виконання головної ролі в епопеї від «Фокс» – «Анна Кареніна». Вона також підписала контракт на продюсування цього фільму з Гаррі Кемероном, колишнім співробітником «Сансет Студіо».

Міс Г’юґо та містер Кемерон працювали разом у «Сансет» над такими хітами, як «Батько та донька» та «Маленькі жінки». Це буде їхній перший спільний проєкт поза парасолькою «Сансету».

Кажуть, що містер Кемерон, який зробив собі ім’я в бізнесі своїм чудовим смаком і ще більшою діловою хваткою, покинув «Сансет» через розбіжності ні з ким іншим, як з самим керівником студії – Арі Салліваном. Але, схоже, «Фокс» прагне співпрацювати як з міс Г'юґо, так і з містером Кемероном, оскільки вони заробили значний гонорар та хорошу частку у касових зборах.

Усім було цікаво, яким же буде наступний проєкт міс Г’юґо. «Анна Кареніна» — цікавий вибір. Одне можна сказати напевно, якщо Евелін покаже хоча б оголене плече у фільмі, глядачі пищатимуть від щастя.

«Sub Rosa»

ДОН АДЛЕР І РУБІ РЕЙЛІ ЗАРУЧЕНІ?

23 жовтня 1961 року

Минулої суботи Мері та Роджер Адлери влаштували вечірку, яка, як кажуть, трохи вийшла з-під контролю! Гості, які прийшли, були здивовані, дізнавшись, що це була не просто вечірка для Дона Адлера...

Це було оголошення про заручини Дона і не кого іншого, як панівної королеви «Сансету», Рубі Рейлі!

Дон і Рубі зблизилися після того, як Дон розлучився з вибуховою Евелін Г'юґо майже два роки тому. Мабуть, Дон зізнається, що задивлявся на Рубі ще тоді, коли вони з Евелін разом знімалися у «Маленьких жінках».

Ми дуже раді за Дона та Рубі, але не можемо не запитати, як Дон ставиться до стрімкої слави колишньої дружини. Вона зараз найгарячіша істота під сонцем, і якби ми дозволили їй піти, то б не були самими собою.

Всупереч цьому, ми шлемо найкращі побажання Дону та Рубі! Сподіваємося, цей шлюб буде довшим та міцнішим за попередній!

Розділ 26

Мені надіслали запрошення на виступ Міка Ріви на «Голлівуд Боул» цієї осені. Я вирішила піти не тому, що мені хотілося побачитися з Міком Рівою, а тому, що вечір надворі видавався хорошим. І я була не в змозі встояти перед можливістю з'явитися на публіці.

Селія, Гаррі та я вирішили піти разом. Я б ніколи не пішла лише з Селією, не тоді, коли на нас було звернено так багато очей. Але Гаррі був ідеальним буфером.

Тієї ночі повітря в Лос-Анджелесі було прохолоднішим, ніж я очікувала. Я була одягнена у капрі та светр з короткими рукавами. Я щойно зробила чубчик і зачесала його набік. На Селії була синя сукня прямого крою та балетки. Гаррі, як завжди, ошатний, був одягнений у брюки та оксфордську сорочку з короткими рукавами. Він тримав у руці в’язаний кардиган верблюжого кольору із великими ґудзиками для кожної з нас, якщо комусь раптом стане занадто холодно.

Ми сиділи у другому ряду з парою друзів-продюсерів Гаррі з «Парамаунт». По той бік проходу я побачила Еда Бейкера з молодою жінкою, яка виглядала так, ніби годилася йому в доньки, але я знала краще. Я вирішила не вітатися не тільки тому, що він досі був частиною машини «Сансет», а й тому, що він мені ніколи не подобався.

Мік Ріва вийшов на сцену, і жінки в натовпі почали аплодувати так голосно, що Селія навіть затиснула руками вуха. Він був одягнений у темний костюм із вільною краваткою. Його чорне, як вугілля, волосся було зачесане назад, але трохи розпатлане. Якби мене запитали, я б сказала, що він випив один або два келихи «для хоробрості» за лаштунками. Але це, здається, анітрохи не сповільнило його.

— Я не розумію, — сказала мені Селія, нахилившись до мого вуха. — Що вони знайшли у цьому хлопцеві?

Я знизала плечима.

— Я думаю, що він досить красивий ззовні.

Мік підійшов до мікрофона, прожектор слідував за ним. Він схопив мікрофонну стійку одночасно з пристрастю та м'якістю, наче це була одна з тих багатьох дівчат, які вигукували його ім'я у натовпі.

— І він знає, що робить, — сказала я.

Селія знизала плечима.

— Я б краще вибрала Бріка Томаса замість нього.

Я похитала головою, зіщулившись.

— Ні, Брік Томас – це каблук і взагалі погана людина. Довірся мені. Побувала б ти в його оточенні близько п'яти секунд, тоді б зрозуміла про що я.

Селія засміялася.

— Я думаю, що він милий.

— Ні, не думаєш, — сказала я.

— Я думаю, що він симпатичніший за Міка Ріву, — сказала вона. — Гаррі? Твої думки?

Гаррі нахилився з іншого боку. Він прошепотів так тихо, що я його майже не чула.

— Мені соромно визнавати, проте я маю щось спільне з цими верескливими дівчатами, — сказав він. — Я б не вигнав Міка з ліжка за те, що він їв би на ньому крекери.

Селія засміялася.

— Це вже занадто, — сказала я, спостерігаючи, як Мік ходить від одного кінця сцени до іншого, наспівуючи й тліючи. — Де ми повечеряємо після цього? — Я запитала їх обох. — Це справді серйозне питання.

— Чи не треба нам піти за лаштунки? — запитала Селія. — Хіба це не ввічливий вчинок?

Перша пісня Міка закінчилася, і всі почали аплодувати та підтримувати його. Гаррі схилився наді мною, плескаючи, щоб Селія могла його почути.

— Ти отримала «Оскар», Селіє, — сказав він. — Ти можеш робити все, що завгодно.

Вона закинула голову назад і засміялася, плескаючи.

— Ну, тоді я хочу піти та взяти стейк.

— Стейк, — сказала я.

Я не знаю, чи це був сміх, чи підбадьорювання, чи оплески. Навколо мене було стільки шуму, стільки хаосу від натовпу. Але на одну мить я забула себе. Я забула, де я була. Я забула, хто я. Я забула з ким я була.

І я схопила руку Селії й утримала її.

Вона здивовано опустила погляд. Я також відчула погляд Гаррі, що зупинився на наших руках.

Я відсмикнула руку, і як тільки я виправилася, я побачила жінку в ряду від нас, яка витріщилася на мене. На вигляд їй було близько тридцяти, з патриціанським обличчям, маленькими блакитними очима та ідеально нанесеною малиновою помадою. Її губи опустилися, коли вона подивилася на мене.

Вона побачила мене.

Вона побачила, як я тримала Селію за руку.

І вона бачила, як я відсмикнула її назад.

Вона знала і те, що я зробила, і те, що я не хотіла, щоб вона це бачила.

Її маленькі очі звузилися, коли вона дивилася на мене.

І будь-яка моя надія на те, що вона не зрозуміла, хто я така, вилетіла прямо у вікно, коли вона повернулася до чоловіка поруч, мабуть, свого чоловіка, і прошепотіла щось йому на вухо. Я спостерігала, як його погляд перемістився з Міка Ріви на мене.

В його очах була ледь помітна огида, ніби він не був упевнений, чи те, що він підозрював, було правдою, але ця думка викликала у нього нудоту, і я винна, що показала це там.

Я хотіла вдарити їх обох по обличчю і сказати їм, що те, що я зробила, не їхня собача справа. Але я знала, що не можу цього зробити. Це було *небезпечно* робити. Я не була у безпеці. Ми не були в безпеці.

Мік виконав інструментальну партію в пісні та пішов до передньої частини сцени, розмовляючи з публікою. Рефлекторно я підвелася і почала вболівати за нього. Я підстрибувала. Я була голосніша за всіх інших там. Я не думала чітко. Я просто хотіла змусити їх обох перестати розмовляти між собою чи з кимось іншим. Я хотіла, щоб плітки, які почалися тією жінкою,

закінчилися тим чоловіком. Я хотіла, щоб усе закінчилося. Я хотіла займатися *чимось* іншим. Тому я вболівала так голосно, як тільки могла. Я аплодувала, як дівчата-підлітки позаду. Я вболівала так, ніби від цього залежало моє життя, бо, можливо, так і було.

— Невже мої очі мене обманюють? — сказав зі сцени Мік. Він поклав руку на лоб, затуляючи прожектор від очей. Він дивився прямо на мене. — Чи це жінка моєї мрії прямо там, попереду?

«Sub Rosa»

НІЧНІ ВЕЧІРКИ ЕВЕЛІН Г'ЮҐО ТА СЕЛІЇ СЕНТ-ДЖЕЙМС

1 листопада 1961 року

Наскільки близькі насправді?

«Сусідська» дівчина Селія Сент-Джеймс, що здобула «Оскар» і знялася у багатьох фільмах, що стали хітами, давно є подругою відомої блондинки Евелін Г’юґо. Але останнім часом ми почали замислюватися, чи ці двоє не замислюють нічого.

Інсайдери кажуть, що ці двоє – справжня пара... театралів.

Звісно, багато подружок разом ходять по магазинах і розділюють кілька напоїв. Але машина Селії припаркована біля будинку Евелін, який вона ділила ні з ким іншим, як з містером Доном Адлером. Всю ніч.

Отже, що відбувається за цими стінами?

Що б це не було, виглядає воно надто підозріло.

Розділ 27

— Я збираюся піти на побачення з Міком Рівою.

— Якого біса, Евелін?

Коли Селія сердилася, її груди та щоки червоніли. Цього разу вони почервоніли швидше, ніж я коли-небудь бачила.

Ми були на відкритій кухні її будинку на вихідних у Палм-Спрінгс. Вона смажила нам бургери на вечерю.

Відтоді, як вийшла стаття, я відмовлялася бачитися з нею в Лос-Анджелесі. Проте жовта преса ще не знала про це місце у Палм-Спрінгс. Тому ми проводили там вихідні разом, а наші будні в Лос-Анджелесі – окремо.

Селія змирилася з планом, як зразкова дружина, погоджуючись на все, що я хотіла, бо це було легше, ніж сваритися зі мною. Але тепер, висунувши пропозицію про побачення, я зайшла занадто далеко.

Я знала, що зайшла занадто далеко. Ось у чому й була суть.

— Ти повинна вислухати мене, — сказала я.

— Це *ти* повинна мене вислухати. — Вона зачинила кришку гриля та пригрозила мені парою срібних щипців. — Я піду на будь-які твої маленькі хитрощі, які тільки захочеш. Але я нізащо не погоджусь на ваші *побачення*.

— У нас немає вибору.

— У нас є багато варіантів.

— Ні, якщо ти хочеш зберегти свою роботу. Ні, якщо ти хочеш зберегти цей будинок. Ні, якщо ти хочеш зберегти когось із наших друзів. Не кажучи вже про те, що за нами може прийти поліція.

— Ти параноїк.

— Я не параноїк, Селіє. І ось що страшно. Але я тобі кажу, вони знають.

— Одна стаття в одній крихітній газеті *не означає*, що вони знають. Це не одне й теж.

— Ти маєш рацію. Це ще досить рано, щоб ми могли це зупинити.

— Або це пройде само по собі.

— Селія, наступного року з твоєю участю вийдуть два фільми, а мій фільм – це все, про що зараз говорить усе місто.

— Так. Як завжди каже Гаррі, це означає, що ми можемо робити все, що хочемо.

— Ні, це означає, що нам є що втрачати.

Розлючена Селія взяла мою пачку сигарет і запалила одну.

— То це те, що ти хочеш зробити? Ти хочеш витрачати кожну секунду нашого життя, намагаючись приховати те, що ми насправді робимо? Те, ким ми насправді?

— Це те, що кожен у цьому місті робить щодня.

— Ну, я так не хочу.

— Ну, тоді тобі не варто було ставати відомою.

Селія витріщилася на мене, затягуючись сигаретою. Рожевий відтінок її губної помади забруднив фільтр.

— Ти песимістка, Евелін. Всією своєю душею.

— Що б ти хотіла зробити, Селіє? Може, мені самій зателефонувати до «Sub Rosa»? Чи краще напряму у ФБР? Я можу дати їм чудову цитату: «Так, Селія Сент-Джеймс і я – девіанти!»

— Ми не девіанти.

— Я знаю це, Селіє. І ти це знаєш. Але більше ніхто цього не знає.

— Але, можливо, знали б. Якби вони спробували зрозуміти.

— Вони не збираються пробувати. Ти це розумієш? Ніхто не хоче розуміти таких, як ми.

— Але вони повинні.

— Є багато речей, які ми всі повинні зробити, люба. Але це так не працює.

— Я ненавиджу цю розмову. Ти змушуєш мене почуватися жахливо.

— Я знаю, і мені шкода. Але той факт, що це жахливо, не означає, що це неправда. Якщо ти хочеш зберегти свою роботу,

ти не можеш дозволити людям вірити, що ми з тобою більше, ніж друзі.

— А якщо мені однаково на свою роботу?

— Тобі не однаково.

— Ні, це *тобі* неоднаково. І ти перекидаєш це на мене.

— Звичайно, мені не однаково.

— Знаєш, я б усе це кинула. Все це. Гроші, роботу, славу. Я б кинула усе, щоб бути з тобою, просто бути з тобою.

— Ти поняття не маєш, що кажеш, Селіє. Вибач, але ти не наважишся на це.

— Річ у тім, що це ти не хочеш відмовитися від усього цього заради *мене*.

— Ні, річ у тому, що ти дилетантка, яка думає, що якщо акторська кар'єра не складеться, то зможе повернутися до Савани та жити за рахунок своїх батьків.

— Хто ти така, щоб говорити зі мною про гроші? У тебе їх досить багато.

— Так, я знаю. Бо я напрацювалася й була в шлюбі з мудаком, який мене бив. І я зробила це, щоб стати відомою. Щоб я змогла жити цим життям. І якщо ти думаєш, що я не збираюся це захищати, то ти з'їхала з розуму.

— Принаймні ти визнаєш, що це про тебе.

Я похитала головою і вщипнула перенісся.

— Селія, послухай мене. Тобі подобається цей «Оскар»? Той самий, який ти тримаєш на тумбочці й до якого торкаєшся перед сном?

— Не...

— Люди кажуть, враховуючи те, як рано ти його отримала, що ти та актриса, яка могла б виграти його кілька разів. Я хочу цього для тебе. Хіба ти цього не хочеш?

— Звісно, хочу.

— І ти дозволиш їм забрати це все лише тому, що зустріла мене?

— Ну, ні, але...

— Послухай мене, Селіє. Я кохаю тебе. І я не можу дозволити тобі відкинути все, що ти створила, – і весь твій неймовірний

талант, – зайнявши ту позицію, на якій ми не матимемо жодної підтримки.

— Але якщо ми не спробуємо...

— Ніхто нас не підтримає, Селіє. Я знаю, як це почувати себе замкненою у цьому місті. Я тільки-но нарешті повернулася. Я знаю, що ти, мабуть, уявляєш собі якийсь світ, де ми виступаємо проти Голіафа та перемагаємо. Але цього не буде. Як тільки-но ми розповімо правду, вони поховають нас живцем. Ми опинимося у в'язниці або у психлікарні. Ти це розумієш? Ми у пастці. Це не так вже й надумано. Так буває. Також не розраховуй на те, що після цього з нами хоч хтось заговорить. Навіть Гаррі не посміє це зробити.

— Звісно, що Гаррі посміє. Гаррі... один з нас.

— Саме тому він би не хотів, щоб його спіймали за розмовою з нами. Ти не розумієш? Для нього небезпека ще більша. Насправді є люди, які б захотіли вбити його, якби дізналися. У такому світі ми живемо, Селіє. Кожен, хто торкнеться до нас, буде перевірений на те, чи не заразився на теж саме. Гаррі не зміг би цього витримати. Я ніколи не змогла б поставити його в таке становище. Втратити все, задля чого він так працював? Буквально ризикувати життям? Ні. Ні, ми були б самі. Двоє вигнанців.

— Але ми мали б одне одного. І цього мені було б достатньо.

Тепер вона плакала, сльози текли по її обличчю, і з ними була туш. Я обійняла її й витерла щоку великим пальцем.

— Я так сильно тебе кохаю, кохана. Так, так сильно. І це частково через такі речі. Ти ідеалістка і романтик, у тебе прекрасна душа. І я бажаю, щоб світ був готовий стати таким, яким ти його бачиш. Я бажаю, щоб решта людей на цій землі змогли виправдати твої сподівання. Але це не так. Світ потворний, і ніхто не хоче давати нікому сумніватися в чомусь. Коли ми втратимо роботу та репутацію, коли ми втратимо друзів і, зрештою, гроші, які у нас є, ми будемо бідними. Я жила таким життям раніше. І я не можу допустити, щоб це сталося з тобою. Я зроблю все можливе, щоб ти так не жила. Ти мене чуєш? Я занадто кохаю тебе, щоб дозволити тобі жити тільки для мене.

Вона сперлася на моє тіло, її сльози наростали всередині неї. На мить я подумала, що вона може затопити задній двір.

— Я кохаю тебе, — сказала вона.

— Я теж кохаю тебе, — прошепотіла я їй на вухо. — Я кохаю тебе понад усе на світі.

— Це не так, — сказала Селія. — Кохати тебе не є неправильно. Як це може бути неправильно?

— Це не так, серденько. Це не так, — сказала я. — *Вони* всі страшенно помиляються.

Вона кивнула мені в плече й міцніше обняла мене. Я потерла їй спину та відчула запах її волосся.

— Просто ми мало що можемо з цим зробити, — сказала я.

Коли вона заспокоїлася, вона відійшла від мене й знову відкрила гриль. Вона не дивилася на мене, перевертаючи бургери.

— То який у тебе план? — запитала вона.

— Я збираюся змусити Міка Ріву втекти зі мною.

Її очі, які вже були червоні від плачу, знову почали цвісти. Вона витерла сльозу, не зводячи очей з решітки.

— Що це означає для нас?

Я стала позаду неї й обійняла її руками.

— Це означає не те, що ти думаєш. Я подивлюся, чи зможу я змусити його втекти зі мною, і тоді я збираюся анулювати його.

— І ти сподіваєшся, що завдяки цьому вони перестануть стежити за тобою?

— Ні, я знаю, що завдяки цьому вони тільки більше спостерігатимуть за мною. Але вони будуть шукати інші речі. Мене назвуть дурепою або ідіоткою. Вони скажуть, що у мене жахливий смак на чоловіків. Скажуть, що я погана дружина, надто імпульсивна. Але якщо вони захочуть зробити щось із цього, їм доведеться перестати писати про те, що ми з тобою разом. Це більше не підходитиме їхній історії.

— Зрозуміла, — сказала вона, схопивши тарілку й знімаючи гамбургери з гриля.

— Добре, — сказала я.

— Ти зробиш все, що доведеться. Але більше я не хочу про це чути. І я хочу, щоб це якомога швидше закінчилося.

— Гаразд.

— І коли все закінчиться, я хочу, щоб ми з'їхалися та жили разом.

— Селіє, ми не можемо цього зробити.

— Ти сказала, що це буде настільки ефективним, що про нас більше ніхто ніколи не згадуватиме.

Річ у тім, що я теж хотіла, щоб ми жили разом. Я цього дуже хотіла.

— Гаразд, — сказала я. — Коли все закінчиться, ми поговоримо про те, щоб з'їхатися.

— Добре, — сказала вона. — Тоді ми домовилися.

Я простягнула руку, щоб потиснути її, але вона відмахнулася. Вона не хотіла скріплювати цю сумну угоду.

— А якщо цей план з Міком Рівою не спрацює? — запитала вона.

— Спрацює.

Нарешті Селія підняла на мене очі. Вона напівпосміхалася.

— Ти думаєш, що настільки чудова, що ніхто не зможе встояти перед твоїми чарами?

— Так, саме так.

— Гаразд, — сказала вона, трохи підводячись на носочки, щоб поцілувати мене. — Я припускаю, що це правда.

Розділ 28

Я одягла коктейльну сукню кремового кольору із золотим бісером і глибоким декольте. Я зібрала своє довге світле волосся у високий хвіст та додала діамантові сережки.

Я *сяяла*.

* * *

Перше, що вам потрібно зробити, щоб змусити чоловіка втекти з вами, – це покликати його поїхати до Лас-Вегасу.

Ви робите це, відвідуючи клуб Лос-Анджелеса та випиваючи разом з ним кілька напоїв, й ігноруєте бажання закотити очі від того, що він постійно хоче сфотографуватися з вами. Ви розумієте, що всі грають когось іншого. Справедливо, що він грає з вами водночас, коли ви граєте з ним. Ви миритеся з цими фактами, усвідомлюючи, що те, що ви обоє хочете одне від одного, доповнює вас.

Ви хочете скандалу.

Він хоче, щоб світ знав, що він вас взяв.

Ці дві речі – одне й те саме.

Ви думаєте про те, щоб викласти це для нього, пояснити, чого ви хочете, пояснити, що ви готові йому це дати. Але ви досить давно живете на цьому світі, щоб знати, що ніколи нікому не говорити нічого більше, ніж повинні.

Тож замість того, щоб сказати, *що я хочу, щоб ми завтра засвітилися у газетах*, ви кажете:

— Міку, ти коли-небудь був у Вегасі?

Коли він глузує, ніби не може повірити, що ви питаєте *його*, чи був *він* коли-небудь у Вегасі, ви вже знаєте, що це буде легше, ніж ви думали.

— Іноді у мене просто виникає настрій ризикнути, розумієш? — кажете ви. Сексуальні натяки є кращими, коли вони поступові,

коли вони потроху наростають і з плином часу з'являється справжня снігова лавина.

— Хочеш ризикнути, крихітко? — каже він, і ви киваєте.

— Але, мабуть, уже пізно, — скажете ви. — І ми вже тут. Тут, мабуть, теж нормально. Я добре проводжу час.

— Мої хлопці можуть викликати літак і відправити нас туди в одну мить. — Він клацає пальцями.

— Ні, — скажете ви. — Це занадто.

— Не для тебе, — каже він. — Для тебе мені нічого не шкода.

Ви знаєте, що насправді він має на увазі: *немає нічого, що було б мені не під силу.*

— Ти дійсно міг би це зробити? — кажете ви.

Через півтори години ви вже в літаку.

Ви випиваєте кілька напоїв, сидите у нього на колінах, дозволяєте його руці блукати по вашому тілу й плескаєте по ній, ніби протестуючи. Він повинен добиватися і вірити, що є лише один спосіб мати вас. Якщо він вас недостатньо хоче, якщо він вірить, що може отримати вас іншим шляхом, усе скінчено. Ви програли.

Коли літак приземлиться, і він запитає, чи варто вам двом забронювати номер у «Сендс», ви повинні відмовитися. Ви повинні бути шокованими. Ви повинні сказати йому таким голосом, щоб було зрозуміло, що ви припускали, що він уже знав, що ви не займаєтеся сексом поза шлюбом.

Ви повинні виглядати одночасно непохитними та ображеними. Він повинен думати, *що ви хочете його. І єдиний спосіб зробити це – одружитися.*

На мить ви вважаєте, що те, що ви робите, є недобрим. Але потім ви згадуєте, що цей чоловік збирається спати з вами, а потім розлучиться, коли отримає те, чого хоче. Тому тут ніхто не святий.

Ви дасте йому те, що він просить. Отже, це чесна торгівля.

Ви йдете до столу для кріпс і граєте пару раундів. Спочатку ви продовжуєте програвати, як і він, і хвилюєтеся, що це тверезить вас обох. Ви знаєте, що ключ до імпульсивності полягає у вірі в

те, що ви непереможні. Ніхто не ходить, кидаючи обережність на вітер, якщо тільки вітер не дме їм назустріч.

Ви п'єте шампанське, тому що все виглядає святковим. Тому, що сьогоднішній вечір виглядає як *подія*.

Коли люди впізнають вас обох, ви з радістю погоджуєтеся сфотографуватися з ними. Щоразу, коли це трапляється, ви чіпляєтеся за нього. Змушуєш його уявляти, *а що було б якби я належала йому.*

Ви досягли виграшної серії за столом рулетки. Ви радієте так бурхливо, що аж підстрибуєте. Ви робите це, тому що знаєте, куди дивляться його очі. Ви дозволяєте йому зрозуміти те, що ви ловите його на цьому.

Ви дозволяєте йому покласти руку на вашу дупу, коли колесо знову обертається.

Цього разу, коли ви перемагаєте, ви штовхаєтеся своєю дупою до нього.

Ви дозволяєте йому нахилитися до вас і сказати:

— Ти хочеш піти звідси?

Ви скажете:

— Я не думаю, що це гарна ідея. Я не довіряю собі поруч з тобою.

Не можна спочатку говорити про шлюб. Ви вже сказали про це раніше. Треба чекати, поки він сам це скаже. Він сказав про це на інтерв'ю. Він скаже це знову. Але треба почекати. Не можна поспішати.

Він випив ще.

Ви двоє виграєте ще тричі.

Ви дозволяєте його руці торкнутися верхньої частини стегна, а потім відштовхуєте її. Зараз друга година ночі, а ви вже втомилися. Ви сумуєте за коханням всього свого життя. Ви хочете додому. Вам краще бути з нею, в ліжку, чути її спокійне дихання, дивитися, як вона спить, ніж бути тут. Тут немає нічого, що вам подобається.

Крім того, що перебування тут дасть вам.

Ви уявляєте собі світ, де ви двоє можете піти на вечерю разом у суботу ввечері, і ніхто нічого не подумає про це. Це викликає у

вас сльози, ця радість та простота бажання. Ви так важко працювали для такого величного життя. І тепер все, що ви хочете, це крапелька свободи. Простої любові та спокою, щодня.

Сьогоднішній вечір здається одночасно маленькою і високою ціною за таке життя.

— Крихітко, я не можу цього прийняти, — каже він. — Я маю бути з тобою. Я мушу тебе побачити Я маю кохати тебе.

Це ваш шанс. У вас є риба на волосіні, і ви повинні обережно намотати її.

— О, Міку, — кажеш ви. — Ми не можемо. Ми не можемо.

— Мені здається, я кохаю тебе, крихітко, — каже він. У його очах сльози, і ви розумієте, що він, мабуть, складніший, ніж здавався вам з самого початку.

Він набагато складніший.

— Справді? — запитуєте ви його, ніби відчайдушно сподіваєтеся, що це правда.

— Я думаю, що так, крихітко. Так. Мені все в тобі подобається. Ми тільки познайомилися, але я відчуваю, що не можу жити без тебе.

Він має на увазі, що не зможе жити, не трахаючись з вами. І ви в це вірите.

— О, Міку, — кажете ви, а потім замовкаєте. Тиша – ваш найкращий друг.

Він горнеться до вашої шиї. Це неохайно, і це схоже на зустріч з Ньюфаундлендом. Але ви вдаєте, що вам це подобається. Ви двоє в яскравих вогнях казино Вегаса. Люди можуть бачити вас. Треба вдавати, що ви їх не помічаєте. Отже, завтра, коли про це говоритимуть газети, вони скажуть, що ви двоє поводилися, як пара підлітків.

Ви сподіваєтесь, що Селія не візьме жодної цієї гидоти з вашим обличчям. Ви думаєте, що вона достатньо розумна, щоб цього не робити. Ви думаєте, що вона знає, як захистити себе. Але ви не можете бути впевненою. Тому перше, що ви збираєтеся зробити, коли прийдете додому, коли все закінчиться, це переконатися, що вона знає, наскільки вона важлива для вас,

яка вона красива, наскільки нікчемним було б ваше життя, якби не вона.

— Давай одружимося, крихітко, — каже він вам на вухо.

Нарешті.

Справу майже зроблено.

Але ви не можете виглядати надто нетерплячими.

— Міку, ти з глузду з'їхав?

— Ти зводиш мене з розуму.

— Ми не можемо одружитися! — кажете ви, і коли він секунду нічого не відповідає, ви хвилюєтесь, чи справді він здатен зайти так далеко. — А може ми можемо? — Питаєте ви. — Я маю на увазі, що ми можемо!

— Звичайно, ми можемо, — каже він. — Ми на вершині світу. Ми можемо робити все, що захочемо.

Ви обіймаєте його й притискаєтеся до нього, щоб дати йому зрозуміти, наскільки ви схвильовані – та як здивовані – цією ідеєю, і нагадати йому, заради чого він це робить. Ви знаєте свою цінність для нього. Було б безглуздо втрачати можливість нагадати йому про це.

Він підіймає вас в повітря. Ви гучно кричите, щоб усі дивилися. Завтра преса скаже, що він носив вас на руках. Це запам'ятовується. Вони запам'ятають це.

Через сорок хвилин ви обоє п’яні стоїте один перед одним біля вівтаря.

Він обіцяє кохати вас вічно.

Ви обіцяєте бути покірними.

Він переносить вас через поріг найгарнішої кімнати «Тропікани». Ви хихикаєте з удаваним подивом, коли він кидає вас на ліжко.

А тепер друга найважливіша частина.

Ви не можете гарно лежати. Ви повинні його розчарувати.

Якщо йому це сподобається, він захоче зробити це знову. А ви не можете цього зробити. Ви не можете зробити це більше одного разу. Це розіб'є ваше серце.

Коли він намагається зірвати з вас сукню, ви повинні сказати:

— Стоп, Міку, Боже! Візьми себе в руки.

Після того, як повільно знімете сукню, ви повинні дозволити йому дивитися на ваші груди так довго, як він того захоче. Він повинен бачити кожен їх дюйм. Він так довго чекав, щоб нарешті побачити закінчення того кадру у «Boute-en-Train».

Треба прибрати всю таємницю, всю інтригу.

Ви змушуєте його гратися з вашими грудьми так довго, що йому стає нудно.

А потім ви відкриваєте ноги.

Ви лежите під ним, тверда, як дошка.

І ось ще одна частина цього, з якою ви не можете повністю змиритися, але також не можете й повністю уникнути. Він не використовуватиме презерватив. І навіть попри те, що жінки, яких ви знаєте, могли здобути протизаплідні таблетки, у вас їх немає, тому що ви не мали в них потреби ще кілька днів тому, коли виношувала цей план.

Ви схрещуєте пальці за спиною.

Ви закриваєте очі.

Ви відчуваєте, як його важке тіло падає на вас, і ви знаєте, що він кінчив.

Вам хочеться плакати, тому що згадуєте, яким був для вас секс раніше. Перш ніж ви зрозуміли, наскільки це добре, перш ніж ви дізналися, що вам подобається. Але ви викидаєте це з розуму. Ви викидаєте це все з голови.

Після цього Мік нічого не каже.

І ви теж.

Ви засинаєте, одягнувши його майку в темряві, тому що не хочете спати голою.

Вранці, коли сонце світить у вікна і палить очі, ви прикриваєте обличчя рукою.

У голові стукає. Серце болить.

Але ви майже на фініші.

Ви ловите його погляд. Він посміхається. Він хапає вас. Ви відштовхуєте його і говорите:

— Я не люблю займатися сексом вранці.

— Що це означає? — каже він.

Ви знизуєте плечима.

— Мені шкода.

— Ну давай, крихітко, — каже він і лягає на вас.

Ви не впевнені, що він послухає, якщо більше нічого не скажете. І ви не впевнені, що хочете дізнатися відповідь. Ви не впевнені, що зможете це витримати.

— Добре, добре, якщо треба, — кажеш ви.

І коли він відривається від вас та дивиться вам в очі, ви розумієте, що це здійснило те, на що сподівалися. Ви забрали у нього все задоволення.

Він хитає головою, встає з ліжка та каже:

— Знаєш, ти зовсім не така, як я собі уявляв.

Немає значення, наскільки красивою є жінка, для такого чоловіка, як Мік Ріва, вона завжди менш приваблива після того, як він з нею займався сексом. Ви знаєте це. Ви дозволяєте цьому статися. Ви не поправляєте зачіску. Ви не чіпаєте лусочки туші на обличчі.

Ви спостерігаєте, як Мік заходить у ванну та чуєте, як він вмикає душ.

Коли він виходить, то сідає поруч з вами на ліжко.

Він чистий. Ви не купалися.

Він пахне милом. Від вас – випивкою.

Він сидить. Ви лежите.

Це теж розраховано.

Він повинен відчувати, що вся влада в його руках.

— Кохана, я чудово провів час, — каже він.

Ви киваєте.

— Але ми були такі п'яні. — Він говорить так, ніби розмовляє з дитиною. — Ми двоє. Ми поняття не мали, що робимо.

— Я знаю, — кажете ви. — Це було божевільно.

— Я не хороший хлопець, крихітко, — каже він. — Ти не заслуговуєш такого хлопця, як я. Я не заслуговую такої дівчини, як ти.

Це просто так неоригінально і до сміху прозоро, давати вам те ж саме, чим він нагодував газети про свою останню дружину.

— Про що ти говориш? — Питаєте ви.

Ви вклали в це трохи обертів. Ви от-от заплачете. Ви повинні це зробити, тому що так зробили б більшість жінок. І ви повинні здатися йому такими, якими він бачить більшість жінок. Ви маєте виглядати так, ніби вас перехитрили.

— Я думаю, ми повинні покликати наших людей, крихітко. Я думаю, ми повинні отримати анулювання нашого шлюбу.

— Але, Міку...

Він обриває вас, і це злить, тому що вам дійсно було що сказати.

— Так буде краще, люба. Боюся, я не можу прийняти «ні» як відповідь.

Вам цікаво, як це, бути чоловіком, бути настільки впевненим, що останнє слово залишиться за вами.

Коли він встає з ліжка та хапає куртку, ви розумієте, що в цьому є дещо, чого ви не врахували. Він любить все заперечувати. Він любить залицятися. Коли вчора ввечері він прораховував свої ходи, він думав і про цей момент. Момент, коли він покине вас.

Отже, ви робите те, чого не репетирували у себе в голові.

Коли він підходить до дверей, повертається до вас і каже:

— Мені шкода, що між нами нічого не вийшло, крихітко. Але я бажаю тобі всього найкращого, — ви берете трубку збоку ліжка і кидаєте у нього.

Ви робите це, тому що знаєте, що йому це сподобається. Тому, що він дав вам все, за чим ви прийшли. Тому ви повинні віддати йому все, за чим прийшов він.

Він хмуриться і дивиться на вас, наче ви маленький олень, якого він повинен залишити у лісі.

Ви починаєте плакати.

А потім він іде.

І ви припиняєте.

І думаєте, якби ж тільки за це лайно давали «Оскара».

«Photomoment»

РІВА ТА Г'ЮҐО ВТРАТИЛИ ЗДОРОВИЙ ГЛУЗД

4 грудня 1961 року

Чули про швидкі весілля? А як щодо швидких шлюбів? Ну, це вже щось!

Минулої п'ятниці ввечері у центрі Лас-Вегаса Евелін Г'юґо була помічена на колінах ні в кого іншого, як у свого найбільшого фаната – Міка Ріви. Працівники та відвідувачі отримали справжнє шоу від цих двох. Випивка, випивка та багато випивки, зі столу для крепсу вони вийшли прямо за двері та вниз по вулиці до... КАПЛИЧКИ!!!!

Ви вірно здогадалися! Евелін Г'юґо та Мік Ріва одружилися!

І що було ще більш божевільним так те, що вони негайно ж подали на розлучення.

Випивка, здавалося, затуманила їм розум — тому вранці все було обдумано на чистіші голови.

Невже до низки невдалих шлюбів з цими двома ми можемо додати ще один?

«Sub Rosa»

РОЗБИТЕ СЕРЦЕ ЕВЕЛІН Г'ЮҐО

12 грудня 1961 року

Не вірте тому, що чуєте про п’яні втечі Евелін і Міка. Можливо, Мік і справді трохи захопився напоєм, але свідки кажуть, що того вечора Евелін повністю контролювала ситуацію. І страшенно хотіла одружитися.

Бідній Евелін було так важко знайти кохання після того, як Дон покинув її — не дивно, що вона кинулася в обійми першого красивого чоловіка, який зустрівся.

І ми почули, що вона не може прийти в себе, відколи він її покинув.

Здається, Евелін для Міка була не більше ніж веселою нічкою, але вона справді думала, що у них може бути спільне майбутнє.

Сподіваємося, що Евелін зможе оговтатися від цього.

Розділ 29

Протягом двох місяців я жила майже у блаженстві. Ми з Селією ніколи не говорили про Міка, тому що нам не потрібно було це робити. Натомість ми могли ходити, куди завгодно, робити все, що завгодно.

Селія купила інший автомобіль, нудний коричневий седан, і щовечора залишала його припаркованим біля мого під'їзду, й ніхто ні про що не запитував. Ми спали, заколисуючи одне одного та вимикаючи світло за годину до того, як заснути, щоб поговорити в темряві. Я проводила кінчиками своїх пальців по її долоні вранці, щоб розбудити її. На мій день народження вона привела мене до «Поло Лаунж». Ми ховалися на виду.

На щастя, змальовуючи мене як жінку, яка не може утримати чоловіка, було продано більше газет, ніж історії про мою сексуальну орієнтацію. Я не кажу, що преса любила друкувати брехню та неперевірені плітки. Я просто кажу, що вони були надто щасливі, щоб не повірити в ту брехню, яку я їм продавала. І, звичайно, у цю маленьку брехню вірили, бо люди відчайдушно хотіли, щоб це було правдою.

Все, що мені потрібно було зробити, це переконатися, що мої романтичні скандали виглядають як історія, яка продовжуватиме потрапляти на обкладинки. І поки я це робила, я знала, що через це пліткарі не придивлятимуться до Селії надто пильно.

І все це працювало до дідька чудово.

Поки я не дізналася, що вагітна.

* * *

— Скажи, що це жарт, — сказала мені Селія. Вона стояла у моєму басейні в лавандовому бікіні в горошок і сонцезахисних окулярах.

— На жаль, це не жарт, — сказала я. — Я справді вагітна.

Я щойно принесла їй з кухні склянку холодного чаю. Я стояла прямо перед нею, нависаючи над нею, у синьому парео та босоніжках. Я підозрювала, що вагітна вже два тижні, а дізналася точно тільки напередодні, коли поїхала у Бербанк і зустрілася з лікарем, якого мені порадив Гаррі.

Я нарешті сказала їй це зараз, коли вона була в басейні, а я тримала склянку холодного чаю зі скибочкою лимона, тому що більше не могла тримати це в секреті від неї.

Я є і завжди була великою брехухою. Але Селія була для мене чимось святим. І я ніколи не хотіла їй брехати.

Я не мала жодних ілюзій щодо того, скільки нам із Селією коштувало бути разом і що це й надалі коштуватиме ще дорожче. Це було як податок на щастя. Світ збирався забрати п'ятдесят відсотків мого щастя. Але я могла б залишити собі інші п’ятдесят відсотків.

І тими п'ятдесятьма відсотками була вона. Таке життя у нас було.

Але приховувати щось подібне від неї було неправильно. І я не могла цього зробити.

Я опустила ноги в басейн поруч із нею і спробувала доторкнутися до неї, намагалася її втішити. Я очікувала, що ця новина засмутить її, але не очікувала, що вона кине чашку з чаєм на інший бік басейну. Скло розбилося об борт, розкидаючи осколки у воду.

Я також не очікувала, що вона пірне та спробує закричати. Актриси дуже драматичні.

Коли Селія знову вискочила з води, то була мокра й розпатлана, з волоссям на обличчі, туш розпливалася. І вона не хотіла зі мною говорити.

Я схопила її за руку, та вона відсторонилася. Миттю поглянувши на її обличчя й побачивши біль в її очах, то зрозуміла, що ми з Селією ніколи *дійсно* не розмовляли про те, що я збиралася робити з Міком Рівою.

— Ти спала з ним? — запитала вона.

— Я думала, що це й малося на увазі, — сказала я.

— Ну, не малося.

Селія вилізла з басейну й навіть не постаралася витертися. Я спостерігала, як її вологі сліди змінюють колір цементу навколо басейну, як вони створюють калюжі на твердій деревині, а потім починають змочувати килим на сходах.

Коли я подивилася на вікно задньої спальні, то побачила, що вона ходить туди-сюди. Здавалося, вона пакувала речі.

— Селіє! Припини, — сказала я, коли бігла сходами. — Це ж нічого не змінює.

Поки я дійшла до дверей своєї спальні, вони вже були зачинені.

Я почала стукати.

— Кохана, будь ласка.

— Дай мені спокій.

— Будь ласка, — сказала я. — Давай поговоримо про це.

— Ні.

— Ти не можеш цього зробити, Селіє. Давай обговоримо це.

Я притулилася до дверей, притулившись обличчям до тонкої щілини дверної коробки, сподіваючись, що це змусить мій голос звучати гучніше, змусить Селію зрозуміти мене швидше.

— Це не життя, Евелін, — сказала вона.

Селія відчинила двері й пройшла повз мене. Я ледь не впала, оскільки моя вага припала на двері, які вона щойно відчинила. Але я віднайшла рівновагу й пішла за нею вниз по сходах.

— Так, це життя, — сказала я. — Це наше життя. І ми так багато пожертвували заради цього, ти не можеш ось так просто відмовитися від цього зараз.

— Можу, — сказала вона. — Я більше не хочу цього. Я не хочу так жити. Я не хочу їхати до тебе додому на цій жахливій коричневій машині, щоб ніхто не знав, що я тут. Я не хочу вдавати, що живу сама у Голлівуді, коли насправді живу тут, з тобою, у цьому будинку. І я точно не хочу кохати жінку, яка трахнула якогось співака, щоб світ не запідозрив, що вона кохає мене.

— Ти перекручуєш правду.

— Ти боягузка, Евелін, і я не можу повірити, що коли-небудь думала інакше.

— Я зробила це для тебе! — Закричала я.

Зараз ми були біля підніжжя сходів. Однією рукою Селія тримала двері, іншою – валізу. Вона досі була в купальнику. З її волосся стікала вода.

— Ти нічого не зробила для мене, — сказала вона, її груди почервоніли, а щоки палали. — Ти зробила це задля себе. Ти зробила це, тому що не можеш терпіти ідею не бути найвідомішою жінкою на планеті. Ти зробила це, щоб захистити себе та своїх дорогоцінних шанувальників, які знову і знову ходять до кінотеатру, щоб побачити, чи цього разу вони спіймають той кадр з твоїми грудьми. Ось для кого ти це зробила.

— Це було для тебе, Селіє. Як ти думаєш, твоя родина буде триматися за тебе, якщо дізнається правду?

Вона наїжачилася, коли я це сказала, і я побачила, як вона повернула дверну ручку.

— Ти втратиш усе, що маєш, якщо люди дізнаються, хто ти насправді, — сказала я.

— Хто *ми* насправді, — сказала вона, повертаючись до мене. — Не ходи навколо, намагаючись вдавати, що не така, як я.

— Я не така, — сказала я. — І ти знаєш це.

— Брехня.

— Я можу кохати чоловіка, Селіє. Я можу вийти заміж за будь-кого, за кого захочу, мати дітей і бути щасливою. І ми обидві знаємо, що для тебе це буде не так просто.

Селія подивилася на мене, її очі звузилися, губи стиснулися.

— Ти думаєш, що краща за мене? Справді? Думаєш, що я хвора, а ти просто граєшся в якусь гру?

Я схопила її, бажаючи забрати назад ті слова. Я мала на увазі зовсім не це.

Але вона відкинула мою руку.

— Ніколи більше мене не торкайся.

Я відпустила її.

— Якщо вони дізнаються про нас, Селіє, вони пробачать мені. Я вийду заміж за такого хлопця, як Дон, і вони забудуть, що я навіть знала тебе. Я зможу це пережити. Але я не впевнена, що

ти зможеш. Бо тобі доведеться або закохатися в чоловіка, або вийти заміж за того, кого ти не кохаєш. І я не думаю, що ти здатна на хоча б один з цих варіантів. Я хвилююся за тебе, Селіє. Більше, ніж за себе. Я не впевнена, що твоя кар'єра коли-небудь стане б такою, як раніше, після цього – не говорячи вже про твоє життя – якби я *нічого* не зробила. Тож я зробила єдине, що змогла. *І це спрацювало.*

— Це не спрацювало, Евелін. Ти вагітна.

— Я подбаю про це.

Селія подивилася на підлогу й розсміялася з мене.

— Ти точно знаєш, як вирішити майже будь-яку проблему, чи не так?

— Так, — сказала я, не знаючи, чому мене це так образило. — Знаю.

— І все ж, коли справа доходить до того, щоб бути людиною, ти, здається, абсолютно не знаєш, з чого почати.

— Ти не це маєш на увазі.

— Ти – повія, Евелін. Дозволяєш чоловікам трахати тебе заради слави. І тому я залишаю тебе.

Селія відчинила двері, щоб вийти, та пішла, не озираючись. Я спостерігала, як вона вийшла до мого переднього ґанку, спустилася сходами й підійшла до своєї машини. Я пішла за нею і завмерла на під'їзді.

Селія кинула сумку на пасажирську сторону автомобіля. А потім відчинила двері з боку водія і зупинилася.

— Я так кохала тебе. Думала, що ти – сенс мого життя, — сказала Селія, плачучи. — Думала, що люди були створені на Землі, щоб відшукати інших, а я – щоб відшукати тебе. Відшукати тебе, торкнутися твоєї шкіри, відчути запах твого дихання і почути всі твої думки. Але я вже не думаю, що це правда. — Вона витерла очі. — Бо я не хочу бути призначеною для таких, як ти.

Пекучий біль у моїх грудях відчувався, немов вода, що кипить.

— Знаєш, що? Ти маєш рацію. Ти не призначена для такої, як я, — сказала я нарешті. — Бо я готова зробити все можливе, щоб покласти світ до твоїх ніг, а ти занадто дурна. Ти не будеш

приймати важких рішень; ти не бажаєш робити жахливі речі. І я завжди це знала. Але я думала, що у тебе принаймні вистачить порядності визнати, що тобі потрібен хтось на кшталт мене. Тобі потрібен хтось, хто забруднить руки, щоб захистити тебе. Ти хочеш грати так, ніби могутніша та вища за це. Ну то спробуй зробити це без тої, яка бруднила руки, щоб захистити тебе.

Обличчя Селії було стоїчним, застиглим. Я не була певна, що вона взагалі почула хоч одне слово.

— Мені здається, ми не настільки підходимо одна одній, як думали, — сказала нарешті вона, а потім сіла в машину.

Лише в той момент, коли вона тримала руку на кермі, я зрозуміла, що це насправді відбувається, що це не просто сварка. Що це *боротьба*, яка покінчить все між нами. Все йшло так добре і так швидко повернулося іншим боком, наче крутий поворот, що звертає з автостради.

— Мабуть, — це все, що я могла сказати. Це прозвучало, як каркання, мій голос розколовся.

Селія завела машину й включила задній хід.

— Прощавай, Евелін, — сказала вона в останню хвилину, а потім з'їхала з мого під'їзду і зникла на дорозі.

Я зайшла у свій будинок і почала прибирати калюжі води, які вона залишила. Я викликала службу, щоб вони приїхали, осушили басейн та очистили його від осколків скла і її холодного чаю.

А потім подзвонила Гаррі.

Через три дні він поїхав зі мною до Тіхуани, де ніхто ні про що не запитував. Це був набір моментів, в яких я подумки намагалася не бути присутньою, щоб мені ніколи не довелося старатися, щоб забути їх. Повернувшись до машини після процедури, я відчула полегшення. Нехай це увійде у книгу рекордів як те, що я жодного разу, жодної хвилини не пошкодувала, що припинила ту вагітність. Це було правильне рішення. Щодо цього я ніколи не вагалася.

Але все одно я плакала всю дорогу додому, поки Гаррі віз нас через Сан-Дієго та вздовж узбережжя Каліфорнії. Я плакала через усе, що я втратила, і через усі рішення, які я прийняла. Я

плакала, тому що в понеділок мали початися зйомки «Анни Кареніної», і мені було байдуже на акторську гру, на похвали. Найменше я хотіла опинитися у Мексиці з цього приводу. Я відчайдушно хотіла, щоб Селія зателефонувала мені, плакала та розповідала, як вона була неправа. Я хотіла, щоб вона з'явилася на моєму порозі й попросила повернутися додому. Я хотіла... її. Я просто хотіла її повернути.

Коли ми виїжджали з автостради Сан-Дієго, я поставила Гаррі запитання, яке крутилося в моїй голові вже кілька днів:

— Ти думаєш, що я повія?

Гаррі зупинився на узбіччі й повернувся до мене.

— Я думаю, що ти геніальна. Я думаю, що ти жорстка. І я думаю, що слово «повія» – це те, що викидають невігласи, коли більше не мають чого сказати.

Я послухала його, а потім повернула голову, щоб подивитися у вікно.

— Хіба це не дуже зручно, — додав Гаррі, — що коли чоловіки встановлюють правила, єдина річ, на яку вони найбільш зневажливо дивляться, – це річ, яка становить для них найбільшу загрозу? Уяви собі, якби кожна жінка на планеті хотіла щось на заміну, коли вона відмовлялася від свого тіла. Ви б тут усім правили. Озброєне населення. Тільки такі люди, як я, матимуть шанс проти тебе. І це останнє, чого хочуть ці мудаки – світ, яким керуватимуть такі люди, як ми з тобою.

Я засміялася, мої очі досі були опухлі й втомлені від плачу.

— Так я повія чи ні?

— Хто знає? — сказав він. — Ми всі так чи інакше насправді повії. Принаймні у Голлівуді. Недаремно ж вона Селія *Сент*-Джеймс. Вона роками грає роль хорошої дівчинки. Решта з нас не такі святі. Але ти мені подобаєшся такою, яка є. Ти мені подобаєшся грішною, лагідною і грізною. Мені подобається Евелін Г'юґо, яка бачить світ таким, яким він є, а потім виходить та бореться за те, чого хоче від нього. Тому вішай на себе будь-який ярлик, який лише забажаєш, тільки не змінюйся. Це була б справжня трагедія.

Коли ми під'їхали до мого дому, Гаррі поклав мене у ліжко, а потім спустився вниз і приготував вечерю.

Тієї ночі Гаррі спав у ліжку поруч зі мною, а коли я прокинулася, він відкривав жалюзі.

— Вставай і сяй, маленька пташечко, — сказав він.

Після цього я не розмовляла із Селією п’ять років. Вона не дзвонила. Вона не писала. І я не могла змусити себе зв'язатися до неї.

Я знала, як у неї справи, лише з газет та пліток, які ходили містом. Але того першого ранку, коли сонячне світло освітлювало моє обличчя, і я досі відчувала себе виснаженою від поїздки до Мексики, я почувалася насправді добре.

Бо в мене був Гаррі. Вперше за дуже довгий час я відчула, що в мене є сім’я.

Ти не знаєш, як швидко ти біжиш, як важко ти працюєш, наскільки ти справді виснажена, поки хтось не встане позаду тебе і не скаже: «Все добре, тепер ти можеш впасти. Я тебе спіймаю».

Тож я впала.

І Гаррі мене спіймав.

Розділ 30

— Ви з Селією взагалі не зв'язувалися з того моменту? — Запитую я.

Евелін хитає головою. Вона встає, підходить до вікна й відчиняє його. В кімнату забігає вітерець. Коли вона знову сідає, то дивиться на мене, вже готова перейти до чогось іншого. Але я надто збентежена.

— Як довго ви були разом на той момент?

— Три роки? — Евелін каже. — Це приблизно.

— І вона просто пішла? Без жодного слова?

Евелін киває.

— Ви намагалися їй подзвонити?

Вона хитає головою.

— Я була... Я ще не знала, що це нормально – жадати чогось, чого ти справді хочеш. Я думала, що якщо вона мене не хоче, якщо вона не розуміє, чому я зробила те, що я зробила, тоді вона мені не потрібна.

— І з Вами все було гаразд?

— Ні, я була нещасною, роками. Я маю на увазі, звичайно, я весело проводила свій час. Не зрозумій мене неправильно. Але Селії ніде не було видно. Насправді я читала примірники «Sub Rosu», коли там були фотографії Селії, аналізувала інших людей поруч із нею, цікавилася, ким вони були для неї та звідки вона їх знала. Тепер я знаю, що вона була так само розбита серцем, як і я. Що десь у своїй голові вона чекала, що я подзвоню їй і попрошу вибачення. Але в той час я просто страждала на самоті.

— Ви шкодуєте, що не подзвонили їй? — питаю я. — Що Ви втратили той час?

Евелін дивиться на мене так, ніби я дурепа.

— Тепер її немає, — каже Евелін. — Кохання всього мого життя пішло, і я не можу просто подзвонити їй та сказати, що мені шкода, й попросити повернутися. Вона пішла назавжди. Тож так,

Монік, я про це шкодую. Я шкодую про кожну секунду, яку не провела з нею. Я шкодую про кожну дурницю, яка завдала їй болю. Я повинна була погнатися за нею вулицею в той день, коли вона мене покинула. Я мала б благати її залишитися. Я мала б попросити вибачення, надіслати троянди, стати на вивіску «Голлівуд» і кричати: «Я закохана у Селію Сент-Джеймс!», й дозволити їм розіп'яти мене за це. Це те, що я повинна була зробити. І тепер, коли в мене її немає, і я маю більше грошей, ніж могла б використати в цьому житті, і моє ім'я закріпилося в історії Голлівуду, і я знаю, наскільки воно порожнє, я картаю себе кожну секунду за те, що вибрала це, а не гордо кохала її. Але це розкіш. Ти зможеш це зробити, коли станеш багатою та відомою. Ти зможеш вирішити, що багатство та слава нічого не варті лише тоді, коли вони у тебе є. Тоді я досі думала, що маю час, щоб зробити все, що хочу. Що якби я просто правильно зіграла своїми картами, я могла б отримати все.

— Ви думали, що вона повернеться до Вас, — кажу я.

— Я *знала*, що вона повернеться до мене, — каже Евелін. — І вона теж це знала. Ми обидві знали, що наш час ще не закінчився.

Я чую звук свого телефону. Але це не мелодія звичайного текстового повідомлення. Це звуковий сигнал, який я встановила лише для Девіда минулого року, коли купила цей телефон, одразу після того, як ми одружилися, коли мені навіть на думку не спадало, що він колись перестане писати повідомлення.

Я на мить дивлюся вниз, щоб побачити його ім'я. А під ним:

«Я думаю, що нам слід поговорити. Це надто масштабно, М. Це все відбувається надто швидко. Ми повинні поговорити про це.»

Я миттєво викидаю це з розуму.

— Тож Ви знали, що вона повернеться до Вас, але все одно одружилися з Рексом Нортом? — питаю я, переорієнтувавшись.

Евелін на мить опускає голову, готуючись пояснити.

— «Анна Кареніна» значно перевищила бюджет. Ми відставали від графіка на тиждень. Рекс був графом Вронським. На той час, коли з'явилася режисерська версія, ми знали, що все потрібно

перемонтувати, і нам потрібно було залучити когось іншого, щоб вберегти все.

— І Ви мали частку у касовому зборі.

— І Гаррі, і я. Це був його перший фільм після того, як він покинув «Сансет». Якби фільм провалився, йому було б важко влаштуватися на новому місці.

— А Ви? Що б сталося з Вами, якби він провалився?

— Якби мій перший проєкт після «Boute-en-Train» не вдався, я не впевнена, чи могла б знову повернутися. До того часу я не раз воскресала із попелу. Але я не хотіла робити це знову. Тому я зробила те, що, як я знала, змусило б людей відчайдушно захотіти подивитися цей фільм. Я вийшла заміж за графа Вронського.

Кмітливий Рекс Норт

Розділ 31

Були певні плюси в тому, щоб вийти заміж за чоловіка, коли ти нічого не приховуєш.

Селія зникла. Я справді не була у тому моменті свого життя, коли здатна була закохатися в будь-кого, а Рекс не був тим типом чоловіків, які, здавалося, взагалі здатні закохатися. Можливо, якби ми зустрілися в інші періоди нашого життя, то могли б порозумітися. Але попри це, у нас з Рексом були стосунки, побудовані виключно на касових зборах.

Це було липким, фальшивим і маніпулятивним.

Але це був початок моїх мільйонів.

Також я змусила Селію повернутися до мене.

І це була одна з найчесніших угод, які я коли-небудь з кимось укладала.

Я думаю, що Рекс Норт завжди займатиме окреме місце в моєму серці через усе це.

* * *

— Тож ти ніколи зі мною не спатимеш? — сказав Рекс.

Він сидів у моїй вітальні, природно схрестивши ноги, і попивав «Мангеттен». На ньому був чорний костюм із тонкою краваткою. Світле волосся було зачесане назад. Це робило його блакитні очі ще яскравішими, бо ніщо їх не перекривало.

Рекс був таким гарним хлопцем, що це було майже нудно. А коли він усміхався, ви могли спостерігати за тим, як кожна дівчина в кімнаті непритомніє. Ідеальні зуби, дві неглибокі ямочки, легкий вигин брів, і все готово.

Як і я, його створили студії. Народившись Карлом Олвірссоном в Ісландії, він перебрався до Голлівуду, змінив ім’я, вдосконалив акцент і спав з усіма, з ким йому потрібно було спати, щоб отримати те, що хотів. Він міг бути айдолом з фішкою на плечі, щоб довести, що таки дійсно може грати. Але Рекс справді *вмів*

грати. Він почувався недооціненим, тому що його *недооцінили*. «Анна Кареніна» була його шансом, щоб люди почали серйозно його сприймати. Йому було потрібно, щоб це стало великим хітом так само, як і мені. Ось чому він був готовий зробити саме те, що була готова зробити я. Шлюбний трюк.

Рекс був прагматичним циніком. Він дивився на десять кроків вперед, але ніколи не ділився своїми думками. У цьому плані ми були спорідненими душами.

Я сіла поруч на дивані, поклавши на нього руку.

— Я не можу сказати напевно, що ніколи не спала б з тобою, — сказала я. Це була правда. — Ти красивий. Я все ж таки можу разок або два не встояти перед твоєї «чарівністю».

Рекс засміявся. Він завжди був відсторонений, ніби ти можеш робити будь-що, що забажаєш, і все одно не залізеш йому під шкіру. Завдяки цьому він був недоторканим.

— Я маю на увазі, чи ти можеш сказати напевно, що ніколи не закохаєшся в мене? — Запитала я. — Що, якщо ти врешті-решт захочеш зробити цей шлюб справжнім? Це було б незручно для кожного з нас.

— Знаєш, якби й була жінка, що змогла б це зробити, то було б логічно, що нею стала б Евелін Г'юґо. Гадаю, завжди є шанс.

— Я так само ставлюсь до твого попереднього запитання про те, щоб спати з тобою, — сказала я. — Завжди є шанс.

Я взяла свого «Гібсона» з журнального столика й відпила ковток.

Рекс засміявся.

— То скажи мені, де ми будемо жити?

— Хороше питання.

— Мій будинок на Бьордс-стріт, з панорамними вікнами. Проте виїхати звідти – це суцільний головний біль. Але з мого басейну видно весь каньйон.

— Все гаразд, — сказала я. — Я не проти переїхати до тебе на деякий час. Через місяць чи близько того я буду зніматися у ще одному фільмі «Колумбії», тому твій дім все одно буде ближче. Єдине, на чому я наполягаю, це те, щоб я змогла привести Луїзу.

Коли Селія пішла, я могла знову найняти допомогу. Адже в моїй спальні більше ніхто не ховався. Луїза була з Сальвадору, лише на кілька років молодша за мене. Першого дня, коли вона прийшла до мене на роботу, вона розмовляла з мамою по телефону під час обідньої перерви. Вона говорила іспанською прямо переді мною.

— La señora es tan bonita, pero loca. (прим.: з іспан. – «Ця жінка красива, але божевільна»)

Я обернулася, подивилася на неї та сказала:

— Disculpe? Yo te puedo entender. (прим.: з іспан. – «Вибачте? Я Вас розумію»)

Очі Луїзи розширилися, вона поклала слухавку та сказала мені:

— Lo siento. No sabía que usted hablaba Español. (прим.: з іспан. – «Вибачте. Я не знала, що Ви розмовляєте іспанською»).

Я перейшла на англійську, не бажаючи більше говорити іспанською. Мені не подобалося, як дивно це звучало з моїх власних вуст.

— Я кубинка, — сказала я їй. — Я розмовляю іспанською все своє життя.

Однак це було неправдою. Я не говорила цією мовою роками.

Вона подивилася на мене так, ніби я була картиною, яку вона намагалася інтерпретувати, а потім сказала, вибачаючись:

— Ви не схожі на кубинку.

— Pues, lo soy (прим.: з іспан. – «Гаразд, але це так»), — сказала я гордовито.

Луїза кивнула, зібрала обід і перейшла до заміни постільної білизни. Я сиділа за цим столиком щонайменше пів години, хитаючись. Весь час я думала: *як вона сміє заперечувати моє кубинське коріння?*

Але коли я озирнулася будинком, не побачивши жодної фотографії своєї сім'ї, жодної латиноамериканської книжки, розсіяних світлих волосків у гребінці для волосся, навіть баночки кмину на полиці для спецій, я зрозуміла, що Луїза цього не робила. Я. Це зробила я. Я зробила вибір бути не схожою сама на себе.

Фідель Кастро контролював Кубу. На той момент Ейзенхауер вже ввів економічне ембарго. Бухта Свиней стала катастрофою. Бути американцем кубинського походження було складно. І замість того, щоб намагатися пробитися у світі як кубинська жінка, я просто відмовилася від того, звідки прийшла. Певним чином це допомогло мені звільнитися від будь-яких зв'язків, які пов'язували мене з батьком. Але це також віддаляло мене від матері. Моєї матері, для якої я колись все це зробила.

Це все я. Усе це результати мого власного вибору. Нічого з цього не було провиною Луїзи. Тому я зрозуміла, що не маю права сидіти за власним кухонним столом і звинувачувати її.

Коли вона пішла тієї ночі, я могла сказати, що вона досі почувалася некомфортно біля мене. Тож я щиро посміхнулася і сказала їй, що буду дуже рада побачити її наступного дня.

З того дня я ніколи не розмовляла з нею іспанською. Я була надто збентежена, надто невпевнена у своїй нелояльності. Але вона час від часу говорила іспанською, і я посміхалася, коли вона жартувала зі своєю матір'ю, вважаючи, що я її не чую. Я дала їй зрозуміти, що розумію її. І швидко почала піклуватися про неї. Я заздрила тому, наскільки вона почувалася захищеною у власній шкурі. Тому, що вона не боялася бути собою. Мені подобалося те, що вона пишалася тим, що є Луїзою Хіменес.

Вона була моєю першою працівницею, яку я цінувала. Тому я не збиралася переїжджати без неї.

— Я впевнений, що вона чудова, — сказав Рекс. — Бери її з собою. Тепер, фактично, ми маємо спати в одному ліжку?

— Сумніваюся, що це необхідно. Луїза буде стриманою. Я засвоїла цей урок раніше. І ми просто влаштовуватимемо вечірки кілька разів на рік та створюватимемо враження, що живемо в одній кімнаті.

— І я досі можу... робити те, що я роблю зараз?

— Ти досі можеш спати з кожною жінкою на планеті, так.

— З кожною жінкою, крім моєї дружини, — сказав Рекс, посміхнувшись і зробивши ще один ковток напою.

— Просто намагайся робити це так, щоб тебе не засікли.

Рекс відмахнувся від мене, наче моє занепокоєння не хвилювало його.

— Я серйозно, Рексе. Зрада мені – великий скандал. Нам не потрібні ці проблеми.

— Не хвилюйся, — сказав Рекс. Він був у цьому більш переконливим, ніж у будь-чому іншому, про що я його просила, можливо, навіть більше, ніж у будь-якій сцені в «Анні Карениній». — Я б ніколи не зробив нічого, щоб змусило тебе виглядати дурепою. Ми сходимося думками в цьому.

— Дякую, — сказала я. — Це багато означає. Те саме стосуватиметься й мене. Те, що я робитиму, не буде створювати тобі проблем. Я обіцяю тобі.

Рекс простягнув руку, і я потиснула її.

— Ну, я вже мав би йти, — сказав він, дивлячись на годинник. — У мене побачення з особливо нетерплячою молодою дівчиною, і я б не хотів, щоб вона чекала.

Коли я встала, він вже застібнув пальто.

— Коли ми повинні одружитися? — Запитав він.

— Я думаю, що наступного тижня нас, ймовірно, повинні кілька разів побачити разом в місті. І ще на деякий час. Можливо, я одягну обручку на палець у листопаді. Гаррі припустив, що «великий день» можна зробити приблизно за два тижні до виходу фільму в кінотеатрах.

— Шокуємо всіх.

— Та змусимо говорити про фільм.

— Те, що я Вронський, а ти Анна...

— Це здаватиметься нереальним, коли наш шлюб стане законним.

— Це водночас і брудна справа, і цілком чиста, — сказав Рекс.

— Так.

— Це твій хліб, — сказав він.

— І твій теж.

— Дурниці, — сказав Рекс. — Я тільки по брудному. Повністю.

Я пройшла з ним до вхідних дверей та обійняла його на прощання. Коли він стояв у відчинених дверях, то запитав:

— Ти бачила останній відредагований варіант фільму? Як тобі?

— Фантастично, — сказала я. — Але він триває майже три години. Якщо ми збираємося змусити людей купити квиток...

— Ми повинні влаштувати шоу, — сказав він.

— Саме так.

— Але ж ми в цьому хороші? Я і ти?

— Так, разом ми динаміт.

«Photomoment»

ЕВЕЛІН Г'ЮҐО ТА РЕКС НОРТ ЗАРУЧИЛИСЯ

26 листопада 1962 року

Евелін Гюго знову в ділі. І цього разу ми вважаємо, що вона перевершила саму себе. Евелін і Рекс Норт одружилися минулих вихідних у маєтку Нортів на Голлівудських пагорбах.

Вони познайомилися під час зйомок майбутнього фільму «Анна Кареніна» і, як кажуть, миттєво закохалися під час репетицій. Ці двоє білявих закоханих точно розігріють театри найближчими тижнями як Анна та граф Вронський.

Для Рекса це перше одруження, а ось за плечима в Евелін вже є пара невдалих шлюбів. Цього року її знаменитий колишній Дон Адлер розлучається із зіркою «Хет-трику» Рубі Рейлі.

Новий фільм, зіркове весілля та два особняки у Голлівуді, що ж, Евелін і Рекс, безсумнівно, насолоджуються життям.

«Photomoment»

СЕЛІЯ СЕНТ-ДЖЕЙМС ЗАРУЧИЛАСЯ ІЗ КВОТЕРБЕКОМ ДЖОНОМ БРАВЕРМЕНОМ

10 грудня 1962 року

Суперзірка Селія Сент-Джеймс останнім часом переживає гарячу смугу життя у кінодепартаменті, з її роллю у драмі «Королівське весілля» та приголомшливим мюзиклом «Святкування».

І тепер у неї є ще один привід для святкування. Бо вона знайшла кохання в Джоні Бравермені із футбольного клубу «Нью-Йорк Гігант».

Двоє були помічені у Лос-Анджелесі та на Мангеттені, де вони вечеряли й насолоджувалися компанією один одного.

Сподіваємося, що Селія виявиться талісманом на удачу для Бравермена. А цей великий діамант на її пальці, безсумнівно, має стати талісманом на щастя для неї!

«Hollywood Digest»

«АННА КАРЕНІНА» ЛІДИРУЄ В ПРОКАТАХ

17 грудня 1962 року

Довгоочікувана «Анна Кареніна» вийшла в кінотеатрах цієї п’ятниці. Стрічка крутилася усі вихідні.

Завдяки чудовим відгукам як про Евелін Г’юґо, так і про Рекса Норта, не дивно, що глядачі збираються дивитися цей фільм. Не дивлячись на першокласну гру та хімію на екрані й за його межами, захоплення фільмом досягло апогею.

Люди кажуть, що пара «Оскарів» може стати ідеальним подарунком на весілля для молодят.

Як продюсер фільму, Евелін має на меті заробити шалені гроші з касових зборів.

Браво, Г'юґо!

Розділ 32

У ніч нагородження ми з Рексом сиділи поруч, тримаючись за руки та дозволяючи кожному побачити наше чудове кохання та шлюб, які ми продавали містом.

Ми обоє ввічливо посміхалися, коли програвали, аплодуючи переможцям. Я була розчарована, але не здивована. Це здавалося надто хорошим, щоб бути правдою, ідея «Оскара» для таких людей, як Рекс і я, прекрасних кінозірок, які намагаються довести, що вони чогось варті. У мене склалося чітке враження, що багато людей хотіли, щоб ми залишалися там, де й почали. Тож ми сприйняли це спокійно, а потім гуляли всю ніч безперервно, удвох пили й танцювали до ранку.

Того року Селії не було на нагородженні, і, попри те, що я шукала її на кожній вечірці, на яку ми з Рексом ходили, я не помітила її. Натомість ми з Рексом тоді запалили це місто.

На вечірці Вільяма Морріса я знайшла Гаррі й затягнула його у тихий куточок, де ми вдвох потягували шампанське та говорили про те, якими багатими станемо.

Ось, що ви повинні знати про багатих: вони завжди хочуть стати ще багатшими. Ніколи не буває нудно отримувати більше грошей.

Коли я була дитиною, намагаючись знайти щось на вечерю, окрім старого рису та сухих бобів на кухні, я казала собі, що якби я могла щовечора добре їсти, я була б щасливою.

Коли я працювала у «Сансет», то сказала собі, що все, що я хочу, – це особняк.

Коли я отримала особняк, то сказала собі, що все, що я хочу, – це два будинки та команда допомоги.

Мені щойно виповнилося двадцять п’ять, і я вже розумію, що жодної суми ніколи не буде достатньо.

Ми з Рексом пішли додому близько п’ятої ранку, вже гарненько п’яні. Коли наша машина від’їжджала, я шукала у сумочці ключі

від будинку, а Рекс стояв біля мене, дихаючи своїм кислим диханням джину мені в шию.

— Моя дружина не може знайти ключі! — сказав Рекс, трохи спотикаючись. — Вона дуже старається, але, здається, їх ніде не видно.

— Чи не міг би ти помовчати? — Сказала я. — Хочеш розбудити сусідів?

— І що вони зроблять? — сказав Рекс ще голосніше, ніж раніше. — Виженуть нас з міста? Це те, що вони зроблять, моя дорогоцінна Евелін? Вони скажуть нам, що ми більше не можемо жити на Блю-Джей-Вей? Вони змусять нас переїхати на Робін-Драйв? Або Оріол-Лейн?

Я знайшла ключі, вставила їх у двері й повернула ручку. Ми вдвох впали всередину. Тоді я побажала Рексу добраніч і пішла до своєї кімнати.

Я зняла свою сукню сама, без нікого, хто міг би розстібнути її ззаду. У той момент самотність мого шлюбу вдарила сильніше, ніж будь-коли.

Я побачила себе в дзеркалі й побачила, яка я красива. Але це не означало, що мене хтось любить.

Я стояла в одних лише шкарпетках й дивилася на своє світле волосся, темно-карі очі й прямі густі брови. І я сумувала за жінкою, яка мала бути моєю дружиною. Я сумувала за Селією.

Мій розум вивертався від думки, що вона могла бути з Джоном Брейверменом саме тієї миті. Я знала, що краще не вірити в це. Але я також боялася, що не знаю її так добре, як думала. Чи кохала вона його? Невже вона мене забула? Сльози навернулися на мої очі, коли я подумала про її руде волосся, яке колись розвивалося по моїх подушках.

— І що це тут? — сказав Рекс позаду мене. Я обернулася й побачила, що він стоїть у дверях.

Він зняв смокінг і розстебнув запонки. Його сорочка була наполовину застібнута, краватка-метелик розстебнута й звисала з обох боків шиї. Це було саме те видовище, заради якого мільйони жінок по всій країні пішли б на вбивство.

— Я думала, ти пішов спати, — сказала я. — Якби я знала, що ти не спиш, то попросила б, щоб ти допоміг мені зняти сукню.

— Я б з радістю допоміг би тобі зняти сукню.

Я відмахнулася від нього.

— Що ти робиш? Не можеш заснути?

— Навіть не пробував.

Він пішов далі в кімнату, ближче до мене.

— Ну, тоді спробуй. Вже пізно. Такими темпами ми вдвох спатимемо до вечора.

— Подумай про це, Евелін, — сказав він. Світло, що проникало крізь вікна, освітлювало його світле волосся. Його ямочки світилися.

— Про що подумати?

— Подумай про те, як це було б.

Він підійшов до мене ближче і поклав руку мені на талію. Він стояв позаду мене, його подих знову опинився на моїй шиї. Було приємно, коли він мене торкався.

Кінозірки є кінозірками. Звичайно, через деякий час ми всі забуваємося. Ми люди, повні недоліків, як і всі інші. Але ми обрані, тому що надзвичайні.

І немає нічого, чого б надзвичайна людина любила більше, ніж когось іншого надзвичайного.

— Рексе.

— Евелін, — сказав він, шепочучи мені на вухо. — Тільки один раз. Хіба нам заборонено?

— Ні, — сказала я, — ми не повинні.

Але я не була повністю впевнена у своїй відповіді, а отже, і Рекс теж.

— Тобі варто повернутися до своєї кімнати, перш ніж ми обидвоє зробимо щось, про що завтра будемо шкодувати.

— Ти впевнена? — сказав він. — Твоє бажання – закон, але я дуже хотів би, якби ти змінила своє бажання.

— Я не зміню, — сказала я.

— Однак подумай про це, — сказав він. Рекс підняв руки вище над моїм тулубом, єдине, що розділяло нас – шовк моєї білизни. — Подумай про те, як я відчуватимуся на тобі.

Я засміялася.

— Я не буду про це думати. Якщо я про це подумаю, ми обидвоє потонемо.

— Подумай, як ми будемо рухатися в унісон. Про те, як ми спочатку будемо повільними, а потім втратимо контроль.

— Чи працює це з іншими жінками?

— Мені ніколи не доводилося так довго вмовляти інших жінок, — сказав він, цілуючи мене в шию.

Я могла піти від нього. Я могла б дати йому ляпаса прямо по обличчю, а він би мовчки це прийняв і дав мені спокій. Але я не була готова до того, що ця частина вечора закінчиться. Мені подобалося спокушатися. Мені подобалося знати, що я можу прийняти неправильне рішення.

І це було б абсолютно неправильним рішенням. Бо щойно я вставала б з того ліжка, як Рекс би забув, як сильно вмовляв, щоб отримати мене. Він запам'ятав би лише те, що таки отримав мене.

І це був не типовий шлюб. На кону стояло забагато грошей.

Я дозволила йому відтягнути в бік шматок шовку та провести рукою під вирізом.

— О, як би це було, втратити себе в тобі, — сказав він. — Лягти під тобою і дивитися, як ти звиваєшся на мені.

Я майже зробила це. Я ледь не забула голову і не повалила його на ліжко.

Але потім він сказав:

— Давай, крихітко, ти знаєш, що хочеш.

І стало абсолютно зрозуміло, скільки разів Рекс пробував цей трюк раніше з незліченною кількістю інших жінок.

Ніколи не дозволяйте нікому змушувати вас почуватися звичайними.

— Іди геть, — сказала я, хоч і не приязно.

— Але...

— Без але. Іди спати.

— Евелін...

— Рексе, ти п’яний і плутаєш мене з однією зі своїх багатьох дівчат, але я твоя дружина, — сказала я з очевидною іронією.

— Навіть жодного разу? — сказав він. Здавалося, він швидко тверезіє, ніби його закриті очі були частиною гри, а тепер вони потроху прояснювалися. Хоча я ніколи не була у ньому впевненою. Ти ніколи не знаєш, що в голові у Рекса Норта.

— Не намагайся знову, Рексе. Цього не станеться.

Він закотив очі, а потім поцілував мене в щоку.

— На добраніч, Евелін, — сказав він, а потім вислизнув за мої двері так само плавно, як і зайшов.

* * *

Наступного дня я прокинулася від телефонного дзвінка, з сильним похміллям і нерозумінням, де я знаходжуся.

— Привіт?

— Вставай і сяй, маленька пташечко.

— Гаррі, що нового?

Сонце обпікало мої очі.

— Після того, як ти залишила вечірку «Фоксу» минулої ночі, у мене була дуже цікава розмова з Семом Пулом.

— Що робив керівник «Парамаунта» на вечірці у «Фокс»?

— Намагався знайти нас із тобою, — сказав Гаррі. — Ну, і Рекса теж.

— Чого він хотів?

— Від імені «Парамаунта» він пропонував укласти з тобою та Рексом угоду на три фільми.

— Що?

— Вони хочуть, щоб ми зняли три фільми з тобою та Рексом у головних ролях. Сем також попросив назвати нашу ціну.

— Яку ще ціну?

Щоразу, коли я надто багато випивала, то завжди прокидалася наступного ранку з відчуттям, ніби знаходжуся під водою. Усе виглядало приглушеним, звучало розпливчасто. Мені потрібно було переконатися, що я все правильно розумію.

— Що ти маєш на увазі, коли кажеш «назвати ціну»?

— Ти хочеш мільйон баксів за фільм? Я чув, що Дон отримує стільки за «Час до». Ми також могли б попросити для тебе

стільки ж.

Чи хотіла я заробити стільки ж грошей, скільки й Дон? Звичайно. Я хотіла отримати чек і надіслати йому копію з фотографією мого середнього пальця. Але також я хотіла свободи у своїх діях.

— Ні, — сказала я. — Ні. Я не підпишу контракт, де мені вказують, в яких фільмах я повинна знятися. Ми з тобою вирішуємо це самі. Тому моя відповідь – «ні».

— Ти не слухаєш.

— Я уважно слухаю, — сказала я, перекладаючи вагу на плече та змінюючи руку, якою тримала телефон. Я подумала, що *сьогодні піду поплавати. Мені треба сказати Луїзі, щоб та нагріла басейн.*

— Ми самі вибираємо фільми, — сказав Гаррі. — Це угода наосліп. Незалежно від того, які фільми з тобою та Рексом «Парамаунт» хоче купити. Та яку зарплатню ми забажаємо.

— Все через «Анну Кареніну»?

— Ми довели, що твоє ім'я приваблює людей до кінотеатру. І якщо я й справді маю таке набите око щодо цього, то моя думка така: Сем Пул хоче обігнати Арі Саллівана. Думаю, він хоче взяти те, що викинув Арі Салліван, і зробити з цього золото.

— Тож я – пішак.

— Кожен тут пішак. Не ходи навколо, приймаючи це особисто зараз, коли ти ніколи не робила цього раніше.

— Ми самі обираємо фільми?

— Все, що забажаємо.

— Ти сказав Рексу?

— Невже ти справді думаєш, що я спершу узгодив би все з тим нахабним хлопом, а тебе б повідомив останню?

— О, він зовсім не «нахабний хлоп».

— Якби ти була там, щоб поговорити з Джой Нейтан після того, як він розбив їй серце, ти б не погодилися.

— Гаррі, він мій чоловік.

— Та ну, Евелін.

— Ти не можеш знайти в ньому хоч *щось*, що тобі б сподобалося?

— О, у ньому є багато чого такого. Мені *подобається*, скільки грошей він нам заробив та скільки *ще* заробить.

— Ну, до мене він ставиться добре. — Я сказала йому «ні», і він вийшов із моїх дверей. Не кожен чоловік так би зробив. Не кожен мій чоловік так робив.

— Це тому, що ви обоє хочете того самого. Ти, як ніхто інша, повинна знати, що не можеш сказати нічого про справжній характер людини, поки ви обоє хочете того самого. Це як перемир'я між собакою та кішкою, бо обоє хочуть вбити мишу.

— Ну, він мені подобається. І я хочу, щоб він сподобався тобі. Особливо тому, що якщо ми підпишемо цю угоду, нам з Рексом доведеться залишитися в шлюбі трохи довше, ніж ми спочатку думали. Що робить його моєю родиною. А ти й так є моєю сім'єю. Отже, ви обоє – моя сім'я.

— Багато людей не люблять своїх сімей.

— Ой, замовкни, — сказала я.

— Давай повідомимо Рекса і підпишемо цей контракт, добре? Збери своїх агентів, щоб скласти угоду. Гадаю, ця паперова біганина займе близько місяця.

— Гаразд, — сказала я.

— Евелін? — сказав Гаррі, перш ніж розірвати зв'язок.

— Так?

— Ти ж розумієш, що відбувається, правда?

— І що ж відбувається?

— Ти ось-ось станеш найбільш високооплачуваною актрисою в Голлівуді.

Розділ 33

Протягом наступних двох з половиною років ми з Рексом залишалися одруженими, жили в будинку на пагорбах та знімали й знімали фільми у «Парамаунт».

На той момент у нас була ціла команда людей. Пара агентів, піарник, юристи та бізнес-менеджер для кожного з нас, а також два асистенти на знімальному майданчику та наш персонал у будинку, включаючи Луїзу.

Щодня ми прокидалися в окремих ліжках, збиралися на протилежних сторонах будинку, а потім сідали в одну машину й разом їхали на знімальний майданчик, тримаючись за руки, щойно виїжджали на майданчик. Ми працювали цілий день, а потім разом їхали додому. Після цього ми знову розходилися, щоб скласти наші вечірні плани.

Мої часто були з Гаррі або кількома зірками «Парамаунт», які мені подобалися. Або ж я йшла на побачення з кимось, кому довіряла зберігати таємницю.

Під час свого шлюбу з Рексом я ніколи не зустрічала нікого, кого б відчайдушно хотіла побачити знову. Звісно, у мене було кілька інтрижок. Деякі з іншими зірками, одна з рок-співаком, деякі з одруженими чоловіками – група людей, яка, швидше за все, втримає в таємниці той факт, що вони спали з кінозіркою. Але все це було безглуздо.

Я припускала, що Рекс теж влаштовує безглузді забави. І здебільшого він це й робив. Аж раптом це припинилося.

Одного разу в суботу він зайшов на кухню, коли Луїза готувала мені тости. Я пила каву й курила сигарету, чекаючи, поки Гаррі забере мене на теніс.

Рекс підійшов до холодильника і налив собі склянку апельсинового соку. Опісля він сів біля мене за стіл.

Луїза поклала тост переді мною, а потім поставила блюдо з маслом у центрі столу.

— Щось для вас, містере Норт? — запитала вона.

Рекс похитав головою.

— Дякую, Луїзо.

І тоді ми всі троє могли це відчути; їй потрібно було попросити вибачення й піти. Щось мало статися.

— Я почну прати, — сказала вона й вислизнула геть.

— Я закохався, — сказав Рекс, коли ми нарешті залишилися наодинці.

Можливо, це було останнє, що я коли-небудь очікувала від нього почути.

— Закохався? — Запитала я.

Він розсміявся з мого шоку.

— Це не має жодного сенсу. Повір мені, я це знаю.

— В кого?

— Джой.

— Джой Натан?

— Так. Ми бачилися час від часу протягом багатьох років. Ти знаєш, як це буває.

— Звичайно, знаю. Але я також чула, що ти розбив їй серце.

— Так, ну, для тебе не буде здивуванням те, що в минулому я був трохи... скажімо, безсердечний.

— Так, не буде.

Рекс засміявся.

— Але я почав відчувати, що було б добре бачити жінку в моєму ліжку не тільки уночі, а й коли прокинуся вранці.

— Яка свіжа думка.

— І коли я подумав, яку жінку я хотів би бачити, то подумав про Джой. Отже, ми іноді зустрічалися. Таємно, зауваж. І тепер я не можу перестати думати про неї. Я хочу бути з нею весь час.

— Рексе, це чудово, — сказала я.

— Я сподівався, що ти справді так думаєш.

— То що нам робити? — Запитала я.

— Ну, — сказав він, глибоко вдихаючи, — ми з Джой хотіли б одружитися.

— Добре, — сказала я, мій мозок вже почав працювати, обчислюючи ідеальний час, щоб оголосити про наше розлучення. У нас вже вийшло два фільми, один став скромним

хітом, а інший – розгромом. Прем'єра третього, «Захід сонця у Каролінi», в якому розповідається про молоду пару, яка втратила дитину та переїхала на ферму в Північній Каролінi, щоб спробувати вилікуватися, але, зрештою, зав'язала романи з людьми у своєму маленькому містечку, мала відбутися за кілька місяців.

Рекс мав там незначну роль. Але я знала, що фільм має потенціал стати великим для мене.

— Ми можемо пояснити наше розлучення стресом від зйомок «Захід сонця у Каролінi», перебування на знімальному майданчику та спостереження за тим, як ми цілуємо інших людей, зруйнувало нас. Усі дуже засмутяться через нас, але не дуже. Люди люблять історії про пиху. Ми сприймали те, що мали, як належне, і тепер платимо ціну. Ми трохи зачекаємо, а потім розповімо історію про те, як я познайомила тебе із Джой, бо хотіла, щоб ти був щасливий.

— Це чудовий план, Евелін, справді, — сказав Рекс. — Якщо не враховувати того факту, що Джой вагітна, і у нас скоро народиться дитина.

Я розчаровано закрила очі.

— Добре, — сказала я. — Гаразд. Дай мені подумати.

— Що, якщо ми просто скажемо, що вже деякий час не були щасливі? Що ми жили окремими життями?

— З таким самим успіхом можна сказати, що наша хімія вичерпалася. І хто тоді піде дивитися «Захід сонця у Каролінi»?

Це був той момент, про який мене попереджав Гаррі. Рекса не хвилював цей фільм, звісно, не так, як мене. Він знав, що не є чимось особливим там, і навіть якби був, то Рекс вже з головою занурився у своє нове кохання, свою нову дитину, щоб думати про це.

Він подивився у вікно, а потім знову на мене.

— Добре, — сказав він. — Ти маєш рацію. Ми разом в це болото влізли, разом і вийдемо. Що ти пропонуєш? Я сказав Джой, що ми одружимося, коли народиться дитина.

Рекс Норт завжди був стійкішим хлопцем, ніж будь-хто міг подумати.

— Зрозуміло, — сказала я. — Звичайно.

У двері подзвонили, і через мить Гаррі зайшов на кухню.

У мене виникла ідея.

Це не була бездоганна ідея.

По факту, ідеї майже не було

— У нас романи на стороні, — сказала я.

— Що? — запитав Рекс.

— Доброго ранку, — сказав Гаррі, усвідомлюючи, що пропустив значну частину розмови.

— Під час зйомок фільму про героїв, які зраджували одне одному, ми з тобою також завели романи. Ти з Джой, я – з Гаррі.

— Що? — сказав Гаррі.

— Люди знають, що ми працюємо разом, — сказала я Гаррі. — Вони бачили нас разом. Ти був на фоні сотень моїх фотографій. Вони повірять. — Я звернулася до Рекса. — Ми розлучимося відразу після того, як розповсюдять ці історії. І кожен, хто звинувачуватиме тебе у зраді мені з Джой, чого ми не можемо заперечувати зі зрозумілих причин, зрозуміє, що це злочин без жертв. Бо я теж зраджувала тобі.

— Насправді це не така вже й погана ідея, — сказав Рекс.

— Ну, це зробить нас обох поганими, — сказала я.

— Звичайно, — сказав Рекс.

— Але на продаж квитків це не повпливає, — сказав Гаррі.

Рекс усміхнувся, а потім подивився мені прямо в очі, простягнув руку й потис мою.

* * *

— Ніхто не повірить, — сказав Гаррі, коли ми їхали до тенісного клубу того ранку. — Принаймні люди в місті.

— Що ти маєш на увазі?

— Ти і я. Є багато людей, які відразу відкинуть це.

— Оскільки...

— Оскільки вони знають, хто я. Я маю на увазі, що раніше я думав зробити щось подібне, можливо, одного разу навіть взяти собі дружину. Бог знає, що це порадувало б мою маму. Вона досі

сидить там, у Шампейні, штат Іллінойс, і відчайдушно думає, коли я знайду гарну дівчину та створю сім’ю. Я хотів би мати сім'ю. Але надто багато людей знають це. — Він коротко подивився на мене, коли їхав. — Я так само боюся, що надто багато людей зрозуміють наш обман.

Я дивилася у вікно на пальми, верхівки яких легенько погойдувалися.

— Тож ми робимо це незаперечним, — сказала я.

У Гаррі мені подобалося те, що він ніколи не відставав від мене ні на крок.

— Фотографії, — сказав він. — Спільні.

— Так. Досить відверті, бо, схоже, нас на чомусь спіймали.

— Чи не легше тобі просто вибрати когось іншого?

— Я не хочу знайомитися з кимось іншим, — сказала я. — Мені набридло намагатися вдавати, що я щаслива. Принаймні з тобою я буду вдавати, що кохаю того, кого справді люблю.

Гаррі на мить замовк.

— Гадаю, тобі варто дещо знати, — сказав він нарешті.

— Гаразд.

— Я думав, що повинен сказати тобі це вже протягом деякого часу.

— Гаразд, скажи це мені.

— Я бачився з Джоном Брейверманом.

Моє серце почало швидко битися.

— Той, що із Селією?

Гаррі кивнув.

— Як довго?

— Кілька тижнів.

— Коли ти збирався сказати мені це?

— Я не був впевнений, чи варто.

— Тож їхній шлюб...

— Фейк, — сказав Гаррі.

— Вона його не кохає? — Запитала я.

— Вони сплять в окремих ліжках.

— Ти бачив її?

Гаррі спочатку не відповів. Він виглядав так, наче старався ретельно підбирати слова. Але я згорала від нетерпіння, чекаючи на його ідеальні слова.

— Гаррі, *ти її бачив?*

— Так.

— Як вона виглядає? — запитала я, а потім придумала краще питання, теж нагальне. — Вона питала про мене?

Хоча я не вважала життя без Селії легким, мені було *легше*, коли я могла вдавати, що вона була частиною іншого світу. Але це, її існування на моїй орбіті, змусило все, що я пригнічувала, вибухнути.

— Ні, — сказав Гаррі. — Але я підозрюю, що це не тому, що вона не хотіла запитувати, а тому, що не хотіла знати.

— Але ж вона його не кохає?

Гаррі похитав головою.

— Ні, вона його не кохає.

Я повернула голову й глянула у вікно. Я уявила, як кажу Гаррі відвезти мене до неї додому. Я уявила, що біжу до її дверей. Я уявила, як впала на коліна і сказала їй правду, що життя без неї було самотнім, порожнім та швидко втратило будь-який сенс.

Натомість я запитала:

— Коли ми маємо зробити фото?

— Що?

— Фото з тобою і мною. Де ми вдаємо, що нас спіймали на гарячому.

— Ми можемо зробити це завтра ввечері, — сказав Гаррі. — Ми можемо припаркувати машину. Можливо, на пагорбах, щоб фотографи могли нас знайти, але фотографія виглядатиме усамітненою. Я подзвоню Річу Райсу. Йому потрібні гроші.

Я похитала головою.

— Це не може виходити від нас. Так не підходить. Вони самі за себе. Нам потрібен хтось інший, щоб зробити це. Хтось, хто, на думку публіки, *захотів* би, щоб мене спіймали.

— І хто ж це може бути?

Я хитаю головою, коли мені спадає на думку ця ідея. Я вже не дуже хочу цього робити, проте розумію, що повинна.

* * *

Я сіла до телефону в кабінеті. Переконалася, що двері зачинені, і набрала її номер.

— Рубі, це Евелін, і мені потрібна послуга, — сказала я, щойно вона відповіла.

— Так, слухаю, — сказала вона, не втрачаючи часу.

— Мені потрібно, щоб ти підказала дещо деяким фотографам. Скажи, що ти бачила, як я сиділа у машині на Траусдейл-Істейтс.

— Що? — сказала Рубі, сміючись. — Евелін, що ти задумала?

— Не турбуйтеся про те, що я задумала. У тебе й так багато своїх турбот.

— Чи означає це, що Рекс скоро залишиться самотнім? — запитала вона.

— Тобі не вистачило моїх об'їдків?

— Люба, Дон сам переслідував *мене*.

— Впевнена, що так і було.

— Найменше, що ти могла зробити, це попередити мене, — сказала вона.

— Ти знала, що він робив за моєю спиною, — сказала я. — З чого ти взяла, що він буде іншим з тобою?

— Справа не в зрадах, Ев, — сказала вона.

І тоді я зрозуміла, що він теж її бив.

Я на мить приголомшено замовчала.

— З тобою все гаразд? — спитала я через мить. — Ти втекла?

— Наше розлучення остаточне. Я переїжджаю на пляж, щойно купила житло в Санта-Моніці.

— Ти не думаєш, що він спробує тебе оббрехати?

— Він намагався, — сказала Рубі. — Але йому це не вдасться. Останні три його фільми ледве окупилися. Його не номінували за «Нічного мисливця», як усі думали. Він на низхідній спіралі, ось-ось стане таким же нешкідливим, як кіт без кігтів.

Я трохи переживала за нього, крутячи телефонний шнур у руці. Але я переживала за неї набагато більше.

— Наскільки це було погано, Рубі?

— Нічого, що я не могла б приховати за допомогою макіяжу та довгих рукавів.

Те, як вона це сказала, гордість в її голосі, ніби визнаючи, що це завдало їй болю, та вразливість, перед якою вона не піддалася, змусили моє серце розірватися. Це розривалося за неї, і за мене теж, з якою багато років тому було те ж саме.

— Може, днями ти заглянеш до нас на обід, — сказала я їй.

— О, давай без цього, Евелін, — сказала вона. — Ми занадто багато пройшли, щоб бути такими фальшивими.

Я засміялася.

— Справедливо.

— Хочеш, щоб я комусь вибраному подзвонила завтра? Або дала будь-кому підказки?

— Будь-хто досить могутній підійде. Будь-хто, хто хоче заробити на моїй смерті.

— Ну, тобто будь-кому, — сказала Рубі. — Без образ.

— Переживу.

— Ти надто успішна, — сказала вона. — Занадто багато хітів, занадто багато красивих чоловіків. Ми всі зараз хочемо вибити з тебе повітря.

— Я знаю, люба. Я знаю. І коли вони закінчать зі мною, вони прийдуть за тобою.

— Ти не така вже й відома, якщо досі комусь подобаєшся, — сказала Рубі. — Я подзвоню завтра. Удачі тобі у всьому, чим би ти не займалася.

— Дякую, — сказала я. — Ти моя рятівниця.

І коли ми поклали слухавку, я подумала: *якби я розповіла людям, що він зі мною робив, у нього, можливо, не було б шансу повторити це з нею.*

Я не була дуже зацікавлена у веденні журналу жертв моїх рішень, але мені спало на думку, що якби я була, то мені довелося б додати Рубі Рейлі до цього списку.

Розділ 34

Я одягнула сукню з досить відвертим декольте і поїхала з Гаррі на Хіллкрест-роуд.

Він зупинився збоку, і я рушила до нього. Я зупинилася на нюдовій помаді, тому що знала, що червона буде надто кричуща. Я була обережною, щоб контролювати елементи достатньо, але не надто, тому що не хотіла, щоб це виглядало ідеально. Я хотіла бути впевненою, що фото не *виглядатиме* постановкою. Мені не потрібно було хвилюватися. Фото завжди говорять дуже голосно. Загалом, ми майже ніколи не можемо заперечити те, що бачимо на власні очі.

— То як ти хочеш це зробити? — сказав Гаррі.

— Ти нервуєш? — запитала я його. — Ти цілувався з жінкою раніше?

Гаррі подивився на мене, ніби я була ідіоткою.

— Звичайно.

— А кохався?

— Одного разу.

— Тобі сподобалося?

Гаррі замислився.

— На це важко відповісти.

— Тоді вдай, що я чоловік, — сказала я. — Вдай, що просто *повинний* мати мене.

— Я можу поцілувати тебе без підказки, Евелін. Мені не потрібно, щоб ти мене направляла.

— Ми повинні робити це достатньо довго, щоб коли вони приїхали, то здавалося, що ми тут вже деякий час.

Гаррі скуйовдив волосся й стягнув комір. Я засміялася і теж зіпсувала свою зачіску та відкинула одну лямку від сукні.

— Ой, — сказав Гаррі. — Тут вже стає дуже гаряче та тісно.

Я відштовхнула його, сміючись. Ми почули, як позаду нас їде машина, попереду світять фари.

Запанікувавши, Гаррі схопив мене за обидві руки й поцілував. Він міцно притисся своїми губами до моїх і, коли машина проїжджала повз нас, провів рукою по моєму волоссю.

— Мені здається, це був просто сусід, — сказала я, дивлячись на задні ліхтарі автомобіля, який рухався далі вгору каньйоном.

Гаррі схопив мене за руку.

— Знаєш, ми могли б це зробити.

— Що саме?

— Ми могли б одружитися. Я маю на увазі, поки ми будемо прикидатися, що робимо це, ми *справді* можемо це зробити. Це не так божевільно. Адже я тебе люблю. Можливо, не так, як чоловік повинен любити дружину, але, на мою думку, достатньо.

— Гаррі.

— І... те, що я сказав тобі вчора про бажання мати дружину. Я думав, чи це спрацює, чи люди куплятся на це... можливо, ми зможемо створити сім'ю разом. Ти не хочеш мати сім'ю?

— Хочу, — сказала я. — Зрештою, я думаю, що так.

— Ми могли б бути чудовими один для одного. І ми не здамося просто так, коли з троянди впаде цвіт, тому що ми вже знаємо одне одного досить добре.

— Гаррі, я не можу зрозуміти, чи ти це серйозно.

— Я смертельно серйозно. Принаймні я так думаю.

— Ти хочеш одружитися зі мною?

— Я хочу бути з тим, кого люблю, хочу мати компаньйона. Я хотів би привести когось додому до своєї сім’ї. Я більше не хочу жити один, хочу сина чи доньку. Ми могли б мати це разом. Я не можу дати тобі все. Я знаю це. Але я хочу створити сім’ю, і я хотів би створити її разом з тобою.

— Гаррі, я цинічна та владна, і більшість людей вважатимуть мене також дещо аморальною.

— Ти сильна, витривала й талановита. Ти виняткова всередині та зовні.

Він справді думав про це.

— А ти? Твої... схильності? Як це буде?

— Те саме, що з тобою та Рексом. Я робитиму те, що роблю й зараз. Стримано, звичайно. Ти робиш те ж. Майже нічого не

змінюється.

— Але я не хочу мати романи все життя. Я хочу бути з тим, кого кохаю. З тим, хто кохає мене.

— Ну, я не можу тобі з цим допомогти, — сказав Гаррі. — Для цього ти повинна їй подзвонити.

Я подивилася на свої коліна, втупилася у свої нігті.

Чи прийме вона мене назад?

Вона та Джон. Я і Гаррі.

Це дійсно може спрацювати. Це могло б дуже чудово спрацювати.

І якщо я не могла мати її, чи хотіла б я когось іншого? Я була майже впевнена, що якщо не зможу мати її, усе, що я хочу, це життя з Гаррі.

— Добре, — сказала я. — Зробімо це.

За нами проїхала інша машина, і Гаррі знову схопив мене. Цього разу він поцілував мене повільно, пристрасно. Коли хлопець вискочив зі своєї машини з камерою, Гаррі лише на частку секунди вдав, що не бачить його, і просунув рукою по верху моєї сукні.

Зображення, надруковане в газетах наступного тижня, було непристойним, скандальним і шокуючим. Ми були з опухлими обличчями та виразами провини на них, рука Гаррі явно тримала мене на грудях.

На наступний день всі заголовки були про те, що Джой Натан вагітна.

Про нас чотирьох говорила нація.

Безсовісні, невірні, хтиві грішники.

«Захід сонця у Каролініі» встановив рекорд за тривалістю перебування у кінотеатрах. І щоб відсвяткувати наше розлучення, ми з Рексом випили пару брудних мартіні.

— За наш успішний союз, — сказав Рекс. А потім ми цокнулись і спустошили склянки.

Розділ 35

Коли я приходжу додому, на годиннику вже третя ночі. Евелін випила чотири чашки кави й, мабуть, почувалася достатньо розгубленою, щоб продовжувати говорити.

Я могла відмовитися в будь-який момент, але на певному рівні, думаю, що була рада приводу не повертатися до свого життя на деякий час. Перетравлення історії Евелін означало, що я не маю часу на власне існування.

І в будь-якому випадку, я не можу встановлювати правила. Я вибрала свій бій. Я виграла. Решта залежить від неї.

Тому, коли я повертаюся додому, то заповзаю в ліжко і намагаюся швидко заснути. Моя остання думка, коли я лягла спати, полягала в тому, що я відчула полегшення, що у мене є вагоме виправдання, чому я досі не відповіла на повідомлення Девіда.

Мене будить дзвінок мобільного телефону, і я дивлюся на час. Вже майже дев'ята. Сьогодні субота. Я сподівалася виспатися.

На моєму телефоні видно обличчя моєї матері, яка посміхається мені. Зазвичай вона не дзвонить в цей час.

— Мамо? Все гаразд?

— Звичайно, — каже вона, наче дзвонить опівдні. — Я просто хотіла спробувати зловити тебе і привітатися, перш ніж ти вирушиш на цілий день.

— У тебе ще навіть не має шести, — кажу я. — А зараз вихідні. Здебільшого я планую спати та переписувати кілька годин записів історії Евелін.

— Пів години тому у нас стався невеликий землетрус, і зараз я не можу заснути. Як справи з Евелін? Мені дивно називати її Евелін. Складається таке враження, ніби я її знаю, чи щось таке.

Я розповідаю їй про те, що змусила Френкі погодитися на моє підвищення. І що Евелін погодилася на обкладинку.

— Ти хочеш сказати мені, що за ці двадцять чотири години ти стала проти головного редактора «Вівант» та Евелін Г’юґо? І

отримала від усіх те, що хотіла?

Я сміюся, здивована тим, як це дивовижно звучить.

— Так, — кажу я. — Здається, так.

Моя мама випускає те, що можна описати лише як регіт.

— Це моя дівчинка! — каже вона. — Ой, дозволь мені сказати тобі, що твій батько зараз би сяяв, якби був тут. Просто світився б від гордості. Він завжди знав, що ти будеш силою, з якою доведеться рахуватися.

Мені цікаво, чи це правда, не тому, що моя мама коли-небудь мені брехала, а тому, що мені важко було це уявити. Я бачу, як мій тато думає, що я виросту доброю або розумною; що має сенс. Але я ніколи не вважала себе силою, з якою потрібно рахуватися. Можливо, я повинна *почати* думати про себе таким чином; можливо, я справді того заслуговую.

— Ніби, чи не так? Не знущайся з мене, світе. Я збираюся отримати своє.

— Все вірно, люба. Це ти.

Коли я кажу мамі, що люблю її, і кладу слухавку, то пишаюся собою, навіть занадто самовдоволено.

Я ще не знаю, що менше ніж за тиждень Евелін Г’юґо закінчить свою історію, і я дізнаюся про все інше, за що я так сильно її зненавиджу, що справді боятимуся втратити контроль та ненароком вбити її.

Блискучий, добрий, змучений Гаррі Кемерон

Розділ 36

Я була номінована на кращу жіночу роль у фільмі «Захід сонця у Кароліні».

Єдина проблема полягала в тому, що Селія також була номінована того року.

Я з'явилася на червоній доріжці разом з Гаррі. Ми були заручені. Він подарував мені каблучку з діамантом і смарагдом. Воно виділялося на тлі чорної розшитої бісером сукні, яку я одягла того вечора. Два розрізи з обох боків спідниці доходили до середини стегна. Я любила цю сукню.

І всі інші також. Я помітила, що коли люди роблять ретроспективу моєї кар'єри, фотографії, на яких я в тій сукні, завжди так чи інакше туди потрапляють. Я переконалася, що вона буде включена в аукціон. Думаю, за неї можна буде зібрати багато грошей.

Мене тішить те, що людям подобається ця сукня так само, як і мені. Я не отримала «Оскар», але це був один з найкращих вечорів у моєму житті.

Селія прибула перед початком шоу. На ній була ніжно-блакитна сукня без бретелей із вирізом у формі серця. Колір її волосся на тлі сукні вражав. Коли мій погляд зупинився на ній, уперше за майже п'ять років, я помітила, що мені забракло повітря.

Я ходила дивитися всі фільми Селії, хоча мені не хотілося це визнавати. Проте так, я *дивилася* на неї.

Але жоден медіум не може передати, як це бути в чиїйсь присутності, особливо в присутності такої, як вона. Хтось, хто змушує вас почуватися важливим просто тому, що вона вирішила поглянути на вас.

У двадцять вісім років у ній було щось величне. Вона була дорослою і гідною. Вона виглядала як людина, яка точно знала, хто вона.

Вона ступила вперед і взяла Джона Брейвермана за руку. У смокінгу, який, здавалося, напружував його широкі плечі, Джон

виглядав таким же американським, як лушпиння кукурудзи. Вони були шикарною парою. Навіть попри всю фальшивість.

— Ев, не витріщайся, — сказав Гаррі, штовхаючи мене в театр.

— Вибач, — сказала я. — Дякую.

Сідаючи на свої місця, ми посміхалися й махали всім, хто сидів навколо нас. Джой та Рекс сиділи за кілька рядів позаду нас, і я ввічливо помахала їм рукою, знаючи, що якщо я підбіжу та обійму їх, люди можуть розгубитися.

Коли ми сіли, Гаррі сказав:

— Якщо ти виграєш, то поговориш із нею?

Я засміялася.

— Щоб позловтішатися?

— Ні, але ти мала б перевагу, якої, здається, так відчайдушно хочеш.

— Вона покинула мене.

— Ти переспала з іншим.

— Заради неї.

Гаррі насупився на мене, наче я не розуміла суті.

— Добре, якщо я виграю, то поговорю з нею.

— Дякую.

— Чому ти дякуєш мені?

— Тому, що я хочу, щоб ти була щасливою, і, здається, я повинен мотивувати тебе робити щось на твою ж користь.

— Ну, якщо *вона* виграє, я не скажу їй жодного слова.

— Якщо вона виграє, — делікатно сказав Гаррі, — а це велике «якщо», і якщо вона сама прийде поговорити з тобою, то я буду тримати тебе й змушуватиму слухати її та відповідати.

Я не могла дивитися прямо на нього. Я почувалася так, ніби повинна була виправдовуватися.

— У будь-якому разі це спірне питання, — сказала я. — Усі знають, що нагороду отримає Рубі, бо вони незадоволені тим, що минулого року вона не отримала її за «Небезпечний політ».

— Можливо, ні, — сказав Гаррі.

— Звісно, звісно, — сказала я йому. — А я маю продати тобі міст у Бруклині.

Але коли світло погасло і господар вийшов, я й не думала, що мої шанси такі мізерні. Я була достатньо наївною, щоб подумати, ніби Академія нарешті дасть мені того триклятого «Оскара». Коли вони назвали номінантів на найкращу жіночу роль, я просканувала аудиторію в пошуках Селії. І помітила її тієї ж миті, коли вона помітила мене. Ми втримали зоровий контакт. І тоді ведучий не сказав ні «Евелін», ні «Селія». Він сказав «Рубі».

Коли моє серце впало в груди, боляче й важко, я злилася на себе за те, що вірила, ніби маю шанс. А потім я подумала, чи все гаразд із Селією.

Гаррі взяв мою руку й стиснув її. Я сподівалася, що Джон так само підтримує Селію. Я попросила вибачення та зникла у вбиральні.

Бонні Лейкленд мила руки, коли я увійшла. Вона посміхнулася мені, а потім пішла. І я залишилася одна. Я сіла у кабінку і зачинила двері. Я дозволила собі плакати.

— Евелін?

Ви не можете роками сумувати за одним голосом, щоб не впізнати його, коли той звертається до вас.

— Селіє? — Запитала я, стоячи спиною до дверей кабінки. Я швиденько витерла очі.

— Я бачила, як ти заходила сюди, — сказала вона. — І подумала, що це може бути ознакою того, що ти не... що ти засмучена.

— Я намагаюся радіти за Рубі, — сказала я, трохи засміявшись, обережно протираючи очі туалетним папером. — Але це не зовсім мій стиль.

— Я теж, — сказала вона.

Я відкрила двері. І ось, вона була прямо тут. Блакитна сукня, руде волосся, маленький зріст і присутність, що заповнила всю кімнату. І коли вона поглянула на мене, я зрозуміла, що Селія досі кохає мене. Я бачила це по тому, як її зіниці розширилися.

— Ти така ж чудова, як завжди, — сказала вона, спираючись на раковину, її руки тримали її вагу позаду. У тому, як Селія дивилася на мене, завжди було щось п’янке. Я почувалася рідкісним стейком перед таким хижаком як тигр.

— Ти й сама не така вже й погана, — сказала я.

— Мабуть, нам не дуже потрібно, щоб нас тут спіймали разом, — сказала Селія.

— Чому ні?

— Тому, що я підозрюю, що більше ніж кілька людей, які там сидять, знають, до чого ми колись прийшли, — сказала вона. — Я знаю, що тобі не хотілося б, щоб вони думали, ніби ми знову це задумали.

Це був тест.

Я знала це. І вона теж.

Якби я сказала правильну річ, якби я сказала їй, що мені байдуже, що вони думають, якби я сказала їй, що займуся з нею коханням посеред сцени перед усіма ними, я могла б просто повернути її.

Я дозволила собі подумати про це на мить. Я дозволила собі подумати про те, щоб завтра прокинутися від її дихання з запахом сигарет і кави.

Але я хотіла, щоб вона визнала, що це не я. Що *вона* зіграла свою роль у нашій смерті.

— А може, ти просто не хочеш, щоб тебе бачили з... яке слово ти тоді використала, я думаю, це було «повія»?

Селія засміялася, подивилася на підлогу, а потім знову на мене.

— Що ти хочеш, щоб я сказала? Що я помилялася? Так. Я хотіла зробити тобі так само боляче, як ти мені.

— Але я ніколи не хотіла зробити тобі боляче, — сказала я. — Ніколи б я не зробила нічого, щоб навмисно заподіяти тобі біль.

— Ти соромилася кохати мене.

— Зовсім ні, — сказала я. — Це абсолютна дурня.

— Ну, ти, звичайно, доклала чимало зусиль, щоб приховати це.

— Я зробила те, що мала зробити, щоб захистити нас обох.

— Спірне питання.

— Тож обговори це зі мною, — сказала я. — Замість того, щоб знову тікати.

— Я не тікала далеко, Евелін. Ти могла б мене наздогнати, якби тільки захотіла.

— Мені не подобається, коли мною грають та маніпулюють, Селіє. Я казала тобі це ще тоді, коли ми вперше пішли пити молочні коктейлі.

Вона знизала плечима.

— Проте ти граєш іншими.

— Ніколи не стверджувала, що я не є лицеміркою.

— Як ти це робиш? — Сказала Селія.

— Роблю що?

— Поводишся так легковажно щодо речей, які є святими для інших людей?

— Бо інші люди не мають зі мною нічого спільного.

Селія дещо ніжно засміялася й опустила погляд на свої руки.

— Крім тебе, — сказала я.

Я була винагороджена тим, що побачила, як вона дивиться на мене.

— Я дбаю про тебе, — сказала я.

— Ти *дбала* про мене.

Я похитала головою.

— Ні, я не помилилася.

— З Рексом Нортом ти закрутила так швидко після нашого розриву теж дбаючи про мене?

Я нахмурилася.

— Селіє, ти краще за інших повинна була зрозуміти, що це було.

— Отже, це була фальшивка.

— Кожна секунда.

— Ти була ще з кимось? Іншими чоловіками? — Вона завжди ревнувала до чоловіків, хвилюючись, що не може конкурувати. Я ревнувала до жінок, хвилюючись, що не буду незрівнянною.

— Я добре провела свій час, — сказала я. — Впевнена, ти теж.

— Джон не...

— Я не говорю про Джона. Але я впевнена, що ти не зберегла цнотливості. — Я шукала інформацію, яка могла б розбити моє серце, це був недолік людського стану.

— Ні, — сказала вона. — Ти маєш рацію щодо цього.

— Чоловіки? — запитала я, сподіваючись, що відповідь буде ствердною. Якщо це були чоловіки, я знала, що для неї це нічого не означає.

Вона похитала головою, і по моєму серцю прокотилася ще одна тріщина, як сльоза, що глибшала від напруги.

— Хтось зі знайомих?

— Жодна з них не була відомою, — сказала вона. — Жодна з них для мене нічого не означала. Я торкалася їх і думала про те, як це, відчувати твій дотик.

Тріщин на серці стало ще більше, коли я почула ці слова.

— Тобі не слід було залишати мене, Селіє.

— Ти не повинна була відпускати мене, Евелін.

Я більше не могла боротися з цим. Моє серце кричало правду крізь горло.

— Я знаю. Я знаю це. Я знаю.

Іноді все відбувається так швидко, що ви навіть не розумієте, коли все сталося. Хвилину тому вона стояла, притулившись до раковини, а наступної її руки вже були на моєму обличчі, її тіло притиснулося до мене, а губи припали до моїх. Вона мала смак мускусного крему густої губної помади та гострого пряного смаку рому.

Я загубилася у ній. У відчутті, коли воно знову на мені, у чистій радості від її уваги, у щасті знання того, що вона кохає мене.

А потім двері відчинилися, і увійшли дружини двох продюсерів. Ми розійшлися. Селія вдала, що мила руки, а я підійшла до одного з дзеркал та поправила макіяж. Дві жінки розмовляли між собою, так поглинені своєю розмовою, що ледь помічали нас.

Вони зайшли у дві кабінки, і я подивилася на Селію. Вона глянула на мене. Я дивилася, як вона закриває кран та бере рушник. Я хвилювалася, що вона може вийти прямо за двері кімнати. Але вона цього не зробила.

Пішла одна з дружин, потім друга. Нарешті ми знову залишилися самі. Уважно слухаючи, ми точно могли сказати, що шоу повернулося після рекламної паузи.

Я схопила Селію й поцілувала її. Я притиснула її до дверей. Я не могла натішитися нею. Мені вона була потрібна. Вона була

для мене такими ж ліками, як будь-який наркотик.

Навіть не зупинившись, щоб подумати про небезпеку свого вчинку, я підняла її сукню й просунула руку по її стегну. Я притиснула її до дверей, поцілувала і торкнулася однією рукою так, як я знала, їй подобалося.

Вона злегка застогнала й закрила рот рукою. Я поцілувала її в шию. І ми вдвох здригалися від задоволення, підпираючи ці двері.

Нас могли засікти будь-якої миті. Якби хоч одна жінка з усієї аудиторії вирішила б відвідати жіночу кімнату протягом цих семи хвилин, ми б втратили все, над чим так важко працювали.

Ось як ми з Селією пробачили одне одного.

І як ми дізналися, що не можемо жити одна без одної.

Бо тепер ми обоє знали, чим готові ризикнути. Тільки б просто бути разом.

«Photomoment»

ЕВЕЛІН Г'ЮҐО ВИХОДИТЬ ЗАМІЖ ЗА ПРОДЮСЕРА ГАРРІ КЕМЕРОНА

14 серпня 1967 року

В п'яте пощастить? Евелін Г'юґо та продюсер Гаррі Кемерон одружилися минулої суботи під час церемонії на пляжах Капрі.

Евелін була у біло-білій шовковій сукні, а довге світле волосся було розпущене з проділом посередині. Гаррі, відомий як людина з ледь не найчудовішим почуттям стилю у цілому Голлівуді, був у лляному костюмі кремового кольору.

Селія Сент-Джеймс, кохана Америки, була присутня як фрейліна, а її чудовий чоловік Джон Брейверман був другом нареченого.

Гаррі та Евелін працювали разом ще з 50-х років, коли наша зірка прославилася завдяки таким хітам, як «Батько та донька» та «Маленькі жінки». Вони зізналися, що почали свій роман наприкінці минулого року. Їх спіймали на місці злочину, коли Евелін ще була одружена з Рексом Нортом.

Зараз Рекс одружений на Джой Нейтан і є гордим татом їхньої маленької дівчинки Вайолет Норт.

Ми раді, що Евелін і Гаррі вирішили нарешті зробити це офіційним! Після такого приголомшливого початку їхніх стосунків та довгих заручин ми можемо лише сказати, що час все покаже!

Розділ 37

Під час весілля Селія була абсолютно розбита. Їй було важко не ревнувати, хоча вона й знала, що все було фальшивкою. Її власний чоловік стояв поруч із Гаррі. І всі ми знали, ким ми є.

Двоє чоловіків, що сплять разом. Одружені із жінками, які сплять разом. Нас було чотири бороди.

І те, що я подумала, коли сказала «так», це те, що *зараз все тільки починається. Реальне життя, наше життя. Ми нарешті станемо сім'єю.*

Гаррі та Джон були закохані. Ми з Селією теж.

Коли ми повернулися з Італії, я продала свій особняк у Беверлі-Хіллз. Гаррі теж продав свій. Ми купили це місце на Мангеттені, у Верхньому Іст-Сайді, трохи нижче по вулиці від Селії та Джона.

Перш ніж я погодилася переїхати, я попросила Гаррі перевірити, чи живий мій батько. Я не була впевнена, що зможу жити в тому ж місті, що й він, не була впевнена, що зможу впоратися з ідеєю зустрітися з ним.

Але коли помічник Гаррі розшукав його, я дізналася, що мій батько помер у 1959 році від серцевого нападу. Те небагато, що йому належало, було поглинуте державою, коли ніхто не з'являвся, щоб заявити права на це.

Моєю першою думкою, коли я почула, що він пішов, було: «Ось чому він ніколи не намагався йти за грошима до мене». А другою: «Як сумно, впевнена, що це все, що він коли-небудь хотів».

Я викинула це з голови, підписала документи на квартиру та відсвяткувала покупку з Гаррі. Я була вільна переїжджати, куди хотіла. А я хотіла переїхати до Верхнього Іст-Сайду Мангеттену. Я також переконала Луїзу приєднатися до нас.

Можливо, квартира й справді знаходилася далекувато і до неї було потрібно довго йти пішки, але я була за мільйон миль від Хелл'с Кітчен. І я була всесвітньо відомою, одруженою, закоханою й такою багатою, що іноді мене нудило.

Через місяць після того, як ми переїхали до міста, ми з Селією взяли таксі до Хелл'с Кітчен і прогулялися околицями. Це виглядало зовсім інакше, ніж тоді, коли я пішла звідти. Я підвела її до тротуару прямо під своїм старим будинком і показала на вікно, яке колись було моїм.

— Тут, — сказала я. — На п'ятому поверсі.

Селія подивилася на мене зі співчуттям до всього, через що я пройшла, коли жила там, до всього, що я зробила для себе відтоді. І тоді вона спокійно, впевнено взяла мене за руку.

Я знітилася, не знаючи, чи варто нам торкатися одна одну публічно, боячись того, що зроблять люди. Але решта людей на вулиці просто продовжували йти, продовжували жити своїм життям, майже не знаючи або не цікавлячись двома знаменитими жінками, які трималися за руки на тротуарі.

Ми з Селією проводили ночі разом у цій квартирі. Гаррі проводив ночі з Джоном у них. Ми ходили на вечерю на людях, і вчотирьох виглядали як дві пари гетеросексуалів, без гетеросексуала в групі.

Таблоїди називали нас «найкращим подвійним побаченням Америки». Я навіть чула плітки, ніби ми вчотирьох були свінгерами, що було не так вже й божевільно для того часу. Це дійсно змушує вас задуматися, чи не так? Що люди так хотіли повірити, що ми помінялися подружжями, але були б обурені, дізнавшись, що ми моногамні та дивні?

Я ніколи не забуду ранок після бунтів у Стоунволлі. Гаррі дивився новини у напруженому стані. Джон весь день розмовляв по телефону зі своїми друзями, які жили в центрі міста.

Селія крокувала по підлозі вітальні, її серце шалено стукотіло. Вона вірила, що після тієї ночі все зміниться. Вона вірила, що через те, що геї заявили про себе, були достатньо горді, щоб визнати, ким вони є, і достатньо сильні, щоб відстояти, ставлення до них зміниться.

Я пам’ятаю, як сиділа на даху внутрішнього дворика, дивилася на південь і розуміла, що Селія, Гаррі, Джон і я не одні. Це здається безглуздим зараз, але я була такою... самодіяльною,

настільки зосередженою, що рідко виділяла час, щоб подумати про таких людей, як я.

Це не означає, що я не знала про те, як змінюється країна. Ми з Гаррі агітували за Боббі Кеннеді. Селія позувала з в'єтнамськими протестувальниками на обкладинці «Effect». Джон був активним прихильником руху за громадянські права, а я дуже публічно підтримувала роботу лікаря Мартіна Лютера Кінга. Але це було інше.

Це були *наші* люди.

І ось, вони повстали проти поліції в ім’я свого права бути собою. Поки я сиділа у золотій в'язниці, яку власноруч створила.

Я була на своїй терасі, прямо на сонці, у другій половині дня після перших заворушень, одягнена у джинси з високою талією та чорний топ без рукавів, п'ючи гібсон. І почала плакати, коли зрозуміла, що ці чоловіки готові боротися за мрію, яку я навіть не дозволяла собі уявити. Світ, де ми можемо бути собою, без страху та сорому. Ці чоловіки були сміливішими та більш обнадійливими, ніж я. Інших слів для цього просто не було.

— Сьогодні ввечері ми плануємо знову влаштувати бунт, — сказав Джон, приєднавшись до мене на внутрішньому дворику. Він мав таку лячну фізичну присутність. Зростом понад шість футів, вагою двісті двадцять п’ять фунтів, з обтислою стрижкою. Він виглядав як хлопець, з яким не хочеться зв'язуватися. Але всі, хто його знав, а особливо ті з нас, хто його любили, знали, що він був першим хлопцем, з яким *хотілося* б зв’язатися.

Можливо, він був воїном на футбольному полі, але він був улюбленцем нашої четвірки. Він був тим хлопцем, який запитував, як ви спали минулої ночі, тим хлопцем, який завжди запам’ятовував найменші дрібниці, які ви сказали три тижні тому. І він взяв на себе обов’язок захищати Селію, Гаррі та, відповідно, мене. Ми з Джоном любили одних і тих самих людей, тому ми любили одне одного. А ще ми любили грати в джин-рамі. Я не можу передати вам, скільки ночей я не спала допізна, закінчуючи роздачу карт із Джоном, ми двоє були смертельно конкурентними, обмінюючись «ввічливостями» про те, хто був зловмисним переможцем, а хто – невдахою.

— Ми повинні піти туди, — сказала Селія, приєднуючись до нас. Джон сів у крісло в кутку. Селія сіла на ручку крісла, на якому сиділа я. — Ми повинні підтримати їх. Ми повинні бути частиною цього.

Я чула, як Гаррі кликав Джона з кухні.

— Ми тут! — Крикнула я йому в той самий момент, коли Джон сказав:

— Я на патіо.

Незабаром у дверях з'явився Гаррі.

— Гаррі, ти не думаєш, що нам варто піти туди? — Сказала Селія. Вона запалила сигарету, затягнула й подала мені.

Я похитала головою на її питання. Джон прямо сказав їй «ні».

— Що ти маєш на увазі, коли кажеш «ні»? — Сказала Селія.

— Ти туди не підеш, — сказав Джон. — Ти не можеш. Ніхто з нас не може.

— Звичайно, можу, — сказала вона, дивлячись на мене, шукаючи підтримки.

— Вибач, — сказала я, повертаючи їй сигарету. — Я солідарна з Джоном.

— Гаррі? — сказала вона, сподіваючись зробити ще одне успішне прохання.

Гаррі похитав головою.

— Якщо ми підемо туди, то все, що зробимо, це відвернемо увагу від справи на себе. Історія стане про те, чи є ми гомосексуалістами, а не про *права* гомосексуалістів.

Селія піднесла сигарету до губ і затягнулася. У неї був кислий вираз обличчя, коли вона випустила дим у повітря.

— То що ж нам тоді робити? Ми не можемо сидіти тут і нічого не робити. Ми не можемо дозволити їм вести нашу боротьбу за нас.

— Ми даємо їм те, що маємо, — сказав Гаррі.

— Гроші, — сказала я, слідкуючи за ходом його думок.

Джон кивнув.

— Я подзвоню Пітеру. Він дізнається про те, як ми можемо їх фінансувати. Він дізнається, кому потрібні ресурси.

— Ми повинні були робити це весь час, — сказав Гаррі. — Тож давайте просто робити це відтепер. Неважливо, що станеться сьогодні ввечері. Незалежно від того, яким буде курс цієї боротьби. Давайте просто вирішимо тут і зараз, що наша робота полягає у фінансуванні.

— Я в справі, — сказала я.

— Так. — Джон кивнув. — Звичайно.

— Добре, — сказала Селія. — Якщо ви впевнені, що саме так ми принесемо найбільше користі.

— Так, — сказав Гаррі. — Я в цьому впевнений.

Того дня ми почали приватно фільтрувати гроші, і я продовжую робити це дотепер та збираюся продовжувати, допоки моє життя не обірветься.

Я думаю, що у гонитві за великою справою люди можуть бути корисними кількома різними способами. Я завжди вважала, що мій спосіб полягав у тому, щоб заробити багато грошей, а потім направити їх тим групам, які цього потребують. Ця логіка трохи корислива. Я знаю це. Але через те, ким я була, через жертви, на які я пішла, щоб приховати частину себе, я змогла дати більше грошей, ніж більшість людей взагалі бачили за все своє життя. І я пишаюся цим.

Але це не означає, що я не була конфліктною. І, звичайно, багато часу ця амбівалентність була навіть більше особистою, ніж політичною.

Я знала, що мені необхідно сховатися, але я не вірила, що мені справді доведеться це робити. Але визнати, що щось є істинним, це не те саме, що думати, ніби воно є справедливим.

Свій другий «Оскар» Селія отримала в 1970 році за роль жінки, яка переодягалася, щоб служити солдатом Першої світової війни у фільмі «Наші люди».

Я не могла бути з нею у Лос-Анджелесі того вечора, тому що знімалася у «Джейд Даймонд» у Маямі. Я грала повію, яка жила в одній квартирі з п'яницею. Але ми з Селією знали, що навіть якби я була вільна, як птах, я не змогла б піти на церемонію вручення премії «Оскар» під руку з нею.

Того вечора Селія подзвонила мені після того, як повернулася з церемонії та всіх вечірок.

Я закричала у трубку. Я була така рада за неї.

— Ти це зробила, — сказала я. — Ти зробила це вже двічі!

— Ти можеш у це повірити? — Запитала вона. — Їх двоє.

— Ти їх заслуговуєш. На мій погляд, весь світ повинен дарувати тобі «Оскара» щодня.

— Я б хотіла, щоб ти була тут, — роздратовано сказала вона. Я могла сказати, що вона пила. Я б теж випила, якби була на її місці. Але я була роздратована тим, що їй довелося так ускладнювати ситуацію. Я хотіла бути там. Хіба вона цього не знала? Хіба вона не знала, що я *не можу* бути там? І що це мене вбивало? Чому це завжди повинно було крутитися навколо *неї*?

— Я теж хотіла б, — сказала я їй. — Але так краще. Ти це знаєш.

— Ах, так. Щоб люди не знали, що ти *лесбійка*.

Я ненавиділа, коли мене називали лесбійкою. Зауважте, не тому, що я думала, що в коханні до жінки є щось погане. Ні, я б давно з цим змирилася. Але Селія бачила речі лише чорно-білими. Вона любила жінок і тільки жінок. І вона мені подобалася. І тому вона часто відмовляла мені в іншому.

Їй подобалося ігнорувати той факт, що колись я щиро кохала Дона Адлера. Їй подобалося ігнорувати той факт, що я займалася коханням з чоловіками й насолоджувалася цим. Їй подобалося ігнорувати це до того моменту, коли вона вирішила погрожувати цим. Здавалося, це був її шаблон. Я була лесбійкою, коли вона мене любила, і гетеросексуальною жінкою, коли ненавиділа.

Люди тільки почали говорити про ідею бісексуальності, але я не впевнена, що взагалі зрозуміла, що це слово тоді стосувалося мене. Мені не було цікаво знайти ярлик для того, що я вже знала. Я кохала чоловіків. Я кохала Селію. Мені було добре з цим.

— Селіє, перестань. Мені набридла ця розмова. Ти нахабнішаєш.

Вона холодно засміялася.

— Точно та сама Евелін, з якою я мала справу роками. Нічого не змінилося. Ти боїшся того, ким ти є, і у тебе досі немає «Оскара». Ти така, якою була завжди: пара гарненьких цицьок.

Я дозволила тиші на мить повиснути в повітрі. Дзижчання телефону було єдиним звуком, який ми могли чути.

А потім Селія почала плакати.

— Мені дуже шкода, — сказала вона. — Я ніколи не повинна була цього говорити. Я навіть не мала це на увазі. Мені дуже шкода. Я випила занадто багато, і я сумую за тобою, і мені шкода, що я сказала щось настільки жахливе.

— Все гаразд, — сказала я. — Я вже маю йти. Тут вже досить пізно, розумієш. Ще раз вітаю, серденько.

Я поклала трубку, перш ніж вона встигла відповісти.

Так було з Селією. Коли ви відмовляли їй у тому, чого вона хотіла, коли ви завдавали їй болю, вона дбала про те, щоб вам теж було боляче.

Розділ 38

— І Ви більше ніколи не згадували про той дзвінок? — питаю я Евелін.

Я чую глухий звук телефону, що дзвонить у моїй сумці, і за мелодією я вже знаю, що це Девід. Я не відповіла на його повідомлення на вихідних, тому що не була впевнена, що хотіла сказати. А потім, коли я знову прийшла сюди цього ранку, то викинула це з голови.

Я простягаю руку й вимикаю дзвінок.

— Не було сенсу сваритися з Селією, коли вона ставала злюкою, — каже Евелін. — Якщо ситуація ставала надто напруженою, я, як правило, відступала, перш ніж зробити ще гірше. Я казала їй, що кохаю її та не можу жити без неї, а потім знімала топ, і на цьому зазвичай розмова закінчувалася. Попри все, Селія мала одну спільну рису майже з усіма гетеросексуальними чоловіками в Америці: вона не хотіла нічого іншого, як покласти руку на мої груди.

— Однак Ви їх не забули, і вони залишили слід? — Запитую я. — Ці слова.

— Звичайно, так. Слухай, я була б першою, хто сказав би в дитинстві, що я була лише парою гарних цицьок. Єдиною валютою, яку я мала, була моя сексуальність, і я використовувала її як гроші. Я не була добре освіченою, коли потрапила до Голлівуду, я не була начитаною, я не була могутньою, я не була навченою актрисою. У чому я мала б бути хорошою, окрім як бути красивою? А пишатися своєю красою – це прокляття. Бо ви дозволяєте собі вірити, що єдине, що виділяє вас, це те, що має дуже короткий термін зберігання.

Вона продовжує.

— Коли Селія сказала мені це, мені було за тридцять. Чесно кажучи, я не була впевнена, що мені залишилося ще багато хороших років. Я думала, знаєш, звичайно, Селія

продовжуватиме працювати, тому що люди наймають її за талант. Я ж не була впевнена, що мене продовжать наймати, коли на обличчі з’являться зморшки та мій метаболізм сповільниться. Тому так, це було дуже боляче.

— Але Ви повинні були знати, що справді талановиті, — кажу їй. — На той момент Вас тричі номінували на премію «Оскар».

— Ти керуєшся здоровим глуздом, — каже Евелін, усміхаючись мені. — Але це не завжди працює.

Розділ 39

У 1974 році, на моє тридцять шостий день народження, Гаррі, Селія, Джон і я пішли до «Палацу». На той час це був нібито найдорожчий ресторан у світі. А я була з тих людей, яким подобалося бути екстравагантними й абсурдними.

Тепер я оглядаюся на це назад і дивуюся, чому я туди пішла, розкидаючи гроші так недбало, ніби той факт, що вони дісталися мені легко, означав, що я не повинна була їх цінувати. Зараз я вважаю це трохи принизливим. Ікра, приватні літаки, персонал, достатньо великий, щоб грати за бейсбольну команду.

Але «Палац» був того вартий.

Ми позували для фотографій, знаючи, що вони опиняються на якомусь таблоїді чи чомусь іншому. Селія купила нам пляшку «Дом Периньйон». Гаррі сам поставив нам чотири «Мангеттени». І коли прийшов час для десерту із запаленою свічкою посередині, вони втрьох вже співали для мене, попри те, що з усіх боків на це дійство позирали люди.

Гаррі був єдиним, хто з'їв шматок торта. Ми з Селією стежили за своїми фігурами, а Джон дотримувався суворого режиму, згідно з яким він їв переважно білки.

— Принаймні спробуй шматочок, Ев, — добродушно сказав Джон, забравши тарілку від Гаррі й підштовхнувши її до мене. — Це твій день народження, що не кажи.

Я підняла брову й схопила вилку, щоб нашкребти нею шоколадну глазур.

— Коли ти правий, ти правий, — сказала я йому.

— Він просто не вважає, що весь торт повинен дістатися одному *мені*, — сказав Гаррі.

Джон засміявся.

— Два зайці одним пострілом.

Селія легенько постукала виделкою по склянці.

— Добре, добре, — сказала вона. — Настав час для невеликого тоста.

Наступного тижня вона мала знімати фільм у Монтані. Вона перенесла дату початку, щоб бути зі мною тієї ночі.

— За Евелін, — сказала вона, піднімаючи келих у повітря. — Яка освітлювала кожну прокляту кімнату, куди вона коли-небудь заходила. І яка день за днем змушує нас почуватися так, ніби ми живемо уві сні.

* * *

Пізніше того вечора, коли Селія та Джон вийшли викликати таксі, Гаррі обережно допоміг мені одягнути куртку.

— Ти розумієш, що я – найдовший шлюб у тебе? — запитав він.

На той момент ми з Гаррі були одружені майже сім років.

— А також найкращий, — сказала я. — Без перебільшень.

— Я думав...

Я вже знала, про що він думав. Принаймні я підозрювала, про що він думає. Бо я теж про це думала.

Мені було тридцять шість. Якби ми збиралися народити дитину, я б відкладала це як могла.

Звичайно, були жінки, які народжували дітей і пізніше, але це було не дуже часто, і я провела останні кілька років, дивлячись на дітей у колясках, не в змозі зосередити свій погляд на чомусь іншому, коли вони були поруч.

Я брала дітей друзів і міцно тримала їх до тих пір, поки їхні матері не вимагали їх повернути. Я думала про те, якою може бути моя власна дитина. Я думала про те, як це було б – принести життя у світ, дати нам чотирьом іншу істоту, на якій можна зосередитися.

Але якщо я збиралася це зробити, я мала рухатися.

І наше рішення народити дитину було не просто розмовою двох осіб. Це була розмова чотирьох.

— Продовжуй, — сказала я, коли ми пройшли до передньої частини ресторану. — Скажи це.

— Дитина, — сказав Гаррі. — Ти і я.

— Ти обговорював це з Джоном? — Запитала я.

— Не конкретно, — сказав він. — А ти обговорювала це з Селією?

— Ні.

— Але ти готова? — Запитав він.

Моя кар'єра мала зазнати удару. Цього не можна було уникнути. Перехід від жінки до матері – чомусь ці речі здавалися взаємозаперечливими в Голлівуді. Моє тіло змінилося б. У мене були б місяці, коли я не могла б працювати. Не було абсолютно ніякого сенсу говорити «так».

— Так, — сказала я. — Я готова.

Гаррі кивнув.

— Я теж.

— Добре, — сказала я, обмірковуючи наступні кроки. — Тож ми обговоримо це з Джоном і Селією.

— Так, — сказав Гаррі. — Я припускаю, що маємо поговорити з ними

— А якщо всі погодяться? — спитала я, зупиняючись перед тим, як ми вийшли на тротуар.

— Почнемо, — сказав Гаррі, зупиняючись разом зі мною.

— Я знаю, що найочевидніше рішення – усиновлення, — сказала я. — Але...

— Ти вважаєш, що ми повинні мати нашу біологічну дитину.

— Так, — сказала я. — Я не хочу, щоб хтось намагався стверджувати, що ми усиновили маля, тому що нам було що приховувати.

Гаррі кивнув.

— Я розумію, — сказав він. — Я теж хочу біологічну дитину. Когось наполовину такого як ти, і наполовину як я. Я погоджуюся з тобою у цьому.

Я підняла брову.

— Ти розумієш, як з'являються діти? — запитала я його.

Він посміхнувся, а потім нахилився і прошепотів:

— Є дуже маленька частина мене, яка хотіла переспати з тобою ще відтоді, як я вперше зустрів тебе, Евелін Г'юґо.

Я засміялася і легенько вдарила його по руці.

— Не вірю.

— Маленька частинка, — сказав Гаррі, захищаючись. — Це суперечить усім моїм великим інстинктам. Але вона все одно є.

Я посміхнулася.

— Ну що ж, — сказала я, — ми залишимо цю частинку при собі.

Гаррі засміявся й простягнув руку. Я потисла її.

— Отже, Евелін, ми вкотре уклали угоду.

Розділ 40

— Дитину виховували б ви обоє? — запитала Селія. Ми лежали в ліжку, голі. Моя спина була вкрита потом, волосся мокре. Я перевернулася на живіт і поклала руку на груди Селії.

Для фільму, в якому вона знімалася, їй потрібно було стати брюнеткою. Я була приголомшена її золотисто-рудим волоссям, відчайдушно бажаючи знати, чи вони пофарбують його належним чином, і що вона повернеться до мене такою ж, як і була.

— Так, — сказала я. — Звичайно. Дитина була б наша. Ми б ростили її разом.

— І куди б я вписалася у всьому цьому? А Джон?

— Куди хочеш.

— Я не розумію, що це означає.

— Це означає, що ми з'ясуємо це потім.

Селія обміркувала мої слова й подивилася на стелю.

— Це те, чого ти хочеш? — нарешті запитала Селія.

— Так, — сказала я їй. — Дуже хочу.

— Для тебе це проблема, що я ніколи... не хотіла цього? — Запитала вона.

— Що ти не хочеш дітей?

— Так.

— Ні, мабуть, для мене це не проблема.

— Для тебе проблема, що я не можу... що я не можу дати тобі цього? — Її голос почав ламатися, а губи затремтіли. Коли Селія була на екрані і їй потрібно було плакати, вона мружила очі й закривала обличчя. Але це були фальшиві сльози, породжені ні з того ні з сього. Коли вона справді плакала, її обличчя залишалося болісно нерухомим, за винятком кутиків губ і води, що налилася на вії.

— Люба, — сказала я, притягуючи її до себе. — Звичайно, ні.

— Я просто... Я хочу дати тобі все, чого ти колись хотіла, і ти цього хочеш, а я не можу тобі цього дати.

— Селіє, ні, — сказала я. — Це зовсім не так.

— Не так?

— Ти дала мені більше, ніж я коли-небудь очікувала і бажала від цього життя.

— Ти впевнена?

— Я впевнена.

Вона посміхнулася.

— Ти кохаєш мене?

— Боже мій, це ще м'яко сказано, — сказала я їй.

— Ти так сильно мене кохаєш, що не можеш адекватно думати?

— Я так сильно тебе кохаю, що коли я інколи дивлюся на всі ті божевільні листи від шанувальників, які ти отримуєш, я думаю: «Ну, гадаю, це має сенс, я б теж хотіла збирати її війки».

Селія засміялася й провела рукою по моєму плечу, дивлячись у стелю.

— Я хочу, щоб ти була щаслива, — сказала вона, коли нарешті подивилася на мене.

— Ти повинна знати, що ми з Гаррі повинні...

— Іншого шляху немає? — Запитала вона. — Я думала, що жінки вагітніють від чоловіків, які просто використовують свою сперму.

Я кивнула.

— Думаю, що є й інші шляхи, — сказала я. — Але я не впевнена у безпеці ситуації. Або, точніше, я не знаю, як зробити так, щоб ніхто не дізнався, що саме так ми це й зробили.

— Ти кажеш, що тобі доведеться кохатися з Гаррі, — сказала Селія.

— Ти людина, в яку я закохана. Ти та людина, з якою я кохаюся. Ми з Гаррі тільки зачинаємо дитину.

Селія подивилася на мене, читаючи моє обличчя.

— Ти впевнена у цьому?

— На всі сто.

Вона знову подивилася на стелю і деякий час не розмовляла. Я спостерігала за її очима, коли вони рухалися туди-сюди. Я спостерігала, як її дихання сповільнилось. А потім вона нарешті повернулася до мене обличчям.

— Якщо це те, що ти хочеш... якщо ти хочеш дитину, тоді... зроби це. Я буду... ми розберемося. Я зроблю так, щоб це спрацювало. Я можу бути тіткою. Тітка Селія. І я знайду спосіб, щоб усе було добре.

— А я тобі допоможу, — сказала я.

Вона засміялася.

— Як, на твою думку, ти це зробиш?

— Я можу придумати один спосіб зробити все це трохи приємнішим для тебе, — сказала я, цілуючи її в шию. Їй подобалося, коли її цілували прямо під і прямо за вухом, де мочка вуха торкалася її шиї.

— Ой, це занадто, — сказала вона, проте надалі мовчала. Вона не зупинила мене, коли я провела рукою по її грудях, вниз по животу, між її ніг. Вона застогнала й притягнула мене ближче до себе, а потім провела рукою по моєму тілу. Вона торкалася мене, а я торкалася її, спочатку ніжно, а потім сильніше, швидше.

— Я кохаю тебе, — сказала вона, затамувавши подих.

— Я теж кохаю тебе, — сказала я їй у відповідь.

Селія подивилася мені прямо в очі та змусила мене відчути захоплення, і тієї ночі, віддавши себе, вона подарувала мені дитину.

«Photomoment»

У ЕВЕЛІН Г'ЮҐО ТА ГАРРІ КЕМЕРОНА НАРОДИЛАСЯ ДІВЧИНКА!

23 травня 1975 року

Евелін Г'юґо нарешті стала мамою! У віці 37-ми років приголомшлива бомба Голлівуду додає до свого резюме слово «мати». Коннор Марго Кемерон, 6 фунтів 9 унцій, народилася ввечері минулого вівторка у лікарні Маунт-Сінай.

Кажуть, що тато, Гаррі Кемерон, «на сьомому небі від щастя» через маленьку бамбіну.

Маючи за плечима серію хітів, Евелін та Гаррі, безсумнівно, вважають найменшу Кемерон своїм найзахопливішим спільним творінням.

Розділ 41

Я закохалася у Коннор відразу, тільки-но вона поглянула на мене. На мить я подумала, що своїм густим волоссям і круглими блакитними очима вона схожа на Селію.

Коннор завжди була голодною та ненавиділа бути на самоті. Вона нічого не хотіла, окрім як лягти на мене та тихо спати. І вона безмежно обожнювала Гаррі.

Протягом перших кількох місяців Селія зняла два фільми один за одним, обидва за містом. Один із них, «Покупець», був фільмом, яким, як я знала, вона захоплювалася. Але другий, фільм про мафію, був саме тією роботою, яку вона ненавиділа. На додачу до насильства та темряви сюжету, його знімали вісім тижнів, чотири в Лос-Анджелесі та чотири на Сицилії. Коли надійшла пропозиція, я чекала, що вона її відхилить. Натомість вона погодилася, і Джон вирішив поїхати з нею.

Поки їх не було, ми з Гаррі жили майже як традиційна подружня пара. Він готував мені яйця з беконом на сніданок і наповнював мою ванну. Я годувала дитину і переодягала її майже щогодини.

У нас, звичайно, була допомога. Луїза доглядала за будинком. Вона міняла постільну білизну, прала та прибирала за всіма нами. В її вихідні дні цим займався Гаррі.

Саме Гаррі казав мені, що я виглядаю прекрасно, хоча ми обидвоє знали, що для мене бували й кращі дні. Саме Гаррі читав сценарій за сценарієм, шукаючи ідеальний проєкт, в якому я могла б взяти участь, коли Коннор подорослішає. Саме Гаррі спав поруч зі мною щоночі. Гаррі, який тримав мене за руку, коли ми засинали, який підтримував мене, коли я була переконана в тому, що є жахливою матір'ю, бо подряпала щоку Коннор під час купання.

Ми з Гаррі завжди були близькі, давно були сім’єю, але саме тоді я справді відчувала себе справжньою дружиною. Я відчувала, що в мене є чоловік. І покохала його ще більше.

Коннор і ті дні з нею зв’язали нас з Гаррі так, як я ніколи не могла собі навіть уявити. Він був поруч, щоб разом відсвяткувати радісні миті й підтримати у важку хвилину.

Приблизно в той час я почала вірити, що дружба написана нам зірками.

— Якщо споріднені душі й існують, — сказала я Гаррі одного разу вдень, коли ми вдвох сиділи на патіо з Коннор, — то ти точно моя.

Гаррі був у шортах та без сорочки. Коннор лежала на його грудях. Того ранку він не голився, тому вже виднілася щетина, що мала світло-сіру пляму під підборіддям. Дивлячись на нього з донькою, я зрозуміла, наскільки вони схожі. Ті самі довгі вії, ті самі зухвалі губи.

Гаррі притиснув Коннор до грудей однією рукою, а другою схопив мою вільну руку.

— Я абсолютно впевнений, що потребую тебе більше, ніж будь-коли будь-яку іншу живу душу на цій землі, — сказав він. — Єдиним винятком є…

— Коннор, — сказала я. Ми обоє посміхнулися.

І навіть до кінця життя ми б не змінили своєї думки. Єдиним винятком з абсолютно всього була Коннор.

* * *

Коли Селія та Джон повернулися додому, все повернулося на круги своя. Селія жила зі мною. Гаррі – з Джоном. Коннор залишилася в мене, адже Гаррі прилетів би в будь-який час, ніч то чи день, щоб бути з нами та піклуватися про нас.

Але того першого ранку, приблизно в той час, коли Гаррі мав снідати, Селія одягнула халат, пішла на кухню та почала готувати вівсянку.

Я щойно зайшла на кухню, досі в піжамі. Коли зайшов Гаррі, я сиділа за стійкою та годувала Коннор.

— О, — сказав він, дивлячись на Селію, коли помітив сковорідку. Луїза мила посуд у раковині. — Я прийшов, щоб зробити бекон і яйця.

— Я зрозуміла, — сказала Селія. — Проте у нас уже є хороша тепла миска вівсяної каші для всіх, приготована мною. Тобі теж вистачить, якщо ти голодний.

Гаррі подивився на мене, не знаючи, що робити. Я подивилася на нього, так само невпевнено.

Селія продовжувала помішувати. А потім взяла та поставила три миски на стіл. Каструлька вирушила у раковину, щоб її помила Луїза.

Тоді мені спало на думку, наскільки дивною була ця система. Ми з Гаррі платили Луїзі зарплату, але один з нас тут навіть не жив. А Селія та Джон платили іпотеку за будинок, в якому жив Гаррі.

Гаррі сів і взяв ложку, що лежала перед ним. Ми з ним одночасно приступили до вівсянки. І коли Селія обернулася до нас спиною, ми перезирнулися й скривилися. Гаррі щось прошепотів мені, і хоча я ледве могла читати по його губах, настільки незрозуміло це було, проте я знала, що він говорить, тому що це було саме те, про що думала і я.

Занадто м'яка.

Селія повернулася до нас і запропонувала трохи родзинок. Ми з Гаррі погодилися. А потім ми всі втрьох сиділи на кухні та спокійно їли вівсянку, усвідомлюючи, що Селія щойно висунула свої права на мене. Я належала їй. Вона приготувала сніданок мені. Гаррі був лише гостем.

Коннор почала плакати, тому Гаррі взяв її та переодягнув, а Луїза спустилася вниз, щоб взяти білизну. І коли ми залишилися самі, Селія сказала:

— Макс Жирард знімає фільм під назвою «Три ночі» для «Парамаунт». Це має бути справжній арт-хаусний витвір, і я думаю, що ти повинна взяти в цьому участь.

Я підтримувала зв’язок із Максом постійно й безперервно відтоді, як він знімав мене у «Boute-en-Train». Я ніколи не забувала, що саме завдяки йому я змогла знову катапультувати своє ім’я на вершину. Але я також знала, що Селія терпіти його не могла. Він був надто відкритий у своєму інтересі до мене,

надто непристойний щодо цього. Селія жартома називала його «Пепе Ле П'ю».

— Ти думаєш, що мені варто знятися у фільмі Макса?

Селія кивнула.

— Вони пропонували це мені, але це має більше сенсу саме для тебе. Попри те, що я вважаю його неандертальцем, мушу визнати, що він знімає хороші фільми. І ця роль просто створена для тебе.

— Що ти маєш на увазі?

Селія підвелася й взяла наші миски. Вона сполоснула їх обох у раковині, а потім повернулася до мене, притулившись до стінки.

— Це сексуальна роль. Їм потрібна справжня бомба.

Я похитала головою.

— Я тепер чиясь мати. Це знає весь світ.

Селія похитала головою.

— Саме тому ти *повинна* це зробити.

— І чому ж?

— Тому, що ти сексуальна жінка, Евелін. Ти чуттєва, ти красива, і ти – бажана. Не дозволяй їм забрати це у тебе. Не дозволяй їм десексуалізувати тебе. Не дозволяй своїй кар'єрі складатися на їхніх умовах. Що ти хочеш робити далі? Віднині хочеш бути мамою у кожному фільмі? Ти хочеш грати тільки черниць і вчительок?

— Ні, — сказала я. — Звичайно, ні. Я хочу грати все.

— Тож грай все, — сказала вона. — Будь хороброю. Роби те, чого від тебе ніхто не очікує.

— Люди скажуть, що це непристойно.

— Евелін, яку я кохаю, це ніколи не хвилювало.

Я заплющила очі та слухала її, киваючи. Вона хотіла, щоб я зробила це для себе. Я справді в це вірю. Вона знала, що я не буду задоволена обмеженням чи пониженням. Вона знала, що я хочу й надалі спонукати людей говорити, мучитися, дивуватися. Але частина, про яку вона не згадувала, частина, яку я навіть не впевнена, чи вона усвідомлювала, полягала в тому, що вона бажала, щоб я зробила це, тому що не хотіла, щоб я змінилася.

Вона хотіла бути з бомбою.

Мене завжди захоплювало те, як речі можуть бути правдивими й фальшивими водночас, як люди можуть бути хорошими та поганими, як хтось може кохати вас так самовіддано, безжально служачи самій собі.

Ось чому я кохала Селію. Вона була дуже складною жінкою, яка завжди змушувала мене гадати про її наступний крок. І ось вона знову мене здивувала.

Вона сказала «іди, народи дитину», а потім «просто не поводься як матуся». На щастя для мене і на жаль для неї, я абсолютно не мала наміру слідувати чиїмось вказівкам чи маніпулюванням.

Тому я прочитала сценарій і витратила кілька днів на роздуми. Я також запитала Гаррі, що він про це думає. І ось одного ранку я прокинулася з думкою, що *хочу цю роль. Я хочу цього, щоб показати самій собі, що я досі жінка.*

Я подзвонила Максу Жирарду і сказала йому, що зацікавлена в цій ролі, якщо, звісно, він теж в цьому зацікавлений. А він був.

— Але я здивований, що ти хочеш це зробити, — сказав Макс. — Ти впевнена на всі сто відсотків?

— Ти про наготу? — Запитала я. — Мене влаштовує ця ідея. Дійсно. Я виглядаю фантастично, Максе. Це не проблема.

Я не виглядала фантастично і не почувалася фантастично. Це *було* проблемою. Але це було проблемою, яку можна було вирішити, а такі проблеми насправді не є проблемами, чи не так?

— Ні, — сказав Макс, сміючись. — Евелін, тобі виповниться дев'яносто сім років, і весь світ однаково вишикується в чергу, щоб побачити твої груди.

— Тоді в чому проблема?

— Дон, — сказав він.

— Який ще Дон?

— Твоя роль, — сказав він. — Весь фільм. Взагалі все це.

— Що?

— Ти гратимеш разом із Доном Адлером.

Розділ 42

— Чому Ви погодилися на це? — питаю я її. — Чому б не попросити, щоб його вилучили з фільму?

— Ну, по-перше, ти не можеш бути настільки впевненою у своїй важливості, щоб кидатися у бій, заздалегідь не знаючи, чи виграєш, — каже Евелін. — А я була лише приблизно на вісімдесят відсотків впевнена, що Макс звільнить його, якщо я влаштую бунт. І по-друге, чесно кажучи, це виглядало трохи жорстоко. Дону було кепсько. У нього вже роками не виходили справжні хіти, і більшість молодих кіноглядачів не знали, хто це взагалі такий. Він був розлучений з Рубі, не одружувався повторно, і ходили чутки, що Дон почав зловживати алкоголем.

— Отже, Вам було шкода його? Вашого кривдника?

— Стосунки – складна річ, — каже Евелін. — Люди безладні, а кохання буває потворним. Я схильна завжди помилятися у бік співчуття.

— Ви хочете сказати, що співчували тому, через що він проходив?

— Я кажу, що тобі слід трохи поспівчувати тому, наскільки складним було для мене це рішення.

Знітившись, я втупилася в підлогу, не в змозі дивитися на неї.

— Вибачте, — кажу я. — Я раніше ніколи не була у такій ситуації, і я… Не знаю, про що я думала, роблячи будь-яке судження. Перепрошую.

Евелін ніжно посміхається, приймаючи мої вибачення.

— Я не можу говорити за всіх людей, яких поранили ті, кого вони кохали, але я можу тобі сказати, що прощення відрізняється від відпущення гріхів. Дон більше не був для мене загрозою. Я його не боялася. Я відчувала себе могутньою та вільною. Тому сказала Максу, що зустрінуся з ним. Селія підтримала, але й вагалася, коли дізналася, що Дон теж бере в цьому участь. Гаррі, хоч і був обережний, повірив у мене та мою здатність впоратися з ситуацією. Тож мої представники

подзвонили людям Дона, і ми визначили час та місце мого наступного візиту в Лос-Анджелес. Я запропонувала бар у готелі «Беверлі Хілз», але команда Дона в останню хвилину змінила його на «Кантер'с Делі». Ось як я врешті-решт зустрілася зі своїм колишнім чоловіком вперше за понад п’ятнадцять років за парою Рубенів[15].

Розділ 43

— Пробач, Евелін — сказав Дон, коли сів. Я вже замовила холодний чай та з'їла половину кисло-солоного огірка. Я подумала, що він просить вибачення за запізнення.

— Тільки п’ять на першу, — сказала я. — Все гаразд.

— Ні, — сказав він, хитаючи головою.

Дон виглядав блідим, але також трохи худішим, ніж на деяких його останніх фотографіях. Роки, які ми прожили окремо, не були поблажливими до Дона. Його обличчя роздулося, а талія розширилася. Але він все одно був набагато красивішим, ніж будь-хто інший у цьому місці. Дон був із тих чоловіків, які завжди залишатимуться красивими, що б із ним не сталося. Його гарна зовнішність була не з тих, які вигорали та блякли під плином часу.

— Я прошу пробачити мені, — сказав він. Те, як він це сказав, та сенс почутого вразили мене.

Це застало мене зненацька. Підійшла офіціантка і попросила замовити напої. Дон не замовляв мартіні чи пива. Він замовив кока-колу. Коли вона пішла, я не знала, що йому сказати.

— Я тверезий, — сказав він. — Минулі двісті п'ятдесят шість днів точно.

— Хах, так багато? — сказала я, відпиваючи ковток холодного чаю.

— Я був п'яницею, Евелін. Тепер я це усвідомлюю.

— Ти також був шахраєм і справжньою свинею, — підказала я.

Дон кивнув.

— Я теж це знаю. І глибоко шкодую.

Я прилетіла аж сюди, щоб побачити, чи зможу я зняти з ним фільм. Я прийшла не за вибаченнями. Ця думка ніколи не приходила мені в голову. Я просто припускала, що використаю його цього разу так, як використовувала його тоді; його ім'я поруч із моїм змусить людей говорити.

Але цей розкаяний чоловік переді мною був приголомшливою несподіванкою для мене.

— Що я маю з цим робити? — запитала я його. — З тим, що тобі шкода? Що це має означати для мене?

Підійшла офіціантка і прийняла наші замовлення.

— Рубен, будь ласка, — сказала я, простягаючи їй меню. Якщо я збиралася вести справжню розмову про це, мені потрібна була ситна їжа.

— Мені те ж саме, — сказав Дон.

Вона знала, хто ми; Я бачила це по тому, як її губи намагалися стримати посмішку.

Коли вона пішла, Дон нахилився до мене.

— Я знаю, що це не компенсує те, що я тобі заподіяв, — сказав він.

— Добре, — сказала я. — Бо це так.

— Але я сподіваюся, що ти почуватимешся трохи краще, — сказав він. — Я знаю, що був неправий, знаю, що ти заслуговувала на краще, і я щодня працюю, щоб стати кращою людиною.

— Ну, це трохи запізно, — сказала я. — Те, що зараз ти кращий, нічого мені не дає.

— Я вже нікому не завдам шкоди, як тоді, — сказав Дон. — Тобі, Рубі.

Моє крижане серце ненадовго розтануло, і я зізналася, що від цього мені стало легше.

— Все ж таки, — сказала я. — Ми не можемо ставитися до людей, як до собачого лайна, а потім очікувати, що просте «Прошу пробачення» зітре це.

Дон покірно похитав головою.

— Звичайно, — сказав він. — Я це знаю.

— І якби твої фільми не провалилися, і Арі Салліван не кинув тебе, як ти змусив його кинути мене, ти б, ймовірно, досі жив на ура, п’яний, як скунс.

Дон кивнув.

— Мабуть. Мені прикро казати, але ти, швидше за все, маєш рацію щодо цього.

Я хотіла більшого. Я хотіла, щоб він повзав переді мною? Плакав? Я не була впевненою. Я просто знала, що цього мені було мало.

— Дозволь мені сказати це, — сказав Дон. — Я покохав тебе відразу ж, як тільки побачив. Я тебе шалено кохав. І все зіпсував, бо перетворився на людину, вчинками якої не пишаюся. Тому прошу пробачення за те, що я все зіпсував таким чином, *за те*, що я жахливо поводився з тобою так, як ти того не заслуговувала, мені шкода. Іноді я думаю про те, щоб повернутися в день нашого весілля і повторити все спочатку, виправити свої помилки, щоб тобі ніколи не довелося проходити через те, через що я тебе змусив. Я знаю, що це мені не під силу, але все, що я можу – це подивитися тобі в очі та сказати від щирого серця, що я знаю, яка ти неймовірна, я знаю, як чудово у нас все могло б бути, я знаю що все, що ми обидвоє втратили, було моєю провиною, і я прагну ніколи більше не поводитись так жахливо, і мені щиро, щиро шкода.

За всі роки після Дона, за всі мої фільми, за всі мої шлюби я жодного разу не хотіла повернутися в минуле з надією, що ми з Доном зможемо зробити все правильно. Моє життя після Дона було історією, яку я створила сама, безладом і радістю від моїх власних рішень, а також низкою досвіду, який дав мені все, чого я коли-небудь хотіла.

Зі мною все було гаразд. Я відчувала себе в безпеці. У мене була прекрасна донька, відданий чоловік та кохання чудової жінки. У мене були гроші та слава. У мене був чудовий будинок у місті, яке я відвоювала. Що міг взяти від мене Дон Адлер?

Якби я прийшла перевірити, чи зможу його витримати, то зрозуміла, що зможу. У моєму тілі не було жодної клітини, яка б його боялася.

І тоді я зрозуміла: якщо це правда, то що мені втрачати?

Я не сказала Дону Адлеру слова «Я пробачаю тобі». Я просто дістала гаманець із сумочки й сказала:

— Хочеш побачити фотографію Коннор?

Він посміхнувся і кивнув, а коли я показала йому її фото, він розсміявся.

— Вона дуже схожа на тебе, — сказав він.

— Я прийму це як комплімент.

— Я не думаю, що є інший спосіб прийняти це. Гадаю, що кожна жінка в цій країні хотіла б бути схожою на Евелін Г'юґо.

Я закинула голову назад і засміялася. Коли наші Рубени були наполовину з'їдені, і офіціантка їх забрала, я сказала йому, що знімусь у цьому фільм.

— Це чудово, — сказав він. — Дійсно приємно чути. Я думаю, що ми з тобою справді могли... Я думаю, що ми можемо влаштувати їм шоу.

— Ми не друзі, Доне, — сказала я. — Я хочу, щоб ти це зрозумів.

Дон кивнув.

— Добре, — сказав він. — Я розумію.

— Але я думаю, що ми можемо бути *дружніми* одне до одного.

Дон посміхнувся.

— Це буде честь для мене.

Розділ 44

Перед початком зйомок Гаррі виповнилося сорок п’ять. Він сказав, що не хоче великої вечірки чи будь-яких формальних планів. Він просто хотів гарно провести день з усіма нами.

Тож Джон, Селія та я запланували пікнік у парку. Луїза запакувала нам обід. Селія зробила сангрію. Джон пішов до магазину спортивних товарів і здобув для нас дуже велику парасольку, щоб захистити нас не лише від сонця, а й від перехожих. По дорозі додому йому спала на думку ідея купити нам також перуки та сонцезахисні окуляри.

Того дня ми втрьох сказали Гаррі, що маємо для нього сюрприз, і повели його до парку, а Коннор їхала у нього на спині. Вона любила бути прив’язаною до нього. Вона сміялася, коли він погойдував її під час ходьби.

Я взяла його за руку і потягла за нами.

— Куди ми йдемо? — він сказав. — Хоч би хтось дав мені підказку.

— Я дам тобі маленьку, — сказала Селія, коли ми переходили П’яту авеню.

— Ні, — сказав Джон, похитавши головою. — Жодних підказок чи натяків. Він надто гарно користується підказками. Це позбавляє всього задоволення.

— Коннор, куди всі ведуть татуся? — сказав Гаррі. Я дивилася, як Коннор розсміялася, почувши своє ім’я.

Коли Селія пройшла через вхід до парку, навіть за квартал від нашої квартири, Гаррі помітив ковдру, вже розкладену з парасолькою та кошиками для пікніка, і посміхнувся.

— Пікнік? — він сказав.

— Простий сімейний пікнік. Лише ми в п'ятьох, — сказала я.

Гаррі посміхнувся. Він на мить заплющив очі. Ніби досяг небес.

— Абсолютно ідеально, — сказав він.

— Я приготувала сангрію, — сказала Селія. — Луїза – їжу, що очевидно.

— Очевидно, — сміючись, сказав Гаррі.

— І Джон дістав парасольку.

Джон нахилився й схопив перуки.

— І це.

Він простягнув мені кучеряву чорну, а Селії подарував коротеньку біляву. Гаррі взяв червону. І Джон одягнув довгу коричневу, яка робила його схожим на хіпі.

Ми всі сміялися, дивлячись один на одного, але я була здивована, побачивши, наскільки вони реалістичні. І коли я одягнула відповідні сонцезахисні окуляри, то відчула себе трохи вільнішою.

— Якщо ти дістав перуки, а Селія зробила сангрію, то чим займалася Евелін? — запитав Гаррі, знімаючи Коннор зі спини й кладучи її на ковдру. Я взяла її та допомогла сісти.

— Гарне запитання, — сказав Джон, усміхаючись. — Ти повинен запитати її саму.

— О, ну я допомагала, — сказала я.

— Насправді так, Евелін, *що зробила ти?* — Сказала Селія.

Я підвела очі й побачила, що всі троє насмішкувато дивляться на мене.

— Я... — Я невиразно показала на кошик для пікніка. — Ти знаєш...

— Ні, — сказав Гаррі, сміючись. — Не знаю.

— Слухай, я була дуже зайнятою, — сказала я.

— Ага, — сказала Селія.

— О, гаразд. — Я підняла Коннор, коли вона почала хмуритися. Я знала, що це означало, що от-от можуть з'явитися сльози. — Я нічого не зробила.

Вони втрьох почали з мене сміятися, а потім до них приєдналася і Коннор.

Джон відкрив кошик. Селія налила вина. Гаррі нахилився й поцілував Коннор в лоб.

Це був один з останніх разів, коли ми всі були разом, сміючись, усміхаючись, щасливі. Сім'я.

Бо після цього я все зіпсувала.

Розділ 45

Ми з Доном вже були на середині зйомок «Третя ночі» в Нью-Йорку. Луїза, Селія та Гаррі змінювали одні одних, щоб наглядати за Коннор, поки я була на роботі. Дні були довшими, ніж ми очікували, і зйомки теж тривали довго.

Я зіграла Патрицію, жінку, закохану в наркомана Марка, якого грав Дон. І щодня я дивувалася тому, що він вже не був тим старим Доном, якого я знала, який з'являвся на сцені та чарівно вимовляв кілька реплік. Це була дивовижна, чудова та ледь не груба акторська гра. Він ніби справді жив життям свого героя, тільки на камеру.

На знімальному майданчику ви справді сподіваєтеся, що все це об’єднається у щось чарівне в об’єктиві камери. Але ніколи не можна знати напевно.

Навіть коли ми з Гаррі самі створювали фільми, коли ми переглядали щоденні газети так часто, що в мене пересихали очі, і я втрачала уявлення про реальність у порівнянні з фільмом, ми ніколи не були на сто відсотків впевнені, що всі частини ідеально поєднуються, поки не побачили перший зріз.

Але на зйомках «Третя ночі» я просто знала. Знала, що це фільм, який змінить бачення людей про мене, бачення людей про Дона. Я подумала, що цей фільм може допомогти комусь змінити життя, очистить людей. Що цей фільм може взагалі змінити спосіб створення фільмів.

Тому я пішла на жертву.

Коли Макс хотів більше днів, я відмовилася від часу з Коннор, щоб бути там. Коли Макс хотів більше ночей, я відмовилася від обідів та вечорів із Селією. Мабуть, я дзвонила їй майже щодня зі знімального майданчика, вибачаючись за щось. Просила вибачення, що не змогла вчасно зустріти її в ресторані. Просила вибачення, що мені потрібно, аби вона залишилася вдома і наглядала за Коннор.

Я могла сказати, що частина її шкодувала про те, що вона підштовхнула мене до зйомок у цьому фільмі. Не думаю, що їй подобалося, що я щодня працювала зі своїм колишнім чоловіком. Не думаю, що їй подобалося, що я щодня працювала з Максом Жирардом. Не думаю, що їй подобалися довгі години моєї відсутності. І у мене склалося враження, що, хоча вона любила мою дівчинку, догляд за нею не зовсім входив в її уявлення про гарно проведений час.

Але вона тримала це в собі й підтримувала мене. Коли я телефонувала, щоб сказати, що спізнююся мільйонний раз, вона казала: «Все добре, люба. Не хвилюйся. Просто будь чудовою, як завжди». Вона була чудовим партнером у цьому відношенні, ставлячи мене на перше місце, ставлячи мою роботу на перше місце.

А потім, ближче до кінця зйомок, після довгого дня роботи над емоційною сценою, я була у своїй гримерці, готуючись йти додому, коли Макс постукав у мої двері.

— Гей, — сказала я. — Що у тебе на думці?

Він уважно подивився на мене, а потім сів. Я залишилася стояти, збираючись йти.

— Я гадаю, Евелін, що нам є над чим подумати.

— Над чим подумати?

— Любовна сцена, що зніматиметься наступного тижня.

— Я в курсі.

— Цей фільм майже готовий.

— Так.

— І я думаю, що йому чогось не вистачає.

— І чого ж?

— Я думаю, що глядач повинен зрозуміти сильний магнетизм тяжіння Патриції та Марка.

— Я згодна. Тому й погодилася показати свої груди. Ти отримуєш те, чого не отримував від мене жоден інший режисер, включаючи тебе ж. Я думаю, ти будеш у захваті.

— Так, звичайно, буду, але я думаю, що ми повинні показати, що Патриція – жінка, яка приймає те, що забажає, яка насолоджується плотськими гріхами. Зараз вона мучениця. Така

собі «свята», що допомагає Марку протягом усього фільму, стоячи поруч з ним.

— Так, *через те*, що вона сильно його кохає.

— Так, але нам також потрібно зрозуміти, *чому* вона його кохає. Що він дає їй на заміну?

— Що ти маєш на увазі?

— Я хочу, щоб ми зняли те, чого ще майже ніхто не знімав.

— І що ж?

— Я хочу показати те, як ти трахаєшся, тому що ти любиш це. — Його очі були широко розширені й схвильовані. Він був у творчому захваті. Я завжди знала, що Макс був трохи хтивий, але це було інше. Це був бунтівний акт. — Подумай над цим. Сексуальні сцени це про кохання. Або владу.

— Звісно. А мета секс-сцени наступного тижня – показати, як сильно Патриція кохає Марка. Як сильно вона в нього вірить та наскільки сильний їхній зв'язок.

Макс хитає головою.

— Я хочу, щоб це показало глядачам, що одна з причин, чому Патриція кохає Марка, полягає в тому, що він викликає у неї оргазм.

Я відчула, що відступаю, намагаючись усе це сприйняти. Це не мало бути таким скандальним, але це було абсолютно так. Жінки займаються сексом заради інтимної близькості. Чоловіки займаються сексом для задоволення. Ось що говорить нам культура.

Ідея про те, щоб показати, що я насолоджуюся своїм тілом, бажаю чоловічої форми так само сильно, як бажали мене, щоб показати, що жінка ставить власне фізичне задоволення на перший план... це було сміливо.

Макс говорив про графічне зображення жіночого бажання. І мій інстинкт підказував, що мені справді сподобалася ця ідея. Я маю на увазі, що думка про зйомку наочної сцени сексу з Доном мене збудила так само, як миска пластівців з висівками. Але я хотіла розмити кордони. Хотіла бути тією, хто зробить це. Мені сподобалася ідея показати жінку, яка займається сексом, тому що бажає отримати задоволення, а не відчайдушно прагне

догодити. Тож на хвилі адреналіну я схопила своє пальто, простягнула руку й сказала:

— Я за.

Макс засміявся і зістрибнув зі свого стільця, взявши мою руку й потиснувши її.

— Фантастично, ma belle!

Що я повинна була зробити, так це сказати йому, що мені потрібно про це подумати. Що я повинна була зробити, так це розповісти про це Селії, щойно повернулася додому. Що я повинна була зробити, так це дати їй слово.

Я мала дати їй можливість висловити будь-які побоювання. Я мала поважати те, що, хоча вона не могла сказати мені, що я можу, а що не можу робити зі своїм тілом, але мала обов'язок запитати про те, як мої дії можуть вплинути на неї. Я повинна була запросити її на вечерю і розповісти, що я хочу зробити, та пояснити, чому. Я мала зайнятися з нею коханням тієї ночі, аби показати, що єдине тіло, яке мені справді приносить задоволення, це її.

Це просто те, що ви повинні робити. Доброта, яку ви виявляєте до людини, що кохаєте, коли знаєте, що ваша робота призведе до того, що світ от-от побачить ваші фото з іншим.

Я нічого з цього не зробила для Селії.

Натомість я уникала її.

Я пішла додому і перевірила Коннор. Відправилася на кухню та з'їла курячий салат, який Луїза залишила в холодильнику.

Селія увійшла й обійняла мене.

— Як пройшла зйомка?

— Добре, — сказала я. — Цілком добре.

І, оскільки вона не запитала: «Як пройшов твій день?» або «Що цікавого сьогодні було з Максом?», або навіть «Які у вас плани на наступний тиждень?» – я теж не згадувала про це.

* * *

Я випила дві склянки бурбону, перш ніж Макс крикнув: «Почали!». Майданчик був закритий. Лише я, Дон, Макс,

оператор і пара хлопців, які працювали над освітленням та звуком.

Я заплющила очі й сказала собі згадати, як добре було хотіти Дона багато років тому. Я подумала про те, як чудово було пробудити власне бажання, усвідомити, що мені подобається секс, що справа не лише в тому, чого хочуть чоловіки, але й у мені. Думала про те, як я хотіла помістити зернятко цієї думки в мозок інших жінок. Думала про те, що там, перед екранами, можуть бути інші жінки, які бояться власного задоволення, власної сили. Я подумала, що означало б змінити хоча б одну жінку, яка прийшла б до свого чоловіка та сказала: «Дай мені те, що він дав їй.»

Я поставила себе в це місце відчайдушного бажання, болю потреби чогось, що може дати тобі лише хтось інший. У мене було колись таке з Доном. У мене таке було тоді з Селією. Тож я закрила очі, зосередилася на собі й зробила це.

Пізніше люди казали, що ми з Доном дійсно займалися сексом у фільмі. Ходили всілякі чутки, що секс був не імітований. Але ці чутки були повною дурницею.

Люди просто думали, що бачать справжній секс, тому що ця енергія була пекучою, тому що в той момент я переконала себе, що я жінка, якій він терміново потрібен, тому що Дон зміг пригадати, як це було – хотіти мене ще до того, як він мене мав.

Того дня на знімальному майданчику я справді відпустила все. Я була присутньою, дикою і нестримною. Більше, ніж я коли-небудь показувала на зйомках раніше, більше, ніж будь-коли з того часу. Це був момент чистої уявної безрозсудної ейфорії.

Коли Макс крикнув «Знято!», я вирвалася з цього. Я підвелася і кинулася до свого халата. Я почервоніла. Я. Евелін Г'юґо. Почервоніла.

Дон запитав, чи зі мною все гаразд, і я відвернулася від нього, не бажаючи, щоб він торкався мене.

— Зі мною все добре, — сказала я, а потім пішла до своєї роздягальні, зачинила двері й витріщила очі.

Мені не було соромно за те, що я зробила. Я не хвилювалася через те, що це побачать глядачі. Сльози текли по моєму

обличчю тому, що я усвідомила, що зробила із Селією.

Я була людиною, яка вірила, що дотримується певного кодексу. Можливо, це було не те, чим керувалися інші, але він мав сенс для мене. Частиною цього кодексу було бути чесною із Селією, добре ставитися до неї.

А цей мій вчинок зовсім не був таким.

Робити те, що я щойно зробила, без її благословення, не було добрим стосовно жінки, яку я кохала.

Коли ми закінчили знімальний день, я пройшла п'ятдесят кварталів додому замість того, щоб сісти в машину. Мені потрібен був час для себе.

По дорозі я зупинилася та купила квіти. Я подзвонила Гаррі з телефону-автомату і попросила його взяти Коннор на ніч.

Коли я повернулася додому, Селія була в спальні й сушила волосся.

— Я купила тобі це, — сказала я, простягаючи їй букет білих лілій. Я не згадала, що флорист сказав, що білі лілії означають: *моє кохання – чисте.*

— О, Боже мій, — сказала вона. — Вони чудові. Дякую.

Вона понюхала їх, а потім взяла склянку для води, наповнила її з крана й поклала туди квіти.

— Це ненадовго, — сказала вона. — Поки у мене не буде можливості вибрати вазу.

— Я хотіла тебе дещо запитати, — сказала я.

— О, ну звісно, — сказала вона. — Ці квіти просто для того, щоб задобрити мене?

Я похитала головою.

— Ні, — сказала я. — Ці квіти тому, що я кохаю тебе. Тому, що я хочу, щоб ти знала, як часто я думаю про тебе та наскільки ти важлива для мене. Я не кажу, що тобі цього має бути достатньо. Я просто хотіла тобі сказати це таким чином. З квітами.

Провина – це почуття, з яким я ніколи не мирилася. Я бачу, що коли вона підіймає голову, то виводить армію на поле битви. Коли я відчуваю провину за одну річ, то починаю бачити всі інші речі, за які я повинна попросити вибачення.

Я сіла на край нашого ліжка.

— Я просто... Я хотіла повідомити тобі, що ми з Максом це обговорювали, і я думаю, що любовна сцена у фільмі буде більш яскравою, ніж ми з тобою думали.

— Як це «більш яскравою»?

— Щось більш інтенсивне. Щось, що передає відчайдушну потребу Патриції отримати задоволення.

Я відверто брехала, щоб приховати брехню. Я створювала нову розповідь, завдяки якій Селія повірила б, що я попросила її благословення *перед тим*, як зробити те, що я вже зробила.

— Відчайдушну потребу Патриції отримати задоволення?

— Нам потрібно показати, що Патриція отримує від своїх стосунків з Марком. Це не просто кохання. Це має бути щось більше.

— В цьому є сенс, — сказала Селія. — Ти хочеш сказати, що це дає відповідь на питання, *чому вона залишається з ним?*

— Так, — сказала я, схвильована тим, що, можливо, вона зрозуміє, що, можливо, я таки зможу виправити це заднім числом. — Саме так. Тому ми збираємося зняти відверту сцену між Доном і мною. Я буду майже оголеною. Щоб ідея фільму по-справжньому розкрилася, нам потрібно побачити двох головних героїв справді вразливими разом, що поєднані... сексуально.

Селія слухала мене, дозволяючи словам проникнути всередину. Я бачила, як вона бореться зі сказаним мною, намагаючись зробити це відповідним для неї способом.

— Я хочу, щоб ти зробила фільм так, як сама того хочеш, — сказала вона.

— Дякую.

— Я просто... — Вона опустила погляд і почала хитати головою. — Я почуваюся дуже... Не знаю. Я не впевнена, що зможу це зробити. Знаючи, що ти з Доном цілий день, цілі довгі ночі, і я ніколи не бачу тебе, і... секс. Між нами секс – це святе. Я не впевнена, що зможу на це дивитися.

— Тобі не потрібно буде це дивитися.

— Але я знатиму, що це сталося. Я буду знати, що це тільки на екрані. І всі це побачать. Я хочу прийняти це. Справді.

— Тож дозволь цьому статися.

— Я спробую.

— Дякую.

— Я справді збираюся спробувати.

— Чудово.

— Але Евелін, я не думаю, що зможу. Просто знаючи, що ти... коли ти спала з Міком, мені потім багато років було погано від про вас двох разом.

— Я знаю.

— І ти спала з Гаррі, Бог знає, скільки разів, — сказала вона.

— Я знаю, мила. Я знаю. Але я не сплю з Доном.

— Але ти *спала* з ним. До цього. Коли люди дивитимуться на вас обох на екрані, вони спостерігатимуть за тим, що ви вже робили.

— Це буде не по-справжньому, — сказала я.

— Я знаю, але ти хочеш мені сказати, що готова зробити так, щоб це виглядало справжнім. Ти кажеш, що збираєшся зробити це більш реальним, ніж будь-що інше, що будь-хто з нас робив досі.

— Так, — сказала я. — Здається, я це й кажу.

Вона почала плакати та обхопила голову руками.

— Мені здається, що я тебе підводжу, — сказала вона. — Але я не можу цього зробити. Не можу. Я знаю себе, і знаю, що це занадто для мене. Я буду надто хвора через це. В моїй голові з'являться погані думки про тебе з ним.

Вона похитала головою, сповнена рішучості.

— Мені шкода. Я не маю такої сили. Я не зможу з цим впоратися. Я хочу бути сильнішою задля тебе, і я справді хочу. Я знаю, що якби ми помінялися місцями, то ти б з цим впоралася. Мені здається, що я тебе розчаровую. І мені дуже шкода, Евелін. Я буду працювати вічно, щоб компенсувати це тобі. Я допоможу тобі отримати будь-яку роль, яку тільки забажаєш. Усе життя. І я працюватиму над тим, щоб наступного разу, коли станеться щось подібне, я була сильнішою. Але... будь ласка, Евелін, я не можу пережити те, що ти спатимеш з іншим чоловіком. Навіть якщо цього разу це лише *виглядатиме* справжнім. Я не можу це

зробити. Будь ласка, — сказала вона. — Будь ласка, не робіть цього.

Моє серце впало. Мене мало не вирвало.

Я подивилася на підлогу, вивчаючи те, як дві дерев'яні дошки стикнулися під моїми ногами, як головки цвяхів були ледь-ледь забиті.

А потім я подивилася на неї та сказала:

— Я вже це зробила.

Я схлипнула.

І я благала.

І я відчайдушно плазувала на колінах, давно засвоївши урок, що потрібно віддатися на милість речам, яких ти справді хочеш.

Але перш ніж я закінчила, Селія сказала:

— Я завжди хотіла, щоб ти була справді моєю. Але ти ніколи не була моєю. Не зовсім. Мені завжди доводилося задовольнятися твоєю частиною. Поки світ отримує другу половину. Я не звинувачую тебе. Це не змушує мене перестати кохати тебе. Але я не можу цього зробити. Я не можу цього зробити, Евелін. Я не можу весь час жити з напіврозбитим серцем.

І вона вийшла за двері, залишивши мене саму.

За тиждень Селія зібрала всі свої речі в моїй та її квартирах і повернулася до Лос-Анджелеса.

Вона не відповідала на мої дзвінки. Я не могла з нею зв'язатися.

Потім, через кілька тижнів після того, як Селія пішла, вона подала на розлучення з Джоном. Коли він отримав папери, клянуся, це було так, наче вона вручила їх мені безпосередньо. Було ясно, без сумніву, що, розлучаючись з ним, вона розлучалася зі мною.

Я змусила Джона зателефонувати її агенту, її менеджеру. Він відшукав її у Беверлі Вілшир. Я прилетіла до Лос-Анджелеса та стукала їй у двері.

Я була одягнена у свою улюблену сукню від Діани вон Фюрстенберґ, тому що Селія якось сказала, що я в ній чарівна. Чоловік та жінка вийшли зі свого готельного номера, і, йдучи

коридором, вони не могли не дивитися на мене. Вони знали, хто я. Але я відмовилася ховатися. Я просто стукала у двері.

Коли Селія нарешті відкрила їх, я подивилася їй в очі й не сказала ні слова. Вона мовчки дивилася на мене. А потім зі сльозами на очах я просто сказала:

— Будь ласка.

Вона відвернулася від мене.

— Я зробила помилку, — сказала я. — Проте я ніколи більше цього не зроблю.

Минулого разу, коли ми так сварилися, я відмовилася просити вибачення. І я справді думала, що цього разу, якщо я тільки визнаю, що була неправа, якщо я поступлюся, щиро і з чистого серця, вона пробачить мене.

Але вона цього не зробила.

— Я більше не можу, — сказала вона, похитавши головою. На ній були джинси з високою талією та футболка «Coca-Cola». Її волосся було довге, сягало плечей. Їй було тридцять сім, але вона досі виглядала на двадцять. Вона завжди мала юну вроду, якої ніколи не було у мене. Тоді мені було тридцять вісім, і я вже відповідала своїм літам.

Коли вона це сказала, я впала на коліна в коридорі готелю й вирячила очі.

Вона затягнула мене всередину.

— Прийми мене назад, Селіє, — благала я її. — Прийми мене назад, і мені більше нічого не буде потрібно. Я кину все, крім Коннор. Я більше ніколи не буду грати. Я розповім світу про нас. Я готова віддати тобі всю себе. Будь ласка.

Селія прислухалася. Але потім вона дуже спокійно сіла в крісло біля ліжка і сказала:

— Евелін, ти не здатна відмовитися від цього. І ніколи не будеш. І це буде трагедією мого життя, що я не можу кохати тебе настільки, щоб зробити своєю. Ти не здатна бути коханою настільки, щоб повністю віддаватися чомусь одному.

Я ще хвилину стояла там, чекаючи, що вона скаже ще щось. Але вона цього не зробила. Їй більше нічого було сказати. І я не могла сказати нічого такого, що змінило б її думку.

Зіткнувшись з реальністю, я взяла себе в руки, стримала сльози, поцілувала її в скроню й пішла геть.

Я сіла в літак до Нью-Йорка, тримаючи в собі свій біль. І лише коли я повернулася у свою квартиру, то втратила контроль над цим. Я ридала так, наче Селія померла.

Ось як це було.

Я штовхнула її занадто далеко. І все закінчилося.

Розділ 46

— Справді? — Кажу я.

— Вона покінчила зі мною, — відповідає Евелін.

— А як щодо фільму?

— Ти питаєш, чи був він того вартим?

— Гадаю, що так.

— Фільм став величезним хітом. Проте він не вартував того.

— Дон Адлер отримав за нього «Оскар», чи не так?

Евелін закочує очі.

— Цей виродок отримав «Оскар», а мене навіть не номінували.

— Чому ні? Я дивилася цей фільм, — кажу я. — Принаймні деякі частини. Ви там чудові. Винятково чудові.

— Ти думаєш, я цього не знаю?

— Ну, тоді чому Вас не номінували?

— Бо! — розчаровано каже Евелін. — Бо за це мені ніхто не аплодував. Фільм мав категорію «Х». Це підходило, щоб отримувати листи до редакторів від майже кожної газети в країні. Проте це було надто скандально, надто відверто. Це збуджувало людей, і коли вони відчували це, то мусили когось звинувачувати, і вони звинувачували мене. Що ще вони збиралися робити? Звинувачувати французького режисера? Всі знали, що французи люблять таке. І вони не збиралися звинувачувати щойно злетівшого Дона Адлера. Вони звинувачували створену ними ж секс-бомбу, яку тепер могли спокійно назвати «повією». Вони не збиралися давати мені «Оскара» за це. Вони збиралися тишком дивитися цей фільм в темному кінотеатрі, а потім карати мене публічно.

— Але це не зашкодило Вашій кар’єрі, — кажу я. — Наступного року Ви зняли ще два фільми.

— Я приносила людям гроші. Перед цим ніхто не встоїть. Вони були дуже щасливі, що взяли мене у свої фільми, а потім почали говорити про мене за моєю спиною.

— Протягом кількох років Ви зіграли в фільмах, що вважаються одними із найкурйозніших того десятиліття.

— Так, але мені немає за що просити вибачення. Я нічого поганого не зробила.

— Ну, тепер ми це знаємо. Люди почали вихваляти Вас і Ваші фільми ще в середині 80-х.

— З огляду на минуле, це виглядає чудово, — каже Евелін. — За винятком того, що я провела роки з червоною буквою «А[16]« на грудях, поки жінки та чоловіки по всій країні ламали одне одному голови, думаючи про те, що означає цей фільм. Люди були шоковані зображенням жінки, яка хоче трахатися. І хоча я усвідомлюю безглуздість своєї мови, насправді це єдиний спосіб це описати. Патриція не була жінкою, яка хотіла займатися коханням. Вона хотіла, щоб її трахнули. І ми це показали. І люди ненавиділи це так само, як і любили.

Вона досі зла. Я бачу це по тому, як її щелепа стискається.

— Невдовзі після цього Ви отримали «Оскар».

— Я втратила Селію заради того фільму, — каже вона. — Моє життя, яке я так любила, перевернулося з ніг на голову через той фільм. Звичайно, я розумію, що це моя вина. Я зняла відверту сцену сексу зі своїм колишнім чоловіком, не поговоривши з нею про це. Я не намагаюся звинувачувати інших людей у своїх же помилках у власних стосунках. Але все ж. — Евелін мовчить, на мить занурившись у свої думки.

— Я хочу Вас дещо запитати, тому що думаю, що Вам важливо висловитися про це прямо, — кажу я.

— Гаразд...

— Чи бісексуальність ускладнювала ваші стосунки? — Я хочу обов’язково показати її сексуальну орієнтацію з усіма її нюансами, у всій її складності.

— Що ти маєш на увазі? — запитує вона. В її голосі відчувається легка різкість.

— Ви втратили жінку, яку кохали, через ваші сексуальні стосунки з чоловіками. Я думаю, що це якось вплинуло на Ваше розуміння своєї орієнтації.

Евелін слухає мене й обдумує мої слова. Потім вона хитає головою.

— Ні, я втратила жінку, яку кохала, тому що піклувалася про те, щоб стати відомою, так само, як і про неї. Це не мало нічого спільного з моєю орієнтацією.

— Але Ви використовували свою сексуальність, щоб отримати від чоловіків речі, які Селія не могла Вам дати.

Евелін ще рішучіше хитає головою.

— Між сексуальністю та сексом є різниця. Я використовувала секс, щоб отримати те, що хотіла. Секс – це просто акт. Сексуальність – це щире вираження бажання та задоволення. Це я завжди тримала тільки для Селії.

— Я раніше про це не думала, — кажу я.

— Те, що я бісексуалка, не зробило мене не лояльною, — каже Евелін. — Одне не має нічого спільного з іншим. Це також не означало, що Селія могла задовольнити лише половину моїх потреб.

Я розумію, що перебиваю її.

— Я не…

— Я знаю, що ти цього не казала, — каже Евелін. — Але я хочу, щоб ти почула це від мене. Коли Селія сказала, що не може мати всю мене, це сталося тому, що я була егоїсткою і тому, що боялася втратити все, що мала. А не тому, що я мала дві сторони, які одна людина ніколи не могла б реалізувати. Я розбила серце Селії, бо половину свого часу я кохала її, а іншу половину – приховувала те, як сильно я її кохала. Жодного разу я не зраджувала Селії. Якщо ми трактуємо зраду як жагу до іншої людини, а потім секс із нею. Я ніколи цього не робила. Коли я була із Селією, я була із Селією. Так само, як будь-яка жінка, яка вийшла заміж за чоловіка, залишалася йому вірною. Чи дивилася я на інших? Звичайно. Так само, як і будь-хто у стосунках. Але я кохала Селію, і ділилася своєю справжньою сутністю лише з нею.

— Проблема полягала в тому, що я використовувала своє тіло, щоб отримати інші речі, які хотіла. І я не припинила це робити, навіть заради неї. Це *моя* трагедія. Що я використовувала своє

тіло, коли воно було єдиним, що я мала, а потім продовжувала використовувати його, навіть коли у мене вже були інші варіанти. Я продовжувала використовувати його, навіть коли знала, що це зашкодить жінці, яку я кохала. Щобільше, я зробила її співучасницею цього. Я поставила її в становище, що вона постійно мусить схвалювати мій вибір. Можливо, Селія залишила мене роздратованою, але для неї це була смерть від тисячі порізів. Я завдавала їй болю цими крихітними подряпинами день за днем. А потім здивувалася, коли це переросло у рану, занадто велику, щоб її можна було вилікувати.

— Я спала з Міком, тому що хотіла захистити наші кар'єри, свою та її. І це було для мене важливіше, ніж святість наших стосунків. І я спала з Гаррі, тому що хотіла дитину, і думала, що люди будуть підозрювати, якщо ми її усиновимо. Бо боялася привернути увагу до безстатевості нашого шлюбу. І я вибрала це, а не святість наших стосунків. І коли у Макса Жирарда виникла хороша ідея щодо творчого вибору у фільмі, я захотіла це зробити. І я була готова знову зробити це рахунком святості наших стосунків.

— Я думаю, що Ви суворі до себе, — кажу я. — Селія не була ідеальною. Вона також могла бути жорстокою.

Евелін злегка знизує плечима.

— Вона завжди дбала про те, щоб погане переважувало багато хорошого. А я... гаразд, я ж цього для неї не робила. Я зробила це п'ятдесят на п'ятдесят. Це найжорстокіша річ, яку ви можете зробити з людиною, яку кохаєте, дати їй лише стільки добра, щоб вона витримала багато поганого. Звичайно, я все це розуміла, коли вона мене кидала. І я спробувала це виправити. Але було вже пізно. За її словами, вона просто не могла більше продовжувати це. Бо мені знадобилося надто багато часу, щоб зрозуміти, що саме є важливим для мене. *Не* через мою сексуальність. Я впевнена, що ти все зрозумієш.

— Обіцяю, я зрозумію.

— Я знаю. І поки ми говоримо про те, якою б я хотіла, щоб мене зобразили, є ще дещо, що тобі потрібно зробити правильно. Я не зможу прояснити ці речі після того, як піду. Я

хочу знати зараз, хочу бути абсолютно впевненою, що ти передаватимеш історію точно так, як я тобі кажу.

— Добре, — кажу я. — І що ж це?

Настрій Евелін дещо погіршується.

— Я нехороша людина, Монік. Переконайся, що в книзі це буде зрозуміло. Що я не претендую на те, щоб бути хорошою. Що я зробила багато речей, які завдали болю багатьом людям, і я б зробила це знову, якби мені довелося.

— Я не знаю, — кажу я. — Ви виглядаєте не такою вже й поганою, Евелін.

— З усіх людей ти точно зміниш свою думку щодо цього, — каже вона. — Дуже скоро.

І все, про що я після цього можу думати, це: *«Що, в біса, вона такого зробила?»*

Розділ 47

Джон помер від серцевого нападу в 1980 році. Йому не виповнилося й п'ятдесяти. Це не мало сенсу. Найбільш спортивний і підтягнутий з нас, той, хто не курив, той, хто щодня займався спортом, він не повинен був бути тим, у кого зупинилося серце. Але речі взагалі не мають сенсу. І коли він залишив нас, він залишив величезну діру в нашому житті.

Коннор було п'ять. Було важко пояснити їй, куди подівся дядько Джон. Ще важче було пояснити їй, чому її батько такий розбитий. Тижнями Гаррі ледве вставав з ліжка. Коли він це робив, то випивав бурбон. Він рідко був тверезим, завжди похмурим і часто недобрим.

Селію сфотографували зі сльозами, з налитими кров'ю очима, коли вона заходила у свій трейлер на місці в Аризоні. Я хотіла її потримати. Я хотіла, щоб ми всі побачились один з одним через це. Але я знала, що це не в планах.

Але я могла б допомогти Гаррі. Тому ми з Коннор щодня залишалися з ним у його квартирі. Там вона спала у своїй кімнаті, а я на дивані в його спальні. Я перевіряла, чи він їв. Я перевіряла, чи він приймав ванну. Я дбала про те, щоб він проводив час зі своєю донькою.

Одного ранку я прокинулася й побачила Гаррі та Коннор на кухні. Коннор насипала собі пластівців, а Гаррі стояв у піжамних штанах й дивився у вікно.

У руці в нього була порожня склянка. Коли він відвернувся від краєвиду й повернувся до Коннор, я сказала:

— Доброго ранку.

— Тату, чому твої очі мокрі? — Запитала Коннор.

Я не була впевнена, чи він плакав, чи вже випив кілька напоїв рано вранці.

На похоронах я була у чорній вінтажній сукні від Голстона. Гаррі був у чорному костюмі з такого ж кольору сорочкою,

краваткою, поясом та шкарпетками. Смуток не сходив з його обличчя.

Його глибокий, гортанний біль не був пов'язаний з історією, яку ми продали пресі, що Гаррі та Джон стали друзями, коли ми з Гаррі закохалися. Як і той факт, що Джон залишив будинок Гаррі. Але, попри свої інстинкти, я не заохочувала його приховувати свої почуття чи відмовлятися від будинку. У мене залишилося дуже мало сил, щоб намагатися приховати те, ким ми є. Я дуже добре розуміла, що біль інколи сильніший за потребу підтримувати зовнішній вигляд.

Там також була Селія у чорній мінісукні з довгими рукавами. Вона не привіталася зі мною. Вона ледь глянула на мене. Я дивилася на неї, прагнучи підійти й схопити її руку. Але я не зробила жодного кроку в її бік.

Я не збиралася використовувати цю втрату Гаррі, щоб допомогти собі. Я не збиралася змушувати її говорити зі мною. Не так.

Гаррі стримував сльози, коли труну Джона опускали під землю. Селія пішла геть. Коннор спостерігала, як я дивлюся на неї, і сказала:

— Мамо, хто ця жінка? Мені здається, я її знаю.

— Знаєш, люба, — сказала я. — Ти й справді її знаєш.

І тоді Коннор, моя чарівна дівчинка, сказала:

— Це та, яка померла у твоєму фільмі.

І я зрозуміла, що вона зовсім не пам'ятає Селію. Вона впізнала її через «Маленьких жінок».

— Вона мила. Та, хто хоче, щоб усі були щасливі, — сказала Коннор.

Тоді я зрозуміла, що сім'я, яку я створила, справді розпалася.

«Now This»

СЕЛІЯ СЕНТ-ДЖЕЙМС І ДЖОАН МАРКЕР – НАЙКРАЩІ ПОДРУГИ

3 липня 1980 року

Селія Сент-Джеймс і новачок Голлівуду Джоан Маркер стали головною темою для розмов останнім часом! Маркер, відома завдяки своїй зірковій ролі в тогорічному серіалі «Пообіцяй мені», швидко стає «It-girl» сезону. І хто краще покаже їй всі темні містечка Голлівуду, ніж Улюбленица Америки? Їх бачили разом на шопінгу у Санта-Моніці та за обідом у Беверлі-Хіллз, вони просто не можуть насолодитися одне одним.

Ми, звісно, сподіваємося, що це означає, що дует планує спільний фільм, тому що це було б неймовірне шоу!

Розділ 48

Я знала, що єдиний спосіб змусити Гаррі почати жити своїм життям – оточити його Коннор та роботою. Частина з Коннор була легкою для виконання. Вона любила свого батька, жадала його уваги кожну секунду. Вона росла і ставала все більше схожою на нього, з його крижано-блакитними очима та високою й міцною статурою. А коли він був із нею, то відволікався від алкоголю. Гаррі дбав про те, щоб бути хорошим батьком для неї, і знав, що повинен бути тверезим заради неї.

Але коли він щовечора повертався до свого дому, що досі було таємницею для світу, я знала, що він п'є перед сном. У дні, коли його не було з нами, я знала, що він навіть не підіймається з ліжка.

Тому у мене залишився лише один варіант – робота. Мені потрібно було знайти те, що йому сподобається. Це мав бути сценарій, яким він би захопився, і сценарій із чудовою роллю для мене. Не лише тому, що я хотіла чудову роль, а й тому, що Гаррі нічого не зробив би для себе. Але він *зробив би* все, якби вважав, що мені потрібен саме він.

Тому я читала сценарії. Сотні сценаріїв протягом кількох місяців. А потім Макс Жирард надіслав мені один, який йому було важко втілити в життя. Він називався «Все для нас».

Це була історія про матір-одиначку трьох дітей, яка переїжджає до Нью-Йорка, щоб дати краще життя для своїх дітей та здійснити свої мрії. Це було про спроби звести кінці з кінцями в холодному, важкому місті, але це також було про надію та сміливість віри, що ти заслуговуєш на краще. Я знала, що і те, і те сподобалося б Гаррі. І роль Рене, матері, була чесною, праведною і сильною.

Я підійшла до Гаррі й благала його прочитати. Коли він намагався цього уникнути, я сказала:

— Думаю, це нарешті принесе мені «Оскар».

Ось що змусило його взятись за це.

Мені подобалося зніматися у «Все для нас». І це було не тому, що я нарешті отримала ту кляту статуетку за нього, чи тому, що я ще більше зблизилася з Максом Жирардом на знімальному майданчику. Мені подобалося зніматися у «Все для нас», тому що це змусило Гаррі залишити пляшку, підняло його з ліжка.

* * *

Через чотири місяці після виходу фільму ми з Гаррі разом пішли на вручення премії «Оскар». Макс Жирард був присутній із моделлю, на ім'я Бріджит Меннерс, але за кілька тижнів до заходу він жартував, що все, що він тільки хотів, це бути зі мною та тримати мене під руку. Він навіть почав жартувати, що, враховуючи всіх чоловіків, за яких я вийшла заміж, він був пригнічений тим, що йому такого шансу не дісталося. Мені довелося визнати, що Макс швидко став близької мені людиною. Тож, хоча технічно він і був з іншою, коли ми всі разом сиділи в першому ряду, здавалося, що я була там із двома чоловіками, які для мене багато для мене означали.

Коннор повернулася в готель і дивилася телевізор із Луїзою. Напередодні того дня вона подарувала нам із Гаррі малюнок, який намалювала сама. На моєму була золота зірка. На малюнку Гаррі – блискавка. Вона сказала, що це на щастя. Я поклала свій в сумочку, а Гаррі – до кишені смокінга.

Коли назвали номінантів на найкращу жіночу роль, я зрозуміла, що насправді ніколи не вірила, що зможу перемогти. З «Оскаром» приходили певні речі, яких я завжди хотіла: довіра людей, визнання. І якщо я по-справжньому зазирнула б усередину, то зрозуміла б, що не вважаю, ніби *маю* чи те, чи інше.

Гаррі стиснув мою руку, коли Брік Томас відкрив конверт.

І тоді, всупереч всьому, що я сказала собі, він назвав моє ім'я.

Я дивилася прямо перед собою, мої груди здіймалися, не в змозі осмислити те, що я почула. А потім Гаррі подивився на мене і сказав:

— Ти це зробила.

Я підвелася та обійняла його. Я підійшла до подіуму, взяла «Оскар», який мені вручив Брік, і приклала руку до грудей, щоб спробувати сповільнити серцебиття.

Коли аплодисменти вщухли, я нахилилася до мікрофона й виголосила промову, яка була водночас спланованою та імпровізованою. Я намагалася згадати, що я була готова сказати всі інші рази, коли думала, що зможу виграти.

— Дякую, — сказала я, дивлячись на море знайомих чудових облич. — Дякую не тільки за цю нагороду, якою я буду вічно дорожити, але й за те, що дозволили мені працювати в цій справі. Це не завжди було легко, і Бог знає, що я пройшла непростий шлях, але я відчуваю себе неймовірно щасливою, що обрала її та прожила це життя. Тож дякую не лише кожному продюсеру, з яким я працювала із середини п'ятдесятих – о, Боже, це справді починалося так давно, – а особливо моєму улюбленому – Гаррі Кемерону. Я тебе люблю, і нашу доньку. Привіт, Коннор. Іди спати, люба. Вже пізно. І всім іншим акторам та актрисам, з якими я працювала, усім режисерам, які допомогли мені рости як актрисі, особливо Максу Жирарду, дякую. До речі, я вважаю, що це вважається хет-триком, Максе. І є ще одна людина, про яку я думаю кожного дня.

Десять років тому я була б надто наляканою, щоб сказати щось більше. Напевно, мені було б дуже страшно навіть сказати це. Але я повинна була їй це сказати. Хоча я не розмовляла з нею вже роками. Я мала показати їй, що досі кохаю її. Що я завжди кохала її.

— Я знаю, що вона зараз це дивиться. І я просто сподіваюся, що вона знає, наскільки є важливою для мене. Дякую вам усім. Дякую.

Тремтячи, я пішла за лаштунки й узяла в себе в руки. Я спілкувалася з журналістами й приймала вітання. І повернулася на своє місце саме вчасно, коли Макс отримав нагороду за найкращу режисуру, а Гаррі – за найкращий фільм. Після цього ми втрьох позували для фото, які не закінчувалися, посміхаючись від вуха до вуха.

Ми піднялися на саму вершину і тієї ночі встромили прапори на її верхівці.

Розділ 49

Десь близько першої години ночі, коли Гаррі вже повернувся до готелю, щоб перевірити Коннор, ми з Максом опинилися на вулиці у дворі особняка, що належав голові «Парамаунт». Там був круглий фонтан, який бризкав водою в нічне небо. Ми з Максом сиділи, дивуючись, чого ми разом досягли. Його лімузин під'їхав.

— Чи можу я підвезти тебе до твого готелю? — запитав він.

— Де твоя супутниця?

Макс знизав плечима.

— Боюся, її цікавив лише квиток на цей захід.

Я засміялася.

— Бідний Макс.

— Не бідний, — сказав він, похитавши головою. — Я провів свій вечір з найкрасивішою жінкою у світі.

Я похитала головою.

— Ти невиправний.

— Ти виглядаєш голодною. Давай сідай в машину. Ми візьмемо гамбургери.

— Гамбургери?

— Я впевнений, що навіть Евелін Г'юго час від часу їсть гамбургери.

Макс відчинив двері лімузина й чекав, доки я зайду.

— Ваша колісниця, — сказав він.

Я хотіла піти додому і побачити Коннор. Мені хотілося спостерігати за тим, як її ротик відкривається, коли вона спить. Але ідея взяти гамбургер з Максом Жираром насправді звучала не так вже й погано.

Через кілька хвилин водій лімузина намагався впоратися з проїздом «Джек-ін-зе-Бокс», і ми з Максом вирішили, що простіше вийти з машини та зайти всередину.

Ми двоє стояли в черзі: я в темно-синій шовковій сукні, він у смокінгу, попереду нас було двоє підлітків, які замовляли

картоплю фрі. А потім, коли ми підійшли ближче, бо прийшла наша черга, касир закричала, наче побачила мишу.

— Боже мій! — Сказала вона. — Ви Евелін Г'юґо.

Я засміялася.

— Поняття не маю, про що ви говорите, — сказала я. Навіть через двадцять п'ять років цей трюк досі кожного разу працював.

— Ви – вона. Евелін Г'юґо.

— Дурниця.

— Це найкращий день у моєму житті, — сказала вона, а потім гукнула назад. — Норме, ти маєш прийти подивитися на це. Евелін Г'юґо тут. У сукні.

Макс засміявся, коли все більше і більше людей почали дивитися. Я почала почуватися твариною в клітці. Це не те, до чого ви дійсно коли-небудь звикнете, коли вас розглядають у маленькому просторі. Кілька людей з кухні підійшли, щоб подивитися на мене.

— Чи можна отримати два бургери? — сказав Макс. — І мені додатковий сир, будь ласка.

Всі його ігнорували.

— Можна взяти ваш автограф? — запитала жінка за прилавком.

— Звичайно, — ласкаво сказала я.

Я сподівалася, що все скоро закінчиться, і ми зможемо отримати їжу та піти. Я почала розписуватись на паперових меню та ковпаках. Також підписала пару чеків.

— Нам справді варто йти, — сказала я. — Вже пізно.

Але ніхто не зупинився. Вони просто продовжували нав’язувати мені щось.

— Ви виграли «Оскар», — сказала літня жінка. — Всього кілька годин тому. Я бачила це. Я сама це бачила.

— Так, так, — сказала я. Та вказала на Макса з ручкою в руці. — Він теж.

Макс махнув рукою.

Я ще підписала ще кілька речей, ще кілька рук потисла.

— Добре, мені справді треба йти, — сказала я.

Але натовп тіснив мене більше.

— Добре, — сказав Макс. — Дайте леді передихнути.

Я подивилася в напрямку його голосу й побачила, як він йде до мене, розбиваючи натовп. Він дав мені гамбургери, підняв мене, перекинув через плече й повів нас із ресторану до лімузина.

— Вау, — сказала я, коли він нарешті посадив мене.

Він увійшов за мною та взяв сумку.

— Евелін, — сказав він.

— Що?

— Я тебе кохаю.

— Що ти маєш на увазі?

Він нахилився, роздавив гамбургери й поцілував мене.

Було таке відчуття, ніби хтось вимкнув електрику в давно покинутій будівлі. Мене так не цілували, відколи мене покинула Селія. Мене не цілували з таким бажанням, бажанням, яке спонукає саме бажання, відтоді, як кохання всього мого життя вийшло за двері.

І ось Макс, два деформованих гамбургери між нами та його теплі губи на моїх.

— Ось що я маю на увазі, — сказав він, відірвавшись від мене. — Роби з цим, що хочеш.

* * *

Наступного ранку я прокинулася лауреаткою «Оскара» з дорогоцінним обідом шестирічної давнини в моєму ліжку.

У двері постукали. Я схопила свій халат й відкрила двері. Переді мною стояли два десятки червоних троянд із запискою:

«Я кохав тебе з того часу, як вперше зустрів. Я намагався зупинитися. Це не спрацювало. Залиш його, та belle. Одружися зі мною. Будь ласка.

Цілую та обіймаю, М.»

Розділ 50

— Нам слід зупинитися на цьому, — каже Евелін.

Вона має рацію. Вже пізно, і я підозрюю, що мені ще потрібно відповісти на кілька пропущених дзвінків і електронних листів, у тому числі на те, що, як я знаю завдяки мелодії, були від Девіда.

— Добре, — кажу я, закриваючи блокнот і натискаючи «Стоп» на записі.

Евелін збирає кілька паперів і несвіжих чашок від кави, що накопичилися за день.

Я перевіряю свій телефон. Два пропущені дзвінки від Девіда. Один від Френкі. Один від мами.

Я прощаюся з Евелін і виходжу на вулицю.

Повітря тепліше, ніж я очікувала, тому вирішую зняти пальто та витягую з кишені телефон. Спочатку я слухаю мамину голосову пошту. Бо я не впевнена, чи готова знати, що скаже Девід. Я не знаю, що саме *хочу* почути від нього, і тому не знаю, що мене розчарує, коли він цього не скаже.

«Привіт, люба, — каже моя мама. — Я просто дзвоню, щоб нагадати тобі, що скоро прибуду! Мій рейс прибуває у п'ятницю ввечері. І я знаю, що ти збираєшся зустріти мене в аеропорту, тому що я заблукаю у метро, але не хвилюйся про це. Дійсно. Я можу зрозуміти, як дістатися до квартири моєї доньки від Джі-Еф-Ка. Або Ла-Ґуардії. Боже, ти хоч не думаєш, що я випадково забронювала рейс до Ньюарка? Ні, я цього не зробила. Я б не мала цього зробити. У будь-якому випадку, я дуже радію, що от-от побачу тебе, мій маленький вареничок. Люблю тебе»

Я починаю сміятися ще до того, як повідомлення закінчується. Моя мама губилася в Нью-Йорку кілька разів, а не лише один. І це завжди тому, що вона відмовляється брати таксі. Вона наполягає на тому, що може впоратися з громадським транспортом, хоча народилася та виросла в Лос-Анджелесі, і тому не має реального уявлення про те, як перетинаються будь-які два види транспорту.

Крім того, я завжди ненавиділа, коли вона називала мене «вареничком». Здебільшого тому, що ми обидва знали, що це посилання на те, якою товстою я була у дитинстві; я була схожа на смачно начинений вареник.

Поки її повідомлення закінчилося, надіслалася моя відповідь («*Чекаю не дочекаюся, щоб побачити тебе! Зустріну тебе в аеропорту. Просто скажи мені, в якому саме*»). Я вже на станції метро.

Я могла б легко навести собі аргумент, що мені слід прослухати голосову пошту Девіда, коли я приїду до Брукліна. І я майже так і роблю. Майже. Замість цього я стою біля сходової клітки й натискаю «Відтворити».

«Привіт, — каже він таким знайомим різким голосом. — Я писав тобі. Але ти не відповіла. Я... я у Нью-Йорку. Вдома. Я маю на увазі, я тут, у квартирі. Нашій квартирі. Або... у твоїй квартирі. Як завгодно. Я тут. Чекаю на тебе. Я знаю, що це надто спонтанно. Але ти не думаєш, що ми повинні поговорити про дещо? Невже у тебе більше немає що сказати мені? Зараз я вже починаю блукати навколо, тож іду. Але, сподіваюся, що ми скоро побачимося.»

Коли повідомлення закінчилося, я біжу вниз по сходах, беру свою картку та застрибую в поїзд, який вже от-от відправляється. Я сідаю у переповнений вагон і намагаюся заспокоїтися, коли ми проїжджаємо кожну зупинку.

Якого біса він робить вдома?

Я виходжу з поїзда і прямую на вулицю. І одягаю пальто, коли виходжу на свіже повітря. Сьогодні ніч в Брукліні холодніша, ніж на Мангеттені.

Я намагаюся не бігти до своєї квартири. Я намагаюся зберігати спокій. Зберігати спокій. *Немає потреби поспішати*, кажу я собі. Крім того, я не хочу виглядати задиханою й псувати свою зачіску.

Я проходжу через парадний вхід і підіймаюся сходами до своєї квартири.

Я просуваю ключ у двері.

І ось він.

Девід.

Миє посуд на моїй кухні, наче він тут живе.

— Привіт, — кажу я, дивлячись на нього.

Він виглядає точно так само. Блакитні очі, густі вії, підстрижене волосся. Він одягнений у темно-сірі джинси та темно-бордову футболку з вересом.

Коли я зустріла його, коли ми закохалися, я пам'ятаю, що думала, ніби той факт, що він білий, все полегшує, тому що знала, що він ніколи не скаже мені, що я недостатньо чорна. Я подумала про Евелін, коли вона вперше почула, як її покоївка говорить іспанською.

Пам'ятаю, я думала, що той факт, що Девід не був дуже начитаним, означає, що він ніколи не вважатиме мене поганою письменницею. Я подумала про Селію, яка сказала Евелін, що вона погана актриса.

Пам'ятаю, я думала, що той факт, що я була очевидно привабливішою, змушував мене почуватися краще, тому що я думала, що це означає, що він ніколи не піде. Я подумала про те, як Дон ставився до Евелін, попри те, що вона була, мабуть, найкрасивішою жінкою у світі.

Евелін впоралася з цими викликами.

Але дивлячись зараз на Девіда, я бачу, що сама я ховалася від них.

Можливо, все життя.

— Привіт, — каже він.

Я не можу втримати запитання на устах. У мене немає ні часу, ні енергії, ні стриманості, щоб добре його сформулювати чи пом'якшити.

— Що ти тут робиш? — Кажу я.

Девід ставить миску зі своєї руки в шафу, а потім повертається до мене.

— Я повернувся, щоб виправити деякі речі, — каже він.

— І що ж тобі потрібно виправити? — Запитую я.

Я ставлю сумку в куток та скидаю черевики.

— Ти – те, що мені потрібно виправити, — каже він. — Я зробив помилку. Думаю, ми обидвоє її зробили.

Чому до цього моменту я не усвідомлювала, що справа у власній впевненості? Що корінь більшості моїх проблем полягає в тому, що мені потрібно бути достатньо впевненою в тому, ким я є, щоб сказати будь-кому, кому це не подобається, щоб той пішов нахер? Чому я так довго погоджувалася на менше, коли я чудово знаю, що світ очікує більшого?

— Я не помилилася, — кажу я. І це дивує мене так само, якщо не більше, як і його.

— Монік, ми обоє поводилися необдумано. Я був засмучений, що ти не переїдеш до Сан-Франциско. Бо я відчував, що заслужив право просити тебе піти на жертву заради мене, заради моєї кар'єри.

Я починаю формулювати відповідь, але Девід продовжує говорити.

— І ти була засмучена тим, що я взагалі запитав про це у тебе, тому що я знав, яке важливе твоє життя тут. Але... є інші способи впоратися з цим. Ми можемо деякий час спілкуватися на відстані. І згодом я зможу повернутися сюди, або ти можеш переїхати до Сан-Франциско. У нас є варіанти. Це все, що я кажу. Нам не потрібно розлучатися. Ми не повинні відмовлятися від цього.

Я сідаю на диван, думаючи та возячись з руками. Тепер, коли він це сказав, я розумію, що мене так засмучувало останні кілька тижнів, що мучило мене і змушувало почуватися так жахливо щодо себе.

Це не відмова.

І це не розбите серце.

Це поразка.

У мене не розбилося серце, коли Дон покинув мене. Я просто відчула, що мій шлюб зазнав краху. І це дуже різні речі.

Евелін сказала це минулого тижня.

І тепер я розумію, чому це влізло мені під шкіру.

Я незадоволена, тому що зазнала невдачі. Тому, що я вибрала не того хлопця для себе. Тому, що я одружилася неправильно. Бо правда полягає в тому, що у віці тридцяти п'яти років я ще не кохала когось настільки, щоб піти на жертву заради нього. Я ще

не настільки відкрила своє серце, щоб впустити когось глибоко туди.

Деякі шлюби насправді не такі вже й чудові. Деяке кохання не є всеохопним. Іноді ви розлучаєтеся, тому що вам було не дуже добре разом.

Іноді розлучення не є приголомшливою втратою. Іноді двоє людей просто виходять з туману.

— Я не думаю… Гадаю, тобі варто повернутися додому у Сан-Франциско, — нарешті кажу я йому.

Девід підходить і приєднується до мене на дивані.

— І я думаю, що мені варто залишитися тут, — продовжую я. — І я не думаю, що шлюб на відстані – правильний вибір. Я думаю... я думаю, що рішення про розлучення не було помилкою.

— Монік...

— Вибач. — кажу я, коли він бере мене за руку. — Я б хотіла відчувати щось інше. Але підозрюю, що в глибині душі ти теж так думаєш. Бо ти не прийшов сюди й не сказав мені, як сумуєш за мною. Або як важко тобі жити без мене. Ти сказав, що не хочеш здаватися. І дивись, я теж не хочу здаватися. Я не хочу зазнати невдачі. Але насправді це не дуже вагомий привід, щоб залишатися разом. У нас повинні бути причини, *чому* ми не хочемо здаватися. Річ повинна бути не лише ***в*** *тому*, що ми не хочемо опускати руки. Але у мене лише так... У мене немає інших причин.

Я не знаю, як ніжно сказати те, що я хочу сказати. Тому я просто кажу це:

— Ти ніколи не відчував себе моєю другою половинкою.

Лише коли Девід підвівся з дивана, я усвідомила, що припускала, ніби ми сидітимемо тут і довго розмовлятимемо. І лише коли він почав одягати куртку, я зрозуміла, що він, мабуть, припускав, що ночуватиме сьогодні тут.

Але як тільки він поклав руку на дверну ручку, я зрозуміла, що він поклав кінець тьмяному життю заради того, щоб зрештою знайти чудове.

— Сподіваюся, одного разу ти знайдеш когось, хто відчуватиме себе твоєю другою половиною, — каже Девід.

Як Селія.

— Дякую, — кажу я. — Сподіваюся, ти теж знайдеш таку.

Девід усміхається, але залишається скоріше нахмурениим. А потім він йде.

Коли ви розриваєте свій шлюб, ви втрачаєте свій сон через це, чи не так?

Але не я. Я сплю чудово.

* * *

Наступного ранку мені подзвонила Френкі, коли я сиділа в Евелін. Я думала перенаправити її до голосової пошти, але в мене в голові й так вже багато чого крутилося. Передзвонювати Френкі було вже занадто навіть для мене. Краще покінчити з цим зараз. Нехай це залишиться позаду.

— Привіт, Френкі, — кажу я.

— Привіт, — каже вона. Її голос легкий, майже веселий. — Тож нам потрібно домовитися з фотографами. Я припускаю, що Евелін захоче, аби вони прийшли до неї у квартиру?

— О, це гарне запитання, — кажу я. — Одну секунду. — Я вимикаю мікрофон і звертаюся до Евелін. — Вони запитують, коли й де Ви хочете провести фотосесію.

— Ось тут було б непогано, — каже Евелін. — Націльмося на п’ятницю.

— Це через три дні.

— Так, здається, я пам'ятаю, що п’ятниця приходить після четверга. Я маю рацію?

Я посміхаюся, хитаю головою, а потім вмикаю Френкі.

— Евелін каже провести фотосесію тут, у квартирі, в цю п’ятницю.

— Можливо, пізно вранці, — каже Евелін. — Одинадцята.

— Одинадцята ранку, гаразд? — Кажу я Френкі.

Вона погоджується.

— Абсолютно фантастично!

Я кидаю трубку і дивлюся на Евелін.

— Хочете зробити фотосесію за три дні?

— Ні, це *ти* хочеш, щоб я зробила фотосесію, пам’ятаєш?

— Але Ви впевнені щодо п’ятниці?

— До того часу ми з тобою закінчимо, — каже Евелін. — Тобі доведеться працювати навіть пізніше, ніж зазвичай. Я подбаю про те, щоб Ґрейс приготувала ті кекси, які тобі подобаються, і каву від Піт'с, якій, як я знаю, ти надаєш перевагу.

— Добре, — кажу я. — Це добре, але у нас є ще не так й багато часу, щоб встигнути все.

— Не хвилюйся. Ми закінчимо до п’ятниці.

Коли я дивлюся на неї скептично, вона каже:

— Ти маєш бути щасливою, Монік. Ось-ось ти отримаєш свої відповіді.

Розділ 51

Після того як Гаррі прочитав записку, яку мені надіслав Макс, він приголомшено мовчав. Спочатку я подумала, що образила його почуття, показавши йому це. Але потім я зрозуміла, що він думав.

Ми взяли Коннор на дитячий майданчик у Колдвотер Каньйон у Беверлі-Гіллз. Наш рейс до Нью-Йорка відбував за кілька годин. Коннор гралася на гойдалках, а ми з Гаррі спостерігали за нею.

— Між нами нічого не зміниться, — сказав він. — Якщо ми розлучилися.

— Але, Гаррі...

— Джон пішов. Селія пішла. Немає потреби ховатися за подвійними побаченнями. Нічого не зміниться.

— *Ми* змінимося — сказала я, спостерігаючи, як Коннор сильніше розхитується ногами та гойдається вище.

Гаррі дивився на неї крізь сонцезахисні окуляри, усміхаючись. Він помахав їй рукою.

— Гарна робота, люба, — вигукнув він. — Не забувай міцно тримати руки на ланцюгах, якщо збираєшся піднятися так високо.

Він почав трохи контролювати свій алкоголізм. Він навчився вибирати моменти поблажливості. І він ніколи не дозволяв, щоб щось заважало його роботі чи доньці. Але я досі хвилювалася, що він зробить, якщо залишиться покинутим напризволяще.

Він звернувся до мене.

— Ми не змінимося, Ев. Я тобі це обіцяю. Я б жив у своєму будинку, як зараз. Ти б жила у своєму. Я б приходив кожен день. Коннор спала б у мене тими ночами, коли їй захотілося. У всякому разі, якщо дивитися збоку, це навіть має сенс. Досить скоро люди почнуть запитувати, чому ми володіємо двома різними будинками.

— Гаррі...

— Роби те, що хочеш. Якщо ти не хочеш бути з Максом, не будь. Я просто кажу, що є кілька досить поважних причин, щоб ми розлучилися. І не так багато мінусів, крім того, що я більше не буду називати тебе своєю дружиною, чим я завжди пишався. Але ми все одно будемо такими, якими були завжди. Сім'єю. І... я думаю, що тобі пішло б на користь закохатися в когось. Ти заслуговуєш на те, щоб тебе теж так кохали.

— Так само як і ти.

Гаррі сумно посміхнувся.

— У мене було моє кохання. І воно пішло. Але для тебе, гадаю, настав саме той час. Можливо, це буде Макс, можливо, ні. Але, можливо, хтось таки точно повинен бути.

— Мені не подобається ідея розлучення з тобою, — сказала я. — Незалежно від того, наскільки безглуздим це може здатися.

— Тату, дивись, — сказала Коннор, підкинувши ноги в повітря та високо піднявшись, а потім стрибнула і приземлилася на ноги. Вона мало не викликала у мене серцевий напад.

Гаррі засміявся.

— Неймовірно! — сказав він їй, а потім повернувся до мене. — Вибач. Напевне, цього її навчив я.

— Я вже здогадалася.

Коннор знову сіла на гойдалку, а Гаррі нахилився до мене й обняв за плечі.

— Я знаю, що тобі не подобається ідея розлучення зі мною, — сказав він. — Але я думаю, тобі подобається ідея одруження з Максом. Інакше я не думаю, що ти б потрудилась показати мені цю записку

* * *

— Ти справді серйозно? — Запитала я.

Ми з Максом повернулися у Нью-Йорк, у його квартиру. Минуло три тижні, як він зізнався, що кохає мене.

— Я дуже серйозно, — сказав Макс. — Що там за приказка? Такий серйозний, як рак.

— Як серцевий напад.

— Добре. Я серйозний, як серцевий напад.

— Ми майже не знайомі, — сказала я.

— Ми знайомі з 1960 року, *ma belle*. Ти просто не усвідомлюєш, скільки часу відтоді минуло. Понад двадцять років.

Мені було під сорок. Макс був на кілька років старший. Маючи доньку та фальшивого чоловіка, я думала, що для мене не могло бути й мови про нове кохання. Я не була впевнена, як це буде.

І ось був чоловік, красивий чоловік, який мені дуже сподобався, чоловік, з яким у мене була спільна історія, та який казав, що кохає мене.

— То ти пропонуєш мені залишити Гаррі? Ось так? Через те, що, як ми думаємо, може бути між нами?

Макс нахмурився на мене.

— Я не такий дурний, як ти вважаєш, — сказав він.

— Я зовсім не думаю, що ти дурний.

— Гаррі – гомосексуаліст, — сказав він.

Я відчула, як моє тіло відхилилося назад, якомога далі від нього.

— Я гадки не маю, про що ти говориш, — сказала я.

Макс засміявся.

— Цей трюк не спрацював, коли ми купували бургери, і не спрацює зараз.

— Максе...

— Тобі подобається проводити зі мною час?

— Звісно.

— А ти згодна з тим, що ми розуміємо один одного у творчому плані?

— Звісно.

— Хіба я не режисерував тебе у трьох найважливіших фільмах твоєї кар’єри?

— Ти справді це робив.

— І ти думаєш, що це випадковість?

Я думала про це до цього.

— Ні, — сказала я. — Це не випадковість.

— Ні, це не випадковість, — сказав він. — Це тому, що я *розумію* тебе. Це тому, що я сумую за тобою. Це тому, що з того моменту, як я тільки поглянув на тебе, моє тіло сповнилося бажанням. Це тому, що я кохаю тебе десятиліттями. Камера бачить тебе так, як бачу я. І коли це трапляється, ти злітаєш.

— Ти талановитий режисер.

— Так, звичайно, — сказав він. — Але тільки тому, що ти мене надихаєш. Ти, моя Евелін Г'юґо, – талант, який дає силу кожному твоєму фільму. Ти – моя муза. А я твій провідник. Я людина, яка довершує твою неймовірну працю.

Я глибоко вдихнула, зважуючи те, що він говорив.

— Ти маєш рацію, — сказала я. — Ти дійсно маєш рацію.

— Я не можу придумати нічого більш еротичного, ніж це, — сказав він. — Аніж бути натхненням один для одного. — Він нахилився до мене. Я відчувала його тепло на своїй шкірі. — І я не можу придумати нічого більш значущого, ніж те, як ми розуміємо один одного. Ти повинна залишити Гаррі. З ним все буде добре. Ніхто не знає, хто він, і навіть якщо й знає, то ніхто нікому не розповість. Він більше не потребує твого захисту. Ти потрібна *мені*, Евелін. Ти мені *дуже* потрібна, — прошепотів він мені на вухо. Тепло його дихання, те, як його щетина подряпала мою щоку, звабили мене.

Я схопила його, поцілувала та почала стягувати свою сорочку. Я розірвала його сорочку, далі розстібнула ремінь його штанів, відкинувши пряжку. Я розпорола ґудзики на своїх джинсах та притиснулася до нього.

Те, як він схопив мене назад, те, як він рухався, давало зрозуміти, що він тужив за мною, що він не міг повірити, що йому нарешті пощастило торкнутися мене. Коли я стягнула бретельки свого бюстгальтера й оголила груди, він подивився мені в очі, а потім поклав руки на мої груди, наче відкрив захований скарб.

Це було так добре. Ці дотики. Звільнення мого бажання. Він ліг на диван, а я сіла на нього, рухаючись так, як хотіла, беручи від нього те, що мені було потрібно, відчуваючи задоволення вперше за багато років.

Це відчувалося, як вода в пустелі.

Коли все закінчилося, я не хотіла бути окремо від нього. Я хотіла ніколи не залишати його.

— Ти станеш вітчимом, — сказала я. — Ти це розумієш?

— Я люблю Коннор, — сказав Макс. — Я люблю дітей. Тож для мене це на радість.

— І Гаррі завжди буде поруч. Він ніколи не піде. Він постійний.

— Він мене не турбує. Мені завжди подобався Гаррі.

— Я хотіла б залишитися у своєму домі, — сказала я. — Не тут. Я не хочу, щоб Коннор переїжджала.

— Добре, — сказав він.

Я мовчала. Я не знала точно, чого хочу. За винятком того, що я хотіла більшого від нього. Я знову хотіла відчути його. Я поцілувала його. Простогнавши, поклала його на себе. Я заплющила очі, і вперше за багато років, заплющивши їх, не побачила Селії.

— Так, — сказала я, коли він займався зі мною коханням. — Я вийду за тебе заміж.

Розчарований Макс Жирард

«Now This»

ЕВЕЛІН Г'ЮҐО РОЗЛУЧАЄТЬСЯ З ГАРРІ КЕМЕРОНОМ, ЩОБ ВИЙТИ ЗА РЕЖИСЕРА МАКСА ЖИРАРДА

11 червня 1982 року

Евелін Г'юґо любить виходити заміж! Після 15 років шлюбу, вона та продюсер Гаррі Кемерон розходяться. Обидвоє щойно вийшли з переможної серії, обидвоє забрали додому золото «Оскара» на початку цього року за свій фільм «Все для нас».

Але джерела стверджують, що Евелін і Гаррі вже деякий час не разом. За останні кілька років їхній шлюб перетворився на щось більше, ніж дружбу. Дехто стверджує, що Гаррі жив у будинку їхнього покійного друга Джона Брейвермена, просто за вулицю від Евелін.

Тим часом Евелін, мабуть, використала цей час, щоб закрутити із Максом Жирардом, режисером її фільму «Все для нас». Обидвоє оголосили про плани одружитися. Лише час покаже, чи стане Макс щасливим квитком до щастя для Евелін. Але ми точно знаємо, що він буде чоловіком під номером *шість*.

Розділ 52

Ми з Максом брали шлюб в Джошуа-Трі в присутності Коннор, Гаррі та брата Макса, Люка. Макс спочатку запропонував Сен-Тропе або Барселону для нашого весілля та медового місяця. Але ми обоє тільки закінчили зйомки фільмів у Лос-Анджелесі, і я подумала, що це звучить досить непогано, лише невелика група нас та найрідніших у пустелі.

Я відмовилася від білого, давно переставши вдавати невинність. Натомість я одягла максісукню блакитного кольору океану, моє світле волосся було ледь розпущене. Мені було сорок чотири.

Коннор носила квіти у волоссі. Гаррі стояв поруч із нею в класичних штанах на ґудзиках.

Макс, мій наречений, був одягнений у білий льняний костюм. Ми жартували, що це його перше весілля, тому він повинен бути тим, хто одягнеться в біле.

Того вечора Гаррі та Коннор повернулися до Нью-Йорка. Люк – додому в Ліон. А ми з Максом залишилися в каюті – рідкісна ніч наодинці одне з одним.

Ми займалися коханням на ліжку, на столі та серед ночі на веранді під зорями.

Вранці ми їли грейпфрути та грали в карти. Ми перемикали канали на телевізорі. Ми сміялися. Ми говорили про фільми, які нам подобалися, фільми, які ми знімали, фільми, які хотіли зняти.

Макс сказав, що у нього є ідея бойовика зі мною в головній ролі. Я сказала йому, що не впевнена в тому, що підхожу на роль героя бойовика.

— Мені за сорок, Максе, — сказала я. Ми йшли пустелею, сонце нестерпно палило нас. І я забула воду в кабіні.

— Ти не старієш, — сказав він мені, кидаючись піском, поки ми йшли. — Ти можеш все. Ти – Евелін Г'юґо.

— Я Евелін, — сказала я йому та зупинилася на місці. Я схопила його за руку. — Тобі не завжди потрібно називати мене Евелін Г'юґо.

— Але це ти, — сказав він. — *Ти* – Евелін Г'юґо. Ти надзвичайна.

Я посміхнулася і поцілувала його. Я відчувала таке полегшення від того, що почувалася коханою, відчувала кохання. Я була дуже схвильована бажанням знову бути з кимось. Я думала, що Селія ніколи до мене не повернеться. Але Макс, він був прямо тут та прямо зараз. Він був моїм.

Коли ми повернулися до каюти, то були вже обгорілі на сонці та спраглі. Я зробила нам арахісове масло та желе на вечерю, і ми сиділи в ліжку й дивилися новини. Було так спокійно. Нічого не потрібно було доводити, нічого не потрібно було приховувати.

Ми пішли разом спати, і Макс потихеньку заколисував мене. Я відчувала, як билось його серце під моєю спиною.

Але наступного ранку, коли я прокинулася, і моє волосся було розтріпане, а із рота неприємно пахло, я поглянула на нього, очікуючи побачити посмішку на його обличчі. Натомість він виглядав стоїчно, наче годинами дивився в стелю.

— Що у тебе на думці? — Запитала я.

— Нічого.

У нього на грудях уже починало сивіти волосся, і я подумала, що це надає йому царственого вигляду.

— Про що ти думаєш? — Знову запитала я. — Ти можеш поділитися зі мною.

Він повернувся і подивився на мене. Я поправила зачіску, почуваючись дещо збентеженою від того, наскільки неохайно виглядаю. Він знову подивився на стелю.

— Це не те, що я собі уявляв.

— Що саме ти уявляв?

— Тебе, — сказав він. — Я уявляв собі славу життя з тобою.

— А тепер ні?

— Ні, це не те, — сказав він, похитавши головою. — Чи можу я бути чесним? Здається, я ненавиджу пустелю. Надто багато

сонця і немає смачної їжі, і взагалі, чому ми тут? Ми міські люди, моє кохання. Ми повинні повернутися додому.

Я засміялася, відчуваючи полегшення, що проблема лише в цьому.

— Ми можемо тут бути ще три дні, — сказала я.

— Так, так, я знаю, *ma belle*, але, будь ласка, давай повернемося.

— Так рано?

— Ми можемо взяти номер у «Волдорф» на кілька днів. Замість цього.

— Гаразд, — сказав я. — Якщо ти цього справді бажаєш.

— Так, — сказав він. А потім встав і прийняв душ.

Пізніше, в аеропорту, коли ми чекали на посадку, Макс пішов купити щось почитати під час перельоту. Він повернувся з журналом «Люди» і показав мені репортаж про наше весілля.

Вони називали мене «зухвалою секс-бомбою», а Макса – моїм «білим лицарем».

— Досить круто, правда? — Запитав він. — Ми виглядаємо, як королівські особи. Ти така красива на цьому фото. Але ти, звичайно, це знаєш. Це ж ти.

Я посміхнулася, але думаю лише про знамениту фразу Ріти Гейворт: «Чоловіки лягають спати з Ґільдою, а прокидаються зі мною».

— Я думаю, що, можливо, я скину кілька фунтів, — сказав він, поплескуючи себе по животу. — Я хочу бути красивим для тебе.

— Ти *красивий*, — сказала я. — Ти завжди був красивим.

— Ні, — сказав він, хитаючи головою. — Подивися на мою фотографію. Таке враження ніби у мене три підборіддя.

— Це просто погане фото. Особисто для мене ти чудовий. Я б нічого в тобі не змінювала.

Але Макс не слухав.

— Думаю, варто припинити їсти смажену їжу. Я став занадто американцем, тобі не здається? Я ж хочу бути красивим для тебе.

Але він не мав на увазі, що хоче бути красивий для *мене*. Він мав на увазі красивий *для фотографій*, які він буде робити зі

мною.

Моє серце потроху покривалося тріщинами, коли ми сідали в літак. Розколювалося все далі й далі, коли я дивилася, як він читав журнал під час польоту.

Незадовго до того, як ми приземлилися, чоловік, який летів у літаку, підійшов до першого класу, щоб скористатися туалетом, і вдруге озирнувся, побачивши мене. Коли він пішов, Макс повернувся до мене, усміхаючись, і сказав:

— Як ти думаєш, усі ці люди підуть додому й розповідатимуть усім, що вони летіли разом з Евелін Г'юґо?

Коли він закінчив це говорити, моє серце повністю розірвалося навпіл.

* * *

Мені знадобилося близько чотирьох місяців, щоб усвідомити, що Макс не мав наміру навіть *намагатися* покохати мене, і зрозуміти, що він покохав лише *ідею* бути зі мною. І після цього, цей шлюб здався таким дурним, але я не хотіла залишати Макса, тому що не хотіла розлучення.

Раніше я лише раз виходила заміж за чоловіка, якого кохала. Це був лише другий раз у моєму житті, коли я брала шлюб, вірячи, що він буде тривалим. І зрештою, я не покидала Дона. Це Дон покинув мене.

З Максом я думала, що щось може змінитися, щось може клацнути, щось може змусити його побачити мене такою, якою я є насправді, і покохати мене за це. Я думала, що, можливо, зможу покохати його справжнього настільки, що він почне кохати справжню мене.

Я думала, що нарешті зможу вийти заміж по-справжньому.

Але цього не сталося.

Натомість Макс водив мене містом, як свій трофей, чим я й була для нього. Усі хотіли Евелін Г'юґо, а Евелін Г'юґо хотіла його.

Ця дівчина в «Boute-en-Train» зачарувала всіх. Навіть чоловіка, який її створив. І я не знала, як сказати йому, що теж у захваті від

неї. Але вона не я.

Розділ 53

У 1988 році Селія зіграла роль леді Макбет в екранізації. Вона цілком могла висунути свою кандидатуру на найкращу жіночу роль за це. Не було іншої жінки, яка грала б вагомішу роль у фільмі, ніж вона. Але Селія, мабуть, представила себе як найкращу роль другого плану, тому що коли вийшов бюлетень, це було саме те, в чому вона була номінована. Щойно я це побачила, то зрозуміла, що це був просто її продуманий хід. Вона просто була дуже розумна.

Звичайно, я за неї проголосувала.

Коли вона перемогла, я була у Нью-Йорку з Коннор і Гаррі. Того року Макс поїхав на нагородження один. Ми розійшлися думками щодо цього. Він хотів, щоб я була з ним, але я хотіла провести вечір зі своєю сім'єю, а не в туфлях із шестидюймовими підборами.

Крім того, якщо бути відвертою, мені було п'ятдесят. Уже прийшло нове покоління актрис, з якими можна було конкурувати. Усі вони були чудові, з гладкою шкірою та блискучим волоссям. Коли ви відомі своєю красою, ви не можете собі уявити нічого гіршого, ніж стояти поруч із кимось і програвати.

Неважливо, якою красивою я була раніше. Годинник цокав, і всі це розуміли.

Мої ролі починали випаровуватися. Ролі, які мені пропонували – чудові матері, доньок яких пропонували грати жінкам буквально вдвічі молодшими за мене. Життя в Голлівуді – це дзвоноподібна крива, і я продовжувала свій час на її вершині настільки довго, наскільки це було можливо. Я протрималася довше, ніж більшість. Але зараз я спустилася з горбочка. І всі вони виганяли мене з поля.

Тому ні, я не хотіла йти на вручення премії «Оскар». Замість того, щоб летіти до ЛА, провести цілей день у кріслі для макіяжу,

а потім посміхатись і стояти струнко перед сотнями камер та мільйонами очей, я провела день зі своєю дочкою.

Луїза була у відпустці, і ми не знайшли когось, хто б нам сподобався, щоб замінити її, тож ми з Коннор провели день, влаштовуючи гру з прибиранням будинку. Ми разом готували вечерю. Після цього ми зробили попкорн і сіли з Гаррі, щоб подивитися, як Селія отримує статуетку.

На Селії була жовта шовкова сукня з оборками. Її руде волосся, тепер коротше, було зібрано в шиньйон. Звичайно, вона була старшою, але однаково захоплювала дух. Коли вони назвали її ім'я, вона піднялася на сцену і прийняла свою нагороду з витонченістю та щирістю, якими її завжди знали глядачі. І саме тоді, коли вона збиралася відійти від мікрофона, вона сказала:

— І у тих, хто захоче поцілувати телевізор сьогодні ввечері, хотіла б попросити не розколювати собі зуб.

— Мамо, чому ти плачеш? — запитала Коннор.

Я приклала руку до обличчя і зрозуміла, що справді розплакалася.

Гаррі посміхнувся мені та потер мою спину.

— Ти повинна подзвонити їй, — сказав він. — Ніколи не буде поганою ідеєю закопувати сокири непорозумінь.

Натомість я написала листа.

Моя дорога Селіє,

Щиро вітаю! Ти абсолютно на це заслуговуєш. Немає сумніву, що ти найталановитіша актриса нашого покоління.

Я не бажаю нічого більше, ніж твого цілковитого та повного щастя. Цього разу я не цілувала телевізор, але вболівала так само голосно, як і в інші рази.

Кохаю всім серцем,
~~Едвард~~
Евелін.

Я відправила це спокійно, ніби відправляла повідомлення морем у пляшці. Це означало, що я не очікувала на відповідь.

Але через тиждень вона прибула. Маленький квадратний конверт кремового кольору, адресований мені.

Моя дорога Евелін,

Читаючи твій лист, я почуваюсь так, ніби до мене нарешті повернулося повітря після того, як опинилася під водою. Сподіваюся, ти вибачиш мені за таку відвертість, але як ми докотилися до цього? І що означає те, що ми не спілкувалися десять років, але я досі чую твій голос у своїй голові щодня?

Цілую та обіймаю,
Селія.

Моя дорога Селіє,

В усіх наших помилках винна лише я. Я була недалекоглядною егоїсткою. Я можу лише сподіватися, що ти знайшла блаженство деінде. Ти заслуговуєш на щастя. І мені шкода, що я не змогла дати його тобі.

Кохаю,
Евелін.

Моя дорога Евелін,

Ти маєш справу з ревізіоністською історією. Я була невпевненою у собі, дріб'язковою та наївною. Я звинувачувала тебе у тому, що ти робила, щоб зберегти наші таємниці. Але річ у тому, що кожного разу, коли ти заважала зовнішньому світу входити в наше життя, я відчувала величезне полегшення. І всі мої найщасливіші моменти були організовані саме тобою. Я ніколи не віддавала належного значення цьому. Ми обоє винні. Але ти була єдиною, хто просив вибачення. Будь ласка, дозволь мені виправити це зараз: пробач, Евелін.

Кохаю,
Селія.

P.S. Я дивилася «Третю ночі» кілька місяців тому. Це сміливий, відважний та важливий фільм. Я була б не права, якби перешкодила цьому. Ти завжди була набагато талановитішою, ніж я завжди вважала.

Моя дорога Селіє,

Як ти думаєш, чи можуть закохані бути друзями? Мені неприємно думати про роки, які ми залишили в цьому житті, витрачені на те, що ми не розмовляли одна з одною.

Кохаю,
Евелін.

Моя дорога Евелін,

Макс схожий на Гаррі? Рекса?

Кохаю,
Селія.

Моя дорога Селіє,

Мені прикро казати це, проте ні, він зовсім не такий. Він інший. Але я відчайдушно хочу тебе побачити. Чи можемо ми зустрітися?

Кохаю,
Евелін.

Моя дорога Евелін,

Відверто кажучи, ця новина мене вразила. Я не знаю, чи зможу дивитися на тебе за таких обставин.

Кохаю,
Селія.

Моя дорога Селіє,

Минулого тижня я дзвонила тобі багато разів, але ти не відповідала на мої дзвінки. Я спробую ще раз. Будь ласка, Селіє. Будь ласка

Кохаю,
Евелін.

Розділ 54

— Алло? — Її голос зовсім не змінився. Так само солодкий, але додалося впевненості.

— Це я, — сказала я.

— Привіт. — Те, як вона потеплішала в той момент, дало мені надію, що я зможу повернути своє життя таким, яким воно мало бути завжди.

— Я кохала його, — сказала я. — Макса. Але вже ні.

У відповідь тиша.

Потім вона запитала:

— Для чого ти це кажеш?

— Я кажу це, бо хотіла б побачитися з тобою.

— Я не можу, Евелін.

— Ні, ти можеш.

— Що ти хочеш, щоб ми зробили? — Запитала вона. — Знову знищили одна одну?

— Ти досі кохаєш мене? — Запитала я.

Вона мовчала.

— Бо я досі кохаю тебе, Селіє. Клянусь.

— Я... я не думаю, що ми повинні говорити про це. Ні, якщо...

— Ні, якщо що?

— Нічого не змінилося, Евелін.

— Все змінилося.

— Люди досі не повинні знати, хто ми насправді.

— Елтон Джон вийшов із тіні, — сказала я. — Вже минуло достатньо часу.

— Елтон Джон не має дитини й не будує кар'єри, заснованої на вірі аудиторії в те, що він чесний з нею.

— Ти хочеш сказати, що ми можемо втратити роботу?

— Я не можу повірити, що говорю це *тобі*, — сказала вона.

— Ну, дозволь мені сказати тобі, що є дещо, що *змінилося*, — сказала я їй. — Мені вже байдуже. Я готова віддати це все.

— Ти не серйозно.

— Я абсолютно серйозно.

— Евелін, ми навіть не бачилися всі ці роки.

— Я знаю, що ти вже могла б забути мене, — сказала я. — Знаю про те, що ти була із Джоан. Я впевнена, що були й інші.

Я чекала, сподіваючись, що вона мене виправить, сподіваючись, що вона скаже мені, що більше нікого не було. Але вона цього не зробила. І тому я продовжила.

— Але чи можеш ти чесно сказати, що перестала кохати мене?

— Звісно, ні.

— І я теж цього не можу сказати. Я кохаю тебе кожен день.

— Ти вийшла заміж за іншого.

— Я вийшла за нього заміж, бо він допоміг мені забути тебе, — сказала я. — Не тому, що я перестала тебе кохати.

Я почула її глибоке дихання.

— Я приїду до Лос-Анджелеса, — сказала я. — Ми з тобою повечеряємо. Гаразд?

— Повечеряємо?

— Просто вечеря. Нам є про що поговорити. Гадаю, ми принаймні повинні завдячити одна одній приємною, довгою розмовою. Як щодо наступного тижня? Гаррі може приглянути за Коннор. Я можу залишитися на кілька днів.

Селія знову замовкла. Я могла впевнено сказати, що в цей момент вона думала. У мене склалося враження, що це був вирішальний момент для мого майбутнього, *нашого майбутнього*.

— Добре, — сказала вона. — Вечеря так вечеря.

* * *

Наступного ранку я вирушила до аеропорту, Макс ще спав. Він мав бути на знімальному майданчику пізніше, на нічних зйомках, тож я на прощання стиснула його руку, а потім взяла свої речі з шафи.

Я не могла вирішити, чи хочу я брати з собою листи Селії, чи ні. Я зберігала їх усіх разом із конвертами в коробці у задній частині шафи. Протягом останніх кількох днів, коли я збирала

речі в поїздку, я пакувала їх, а потім розпаковувала, намагаючись зробити вибір.

Я перечитувала їх щодня, відколи ми з Селією почали спілкуватися. Я не хотіла розлучатися з ними. Мені подобалося водити пальцями по словах, відчуваючи натиск пера на папері. Мені подобалося чути її голос у своїй голові. Але я летіла до неї. Тому вирішила, що вони мені не потрібні.

Я взула чоботи й схопила куртку, потім розстібнула блискавку сумки та витягла листи. Я сховала їх за своїми хутрами.

Я залишила Максу записку:

«Повернуся у четвер, Максиміліане.
Люблю, Евелін.»

Коннор була на кухні, брала поп-тартси перед тим, як піти до Гаррі, щоб залишитися, поки мене не буде.

— У твого тата немає поп-тартсів? — Запитала я.

— Не з коричневим цукром. Він завжди бере полуничні, а я їх ненавиджу.

Я поцілувала її у щоку.

— Бувай. Будь чемною, — сказала я.

Вона закотила на мене очі, і я не була впевненою, чи через поцілунок, чи через наказ. Їй щойно виповнилося тринадцять, починалося її сходження у підлітковий вік, і це вже розбивало моє серце.

— Так, так, так, — сказала вона. — Побачимося, коли побачимось.

Я спустилася на тротуар і побачила, що мене чекає лімузин. Я віддала водієві свою сумку, і в останню хвилину мені спало на думку, що після вечері з Селією вона може сказати, що не хоче мене більше бачити. Вона може сказати мені, що, на її думку, нам більше не варто спілкуватися. Я могла б опинитися на зворотному рейсі, сумуючи за нею більше, ніж будь-коли.

Я вирішила, що мені таки потрібні листи. Я хотіла, щоб вони були зі мною. Вони були мені потрібні.

— Зачекайте, одну хвилинку, — сказала я водієві й кинулася назад у будинок. Я зустріла Коннор, коли та виходила з ліфта, саме тоді, коли я входила.

— Так скоро повернулася? — сказала вона з рюкзаком на спині.

— Я дещо забула. Веселих вихідних, люба! Скажи своєму татові, що я буду вдома за кілька днів.

— Так, добре. До речі, Макс щойно прокинувся.

— Люблю тебе, — сказала я їй, натискаючи кнопку в ліфті.

— Я теж тебе люблю, — сказала Коннор. Вона помахала рукою на прощання й вийшла до парадного входу.

Я піднялася наверх і пішла у спальню. І там, у моїй шафі, був Макс.

Листи Селії, які я зберігала у такому первозданному стані, були розкидані по кімнаті, більшість із них вирвані з конвертів, наче це була не більше ніж небажана пошта.

— Що ти робиш? — Запитала я.

Він був у чорній футболці та спортивних штанах.

— Що *я* роблю? — Повторив Макс. — Це вже занадто. Ти заходиш сюди й питаєш у *мене*, що я роблю.

— Це мої листи.

— О, я бачу це, *ma belle*.

Я нахилилася і спробувала забрати їх у нього. Він відтягнув їх.

— У вас роман? — Запитав він, усміхаючись. — Дуже французько з вашого боку.

— Максе, припини.

— Я не проти невірності, моя люба. Якщо це зроблено з повагою. І без доказів.

З того, як він це сказав, я зрозуміла, що він спав з людьми поза нашим шлюбом, і мені стало цікаво, чи була будь-яка жінка справді в безпеці від таких чоловіків, як Макс і Дон. Я подумала про те, скільки жінок у світі вважали, що вони могли б завадити своїм чоловікам зраджувати, якби вони були такими ж чудовими, як Евелін Г'юґо. Але це ніколи не зупиняло жодного чоловіка, якого я кохала.

— Я не зраджую тобі, Максе. Тож ти припиниш?

— Можливо, ти й справді не зраджуєш мені, — сказав він. — Мені здається, я можу в це повірити. Але в що я не зможу повірити, так це в те, що ти не «дайк[17]«.

Я заплющила очі, мій гнів палав у мені так сильно, що мені потрібно було покинути цей світ, аби на мить зібратися у власному тілі.

— Я не «дайк», — сказала я.

— Ці листи говорять протилежне.

— Ці листи – не твоя справа.

— Можливо, — сказав Макс. — Якщо в цих листах Селія Сент-Джеймс насправді не розповідає про свої почуття до тебе у минулому, то я помиляюся. Я їх зараз приберу, і негайно попрошу у тебе вибачення.

— Добре.

— Я сказав – *якщо.*

Він підвівся і підійшов ближче до мене.

— Це велике «якщо». Якщо ці листи були надіслані з приводу того, що ти вирішила відвідати Лос-Анджелес сьогодні, то я злюся, тому що ти маєш мене за дурня.

Я справді думала, що якби я сказала йому, що зовсім не збиралася побачитись із Селію в Лос-Анджелесі, якби я справді гарненько збрехала, то він би відступив. Він міг би навіть попросити вибачення і сам відвезти мене в аеропорт.

І це був мій внутрішній інстинкт: брехати, приховувати та знову приховувати, що я роблю і ким я є. Але як тільки я відкрила рота, щоб нагодувати його черговою брехнею, випливло щось інше.

— Так, я збиралася побачитись із нею. Ти маєш рацію.

— Ти збиралася зрадити мені?

— Я збиралася покинути тебе, — сказала я. — Думаю, ти це знаєш. Думаю, ти знаєш це вже деякий час. Я збираюся покинути тебе. Якщо не заради неї, то заради себе.

— Заради неї? — Запитав він.

— Я кохаю її. Завжди кохала.

Макс виглядав розгубленим, наче він штовхав мене в цій грі, припускаючи, що я програю. Він недовірливо похитав головою.

— Вау, — сказав він. — Неймовірно. Я одружився із «дайком».

— Припини це говорити, — сказала я.

— Евелін, якщо ти займаєшся сексом з жінками, то ти – лесбіянка. Не будь лесбіянкою, яка ненавидить себе. Це не так... так не піде.

— Мені байдуже, що ти собі думаєш про це. Я взагалі не ненавиджу лесбіянок. Я закохана в одну. Але я теж тебе кохала.

— О, будь ласка, — сказав він. — Будь ласка, не намагайся зробити з мене ще більшого дурня, ніж ти вже зробила. Я витратив роки на те, щоб кохати тебе, але зрозумів, що це для тебе нічого не означає.

— Ти не кохав мене жодного бісового дня, — сказала я. — Тобі подобалося мати поруч кінозірку. Тобі подобалося бути тим, хто спав у моєму ліжку. Це не кохання. Це бажання володіти.

— Я поняття не маю, про що ти говориш, — сказав він.

— Звичайно, ні, — сказала я. — Бо ти не знаєш різниці між ними.

— Ти коли-небудь кохала мене?

— Так. Коли ти займався зі мною коханням і змушував мене відчувати бажання, ти добре піклувався про мою доньку, і я вірила, що ти бачив у мені щось таке, чого ніхто інший не бачив. Коли я вірила, що ти маєш проникливість і талант, яких ніхто інший не мав. Я тебе дуже кохала.

— Тож ти не лесбіянка, — сказав він.

— Я не хочу обговорювати це з тобою.

— Ну, ти мусиш.

— Ні, — сказала я, збираючи листи й конверти та запихаючи їх до кишень. — Я не мушу.

— Ні, — сказав він, блокуючи двері. — Ти мусиш

— Максе, забирайся з мого шляху. Я йду.

— Не бачся із нею, — сказав він. — Ти не можеш цього зробити.

— Звичайно, я можу.

Телефон почав дзвонити, але я була надто далеко, щоб відповісти. Я знала, що це водій. Я знала, що якщо не піду, то

можу спізнитися. Були й інші рейси, але я хотіла встигнути саме на цей. Я хотіла якомога швидше побачити Селію.

— Евелін, зупинись, — сказав Макс. — Подумай про це. Це не має сенсу. Ти не можеш залишити мене. Я можу зробити один телефонний дзвінок і знищити тебе. Я можу розповісти про це будь-кому, будь-кому, і твоє життя вже ніколи не буде таким, як раніше.

Він мені не погрожував. Він просто пояснював мені те, що було настільки очевидним. Це було так, наче він казав: *люба, ти не мислиш чітко. Це не закінчиться добром для тебе.*

— Ти хороший чоловік, Максе, — сказала я. — Я бачу, що ти так злий на мене, що намагаєшся зробити мені боляче. Але я знаю, що ти, принаймні більшу частину свого часу, *намагаєшся* чинити добре.

— А що, якщо цього разу я так не вчиню? — Запитала він. І ось, нарешті, виникла загроза.

— Я покидаю тебе, Максе. Це станеться або зараз, або пізніше, але точно колись станеться. Якщо ти вирішиш, що хочеш спробувати знищити мене через це, то, я думаю, це саме те, що тобі доведеться зробити.

Коли він не схотів зійти з дороги, я відштовхнула його геть і пройшла повз нього за двері.

Кохання всього мого життя чекало, і я збиралася повернути її.

Розділ 55

Коли я дісталася до «Спаґо», Селія вже чекала на мене. На ній були чорні брюки та прозора кремова блузка без рукавів. Надворі було тепло, сімдесят вісім градусів за фаренгейтом, але у ресторані був хороший кондиціонер, і вона виглядала трохи змерзлою. Її руки були вкриті мурашками.

Руде волосся досі було приголомшливим, але тепер явно пофарбованим. Золоті відтінки, які були раніше, результат дії природи та сонячного світла, тепер стали злегка насиченими, мідними. Її блакитні очі були такими ж привабливими, як і завжди, але тепер шкіра навколо них стала м'якшою.

За останні пару років я кілька разів був у пластичного хірурга. Я підозрювала, що вона також. Я була одягнена у чорну сукню з глибоким V-вирізом і поясом на талії. Моє світле волосся, трохи світліше від сивини, яка наповзала, і коротше підстрижене, обрамляло моє обличчя.

Вона встала, коли побачила мене.

— Евелін, — сказала вона.

Я обняла її.

— Селіє.

— Ти маєш чудовий вигляд, — сказала вона. — Як завжди.

— Ти виглядаєш так само, як і коли я бачила тебе востаннє, — сказала я.

— Ми ніколи не брехали одна одній, — сказала вона, посміхаючись. — Не починаймо й зараз.

— Ти прекрасна, — сказала я.

— Ти теж.

Я замовила келих білого вина. Вона – клубний газований напій з лаймом.

— Я більше не п'ю, — сказала Селія. — Зі мною вже не посидиш так, як колись.

— Це добре. Якщо хочеш, я викину своє вино прямо у вікно, щойно воно потрапить на стіл.

— Ні, — сказала вона, сміючись. — Чому моя нездатність переносити алкоголь має бути твоєю проблемою?

— Я хочу, щоб усе, що стосується тебе, було моєю проблемою, — сказала я.

— Ти розумієш, що говориш? — прошепотіла вона мені, нахиляючись через стіл. Горловина її блузки розкрилася й занурилася у хлібний кошик. Я хвилювалася, що туди потрапить масло, але дивом минулося.

— Звичайно, я розумію, що говорю.

— Ти знищила мене, — сказала вона. — Вже двічі в нашому житті. Я витратила роки, щоб пережити це.

— Тобі вдалося? Двічі?

— Не повністю.

— Я думаю, що це щось означає.

— Чому зараз? — Запитала вона. — Чому ти не подзвонила багато років тому?

— Я дзвонила тобі мільйон разів після того, як ти мене покинула. Я практично вибила твої двері, — нагадала я їй. — Я думала, ти мене ненавидиш.

— Так, — сказала вона та трохи відхилилася. — Гадаю, я досі ненавиджу тебе. Хоча б трішки.

— Ти думаєш, що я тебе не ненавиджу? — Я намагалася стишити голос, намагалася вдавати, що це розмова двох старих подруг. — Хоча б трішки?

Селія посміхнулася.

— Можливо. Я вважаю, що це має сенс.

— Але я не дозволю цьому зупинити мене, — сказала я.

Вона зітхнула й подивилася на своє меню.

Я по-змовницьки нахилився.

— Раніше я навіть не думала, що мала бодай якісь шанси, — сказала я їй. — Після того, як ти залишила мене, я думала, що двері зачинені. А тепер у них з'явилася щілина, і я хочу широко їх відкрити й увійти.

— Чому ти думаєш, що двері відчиняться? — запитала вона, дивлячись на ліву частину меню.

— Ми вечеряємо, чи не так?

— Як друзі, — сказала вона.

— Ми з тобою ніколи не були друзями.

Вона закрила своє меню і поклала його на стіл.

— Мені потрібні окуляри для читання, — сказала вона. — Ти можеш у це повірити? Окуляри для читання!

— Вітаю у клубі.

— Іноді я буваю злюкою, коли мені боляче, — нагадала вона мені.

— Ти не сказала нічого такого, чого я не знала до цього.

— Я змусила тебе почуватись бездарною, — сказала вона. — Я намагалася змусити тебе думати, що я тобі потрібна, бо твій успіх – моя заслуга.

— Я знаю це.

— Але ти завжди була варта цього успіху.

— Тепер я теж це знаю, — сказала я їй.

— Я думала, ти зателефонуєш мені після того, як отримаєш «Оскар». Я думала, що, можливо, ти захочеш показати мені, ти захочеш впихнути це мені в обличчя.

— Ти слухала мою промову?

— Звичайно, — сказала вона.

— Я звернулася до тебе, — сказала я та взяла шматок хліба і намазала його маслом. Але я відразу відклала його, не відкусивши жодного шматка.

— Я не була впевнена, — сказала Селія. — Я маю на увазі, що не була впевнена в тому, чи мала ти на увазі мене.

— Я ледь не назвала твоє ім’я.

— Ти сказала «вона».

— Точно.

— Я думала, що, можливо, у тебе є інша *«вона»*.

Так, я дивилася на інших жінок, окрім Селії. Я уявляла себе з іншими жінками, крім неї. Але усе, як здавалося, усе моє життя завжди ділилися на «Селію» і «не Селію». Кожна інша жінка, з якою я думала почати розмову, могла б мати на лобі штамп «не Селія». Якщо я збиралася ризикувати своєю кар’єрою та всім, що я любила, заради жінки, це була б лише вона.

— Немає ніякої іншої «вона», крім тебе, — сказала я їй.

Селія слухала й заплющила очі. А потім вона заговорила. Це було так, ніби вона намагалася зупинитися, але просто не змогла.

— Але був *він*.

— Одна й та ж сама стара платівка, — сказала я, намагаючись стриматися, щоб не закотити очі. — Я була з Максом. Ти точно була з Джоаном. Джоан гарно замінив мене?

— Ні, — сказала Селія.

— І Макс теж.

— Але ти досі одружена з ним.

— Я подаю документи. Він з'їжджає. Кінець.

— Це все надто різко.

— Насправді ні. Це вже навіть протерміновано. І взагалі, він знайшов твої листи, — сказала я.

— І він покидає тебе?

— Ні, він погрожує викрити мене, якщо я не залишуся з ним.

— Що?

— Я покидаю його, — сказала я. — І я дозволяю йому робити все, що тільки заманеться. Бо мені п'ятдесят років, і я не маю сил контролювати абсолютно всі плітки про мене, доки не помру від старості. Ролі, які мені пропонують, – лайно. У мене нарешті є «Оскар» на каміні. У мене чудова донька. У мене є Гаррі. Я зірка. Про мої фільми ще багато років писатимуть. Чого ще я можу хотіти? Золоту статую на мою честь?

Селія засміялася.

— Погляньте, що робить з людьми «Оскар» — сказала вона.

Я теж засміялася.

— Саме так! Чудова думка. Значить, у мене це вже є. Більше нічого немає, Селіє. Більше немає гір, на які можна піднятися. Я все життя ховалася, аби мене ніхто не збив з гори. І знаєш що? Я закінчила ховатися. Нехай прийдуть і візьмуть мене. Як на мене, вони можуть кинути мене в колодязь. Пізніше цього року я підписалася на зйомку ще одного фільму у «Фокс», і тоді я закінчую свою кар'єру.

— Ти не це маєш на увазі.

— Згодна. Будь-який інший напрямок думок... ось як я втратила тебе. Я більше не хочу програвати.

— Це не лише наша кар'єра, — сказала вона. — Наслідки непередбачувані. А якщо вони заберуть Коннор?

— Бо я закохана у жінку?

— Бо вони вважають обох її батьків «диваками».

Я відпила вина.

— Не сперечатимусь, — сказала я нарешті. — Якщо я хочу сховатися, ти називаєш мене боягузкою. Коли я втомилася ховатися, ти кажеш мені, що вони можуть забрати мою доньку.

— Мені шкода, — сказала Селія. Здавалося, вона шкодувала не стільки про те, що сказала, скільки про те, що ми живемо в такому світі. — Ти це серйозно? — Запитала вона. — Ти б справді відмовилася від цього?

— Так, — сказала я. — Справді.

— Ти абсолютно впевнена? — запитала вона саме тоді, коли офіціант поставив перед нами її стейк і мій салат. — Я маю на увазі, абсолютно впевнена?

— Так.

Селія на мить замовкла. Вона дивилася на свою тарілку. Вона, здавалося, обмірковувала все, що стосувалося цього моменту, і чим довше вона говорила, тим більше я нахилялася вперед, намагаючись наблизитися до неї.

— У мене хронічне обструктивне захворювання легень, — нарешті сказала вона. — Мабуть, я не дотягну й до шістдесяти.

Я витріщилася на неї.

— Ти брешеш, — сказала я.

— Ні.

— Так. Це не може бути правдою.

— Але це правда.

— Ні, неправда, — сказала я.

— Але це так, — сказала вона та взяла вилку. Вона сьорбнула води перед собою.

Мій розум кипів, думки стрибали в моєму мозку, серце скажено оберталося в моїх грудях.

А потім Селія знову заговорила, і єдина причина, чому я змогла зосередитися на її словах, полягала в тому, що я знала, що вони важливі. Я знала, що вони дійсно важливі.

— Я думаю, що ти повинна таки зняти свій фільм, — сказала вона. — Сильний фініш. І потім... а потім, я думаю, нам слід переїхати на узбережжя Іспанії.

— Що?

— Мені завжди подобалася ідея провести останні роки свого життя на прекрасному пляжі. З коханням прекрасної жінки, — сказала вона.

— Ти... ти помираєш?

— Я можу оглянути деякі місця в Іспанії, поки у тебе проходитимуть зйомки. Я знайду місце, де Коннор зможе здобути чудову освіту. Я продам свій будинок тут. Я знайду десь будинок, де також вистачить місця для Гаррі. І Роберта.

— Твого брата?

Селія кивнула.

— Він переїхав сюди для бізнесу кілька років тому. Ми зблизилися. Він... він знає, хто я. Він мене підтримує.

— Що таке хронічне обструктивне захворювання легень?

— Щось типу емфіземи, — сказала вона. — Від куріння. Ти досі куриш? Якщо так, то повинна зупинитися. Прямо зараз.

Я похитала головою, бо давно відмовилась від цього.

— У них є ліки, щоб уповільнити процес. Деякий час я здебільшого можу жити нормальним життям.

— І що тоді?

— І тоді, врешті-решт, стане важко бути активною, важко дихати. Коли це станеться, у мене не буде багато часу. Загалом, якщо мені пощастить, ми розраховуємо на десять років, плюс-мінус.

— Десять років? Тобі лише сорок дев’ять.

— Я знаю.

Я почала плакати. Я не могла нічого з собою вдіяти.

— Ти влаштовуєш сцену, — сказала вона. — Ти повинна зупинитися.

— Я не можу, — сказала я.

— Гаразд, — сказала вона. — Гаразд.

Вона взяла гаманець і кинула стодоларову купюру. Вона витягла мене з крісла, і ми пішли до камердинера. Вона дала йому свій квиток та посадила мене на переднє сидіння машини. Селія відвезла мене до себе додому та посадила на диван.

— Ти впораєшся з цим? — Запитала вона.

— Що ти маєш на увазі? — Запитала я її. — Звичайно, я не можу з цим впоратися.

— Якщо ти зможеш впоратися з цим, — сказала вона, — тоді ми зможемо це зробити. Ми можемо бути разом. Я думаю, ми можемо... ми можемо провести разом решту життя, Евелін. Якщо ти можеш впоратися з цим. Але я не можу з чистою совістю зробити, якщо ти не думаєш, що переживеш це.

— Що саме?

— Втратити мене знову. Я не хочу дозволяти тобі кохати мене, якщо ти не думаєш, що зможеш втратити мене знову. Востаннє.

— Я не можу. Звичайно, я не можу. Але я все одно хочу. Я все одно збираюся це зробити. Так, — сказала я нарешті. — Я зможу це пережити. Я краще переживу це, ніж ніколи цього не відчую.

— Ти впевнена? — Запитала вона.

— Так, — сказала я. — Так, я впевнена. Я ніколи ні в чому не була більш впевненою. Я кохаю тебе, Селіє. Я завжди кохала тебе. І решту часу, який у нас є, ми повинні провести разом.

Вона схопила мене за обличчя та поцілувала. І я знову заплакала.

Вона почала плакати разом зі мною, і незабаром я не могла сказати, чи сльози, які я куштувала, були її, чи мої. Все, що я знала, це те, що я знову була в обіймах жінки, яку мала кохати завжди.

Згодом блузка Селії опинилася на підлозі, а моя сукня піднялася навколо стегон. Я відчувала її губи на своїх грудях, її руки на животі. Я вийшла з сукні. Її простирадла були абсолютно білі й ідеально м’які. Від неї пахло не сигаретами та алкоголем, а цитрусами.

Вранці я прокинулася поруч з її волоссям, розкиданим віялом на подушці. Я повернулася на бік і пригорнулася своїм тілом до її

спини.

— Ось що ми збираємося зробити, — сказала Селія. — Ти покинеш Макса. Я зателефоную своєму другові в Конгрес. Він представник від Вермонта. Йому не завадить увага зі сторони преси. Тебе побачать з ним. Ми збираємося поширити чутки, ніби ти йдеш від Макса через молодшого чоловіка.

— Скільки йому років?

— Двадцять дев'ять.

— Ісусе, Селіє. Та він дитина, — сказала я.

— Це саме те, що скажуть люди. Вони будуть шоковані тим, що ти з ним зустрічаєшся.

— А якщо Макс намагатиметься обмовити мене?

— Не має значення, що він намагатиметься стверджувати про тебе. Це буде виглядати так, ніби він просто не може змиритися з приниженням.

— А потім?

— А потім, ти вийдеш за мого брата.

— Чому я повинна це зробити?

— Щоб, коли я помру, усе, що я маю, було твоїм. Мій маєток буде повністю під твоїм контролем. І ти можеш зберегти мою спадщину.

— Ти просто можеш передати його мені.

— Щоб хтось спробував усе забрати, висуваючи гіпотезу, що ти була моєю коханкою? Ні, це краще. Це розумніше.

— Але вийти заміж за твого брата? Ти здуріла?

— Він це зробить, — сказала вона. — Заради мене. І тому, що він – бабій, який спить майже з кожною жінкою, яку тільки бачить. Ти б підійшла до його репутації. Це безпрограшний варіант.

— Все це замість того, щоб просто сказати правду?

Я відчувала, як грудна клітка Селії розширюється та стискається піді мною.

— Ми не можемо сказати правду. Ти бачила, що вони зробили з Роком Хадсоном? Якби він помирав від раку, були б телемарафони.

— Люди не розуміють СНІДу, — сказала я.

— Вони прекрасно розуміють, — сказала Селія. — Вони просто думають, що він заслуговує на нього через те, як він ним заразився.

Я поклала голову на подушку, а серце завмерло в грудях. Вона, звичайно, мала рацію. Останні кілька років я спостерігала, як Гаррі втрачав друга за другом, колишніх коханців через СНІД. Я бачила, як він плакав із червоними очима від страху, що захворіє, через те, що не знав, як допомогти людям, яких кохав. І я спостерігала, як Рональд Рейган ніколи не визнавав того, що відбувалося на наших очах.

— Я знаю, що з шістдесятих років усе змінилося, — сказала вона. — Але *вони* не дуже змінилися. Не так давно Рейган сказав, що геї не можуть мати жодних прав. Ти не можеш ризикувати втратою Коннор. Тому я зателефоную Джеку, своєму другові в Палаті представників. Ми створимо історію. Ти будеш знімати свій фільм. Ти вийдеш за мого брата. І ми всі переїдемо до Іспанії.

— Мені доведеться поговорити з Гаррі.

— Звичайно, — сказала вона. — Поговори з Гаррі. Якщо він ненавидить Іспанію, ми поїдемо до Німеччини. Або в Скандинавію. Або в Азію. Мені байдуже. Нам просто потрібно поїхати кудись, де людям буде байдуже, хто ми є, де люди дадуть нам спокій, і Коннор зможе жити нормальним дитинством.

— Тобі знадобиться медична допомога.

— Я полечу куди треба. Або ми можемо привести людей до мене.

Я думала про це.

— Це хороший план.

— Так? — Я знала, що Селія була задоволена.

— Учень перевершив майстра, — сказала я.

Вона засміялася, і я поцілувала її.

— Ми вдома, — сказала я.

Це був не мій дім. Ми ніколи раніше не жили тут разом. Але вона знала, що я мала на увазі.

— Так, — сказала вона. — Ми вдома.

«Now This»

РОЗЛУЧЕННЯ ЕВЕЛІН Г’ЮҐО ТА МАКСА ЖИРАРДА СТАЛО ЖАХЛИВОЮ ПОДІЄЮ ПОМІЖ НОВИН ПРО ЗРАДУ Г’ЮҐО

1 липня 1988 року

Евелін Г'юґо знову вирушає розривати шлюб. Цього тижня вона подала документи, посилаючись на «непримиренні розбіжності». І хоча вона вже має досвід у цьому, схоже, що це буде неприємно.

Джерела кажуть, що Макс Жирард шукає підтримки у ролі аліментів, і з’явилися повідомлення про те, що той поливає Г’юґо брудом по всьому місту.

«Він такий розлючений, що говорить майже все, що може, аби помститися їй, — каже інсайдер, близький до колишньої пари. — Він казав різне. Що вона шахрайка, вона лесбіянка, вона винна йому своїм «Оскаром». Зрозуміло, що він дуже розбитий серцем.»

Минулого тижня Г’юґо бачили з *набагато* молодшим чоловіком. Джеку Істону, конгресмену-демократу від Вермонту, лише двадцять дев'ять років. Це більш ніж на *два десятиліття* молодший за Евелін. І якщо вірити фотографіям їхньої спільної вечері в Лос-Анджелесі, можемо сказати. що це схоже на початок роману.

Г’юґо не має великого послужного списку, але в цьому випадку, здається, зрозуміло одне: коментарі Жирарда, безумовно, звучать як кислий виноград.

Розділ 56

Гаррі не хотів приєднуватися до нас.

Він був єдиною частиною плану, яка не залежала від мене, єдиною людиною, якою я не хотіла маніпулювати заради власних бажань. І він не хотів кидати все позаду й летіти в Європу.

— Ти пропонуєш мені піти на пенсію, — сказав Гаррі. — А мені ще й шістдесяти немає. Господи, Евелін. Що я буду робити цілими днями? Грати в карти на пляжі?

— Це так погано звучить?

— Це звучить добре протягом півтори години, — сказав Гаррі. Він пив щось схоже на апельсиновий сік, але я підозрювала, що це «Викрутка»[18]. — І потім я б застряг, намагаючись зайняти себе до кінця свого життя.

Ми сиділи в моїй гримерці на зйомках «Мудрості Терези». Гаррі знайшов сценарій і продав його «Фоксу», а я долучилася, щоб зіграти Терезу, жінку, яка покидає свого чоловіка, відчайдушно намагаючись не розлучати своїх дітей.

Це був третій день зйомок, і я була в білому брючному костюмі з перлами від «Шанель», збираючись йти на знімальний майданчик, щоб зняти сцену, де Тереза та її чоловік оголошують про своє розлучення під час різдвяної вечері. У брюках кольору хакі та оксфордській сорочці Гаррі виглядав таким же красивим, як і раніше. На той час він уже майже повністю посивів, і я активно ображалася на нього за те, що він ставав ще більше привабливішим із віком, а мені доводилося спостерігати, як моя краса згасає з кожним днем, як пліснявий лимон.

— Гаррі, ти не хочеш припинити жити цією брехнею?

— Якою брехнею? — Запитав він. — На мій погляд, це брехня лише для тебе. Бо ти хочеш, щоб це працювало з Селією. І знай, я це підтримую. Але це життя для мене не брехня.

— У тебе є чоловіки, — сказала я, втративши терпіння в голосі, яке, як мені здалося, хотів нав'язати мені Гаррі. — Тільки не

прикидайся, що їх немає.

— Звичайно, але немає жодного, з ким я міг би мати хоч якийсь значний зв'язок, — сказав Гаррі. — Бо я кохав тільки Джона. І він пішов. Я відомий лише тому, що відома ти, Ев. Їм байдуже до мене чи до того, що я роблю, якщо це якось не стосується тебе. З будь-якими чоловіками в моєму житті я бачуся не більше кількох тижнів, а потім вони зникають. Я не живу в брехні. Я просто живу своїм життям.

Я глибоко вдихнула, намагаючись не надто нервувати перед тим, як піти на знімальний майданчик і прикидатися пригніченою.

— Тобі байдуже, що я повинна ховатися?

— Не байдуже, — сказав він. — І ти знаєш це.

— Ну, добре.

— Але чому твої стосунки з Селією означають, що ми повинні змінити життя Коннор? А як щодо мого?

— Вона – кохання всього мого життя, — сказала я. — Ти це знаєш. Я хочу бути з нею. Нам усім знову пора бути разом.

— Ми більше *не можемо* бути разом, — сказав він, опускаючи руку на стіл. — Не всі ми.

І пішов геть.

* * *

Ми з Гаррі щовихідних літали додому, щоб побути з Коннор, і протягом тих тижнів, коли проходили зйомки, я була із Селією, а він... ну, я не знала, де він. Але він здавався щасливим, тому я нічого не питала. У глибині свідомості я підозрювала, що він, можливо, зустрів когось, хто зміг би зберегти його інтерес довше ніж на кілька тижнів.

Тож коли «Мудрість Терези» на три тижні перевищила наш графік зйомок, оскільки мій колега Бен Медлі був госпіталізований через виснаження, я розривалася.

З одного боку, я хотіла повертатися до доньки кожного вечора.

З іншого боку, Коннор з кожним днем все більше дратувалася через мене. Вона виявила, що її мати була втіленням збентеження. Той факт, що я була всесвітньо відомою кінозіркою,

здавалося, абсолютно не вплинув на те, наскільки великою ідіоткою мене бачила Коннор. Тож я часто була щасливіша у Лос-Анджелесі з Селією, ніж у Нью-Йорку, постійно відкинута власною плоттю та кров'ю. Але я кинула б усе це відразу, якби Коннор захотіла провести хоча б вечір зі мною.

Наступного дня після завершення зйомок я пакувала деякі свої речі та розмовляла з Коннор по телефону, будуючи плани на наступний день.

— Сьогодні ввечері ми з твоїм батьком збираємося на пізній рейс, тож я буду поруч, коли ти прокинешся вранці, — сказала я їй.

— Добре, — сказала вона. — Круто.

— Я думаю, ми могли б піти поснідати до «Ченнінга».

— Мамо, до «Ченнінга» більше ніхто не ходить.

— Мені неприємно казати тобі про це, але якщо *я* піду до «Ченнінга», «Ченнінг» все одно вважатиметься крутим.

— Це саме те, про що я говорю, коли кажу, що ти неможлива.

— Все, що я намагаюся зробити, це повести тебе поїсти французьких тостів, Конні. Бувають і гірші речі.

У двері бунгало на Голлівудських пагорбах, яке я орендувала, постукали. Я відкрила їх, знаючи, що побачу Гаррі.

— Я мушу йти, мамо, — сказав Коннор. — Карен повинна от-от прийти. Луїза готує нам м'ясний рулет на барбекю, — сказала вона.

— Почекай одну секунду, — сказала я. — Твій батько тут. Він хоче передати тобі привіт. Бувай, мила. Побачимось завтра.

Я простягла Гаррі телефон.

— Привіт, маленький жучок... Що ж, вона має рацію. Якщо твоя мати десь з'являється, це ніби визнання цього закладу і він відразу ж стає популярним... Гаразд... Гаразд. Завтра вранці ми втрьох підемо на сніданок в будь-яке нове класне місце... як називається? «Віффлз»? Що це за назва?... Добре-добре. Ми підемо до «Віффлз». Гаразд, мила, добраніч. Люблю тебе. Побачимось завтра.

Гаррі сів на моє ліжко й подивився на мене.

— Мабуть, ми підемо до «Віффлз».

— Вона маніпулює тобою, Гаррі, — сказала я.

Він знизав плечима.

— Мені не соромно за це. — Він підвівся і налив собі склянку води, а я продовжувала пакувати речі. — Слухай, у мене є ідея, — сказав він. Коли Гаррі наблизився до мене, я зрозуміла, що від нього невиразно пахне спиртним.

— Стосовно чого?

— Стосовно Європи.

— Гаразд... — Сказала я, хоч вже й погодилася з тим, щоб відпустити це, поки ми з Гаррі не оселимося в Нью-Йорку. Я припускала, що тоді ми з ним матимемо час і терпіння, щоб обговорити це глибше.

Я думала, що ця ідея була хорошою для Коннор. Нью-Йорк, як би я його не любила, став дещо небезпечним місцем для життя. Рівень злочинності різко зріс, а наркотики були всюди. Ми були досить захищені від цього на Верхньому Іст-Сайді, але мені все одно було некомфортно від думки, що Коннор росла так близько до такого хаосу. І щобільше, я вже не була впевненою, що життя, де її батьки були практично за двома узбережжями, а про неї піклувалася лише Луїза, поки ми не були поряд, було найкращим для неї.

Так, ми б повністю змінили її життя. І я знала, що вона зненавидить мене за те, що я змусила її попрощатися з друзями. Але я також знала, що їй буде корисно жити в маленькому місті. Їй було б краще мати матір, яка могла б бути поруч більше часу. І, відверто кажучи, вона стала досить дорослою, щоб читати шпальти та дивитися розважальні новини. Увімкнути телевізор і побачити шосте розлучення матері було справді хорошим для дитини?

— Здається, я знаю, що робити, — сказав Гаррі. Я сіла на ліжко, а він біля мене. — Ми переїжджаємо сюди. Ми повертаємось до Лос-Анджелеса.

— Гаррі... — Сказала я.

— А Селія вийде заміж за мого друга.

— Твого друга?

Гаррі наблизився до мене ближче.

— Я декого зустрів.

— Що?

— Ми познайомилися на знімальному майданчику. Він працює над іншою постановкою. Я думав, що це випадковість. І думаю, що він теж так думав. Але я гадаю, що я... Це чоловік, з яким я справді можу бачити себе поряд.

Я була така рада за нього в той момент.

— Я думала, ти вже не можеш бачити себе ні з ким, — сказала я, здивована, але задоволена.

— Я не міг, — сказав він.

— І що змінилося?

— Тепер я можу.

— Я рада це чути, Гаррі. Ти поняття не маєш наскільки. Я просто не впевнена, що це гарна ідея, — сказала я. — Я навіть не знаю цього хлопця.

— Тобі не потрібно, — сказав Гаррі. — Я маю на увазі, що не вибирав Селію. Це зробила ти. І я... я думаю, що я теж хотів би сам вибрати його.

— Я більше не хочу грати, Гаррі, — сказала я.

Під час зйомок останнього фільму я вигоріла. Мені хотілося закотити очі, коли мене просили повторити якусь сцену не один раз. Вживання в роль було схоже на марафон, який я вже пробігала тисячу разів до цього. Так легко, так нескладно, так нудно, що ти ображаєшся навіть на прохання зашнурувати черевики.

Можливо, якби я отримувала ролі, які мене захоплювали, можливо, якби я досі відчувала, що мені є що доводити, я не знаю, можливо, я б відреагувала інакше.

Є так багато жінок, які продовжують робити неймовірну роботу навіть у свої вісімдесят чи дев’яносто років. Селія була з таких. Вона могла завжди створювати захопливі виступи за захопливими виступами, тому що вона завжди була поглинена роботою.

Але моє серце було не там. Моє серце ніколи не було в акторському ремеслі, тільки в доведенні. Довести свою силу, довести свою цінність, довести свій талант.

Я це все довела.

— Це добре, — сказав Гаррі. — Тобі більше не потрібно буде грати.

— Але якщо я не гратиму, навіщо мені жити в Лос-Анджелесі? Я хочу жити десь, де я зможу бути вільною, де на мене ніхто не звертатиме уваги. Чи пам'ятаєш ти, що коли ти був маленькими, у твоєму кварталі чи кількома кварталами нижче, просто була пара старших жінок, які жили разом як сусідки по кімнаті, і ніхто не ставив жодних питань, тому що нікого це не хвилювало? Я хочу бути однією з тих жінок. Проте я не можу цього зробити тут.

— Ти не зможеш зробити це ніде, — сказав Гаррі. — Це ціна, яку ти платиш за те, ким ти є.

— Я цього не приймаю. Я вірю, що це цілком можливо для мене.

— Ну, я не хочу цього робити. Отже, я пропоную, щоб ми з тобою знову одружилися. І Селія вийшла заміж за мого друга.

— Ми можемо поговорити про це пізніше, — сказала я, підводячись і несучи свою туалетну сумку у ванну.

— Евелін, ти не маєш права вирішувати, що станеться з нашою сім'єю сама.

— Хто таке сказав? Я лише кажу, що хочу поговорити про це пізніше. Тут є кілька варіантів. Ми можемо поїхати до Європи, можемо переїхати сюди, а можемо залишитися в Нью-Йорку.

Гаррі похитав головою.

— Він не може переїхати до Нью-Йорка.

Я зітхнула, бо в мене вже урвався терпець.

— Це додаткова причина для того, щоб ми обговорили це *пізніше*.

Гаррі підвівся, наче збирався висловити мені свою думку. Але потім заспокоївся.

— Ти маєш рацію, — сказав він. — Ми можемо обговорити це пізніше.

Він підійшов до мене, коли я збирала мило та косметику, взяв мене за руку і поцілував у скроню.

— Ти заїдеш по мене сьогодні ввечері? — Запитав він. — До мене? У нас буде ціла поїздка до аеропорту та політ, щоб

обговорити це все докладніше. Ми можемо заразом хильнути пару «Кривавих Мері» у літаку.

— Ми з цим розберемося, — сказала я йому. — Ти ж це знаєш, правда? Я ніколи нічого не зроблю без тебе. Ти мій найкращий друг. Ти – моя сім'я.

— Я знаю, — сказав він. — А ти моя. Я ніколи не думав, що зможу кохати когось після Джона. Але цей хлопець... Евелін, я закохався в нього. І знати, що я *міг би* знову кохати, що я *можу*...

— Я знаю, — сказала я, взявши його руку й стиснувши її. — Я знаю. Я обіцяю, що зроблю все, що зможу. Обіцяю тобі, ми розберемося з цим.

— Добре, — сказав Гаррі, а потім стиснув мою руку та вийшов за двері. — Ми розберемося з цим.

* * *

Мій водій, який представився Ніком, коли я сіла в автомобіль, підібрав мене близько дев'ятої вечора.

— В аеропорт? — Запитав Нік.

— Взагалі, ми спершу зупинимось у Вест-Сайді, — сказала я, даючи йому адресу будинка, де жив Гаррі.

Коли ми їхали містом, через занедбані райони Голлівуду, над Сансет Стріп, я була пригнічена тим, яким непристойним став Лос-Анджелес після того, як я поїхала. У цьому плані він був схожий на Мангеттен. Це десятиліття не було добрим до нього. Гаррі говорив про виховання Коннор тут, але я не могла позбутися відчуття, що нам потрібно покинути обидва великі міста назавжди.

Коли нас зупинили на червоному світлі неподалік від орендованого житла Гаррі, Нік миттєво обернувся й усміхнувся мені. У нього була квадратна щелепа та коротка зачіска. Я могла впевнено сказати, що він, ймовірно, спав з багатьма жінками, судячи тільки з його усмішки.

— Я актор, — сказав він. — Так само, як Ви.

Я ввічливо посміхнулася.

— Гарна робота, якщо Ви можете її отримати.

Він кивнув.

— Цього тижня у мене з'явився власний агент, — сказав він, коли ми знову рушили. — Я відчуваю, що справді на шляху до цього. Але, знаєте, якщо у нас буде вільний час в аеропорту, мені будуть цікаві будь-які Ваші поради для початківців.

— Угу, — сказала я, дивлячись у вікно. Коли ми їхали темними звивистими вулицями району Гаррі, я вирішила, що якщо Нік запитає мене щось ще раз після того, як ми приїдемо в аеропорт, я скажу йому, що це здебільшого удача. І що ти маєш бути готовим до того, щоб заперечувати свою спадщину, перетворювати своє тіло на товар, брехати добрим людям, жертвувати тими, кого кохаєш, в ім'я того, що подумають люди, і вибирати фальшиву версію себе знову і знову, поки ти не забудеш, ким ти це починав або чому ти почав це робити з самого початку.

Але коли ми заїхали за ріг на вузьку приватну дорогу Гаррі, усі думки, які я коли-небудь мала до того моменту, стерлися з моєї пам'яті. Натомість я нахилилася вперед, досі шокована. Перед нами була машина. Зігнута під поваленим деревом. Седан виглядав так, ніби він лоб у лоб врізався в стовбур, зваливши дерево на себе.

— Е-е, пані Г'юґо... — Сказав Нік.

— Я бачу, — сказала я йому, не бажаючи, щоб він підтвердив, що це справді було перед нами, що це не просто оптична ілюзія.

Він зупинився на узбіччі дороги. Коли ми припаркувалися, я почула шкребіт гілок з боку водія. Я завмерла з рукою на ручці дверей. Нік вискочив і підбіг. Я відчинила двері й поставила ноги на землю. Нік стояв осторонь, намагаючись зрозуміти, чи зможе він відчинити одну з дверцят розбитої машини. Але я пішла прямо до переду, біля дерева. Я зазирнула у лобове скло. І побачила те, чого боялася, хоч і досі не вірила, що це насправді.

Гаррі перекинувся через кермо.

Я глянула і побачила молодшого чоловіка на пасажирському сидінні.

Усі начебто припускають, що, зіткнувшись із ситуаціями життя і смерті, ви панікуєте. Але майже кожен, хто справді пережив

щось подібне, скаже вам, що паніка – це розкіш, яку ви не можете собі дозволити. У цей момент ви дієте, не задумуючись, робите все, що можете, використовуючи інформацію, яку маєте. Коли все закінчиться, ви кричите. І плачете. І дивуєтеся, як ви це пережили. Бо, швидше за все, у випадку справжньої травми ваш мозок не може створювати спогади. Це ніби камера ввімкнена, але ніхто не записує. Тож коли ви після цього йдете переглядати запис, то він виявляється майже порожнім.

Ось що я пам'ятаю.

Я пам'ятаю, як Нік виламав двері автомобіля Гаррі.

Я пам'ятаю, як допомагала витягнути його.

Я пам'ятаю, свої думки про те, що ми не повинні рухати Гаррі, тому що ми могли б ще більше зашкодити.

Але я також пам'ятаю, як думала, що не можу стояти осторонь і дозволити Гаррі залишатися там, отак лежачи на кермі.

Я пам'ятаю, як тримала його на руках, коли він стікав кров'ю.

Я пам'ятаю глибоку рану на його брові, те, як кров вкрила половину його обличчя густим іржаво-червоним кольором.

Я пам'ятаю, як побачила поріз, де ремінь безпеки розрізав нижню частину його шиї.

Я пам'ятаю, що два його зуби були в нього на колінах.

Я пам'ятаю, як колихала його назад і вперед.

Я пам'ятаю, як повторювала: *«Залишайся зі мною, Гаррі. Залишайся зі мною. Залишайся поруч».*

Я пам'ятаю іншого чоловіка на дорозі поруч зі мною. Пам'ятаю, як Нік сказав мені, що він мертвий. Пам'ятаю, як думала, що ніхто, хто виглядає так, не може бути живим.

Пам'ятаю, як Гаррі відкрив праве око. Пам'ятаю, як це сповнило мене надії, те як білок його очей виглядав таким яскравим на тлі темно-червоного кольору крові. Я пам'ятаю, як його дихання і навіть його шкіра пахли бурбоном.

Я пам'ятаю, яким приголомшливим було те усвідомлення – як тільки я дізналася, що Гаррі може вижити, я зрозуміла, що потрібно було зробити.

Це була не його машина.

Ніхто не знав, що він тут.

Мені довелося відвезти його до лікарні та переконатися, що ніхто не дізнається про те, що він був за кермом. Я не могла допустити його до в'язниці. Що, якби його судили за ненавмисне вбивство? Я не могла дозволити своїй доньці дізнатися, що її батько їхав п’яним за кермом і вбив когось. Вбив свого коханого. Вбив чоловіка, який, за його словами, показав йому, що він знову здатний кохати.

Я залучила Ніка, щоб він допоміг мені посадити Гаррі в нашу машину. І я змусила його допомогти мені посадити іншого чоловіка назад, у розбитий седан, але цього разу на водійське сидіння.

А потім я швиденько вихопила із сумки шарф і витерла кермо, витерла кров, витерла ремінь безпеки. Я стерла усі сліди Гаррі.

А потім ми відвезли його до лікарні.

Там, закривавлена та заплакана, я з телефону-автомата подзвонила у поліцію й повідомила про ДТП.

Коли я повісила слухавку, то обернулася й побачила Ніка, який сидів у приймальні, з кров’ю на грудях, руках і навіть на шиї.

Я підійшла до нього. Він підвівся.

— Вам треба їхати додому, — сказала я.

Він кивнув, досі в шоці.

— Ви можете повернутися додому? Хочете, я Вас підвезу?

— Я не знаю, — сказав він.

— Тоді я викличу Вам таксі. — Я схопила свою сумочку та витягнула із гаманця дві двадцятки. — Цього має бути достатньо, щоб доїхати.

— Добре, — сказав він.

— Ви поїдете додому і забудете усе, що сталося. Усе, що Ви бачили.

— Що ми зробили? — Заговорив він. — Як ми... Як ми могли...

— Ви подзвоните мені, — сказала я. — Я візьму номер у готелі «Беверлі-Хіллз». Зателефонуйте мені туди завтра. Відразу, як прокинетесь. Ви не збираєтеся більше ні з ким розмовляти з цього моменту. Ви мене чуєте?

— Так.

— Ні Ваша мати, ні Ваші друзі, ні навіть таксист. Ви маєте подругу?

Він похитав головою.

— Сусідів по кімнаті?

Він кивнув.

— Ви скажете їм, що знайшли чоловіка на вулиці та привезли до лікарні, о'кей? Це все, що Ви їм скажите, і тільки якщо вони запитають.

— О'кей.

Він кивнув.

Я викликала йому таксі й чекала разом з ним, поки воно приїхало. Я посадила його на заднє сидіння.

— То що Ви спершу збираєтеся зробити завтра? — спитала я його через відкрите вікно.

— Я збираюся подзвонити Вам.

— Добре, — сказала я. — Якщо Ви не зможете заснути, то подумайте. Подумайте, що Вам потрібно. Що Вам потрібно від мене як подяку за допомогу.

Він кивнув, і таксі від'їхало.

Люди витріщалися на мене. Евелін Г'юґо у закривавленому брючному костюмі. Я боялася, що папараці з'являться там з хвилини на хвилину.

Я зайшла всередину. Я домовилася про те, щоб мені позичили якийсь одяг та виділили окрему кімнату, щоб почекати. Свій закривавлений одяг я викинула.

Коли чоловік із персоналу лікарні попросив у мене розповісти про те, що сталося з Гаррі, я сказала таке:

— Скільки Вам треба, щоб дати мені спокій? — Я відчула полегшення, коли сума, яку він назвав, виявилася меншою, ніж було у мене в гаманці.

Відразу після півночі в палату зайшов лікар і сказав мені, що стегнова артерія Гаррі перерізана. Він втратив занадто багато крові.

На якусь мить я подумала, чи не варто мені піти за своїм старим одягом, щоб повернути йому частину його крові. Чи це працює не так?

Але мої роздуми обірвали наступні слова лікаря.

— Він так довго не проживе.

Я почала хапати ротом повітря, коли зрозуміла, що Гаррі, *мій Гаррі*, помре.

— Хочете попрощатися?

Він лежав у ліжку непритомний, коли я зайшла у кімнату. Гаррі виглядав блідіше, ніж зазвичай, але його трохи витерли. Більше ніде не було крові, і я могла бачити його гарне обличчя.

— Йому недовго залишилося, — сказав лікар. — Але ми можемо дати вам хвилинку.

Я не мала часу на таку розкіш як паніка.

Тож я лягла з ним у ліжко. Тримала його руку, хоча вона здавалася млявою. Можливо, я повинна була злитися на нього за те, що він сів п'яний за кермо. Але я ніколи не могла сильно злитися на Гаррі. Я знала, що він як міг боровся з болем, що його супроводжував. І це, хоч як трагічно, було найкраще, що він міг зробити.

Я притулилася до його чола й сказала:

— Я хочу, щоб ти залишився, Гаррі. Ти потрібен нам. Мені та Коннор. — Я міцніше стисла його руку. — Але якщо тобі треба йти, то йди. Іди, якщо боляче. Іди, якщо вже час. Просто йди, знаючи, що тебе люблять, і я ніколи не забуду тебе, ти будеш жити у всьому, що ми з Коннор робитимемо. Іди, знаючи, що я безмежно тебе кохаю, що ти був чудовим батьком, Гаррі. Знай, що я розповіла тобі всі свої секрети. Бо ти був моїм найкращим другом.

Через годину Гаррі помер.

Коли він пішов, я нарешті отримала руйнівну розкіш паніки.

* * *

Вранці, через кілька годин після того, як заселилася в готель, я прокинулася від телефонного дзвінка.

Від плачу у мене розпухли очі та боліло горло. Подушка досі була в плямах від сліз. Я була майже впевнена, що проспала лише годину, а може, й менше.

— Алло? — Сказала я.

— Це Нік.

— Нік?

— Ваш водій.

— О, — сказала я. — Точно. Привіт.

— Я знаю, чого хочу, — сказав він.

Його голос був впевнений, і ця сила налякала мене. Тоді сама я почувалася такою слабкою. Але я знала, що сама запропонувала йому це. Я була причиною цього дзвінка. *«Скажи мені, що ти хочеш за своє мовчання»* – це те, що я сказала, не промовивши цього.

— Я хочу, щоб Ви зробили мене відомим, — сказав Нік, і коли він це зробив, остання крапка надії в мені випарувалася.

— Чи Ви усвідомлюєте весь обсяг того, про що просите? — Запитала я. — Якщо Ви зірка, минула ніч також буде небезпечною для Вас.

— Це не проблема, — сказав він.

Я розчаровано зітхнула.

— Добре, — сказала я, змирившись. — Я можу надати ролі. Проте решта залежить від Вас.

— Гаразд. Це мене влаштовує.

Я запитала у нього ім’я його агента й поклала трубку. Я зробила два дзвінки. Один був до мого власного агента, у якого я попросила переманити Ніка до себе від його власного агента. Другий був людині з найкасовішим бойовиком у країні. У ньому розповідалося про начальника поліції, якому за п’ятдесят і який перемагає російських шпигунів у день, коли він мав піти на пенсію.

— Доне? — сказала я, коли він відповів на дзвінок.

— Евелін! Чим можу допомогти?

— Мені потрібно, щоб ти найняв мого друга у свій наступний фільм. І дав найбільшу роль, яку тільки зможеш для нього отримати.

— Добре, — сказав він. — Я зрозумів.

Він не питав мене, чому. Він не питав мене, чи зі мною все добре. Ми пережили достатньо разом, щоб він досить добре

знав мене. Я просто назвала йому ім’я Ніка й відійшла від телефону.

Після того, як поклала телефон назад у підставку, я заридала та зірвала простирадла. Я сумувала за єдиним чоловіком, якого коли-небудь кохала, який так багато значив для мене.

У мене краялося серце, коли я думала про те, як розповісти про це Коннор, коли я думала про спробу прожити день без нього, коли я думала про світ без Гаррі Кемерона.

Це Гаррі створив мене, наповнив силою, беззастережно кохав і подарував сім’ю та дочку.

Тож я заревіла у своєму готельному номері. Я відкрила вікна і дала крику волю. Я дозволила моїм сльозам змочити все, що було в полі зору.

Якби я була у кращому настрої, то, можливо, здивувався б, наскільки Нік був опортуністичним та агресивним.

У молоді роки я була б враженою цим. Гаррі, напевно, сказав би, що той має сміливість. Багато людей можуть щось зробити, опинившись у потрібному місці в потрібний час. Але Нік якимось чином перетворив перебування в невідповідному місці у невідповідний час на кар'єру.

Знову ж таки, можливо, я надаю цьому моменту занадто багато уваги в історії Ніка. Він змінив своє ім’я, постригся і почав робити дуже, дуже великі справи. І щось мені підказує, що навіть якби він ніколи не зіткнувся зі мною, він би все зробив сам. Думаю, я хочу сказати, що це просто збіг.

Це удача *та* єство сучого сина.

Гаррі теж навчив мене цього.

«Now This»

ПРОДЮСЕР ГАРРІ КЕМЕРОН ПОМЕР

28 лютого 1989 року

Гаррі Кемерон, плідний продюсер і колишній чоловік Евелін Г'юґо, помер цих вихідних у Лос-Анджелесі від аневризми. Йому було 58 років.

Незалежний продюсер, колишній магнат «Сансет Студіос», був відомий тим, що створював одні з найкращих фільмів Голлівуду, включаючи класику 50-х років «Бути з тобою» та «Маленькі жінки», а також деякі з найзахопливіших фільмів 60-х, 70-х і 80-х, як-от «Все для нас» 1981 року. І він тільки-но закінчив новинку, «Мудрість Терези».

Кемерон був відомий своїм гострим смаком і доброю, але твердою поведінкою. Голлівуд розбитий горем через втрату одного зі своїх улюбленців. «Гаррі був продюсером акторів, — каже колишній колега. — Коли він брався за проєкт, то ти знав, що хочеш брати в цьому участь.»

У Кемерона залишилася його донька-підліток від Евелін Г'юґо, Коннор Кемерон.

«Now This»

ДИКЕ ДИТЯ

4 вересня 1989 року

Засліплена!

Якого ж дорогоцінного голлівудського потомка спіймали зі спущеними штанцями? І це буквально!

Донька колишньої актриси зі списку А++ переживала важкі часи. І, схоже, замість того, щоб залягти на дно, вона дичавіє.

Ми чуємо, що у віці 14 років це «дике дитя» прогулює свою престижну старшу школу, і її часто бачать в одному з різноманітних гучних клубів Нью-Йорка, де вона рідко, *гм*, тверeза. Ми також говоримо не лише про алкоголь. *Здається, під носом якась пудра...*

Мабуть, її мати намагалася впоратися з ситуацією, але все це ще більше вразило шанувальників, коли дівчину спіймали з двома однокласниками... у ліжку!

Розділ 57

Через шість місяців після смерті Гаррі, я знала, що в мене немає іншого вибору, як вивезти Коннор з міста. Бо все інше я вже перепробувала. Я була уважною і турботливою. Я намагалася залучити її до терапії. Я розмовляла з нею про її батька. Вона, на відміну від решти світу, знала, що він потрапив в автомобільну аварію. І вона розуміла, чому це треба було делікатно приховати. Але я знала, що це лише посилило її стрес. Я намагалася змусити її відкритися мені. Але ніщо не допомагало мені змусити її зробити кращий вибір.

Їй було чотирнадцять, і вона втратила батька з такою ж швидкістю й розбитим серцем, з якою я втратила свою матір багато років тому. Мені треба було піклуватися про свою дитину. Я повинна була щось зробити.

Мій інстинкт підказував відвести її від центру уваги, від людей, готових продати їй наркотики, готових скористатися її болем. Мені потрібно було відвезти її кудись, де я могла б стежити за нею, де я могла б захистити її.

Їй потрібно було усвідомити та вилікуватись. І вона не могла цього зробити у тому житті, яке я створила для нас.

— Альдіз, — сказала Селія.

Ми розмовляли по телефону. Я не бачила її місяцями. Але ми щовечора розмовляли. Селія допомогла мені триматися, допомогла мені продовжувати рухатися вперед. Більшість ночей, коли я лежала у ліжку і розмовляла із Селією по телефону, я могла говорити лише про біль моєї доньки. І якщо я вже говорила про щось інше, то це був мій власний біль. Я тільки почала виходити з цього, щоб побачити світло в кінці тунелю, коли Селія запропонувала Альдіз.

— Де це? — Запитала я.

— Це на південному узбережжі Іспанії. Невелике місто. Я розмовляла з Робертом. Він має подзвонити до кількох знайомих друзів у Малазі, а це не надто далеко. Він збирається запитати

про будь-які англомовні школи. Це переважно рибальське село. Не думаю, що комусь там буде до нас справа.

— Там тихо? — Запитала я.

— Думаю, так, — сказала вона. — Я думаю, що Коннор довелося б гарненько постаратися, щоб знайти проблеми.

— Здається, це її спосіб життя, — сказала я.

— Ти будеш поруч з нею. Я буду поруч. Роберт теж буде там. Ми переконаємося, що з нею все гаразд. Ми подбаємо про те, щоб у неї була підтримка, щоб їй було з ким поговорити. Ми знатимемо, що вона знаходить правильних друзів.

Я знала, що переїзд до Іспанії означатиме втрату Луїзи. Вона вже переїхала з нами з Лос-Анджелеса до Нью-Йорка. Вона не хотіла б знову креслити своє життя, щоб переїхати до Іспанії. Але я також знала, що вона десятиліттями опікувалася нашою сім'єю і вже втомилася. У мене склалося враження, що наш від'їзд зі Сполучених Штатів був би їй лише потрібним виправданням, щоб рухатися далі. Я б переконалася, що про неї подбають. І в будь-якому випадку я була готова застосувати більш практичний підхід до обслуговування свого будинку.

Я хотіла бути тією людиною, яка готує вечерю, миє туалет, яка завжди доступна для моєї доньки.

— Чи відомі твої фільми в Іспанії? — Запитала я.

— Останнім часом ні, — сказала Селія. — А твої?

— Лише «Boute-en-Train», — сказала я. — Але загалом теж ні.

— Ти справді думаєш, що зможеш впоратися з цим?

— Ні, — сказала я, навіть не зрозумівши, про що конкретно Селія говорить. — Що саме ти маєш на увазі?

— Незначущість.

Я засміялася.

— О Боже, — сказала я. — Так. Це єдине, до чого я дійсно готова.

* * *

Коли планування було завершено, коли я знала, до якої школи піде Коннор, які будинки ми купимо і як будемо жити, я зайшла

до кімнати Коннор та сіла на її ліжко.

На ній була футболка «Duran Duran» і вицвілі джинси. Світле волосся було зачеплене на маківці. Вона досі була під домашнім арештом після того, як я спіймала її за сексом утрьох, тож у неї не було іншого вибору, як сидіти з кислим обличчям і слухати, що я говорю.

Я сказала їй, що припиняю свою кар'єру. Сказала, що ми переїжджаємо до Іспанії. Сказала, що думаю, що ми з нею будемо щасливішими, живучи з хорошими людьми, якомога далі від усієї слави та камер.

А потім я дуже лагідно, дуже обережно сказала їй, що закохана у Селію. Я сказала їй, що збираюся вийти заміж за Роберта, і пояснила чому, коротко й чітко. Я не ставилася до неї, як до дитини. Я розмовляла з нею, як із дорослою. Нарешті я сказала їй правду. Мою правду.

Я не розповідала їй про Гаррі, про те, як довго я була з Селією, чи про щось, що їй не потрібно було знати. Ці речі прийдуть з часом.

Але я розповіла їй те, що вона мала зрозуміти.

І коли я закінчила, я сказала таке:

— Я готова вислухати все, що ти хочеш сказати. Я готова відповісти на будь-які запитання. Обговорімо це.

Але вона лише знизала плечима.

— Мені байдуже, мамо, — сказала вона, сідаючи на ліжку спиною до стіни. — Серйозно. Ти можеш кохати кого завгодно. Виходити заміж за будь-кого. Ти можеш змусити мене жити де завгодно. Йти в будь-яку школу, яку ти обереш. Мені байдуже, о'кей? Мені просто байдуже. Все, чого я хочу – щоб ти залишила мене на самоті. Тож просто... залиш мою кімнату. Будь ласка. Якщо ти можеш це зробити, то все інше мене не хвилює.

Я дивилася на неї, дивилася їй прямо в очі й мені боліло через її біль. З її світлим волоссям і витягнутим обличчям я почала боятися, що вона більше схожа на мене, ніж на Гаррі. Звісно, умовно кажучи, вона була б привабливішою, якби була схожа на мене. Але вона повинна виглядати як Гаррі. Світ повинен дати нам хоча б це.

— Гаразд, — сказала я. — Поки що я залишу тебе саму.

Я встала і вийшла, давши їй трохи вільного простору.

Я зібрала наші речі, найняла вантажників, будувала плани з Селією та Робертом.

За два дні до того, як ми покинули Нью-Йорк, я зайшла до її спальні та сказала:

— Я дам тобі твою свободу в Альдізі. Ти зможеш вибрати власну кімнату. Я подбаю про те, щоб ти змогла повертатися сюди, щоб відвідати своїх друзів. Я зроблю все можливе, щоб полегшити тобі життя. Але мені потрібні дві речі.

— Які? — Запитала вона. Її голос звучав незацікавлено, але вона дивилася на мене. Вона розмовляла зі мною.

— Спільна вечеря щовечора.

— Мамо…

— Я даю тобі багато свободи. Повністю довіряю. Все, про що я прошу, – це дві речі. Перша – спільні вечері.

— Але...

— Це не підлягає обговоренню. У тебе все одно залишилося лише три роки до навчання в коледжі. Ти зможеш впоратися з одним спільним прийняттям їжі на день.

Вона відвела погляд від мене.

— Гаразд. Що друге?

— Ти ходитимеш до психолога. Хоча б недовго. Ти занадто багато пережила. Як і ми всі. Тобі потрібно почати з кимось говорити.

Коли я спробувала це раніше, місяцями раніше, я була надто слабка з нею. Я дозволила їй сказати мені «ні». Цього разу я не збиралася цього допускати. Тепер я була сильнішою. Я могла б бути кращою матір'ю.

Можливо, вона почула це в моєму голосі, тому що не намагалася боротися зі мною. Вона просто сказала:

— Добре, як хочеш.

Я обійняла її та поцілував у маківку, і саме тоді, коли я збиралася відпустити, вона обійняла мене руками у відповідь.

Розділ 58

Очі Евелін вже певний час були мокрими, тому вона встає і бере серветку з іншого кінця кімнати.

Вона дійсно дивовижна жінка, і я маю на увазі, що вона й сама є неймовірним видовищем. Але вона також глибоко, глибоко людяна. І залишитися об'єктивною для мене в цей момент було просто неможливо. Всупереч усій журналістській чесності, я просто надто переживаю за неї, щоб не зворушити її біль, не переживати за все, що вона відчула.

— Це має бути так важко... робити це, розповідаючи свою історію з такою відвертістю. Я просто хочу, щоб Ви знали, що я захоплююся Вами за це.

— Не кажи цього, — каже Евелін. — Гаразд? Просто зроби мені послугу і не кажи нічого подібного. Я знаю, хто я. Завтра ти теж дізнаєшся.

— Ви постійно це говорите, але ми всі маємо недоліки. Ви справді вірите, що не спокутались?

Вона мене ігнорує. Евелін дивиться у вікно, навіть не кліпаючи на мене.

— Евелін, — кажу я. — Ви чесно…

Вона перериває мене, різко озираючись на мене.

— Ти пообіцяла не тиснути. Ми незабаром закінчимо. І ти більше ні про що таке не подумаєш.

Я скептично дивлюся на неї.

— Справді, — каже вона. — Це та річ, в якій ти можеш мені довіритись.

Приємний Роберт Джеймісон

«Now This»

ЕВЕЛІН Г’ЮҐО ВСЬОМЕ ВИХОДИТЬ ЗАМІЖ

8 січня 1990 року

Минулої суботи Евелін Г'юґо вийшла заміж за фінансиста Роберта Джеймісона. Хоч для Евелін це сьома прогулянка до вівтаря, для Роберта лише перша.

Якщо його ім’я звучить знайомо, це може бути тому, що Евелін не єдиний член великої голлівудської сім’ї, з якою він пов’язаний. Джеймісон — старший брат Селії Сент-Джеймс. Джерела кажуть, що вони познайомилися на вечірці Селії всього два місяці тому. Відтоді вони закохані в одне одного по вуха.

Церемонія відбулася в будівлі суду Беверлі-Хіллз. Евелін була в костюмі кремового кольору. Роберт шикарно виглядав в костюмі у смужку. Дочка Евелін від покійного Гаррі Кемерона, Коннор, була фрейліною.

Незабаром після цього всі троє вирушили в подорож до Іспанії. Ми можемо лише припустити, що вони поїхали відвідати Селію, яка нещодавно купила нерухомість біля південного узбережжя.

Розділ 59

Коннор повернулася до життя на скелястих пляжах Альдіза. Це було повільно, але стабільно, як проростання насінини.

Їй подобалося грати в «Скрабл» із Селією. Як і обіцяла, вона вечеряла зі мною щовечора, іноді навіть приходила на кухню раніше, щоб допомогти мені приготувати коржі з нуля або кальдо ґальєґо моєї мами.

Але найбільше вона тягнулася до Роберта.

Високий і широкий, з ніжним пивним животом та сріблястим волоссям, Роберт спочатку не мав уявлення, що робити з дівчиною-підлітком. Я думаю, що він навіть трохи її побоювався. Він не знав, що сказати. Тому дав їй простір, можливо, навіть забагато простору.

Це Коннор звернулася до нього, попросила його навчити її грати в покер, попросила його розповісти їй про фінанси, запитала його, чи хоче він порибалити.

Роберт ніколи не заміняв Гаррі. Ніхто не міг. Але він трохи полегшив біль. Коннор питала його думку про хлопців. Вона знайшла час, щоб знайти для нього ідеальний светр на його день народження.

Роберт розмалював для неї її спальню. І він готував її улюблені реберця барбекю на вихідних.

І поволі Коннор почала вірити, що світ – досить безпечне місце, якому можна відкрити своє серце. Я знала, що рани втрати її батька ніколи не загояться, що шрам формувався протягом усіх її шкільних років. Але я бачила, як вона припинила ті вечірки. Я бачила, як вона починає отримувати хороші оцінки. А потім, коли вона вступила до Стенфорду, я подивилася на неї й зрозуміла, що у мене є донька, яка міцно стоїть на ногах та має голову на плечах.

Селія, Роберт і я взяли Коннор на вечерю перед тим, як ми з нею залишили їх, щоб відвезти її до школи. Ми були в

маленькому ресторанчику на воді. Роберт купив їй подарунок і загорнув його. Це був набір для покеру. Він сказав:

— Забери їхні гроші так само, як ти забирала мої усіма тими флешами.

— І тоді ти можеш допомогти мені їх інвестувати, — сказала вона з диявольською радістю.

— Молодчина, — сказав він.

Роберт завжди стверджував, що одружився зі мною, бо зробив би все для Селії. Але я думаю, що він зробив це, принаймні в якійсь невеликій частці, тому що це дало йому шанс мати сім'ю. Він ніколи не збирався оселитися з однією жінкою. І іспанські жінки виявилися не менш зачаровані ним, ніж американські. Але він міг бути частиною цієї системи, цієї сім'ї, і я думаю, що він знав це, коли підписувався.

А може, Роберт просто наткнувся на щось, що йому підійшло, не знаючи, чого він хоче, поки не отримав це. Деяким людям дуже щастить. Я завжди прагнула до того, чого хотіла, маючи все в собі. Інші люди раптово впадають у щастя. Іноді мені хочеться бути схожою на них. І я впевнена, що іноді вони хочуть бути такими, як я.

Коли Коннор повернулася в Сполучені Штати та поверталася додому лише під час шкільних канікул, ми з Селією мали більше часу одне для одної, ніж будь-коли раніше. У нас не було кінозйомок чи шпальт, про які варто було б хвилюватися. Нас майже ніколи не впізнавали, а якщо люди й впізнавали когось із нас, то переважно трималися якомога далі та тримали це при собі.

Там, в Іспанії, я мала життя, якого справді хотіла. Я відчувала спокій, знову прокидаючись щодня, бачачи розпущене віялом волосся Селії на своїй подушці. Я цінувала кожну мить, яку ми мали, кожну секунду, яку я провела, обнявши її.

У нашій спальні був величезний балкон з видом на океан. Часто морський вітерець вривався в нашу кімнату вночі. Ми сиділи там ледачими ранками, разом читали газету, наші пальці були посіріли від чорнила.

Я навіть знову почала говорити іспанською. Спочатку я це робила, бо так було необхідно. Було так багато людей, з якими нам потрібно було поспілкуватися, і я була єдиною, хто дійсно був готовий це зробити. Але я думаю, що необхідність у цьому була для мене корисною. Бо я не могла надто турбуватися про почуття невпевненості; мені просто потрібно було пройти це. А потім, з часом, я пишалася тим, як легко це мені далося. Діалект був іншим – кубинська іспанська моєї юності не ідеально відповідала кастильській іспанській, – але роки без цих слів не стерли багато з них із моєї пам’яті.

Я часто розмовляла іспанською навіть вдома, змушуючи Селію та Роберта розуміти те, що я говорила, на основі їхніх обмежених знань. Я любила ділитися цим з ними. Мені подобалося мати можливість показати частину себе, яку я давно вже поховала. Я була рада виявити, що коли я її викопала, ця частина досі була там і чекала на мене.

Але, звісно, якими б ідеальними не здавалися ті дні, один біль нависав над нами ніч за ніччю.

Селії було погано. Її здоров'я погіршувалося. У неї було небагато часу.

— Я знаю, що не повинна, — сказала мені Селія одного вечора, коли ми лежали разом у темряві, і ніхто з нас ще не спав. — Але іноді я так злюся на нас за всі ті роки, які ми втратили. За весь той час, який ми згаяли.

Я взяла її за руку.

— Я знаю, — сказала я. — Я також.

— Якщо ти кохаєш когось достатньо, ти повинен бути в змозі подолати все, — сказала вона. — І ми завжди кохали один одного дуже сильно, більше, ніж я коли-небудь думала, що можу бути коханою, більше, ніж я коли-небудь думала, що зможу кохати. Тож чому... чому ми не змогли це подолати?

— Ми це зробили, — сказала я, повертаючись до неї. — Ми тут.

Вона похитала головою.

— Але після стількох *років*, — сказала вона.

— Ми вперті, — сказала я. — І нам не дали інструментів для досягнення успіху. Ми обидві звикли бути тими, хто вирішує. Ми

обидві схильні думати, що світ обертається навколо нас...

— І нам довелося приховувати, що ми лесбіянки, — сказала вона. — Точніше, я лесбіянка, а ти бісексуалка.

Я посміхнулася в темряві й стисла її руку.

— Світ не зробив це легким, — сказала вона.

— Я думаю, ми обидві хотіли більшого, ніж було реально. Я впевнена, що ми могли б зробити це, ми двоє, у маленькому місті. Ти могла б бути вчителькою. Я могла б бути медсестрою. Таким чином ми могли б полегшити собі все.

Я відчувала, як Селія хитає головою поруч зі мною.

— Але це не те, ким ми є, це не те, ким ми коли-небудь були або могли б бути.

Я кивнула.

— Я думаю, що бути самим собою – справжнім собою – завжди буде відчуватися, ніби ти пливеш за течією.

— Так, — сказала вона. — Але якби останні кілька років з тобою були схожі на відчуття, то я думаю, що це щось схоже на те, як зняти бюстгальтер в кінці дня.

Я засміялася.

— Я кохаю тебе, — сказала я. — Ніколи не залишай мене.

Але коли вона сказала:

— Я теж кохаю тебе і ніколи не залишу, — ми обидві знали, що вона дає обіцянку, яку не зможе виконати.

Я не могла терпіти думки втратити її знову, втратити її глибше, ніж будь-коли раніше. Я не могла винести думки, що я назавжди буду без неї, без жодного зв’язку.

— Ти вийдеш за мене? — Запитала я.

Вона засміялася, і я її зупинила.

— Я не жартую! Я хочу з тобою одружитися. Раз і назавжди. Хіба я цього не заслуговую? Сім шлюбів, то чи не варто мені нарешті одружитися з коханням усього свого життя?

— Я не думаю, що це працює таким чином, серденько, — сказала вона. — І мушу нагадати тобі, що так я вкрала б дружину свого брата.

— Я серйозно, Селіє.

— Я теж, Евелін. У нас немає можливості одружитися.

— Усе, що означає шлюб – обіцянка.

— Якщо ти так кажеш, — сказала вона. — Ти ж у нас експерт.

— Давай одружимося прямо тут і зараз. Я і ти. У цьому ліжку. Тобі навіть не потрібно одягати білу нічну сорочку.

— Про що ти говориш?

— Я говорю про духовну обіцянку між нами двома на все життя.

Коли Селія нічого не сказала, я знала, що вона думає про це. Вона думала про те, чи може це щось означати, ми двоє тут, у цьому ліжку.

— Ось що ми зробимо, — сказала я, намагаючись переконати її. — Ми будемо дивитися одна одній у вічі, і візьмемося за руки та скажемо те, що у нас на серці, і пообіцяємо бути поруч одна з одною. Нам не потрібні державні документи, свідки чи релігійне схвалення. Неважливо, що я вже в офіційному шлюбі, тому що ми обидві знаємо, що, коли я виходила заміж за Роберта, я робила це, щоб бути з тобою. Нам не потрібні чужі правила. Ми просто потрібні одна одній.

Вона затихла і зітхнула, а потім сказала:

— Добре. Я з тобою.

— Справді? — Я була здивована тим, наскільки значущим став цей момент.

— Так, — сказала вона. — Я хочу з тобою одружитися. Я завжди хотіла одружитися з тобою. Я просто... мені ніколи не спало на думку, що ми можемо. Що нам не потрібно чиєсь схвалення.

— Ми цього і не потребуємо, — сказала я.

— Тоді я згодна.

Я засміялася, сіла на нашому ліжку та увімкнула світло на своїй тумбочці. Селія теж сіла. Ми стояли обличчям одна до одної та трималися за руки.

— Мені здається, що тобі варто провести церемонію, — сказала вона.

— Мабуть, так, я ж таки була на багатьох весіллях, — пожартувала я.

Вона сміялася, і я сміялася разом з нею. Нам було за п’ятдесят, і у нас паморочилися голова від ідеї нарешті зробити те, що мали зробити багато років тому.

— Добре, — сказала я. — Більше не сміятися. Ми зробимо це.

— Добре, — сказала вона, посміхаючись. — Я готова.

Я вдихнула і подивилася на неї. У Селії були гусячі лапки навколо очей. У неї були зморшки від сміху навколо рота. Її волосся було зібране з подушки. На ній була стара футболка New York Giants з діркою на плечі. Будь проклята та формальність, вона ніколи не виглядала так гарно.

— Дорогі закохані, — сказала я. — Припускаю, що це нам підходить.

— Добре, — сказала Селія. — Продовжуй, я слідкую.

— Ми зібралися тут сьогодні, щоб відсвяткувати об’єднання... нас.

— Чудово.

— Двох людей, які зібралися разом, щоб провести решту свого життя одна з одною.

— Згодна.

— Чи ти, Селіє, береш мене, Евелін, собі за дружину? У хворобі та здоров’ї, у багатстві та бідності, допоки смерть не розлучить нас, і поки ми обоє будемо жити?

Вона посміхнулася мені.

— Я згодна.

— І чи я, Евелін, беру тебе, Селію, собі за дружину. У хворобі, у здоров’ї та в усіх інших речах. Я згодна. — Я зрозуміла, що трошки гикнула. — Зачекай, у нас немає обручок.

Селія озирнулася в пошуках чогось відповідного. Не відриваючи від неї рук, я перевірила тумбочку.

— Ось, — сказала Селія, знімаючи з голови резинку.

Я засміялася і вийняла свою зі свого хвостика.

— Добре, — сказала я. — Селіє, повторюй за мною. Евелін, прийми цю каблучку як символ мого нескінченного кохання.

— Евелін, прийми цю каблучку як символ мого нескінченного кохання.

Селія взяла резинку для волосся й тричі обмотала її навколо мого безіменного пальця.

— Скажи: з цією каблучкою я одружуюся.

— З цією каблучкою я одружуюся.

— Добре. Тепер це зроблю я. Селіє, прийми цю каблучку як символ мого нескінченного кохання. З цією каблучкою я одружуюся з тобою. — Я одягнула їй резинку на палець. — О, я забула про обітниці. Чи повинні ми промовити обітниці?

— Ми можемо, — сказала вона. — Якщо хочеш.

— Добре, — сказала я. — Ти думай про те, що хочеш сказати. Я теж подумаю.

— Мені не потрібно думати, — сказала вона. — Я вже готова і знаю, що хочу сказати.

— Добре, — сказала я, здивована тим, що моє серце забилося швидше, бажаючи почути її слова. — Давай.

— Евелін, я закохана у тебе з 1959 року. Можливо, я не завжди показувала це, можливо, я дозволяла іншим заважати, але знай, я кохаю тебе дуже довго. І я ніколи не припиняла. І ніколи цього не зроблю.

Я на мить заплющила очі, дозволяючи потрапити туди сльозам.

А потім я віддала їй свою обітницю.

— Я була у шлюбі сім разів, і жодного разу це не здавалося таким правильним, як зараз. Я думаю, що кохання до тебе було найщирішим у мені.

Селія так посміхалася, що я думала, що вона от-от заплаче. Але вона цього не зробила.

Я сказала:

— Владою, наданою мені... я оголошую нас одруженими.

Селія засміялася.

— Тепер я можу поцілувати наречену, — сказала я, відпустила її руку, обхопила долонями обличчя й поцілувала Селію. *Мою дружину*.

Розділ 60

Через шість років після того, як ми з Селією провели понад десять років разом на пляжах Іспанії, після того, як Коннор закінчила коледж і влаштувалася на роботу на Волл-стріт, після того, як світ майже забув про «Маленьких жінок», «Boute-en-Train» і три «Оскари» Селії, Сесілія Джеймісон померла від дихальної недостатності.

Вона була в мене на руках. У нашому ліжку.

Було літо. Вікна були відчинені, пропускаючи вітерець. У кімнаті пахло хворобою, але якщо ви достатньо зосередилися б, ви все одно відчули б запах солі з океану. Її очі завмерли. Я покликала медсестру, яка була внизу на кухні. Мені здається, я знову припинила створення спогадів в ті моменти, коли в мене забирали Селію.

Пам'ятаю лише, що тримала її, як могла. Пам'ятаю лише, як сказала: *«У нас не вистачило часу»*.

Було відчуття, ніби, забираючи її тіло, санітари виривали мою душу. А потім, коли двері зачинилися, коли всі розійшлися, коли Селії ніде не було видно, я подивилася на Роберта і впала на підлогу.

Кахлі відчувалися холодними на моїй почервонілій шкірі. Твердість каменю завдавала болю в кістках. Піді мною утворювалися калюжі сліз, але я не могла відірвати голову від землі.

Роберт не допоміг мені піднятися.

Він опустився на підлогу біля мене. І заплакав.

Я втратила її. Моє кохання. Мою Селію. Мою споріднену душу. Жінку, кохання якої я прагнула усе життя.

Просто пішла.

Безповоротно і назавжди.

І нищівна розкіш паніки знову охопила мене.

«Now This»

ЕКРАННА КОРОЛЕВА, СЕЛІЯ СЕНТ-ДЖЕЙМС, ПОМЕРЛА

5 липня 2000 року

Тричі володарка «Оскара», актриса Селія Сент-Джеймс померла минулого тижня від ускладнень, пов'язаних з емфіземою. Їй було 61.

Рудоволосу Сент-Джеймс із заможної сім’ї часто називали «Персиком Джорджії» на початку кар’єри, через своє проживання у штаті Джорджія. Але саме її роль Бет в екранізації «Маленьких жінок» 1959 року принесла їй першу премію «Оскар» і перетворила на справжню зірку.

Згодом Сент-Джеймс була номінована ще чотири рази та отримала трофей ще двічі протягом наступних 30 років: за найкращу жіночу роль у фільмі «Наші люди» 1970 року та за найкращу жіночу роль другого плану за роль леді Макбет в екранізації шекспірівської трагедії у 1988.

На додаток до свого неперевершеного таланту, Сент-Джеймс була відома своєю привабливістю «сусідської дівчини» та п’ятнадцятирічним шлюбом із футбольним героєм Джоном Брейверменом. Вони розлучилися наприкінці 1970-х, але залишалися у дружніх стосунках аж до його смерті у 1980 році. Вона більше не виходила заміж.

Маєтком Сент-Джеймса буде розпоряджатися її брат, Роберт Джеймісон, чоловік актриси та колишньої колеги Селії — Евелін Г’юґо.

Розділ 61

Селію, як і Гаррі, було поховано на Форест Лон у Лос-Анджелесі. Ми з Робертом провели її похорон у четвер вранці. Все проводилося в таємниці. Але люди знали, що ми там. Вони знали, що її ховали.

Коли її опустили в яму, я дивилася на ту дірку в землі. Я дивилася на глянсовий блиск деревини її домовини. Я не могла тримати це в собі. Я не могла втримати себе від появи сліз.

— Мені потрібна хвилинка, — сказала я Роберту й Коннор, а потім відвернулася.

Я йшла. Все далі й далі вгору по звивистих дорогах кладовища, поки не знайшла те, що шукала.

Гаррі Кемерона.

Я сіла біля його надгробка і дала волю всьому, що тримала в собі. Я плакала, поки не відчула виснаження. Я нічого не сказала, бо не відчувала жодної потреби в цьому. Я спілкувалася з Гаррі в голові та в серці так довго, стільки років, що здавалося, ніби ми вийшли за рамки слів.

Він був тим, хто допомагав мені, підтримував мене в усьому все моє життя. І тепер я потребувала його як ніколи. Тому я прийшла до нього єдиним способом, який знала. Дозволила йому вилікувати мене так, як міг тільки він. А потім я встала, витерла пил зі спідниці й обернулася.

Там, на деревах, двоє папараці зробили мою фотографію. Я не сердилася і не лестила. Мені просто було байдуже. Це дорого коштувало, зайві клопоти. У мене не було валюти, щоб витрачати її на це.

Натомість я пішла геть.

Через два тижні, коли ми з Робертом поїхали додому в Альдіз, Коннор надіслала мені журнал із моїм фото біля могили Гаррі на обкладинці. Спереду вона прикріпила записку. Там було просто: *«Я люблю тебе.»*

Я витягнула записку й прочитала заголовок журналу: **«Легенда Евелін Г'юґо плаче на могилі Гаррі Кемерона через багато років по його смерті»**.

Навіть після того, як я вже перецвіла, люди понад усе хотіли знати, що я відчуваю до Селії Сент-Джеймс. Але цього разу все було інакше. Бо я нічого не приховувала.

Істина була там, і вони б її піймали, якби звернули на це свою увагу. Я була собою, шукаючи допомоги у свого найкращого друга, щоб полегшити біль втрати моєї коханої.

Але, звичайно, вони помилилися. Вони ніколи не дбали про те, щоб все було вірно. ЗМІ розповідають будь-яку історію, яку тільки бажають. Так було завжди. І так завжди буде.

Саме тоді я зрозуміла, що якщо хтось і дізнається щось правдиве про моє життя, то це коли я сама скажу їм це прямо.

У книзі.

Замітку Коннор я зберегла, а журнал викинула у смітник.

Розділ 62

Зі смертю Селії та Гаррі, я нарешті була в шлюбі, який, хоч і був цнотливим, проте стабільним, моє життя офіційно стало повністю вільним від скандалів.

Я – Евелін Г'юґо. Нудна стара жінка.

Наступні одинадцять років ми з Робертом жили дружнім шлюбом. Ми повернулися на Мангеттен у середині 2000-х, щоб бути ближче до Коннор. Ми зробили ремонт у цій квартирі та пожертвували частину грошей Селії на ЛГБТ+ організації та дослідження захворювань легенів.

Кожного Різдва ми влаштовували благодійні заходи для організацій бездомної молоді в Нью-Йорку. Після багатьох років на тихому пляжі в деякому роді було навіть приємно знову стати членом суспільства.

Але все, що мене справді хвилювало, – це Коннор.

Вона рухалася по кар'єрних сходах у «Меррілл Лінч», а потім, незабаром після того, як ми з Робертом повернулися до Нью-Йорка, Коннор зізналася йому, що ненавидить культуру фінансів. Вона сказала, що залишить цю справу. Роберт був розчарований тим, що вона не була задоволена тією ж справою, яка робила щасливим його; це було очевидно. Але він ніколи не розчаровувався в *ній*.

І він був першою людиною, яка привітала її, коли та влаштувалася викладати у Вортонську бізнес-школу. Коннор ніколи не знала, що він зробив кілька дзвінків від її імені. Роберт й не хотів, щоб вона коли-небудь дізналася про це. Він просто хотів допомогти їй усіма способами, якими тільки міг. І робив це з любов'ю, поки не помер у віці вісімдесят одного року.

Коннор виголошувала панегірик[19]. Її хлопець, Ґреґ, був одним із тих, хто ніс домовину. Після цього вони з Ґреґом приїхали на деякий час погостювати у мене.

— Мамо, після семи чоловіків я не впевнена, що ти мала досвід жити сама, — сказала Коннор, сідаючи за мій обідній стіл,

той самий стіл, за яким вона сиділа малям разом з Гаррі, Селією, Джоном та мною.

— Я жила доволі яскравим життям до твого народження, — сказала я їй. — Одного разу так вже було, і я можу зробити це знову. Ви з Ґреґом повинні жити своїм життям. Справді.

Але щойно я зачинила за ними двері, то зрозуміла, наскільки ця квартира величезна та тиха.

Саме тоді я найняла Ґрейс.

Я успадкувала кілька мільйонів від Гаррі, Селії, а тепер і Роберта. І мені не залишалося нічого як зіпсувати Коннор. Тож я також розпестила Ґрейс та її родину. Мені було приємно подарувати їм щастя, дати їм хоч трохи тієї розкоші, яку я мала протягом більшої частини свого життя.

Жити наодинці не так вже й погано, варто тільки звикнути. І жити у великій квартирі, як ця… ну, я берегла її, тому що хотіла віддати Коннор, але мені й самій дещо в ній подобалося. Звичайно, найбільше я обожнювала те, що тут ночувала Коннор, особливо після того, як вони з Ґреґом розлучилися.

Ви можете заробляти собі на життя, влаштовуючи благодійні вечори та колекціонуючи твори мистецтва. Ви можете знайти спосіб бути щасливим незалежно від правди.

Поки ваша донька не помре.

Два з половиною роки тому, коли їй було тридцять дев'ять, у Коннор діагностували пізню стадію раку молочної залози. Їй дали місяці. Я знала, як це – усвідомлювати, що той, кого ти любиш, покине цю землю раніше за тебе. Але ніщо не могло підготувати мене до болю дивитися на страждання моєї дитини.

Я тримала її, коли вона блювала від хіміотерапії. Я загортала її в ковдри, коли вона так замерзала, що аж плакала. Я цілувала її в чоло, наче вона знову була моєю маленькою дівчинкою, тому що вона завжди була моєю дитиною.

Щодня я повторювала їй, що її життя було для мене найбільшим подарунком у світі, що вважаю, що я була народжена не для того, щоб знімати фільми чи носити смарагдово-зелені сукні й махати натовпу, а щоб бути її мамою.

Я сіла біля її лікарняного ліжка.

— Ніщо з того, що я зробила, — сказала я, — не змусило мене так пишатися, як у той день, коли я тебе народила.

— Я знаю, — сказала вона. — Я завжди це знала.

Відтоді, як помер її батько, я старалася не брехати їй. У нас були такі стосунки, коли ми вірили одна одній, вірили одна ***в*** одну. Вона знала, що її люблять. Вона знала, що змінила моє життя, що змінила світ.

Це було за вісімнадцять місяців до її смерті.

А коли її поклали в землю поруч з батьком, я зламалася так, як ніколи не думала, що взагалі можу.

Нищівна розкіш паніки охопила мене.

І вже ніколи не залишала.

Розділ 63

Так закінчилася моя історія. З втратою всіх, кого я коли-небудь кохала. Я, у великій красивій квартирі у Верхньому Іст-Сайді, сумую за всіма, хто коли-небудь був важливим для мене.

Коли писатимеш кінцівку, Монік, переконайся, що ти записала про те, що я не люблю цю квартиру та мені байдуже на всі мої гроші, бо я хочу, аби люди зрозуміли, що те, що я легенда, обожнювана мільйонами, ніколи не зігрівало моє ліжко.

Коли писатимеш кінцівку, Монік, покажи всім, що це були люди, за якими я сумую. Скажи всім, що я помилилася. Що я найчастіше обирала неправильні речі.

Коли писатимеш кінцівку, Монік, переконайся, що читач розуміє, що єдине, чого я насправді шукала, – це сім'я. Переконайся, аби вони зрозуміли, що я знайшла її. Переконайтеся, аби вони знали, що без неї моє серце розбилось на друзки.

Напиши це, якщо потрібно.

Скажи, що Евелін Г'юґо байдуже, якщо всі забудуть її ім'я. Їй байдуже, якщо всі забудуть, що вона взагалі колись існувала.

А ще краще, нагадай їм, що Евелін Г'юґо ніколи не існувало. Вона була людиною, яку створила для них я. Щоб мене любили. Скажи їм, що я дуже довго не розуміла, що таке кохання. Скажи, що тепер я його пізнала, і мені більше не потрібна їхня любов.

Скажи їм таке: *«Евелін Г'юґо просто хоче повернутися додому – до дочки, до коханого, до найкращої подруги, до матері. Час настав»*.

Скажи їм, що Евелін Г'юґо прощається з ними.

Розділ 64

— Що ви маєте на увазі під «Прощається»? Не варто прощатися, Евелін.

Вона дивиться мені прямо в очі та ігнорує мої слова.

— Коли ти об'єднуватимеш все це в один наратив, — каже вона, — переконайся, аби всі зрозуміли, що з усіх речей, які я зробила, щоб захистити свою сім'ю, я б зробила все це *знову*. І я зробила б більше, поводилася б ще жахливіше, якби вірила, що це могло б їх врятувати.

— Думаю, що так зробили б більшість, — кажу я їй. — Заради свого життя, заради своїх близьких.

Евелін виглядає розчарованою моєю відповіддю. Вона встає, підходить до свого столу та дістає папірець.

Він старий, зморшкуватий і складчастий, з жовто-оранжевим відтінком на одному краї.

— Чоловік у машині з Гаррі, — каже Евелін. — Той, якого я залишила.

Звичайно, це найскандальніша річ, яку вона коли-небудь робила. Але я не впевнена, що вчинила б інакше, коли б на карті стояло життя того, кого я кохаю. І не кажу, що вчинила б так само. Я просто кажу, що не впевнена в цьому.

— Гаррі закохався у темношкірого чоловіка. Його звали Джеймс Ґрант. Він помер 26 лютого 1989 року.

Розділ 65

Розповім вам трохи про лють.

Це зароджується у ваших грудях.

Це починається як страх.

Страх швидко переходить у заперечення. *Ні, це якась помилка. Ні, цього не може бути.*

І тоді правда вражає. *Так, вона має рацію. Так, це може бути.*

Бо ви розумієте: *так, це правда*.

І тоді у вас є вибір. *Я засмучена чи зла?*

І, зрештою, тонка межа між ними зводиться до відповіді на одне запитання. *Чи можна її звинувачувати?*

Втрата мого батька, коли мені було сім, була тим, у чому я могла звинувачувати лише одну людину. Мого батька. Батько був за кермом п'яний. Він ніколи раніше не робив нічого подібного. Це було абсолютно нехарактерно. Але це сталося. І я могла або ненавидіти його за це, або спробувати зрозуміти. *Твій батько був за кермом у нетверезому стані та втратив контроль над автомобілем.*

Але це. Усвідомлення того, що мій батько ніколи добровільно не сідав за кермо автомобіля п’яним, що ця жінка залишила його мертвим на узбіччі дороги, підставивши його смерть та заплямувавши спадщину. Той факт, що я виросла, вірячи, що саме він був причиною аварії. У повітрі висіло стільки звинувачень, які чекали, поки я вихоплю їх і приб’ю до грудей Евелін.

І те, як вона сиділа переді мною, борючись з докорами сумління, але не дуже шкодуючи, давало зрозуміти, що вона готова бути розп’ятою.

Ця провина була як кремінь моїх років болю. І вона вибухла люттю.

Моє тіло розжарюється до гарячки. Очі сльозяться. Руки стискаються в кулаки, і я відступаю, бо боюся того, що можу зробити.

А потім, оскільки відійти від неї здається надто великодушним, я повертаюся до неї, притискаю її до дивана та кажу:

— Я рада, що у Вас нікого не залишилося. Я рада, що в живих немає нікого, хто б Вас любив.

Я відпустила її, здивована своєю поведінкою. Вона знову сідає. Евелін спостерігає за мною.

— Ви думаєте, що ця розповідь компенсує мені все це? — Питаю я її. — Весь цей час Ви змушували мене сидіти тут, слухати про Ваше життя, щоб Ви могли зізнатися, і тепер думаєте, що Ваша *біографія* компенсує це все?

— Ні, — каже вона. — Мені здається, ти вже знаєш мене досить добре, щоб знати, що я не настільки наївна, щоб вірити у прощення.

— Що сталося потім?

Евелін простягає руку й показує мені листок у своїй руці.

— Я знайшла це в кишені штанів Гаррі. Тієї ночі, коли він помер. Я припускаю, що він прочитав його, і це стало причиною того, що він так багато випив. Це було від твого батька.

— І це мені допоможе?

— Можливо... Я знайшла великий спокій у тому, що моя дочка знала правду про мене. Знати справжню її було надзвичайно комфортно. Я хочу... думаю, що я єдина людина, яка може дати тобі цей спокій. Стосовно твого батька. Я хочу, щоб ти знала, ким він був насправді.

— Я знаю, ким він був для мене, — кажу я, усвідомлюючи, що це не зовсім так.

— Я думала, ти захочеш знати про нього більше. Бери, Монік. Прочитай листа. Якщо ти цього не хочеш, то не потрібно його зберігати. Але я завжди планувала надіслати його тобі. Я завжди вважала, що ти заслуговуєш знати.

Я вихоплюю його в неї, не бажаючи навіть проявити ласку й ніжно взяти листа, сідаю та відкриваю його. У верхній частині паперу є лише плями крові. Мені на мить стало цікаво, чи це кров мого батька. Чи Гаррі. Я вирішила не думати про це.

Перш ніж я встигла прочитати хоча б один рядок, я подивилася на неї.

— Ви можете залишити мене? — Кажу я.

Евелін киває і виходить зі свого кабінету. Вона зачиняє за собою двері. А я витріщаюся вниз. У моїй голові є так багато, що потрібно переосмислити.

Мій батько не зробив нічого поганого.

Мій батько не став причиною своєї ж смерті.

Я провела роки, дивлячись на нього під таким кутом, помирившись із ним через цю призму.

І тепер, уперше за майже тридцять років, я отримала нові підказки, свіжі думки батька.

Любий Гаррі,

Я кохаю тебе. Я кохаю тебе так, як я ніколи не думав, що можу. Я провів стільки років свого життя, думаючи, що таке кохання – вигадка. І ось воно, таке справжнє, що до нього можна доторкнутися, і я нарешті розумію, про що співали «The Beatles» усі ці роки.

Я не хочу, щоб ти переїжджав до Європи. Але також знаю, що те, чого я не хочу, цілком може бути найкращим для тебе. Тому, всупереч моїм бажанням, вважаю, що тобі варто поїхати.

Я не можу і не зможу дати тобі те життя, про яке ти мрієш тут, у Лос-Анджелесі.

Я не можу одружитися з Селією Сент-Джеймс, хоча я згоден з тобою, вона приголомшливо красива жінка, і, чесно кажучи, я ледь не втріскався у неї у фільмі «Королівське весілля».

Але факт залишається фактом: хоча я ніколи не кохав свою дружину так, як кохаю тебе, я ніколи не покину її. Я надто сильно люблю свою сім'ю, щоб розлучитися з нею хоча б на мить. Моя донька, яку, як я відчайдушно сподіваюся, колись ти таки зможеш зустріти, є причиною, чому я досі живий. І я знаю, що вона щаслива зі мною та своєю мамою. Знаю, що вона проживе своє чудове життя, лише якщо я залишуся на своєму місці.

Анжела, можливо, не є коханням всього мого життя. Я усвідомив це зараз, тепер, коли відчув справжню пристрасть. Але я думаю, що багато в чому вона важлива для мене так само, як і Евелін для тебе. Вона мій найкращий друг, довірена особа, мій супутник. Я захоплююся відвертістю, з якою ви з Евелін обговорюєте ваше сексуальне життя, ваші бажання. Але у нас з Анжелою не так, і я не впевнений, що хочу щось змінювати. У нас не яскраве сексуальне життя, але я люблю її так, як люблять свого партнера. Я б ніколи не пробачив собі, якби завдав їй болю. І я б відчайдушно прагнув зателефонувати їй, почути її думки, дізнатися, як вона, кожну мить кожного дня, якби мене не було поруч з нею.

Моя сім'я – моє серце. І я не можу нас розлучити. Навіть заради того кохання, яке я знайшов з тобою, мій Гаррі.

Їдь в Європу. Якщо ти віриш, що це найкраще для твоєї родини.

І знай, що тут, у Лос-Анджелесі, зі своїми рідними, я думаю про тебе.

Назавжди твій,
Джеймс

Я відклала листа та витріщилася прямо перед собою в повітря. І тоді, і тільки тоді, мене вражає прозріння.

Мій батько був закоханий у чоловіка.

Розділ 66

Я не знаю, скільки часу просиділа на дивані, дивлячись у стелю. Я прокручую в голові свої спогади про тата, про те, як він підкидав мене в повітря на задньому дворі, як він час від часу дозволяв мені їсти банановий спліт на сніданок.

Ці спогади завжди були відтінені тим, як він помер. Їм завжди було гірко, тому що я вважала, що його помилки забрали його від мене занадто рано.

І тепер я не знаю, як до нього ставитися. Не знаю, що про нього думати. Визначальна риса зникла, і її замінив значніший чинник – на краще чи на гірше.

У якийсь момент, коли я починаю знову і знову відтворювати у своїй свідомості ті самі образи – спогади про живого тата, вигадані картинки його останніх митей і самої смерті – я розумію, що більше не можу сидіти на місці.

Тому я встаю, виходжу в коридор і починаю шукати Евелін. Я знаходжу її на кухні з Ґрейс.

— Тож це причина того, чому я тут? — кажу я, махаючи листом в повітрі.

— Ґрейс, не могла б ти дати нам хвилинку?

Ґрейс встає зі стільця.

— Звичайно.

І зникає в коридорі.

Коли вона пішла, Евелін перевела свій погляд на мене.

— Це не єдина причина, чому я хотіла зустрітися з тобою. Очевидно, я відшукала тебе, щоб передати листа. І шукала спосіб представитися тобі, який не був би таким несподіваним, настільки приголомшливим.

— Очевидно, «Вівант» Вам у цьому допоміг.

— Це дало мені прикриття, так. Мені було зручніше, щоб тебе прислав великий журнал, ніж дзвонити особисто й намагатися пояснити, звідки я знаю, хто ти така.

— Тож Ви подумали, що просто заманите мене сюди обіцянкою бестселера.

— Ні, — каже вона, хитаючи головою. — Коли я почала вивчати тебе, я прочитала більшість твоїх робіт. Зокрема, твій твір про право на смерть.

Я кладу листа на стіл та думаю присісти.

— І?

— На мою думку, це було чудово написано. Він був поінформованим, розумним, урівноваженим і співчутливим. Він мав серце. Я захоплювалася тим, як спритно ти впоралася з такою емоційною та складною темою.

Я не хочу, щоб вона казала мені щось приємне, тому що не хочу дякувати їй за це. Але мама прищепила мені ввічливість, яка з'являлася тоді, коли я цього найменше очікувала та потребувала.

— Дякую.

— Коли я прочитала це, то стала підозрювати, що ти чудово впораєшся з моєю історією.

— Через один маленький твір?

— Бо ти талановита, і якщо хтось і міг зрозуміти всю складність того, ким я є і що я зробила, то це, мабуть, ти. І чим більше я пізнавала тебе, тим більше впевнювалася, що мала рацію. Яку б книгу ти не написала про мене, у ній не буде простих відповідей. Але, я передбачаю, вони будуть непохитними. Я хотіла передати тобі того листа, і хотіла, щоб ти написала мою історію, бо я вірю, що ти найкраще підходиш для цього.

— То Ви змусили мене погодитися на це, щоб заспокоїти своє почуття провини та переконатися, що отримаєте бажану книгу про своє життя?

Евелін хитає головою, готова виправити мене, але я ще не закінчила.

— Це справді дивовижно. Наскільки егоїстичною Ви можете бути. Навіть зараз, коли здається, що Ви хочете спокутувати провину, однаково думаєте тільки про себе.

Евелін підіймає руку.

— Не поводься так, ніби ти сама не отримуєш від цього жодної вигоди. Ти була тут охочим учасником. Ти сама хотіла історію. Ти скористалася – хочу додати, що дуже спритно скористалася – тим становищем, в яке я тебе поставила.

— Евелін, серйозно, — кажу я. — Припиняйте нести це лайно.

— Ти не хочеш історію? — запитує Евелін, кидаючи мені виклик. — Якщо не хочеш – не бери. Нехай моя історія помре зі мною. Це буде просто чудово.

Я мовчу, не знаючи, як відповісти, не знаючи, як *хочу* відповісти.

Евелін з очікуванням простягає руку. Вона не дозволить, щоб ця пропозиція була гіпотетичною. Це не риторичне питання, воно вимагає відповіді.

— Нумо, — каже вона. — Візьми свої нотатки та записи. Ми можемо спалити їх усіх прямо зараз.

Я не рухаюся, попри те, що вона дає мені достатньо часу для цього.

— Я так і думала, — каже вона.

— Це найменше, на що я заслуговую, — кажу їй, захищаючись. — Це найменше, що Ви можете мені дати.

— Ніхто ні на що не заслуговує, — каже Евелін. — Це просто питання того, хто сам хоче піти та взяти це собі. А ти, Монік, людина, яка довела, що готова піти туди й взяти те, що бажаєш. Тому будь чесною щодо цього. Ніхто не є лише жертвою чи переможцем. Кожен знаходиться десь посередині. Люди, які видають себе за те чи інше, не тільки обманюють себе, але й дуже неоригінальні.

Я встаю з-за столу й підходжу до раковини. Мию руки, бо не можу терпіти те, наскільки вони стали липкі від поту. Після того, як посушила їх, я переводжу погляд на неї.

— Знаєте, я Вас ненавиджу.

Евелін киває.

— Молодець. Це таке нескладне відчуття, чи не так? Ненависть?

— Так, — кажу я. — Справді, не складне.

— В житті є речі складніші. Особливо твій батько. Ось чому я вважала, що це так важливо, щоб ти прочитала цього листа. Я хотіла, щоб ти *знала*.

— Що саме? Те, що він невинний? Чи те, що він кохав чоловіка?

— Що він любив *тебе*. Таким чином. Він був готовий відмовитися від справжнього кохання, щоб стати на твій бік. Знаєш, який у тебе був чудовий батько? Ти знаєш, як сильно він тебе любив? Багато чоловіків кажуть, що ніколи не покинуть сім'ї, але твій батько пройшов випробування й навіть оком не моргнув. Я хотіла, щоб ти це знала. Якби в мене був такий батько, я б хотіла знати.

Ніхто не буває ні добрим, ні поганим. Я знаю це, звичайно. Мені довелося цьому навчитися в дитинстві. Але іноді легко забути, наскільки це так. Що це стосується *кожного*.

Допоки ти не сядеш перед жінкою, яка поклала мертве тіло твого батька на водійське сидіння автомобіля, щоб врятувати репутацію свого найкращого друга, – і ти не розумієш, що вона тримала в себе листа майже три десятиліття тільки тому, що хотіла, аби ти знала, як сильно тебе любили.

Вона могла передати мені листа раніше. Могла взагалі викинути його. Ось вам і Евелін Г'юґо. Десь посередині.

Я сідаю, закриваю та протираю очі руками, сподіваючись, що якщо потру досить сильно, то, можливо, зможу пробитися в іншу реальність.

Коли я відкриваю їх, то досі тут. У мене немає іншого вибору, як змиритися з цим.

— Коли я зможу випустити книгу?

— Мені недовго залишилося, — каже Евелін, сідаючи на табуретку біля острівка.

— Досить примх, Евелін. Коли я зможу випустити книгу?

Евелін розсіяно починає складати випадкову серветку, яка безладно лежала на стійці. Потім вона переводить погляд на мене.

— Не секрет, що ген раку молочної залози може передаватися у спадок, — каже вона. — Хоча якби на світі була

справедливість, мати б померла від нього набагато раніше дочки.

Я розглядаю тонкі риси обличчя Евелін. Дивлюся на кутики її губ, краї очей, напрямок брів. У кожному з них дуже мало емоцій. Її обличчя залишається таким стоїчним, ніби вона читає мені газету.

— У вас рак грудей? — Запитую я.

Вона киває.

— Як давно?

— Достатньо, щоб мені потрібно було поспішити й покінчити з цією справою.

Я відводжу погляд, коли вона дивиться на мене. Не знаю, чому. Справді, це не зі злості. Це від сорому. Я почуваюся винною, що в мені немає багато співчуття. І дурною через те, що воно взагалі є.

— Я бачила, як через це проходила моя донька, — каже Евелін. — Я знаю, що мене чекає попереду. Важливо, щоб я завершила усі свої справи. Окрім завершення останнього примірника мого заповіту та забезпечення майбутнього Ґрейс, я передала свої найцінніші сукні «Крісті'с». І це... це останнє. Той лист. І ця книга. Ти.

— Я йду, — кажу я. — На сьогодні з мене досить.

Евелін починає щось говорити, і я зупиняю її.

— Ні, я більше нічого від Вас не хочу чути. Не кажіть більше ні слова, гаразд?

Я не можу сказати, що здивувалася, коли вона все одно заговорила.

— Я просто хочу сказати, що розумію, і побачимося завтра.

— Завтра? — питаю я, як тільки згадую, що ми з Евелін ще не закінчили.

— Для фотосесії, — каже вона.

— Я не впевнена, що готова повернутися сюди.

— Що ж, — каже Евелін, — я дуже на це сподіваюся.

Розділ 67

Прийшовши додому, інстинктивно кидаю сумку на диван. Я втомлена, зла, і мої очі сухі та жорсткі, наче їх віджали, як мокру білизну.

Я сідаю, не спробувавши зняти пальто чи черевики, та відповідаю на електронний лист, який надіслала мама, в якому містилася інформація про її завтрашній рейс. А потім підіймаю ноги й спираюся ступнями на журнальний столик. Коли я це роблю, вони стикаються з конвертом, що лежить на поверхні.

Лише тоді я розумію, що в мене навіть є журнальний столик.

Девід повернув його. А на ньому лежить конверт, адресований мені.

М—

Я ніколи не повинен був забирати цей столик. Він мені не потрібен. Немає сенсу в тому, щоб він припадав пилюкою у блоці для зберігання. Я був жалюгідним, коли йшов.

Додаю мій ключ від квартири та візитівку мого адвоката.

Гадаю, нема чого ще додати, крім «дякую» за те, що ти зробила те, чого не зміг я.

—Д

Я поклала листа на стіл та підняла ноги. Зрештою, я вириваюся з пальта та скидаю черевики. Відкидаю голову назад та вдихаю.

Я не думаю, що розірвала б свій шлюб без Евелін Г'юґо.

Я не думаю, що протистояла б Френкі без Евелін Г'юґо.

Я не думаю, що в мене була б можливість написати справжній бестселер без Евелін Г'юґо.

Не думаю, що зрозуміла б справжню глибину відданості мого батька мені без Евелін Г'юґо.

Тому я думаю, що Евелін помиляється принаймні в одному. Моя ненависть не така й проста.

Розділ 68

Коли вранці я приїжджаю до квартири Евелін, то не знаю, коли взагалі прийняла це рішення.

Я просто прокинулася, а потім зрозуміла, що в дорозі. Коли я завернула за ріг, йдучи сюди від метро, то усвідомила, що не змогла б *не* прийти.

Я не можу і не робитиму нічого, щоб скомпрометувати своє становище у «Вівант». Я не прагнула того, щоб зіпсувати все в останню хвилину.

Я прибула вчасно, але чомусь остання. Ґрейс відчиняє мені двері та вже виглядає так, ніби на неї налетів ураган. Її волосся випадає з хвоста, і вона більше, ніж зазвичай, намагається зберегти посмішку на обличчі.

— Вони з'явилися майже на сорок п'ять хвилин раніше, — пошепки каже мені Ґрейс. — На світанку в Евелін був візажист, щоб підготувати її до гримера журналу. Сьогодні вранці о восьмій тридцять до неї прийшов консультант з освітлення, щоб підказати, де світло у домі буде найприємнішим. Виявляється, на терасі, яку я не так старанно прибирала, тому що на вулиці щодня холодно. У будь-якому випадку, я мила терасу вздовж і поперек протягом останніх двох годин. — Ґрейс жартома схиляє голову мені на плече. — Слава Богу, я йду у відпустку.

— Монік! — каже Френкі, коли бачить мене в коридорі. — Чому так довго?

Дивлюся на годинник.

— Одинадцята нуль шість.

Я пам'ятаю перший день, коли зустріла Евелін Г'юґо. Пам'ятаю, як сильно нервувала. Я пам'ятаю, якою вона здавалася недосяжною. Тепер вона стала для мене болісно людською. Але для Френкі це все нове. Вона не бачила справжньої Евелін. Вона досі вважає, що ми фотографуємо більше ікону, ніж людину.

Я виходжу на терасу й бачу Евелін серед ліхтарів, відбивачів, проводів і камер. Навколо неї кружляють люди. Вона сидить на табуретці. Її сиве світле волосся розвіває в повітрі штучний вітер. Вона одягнена у свій фірмовий смарагдово-зелений колір, цього разу це шовкова сукня з довгими рукавами. Десь грає Біллі Голідей. Сонце світить позаду Евелін, тому вона виглядає як самий центр всесвіту.

Вона почуває себе розслаблено, як вдома.

Евелін посміхається на камеру, її карі очі виблискують не так, як зазвичай, коли я зустрічалася з нею особисто. Вона здається якоюсь умиротвореною, у своїй повній величності, і мені цікаво, чи справжня Евелін *та* жінка, з якою я розмовляла останні два тижні, чи та, яку я бачу перед собою прямо зараз. Навіть у свої майже вісімдесят вона керує кімнатою людей так, як я ніколи раніше не бачила. Зірка завжди й назавжди залишається зіркою.

Евелін була народжена, щоб бути відомою. Думаю, їй допомогло її тіло. Думаю, їй допомогло її обличчя. Але вперше, спостерігаючи за нею в дії, за рухами перед камерою, я відчуваю, що вона продала себе в один спосіб: вона могла народитися зі значно меншими фізичними здібностями та, ймовірно, все одно досягла того ж самого. У неї це просто *є*. Ця невизначена якість, яка змушує кожного зупинятися і звертати на неї увагу.

Вона помітила мене, коли я стояла позаду одного з освітлювачів, і припинила те, що робила. Вона махає мені рукою до себе.

— Всі, всі, — каже вона. — Нам потрібно кілька фотографій з Монік та мною. Будь ласка.

— О Евелін, — кажу я. — Я не хочу цього робити.

Я не хочу навіть наближатися до неї.

— Будь ласка, — каже вона. — Щоб ти пам’ятала мене.

Кілька людей сміються, наче Евелін жартує. Бо, звичайно, ніхто не може забути Евелін Г’юґо. Але я знаю, що вона серйозна.

Тому я в джинсах і піджаку підходжу до неї. Я знімаю окуляри, відчуваю тепло ламп, те, як вони сліплять мої очі, як вітер дує мені в обличчя.

— Евелін, я знаю, що для Вас це не новина, — каже фотограф, — але, Боже, камера справді любить Вас.

— О, — каже Евелін, знизуючи плечима. — Ніколи не завадить почути це ще раз.

Її сукня з глибоким вирізом відкриває все ще широке декольте, і мені спадає на думку, що саме це створило її, і воно ж нарешті знищить її.

Евелін ловить мій погляд і посміхається. Ця посмішка щира, добра. У цьому є щось майже бентежне, ніби вона дивиться на мене, щоб побачити, як у мене справи, ніби її це хвилює.

І тоді, миттєво, я розумію, що це справді так.

Евелін Г'юґо хоче знати, що зі мною все гаразд, що, попри все, що сталося, зі мною все буде добре.

У момент уразливості я відчуваю, що обіймаю її. Через секунду після цього я розумію, що хочу відступити, що не готова бути так близько.

— Мені це подобається! — каже фотограф. — Ось так.

Я не можу зараз відірвати руку. І так я прикидаюся. Задля одного фото я вдаю, що насправді не є клубком нервів. Вдаю, що не розлючена, не збентежена, не розбита серцем, не розтерзана, не розчарована, не шокована і не відчуваю дискомфорту.

Я вдаю, що просто захоплена Евелін Г'юґо.

Бо, попри все, це досі так.

* * *

Після того, як пішов фотограф, усі прибралися, і Френкі покинула квартиру, така щаслива, що змогла б відростити крила й полетіти назад до офісу, я теж готуюся іти.

Евелін нагорі переодягається.

— Ґрейс, — кажу я, коли бачу, як вона збирає на кухні одноразові стакани й паперові тарілки. — Я хочу хвилинку, щоб попрощатися, оскільки ми з Евелін вже закінчили.

— Закінчили? — запитує Ґрейс.

Я киваю.

— Ми закінчили історію вчора. Сьогодні відбулася фотосесія. Тепер я приступаю до написання, — кажу я, хоча й не маю жодного уявлення про те, як збираюся підійти до цього чи яким саме буде мій наступний крок.

— О, — каже Ґрейс, знизуючи плечима. — Мабуть, я неправильно зрозуміла. Я думала, ти будеш тут з Евелін протягом моєї відпустки. Але, чесно кажучи, все, на чому я тільки могла зосередитися, це те, що в мене в руках були два квитки до Коста-Рики.

— Це захопливо. Коли вирушаєш?

— Сьогодні, нічним рейсом, — каже Ґрейс. — Евелін дала їх мені вчора ввечері. Для мене і мого чоловіка. Всі витрати оплачені. Тиждень. Ми зупиняємося біля Монтеверде. Я лише почула «зіп лайнінг у хмарному лісі» і відразу погодилася.

— Ти заслуговуєш на це, — каже Евелін, коли вона з'являється на сходах і йде нам назустріч. В джинсах і футболці, але зберегла зачіску та макіяж. Вона має чудовий вигляд, але водночас простий. Дві речі, які може так чудово поєднувати тільки Евелін Г'юґо.

— Ви впевнені, що я Вам тут не потрібна? Я думала, що Монік складе Вам компанію, — каже Ґрейс.

Евелін хитає головою.

— Ні, їдь. Ти так багато зробила для мене останнім часом. Тобі теж потрібен час на самоті. Якщо щось трапиться, я завжди можу подзвонити персоналу внизу.

— Мені не обов'язково...

Евелін перериває її.

— Ні, обов'язково. Важливо, щоб ти знала, як я ціную все, що ти тут зробила. Тож дозволь мені подякувати за це таким чином.

Ґрейс стримано посміхається.

— Добре, — каже вона. — Якщо Ви наполягаєте.

— Так, наполягаю. Справді, зараз же йди додому. Ти весь день прибиралась, і я впевнена, що тобі потрібно більше часу, щоб зібрати речі. Тож давай, забирайся звідси.

Дивно, але Ґрейс не бореться з нею. Вона просто дякує і збирає свої речі. Здається, що все відбувається за планом, поки

Евелін не зупиняє її на виході й не обіймає.

Ґрейс виглядає трохи здивованою, хоча й задоволеною.

— Ти знаєш, що я б ніколи не провела ці кілька років без тебе, чи не так? — каже Евелін, відриваючись від неї.

Ґрейс червоніє.

— Дякую.

— Розважся в Коста-Риці, — каже Евелін. — Не витрачай час дарма, це твоє життя.

І як тільки Ґрейс виходить за двері, я починаю розуміти, що відбувається.

Евелін ніколи не дозволила б чомусь знищити її. Вона ніколи не дозволяла чомусь, навіть частині свого тіла, мати таку силу.

Евелін помре, коли сама захоче.

І вона хотіла померти *зараз*.

— Евелін, — кажу я. — Що Ви?...

Я не можу змусити себе це сказати чи навіть припустити. Це звучить так абсурдно, навіть сама думка про це. Евелін Г'юґо накладає на себе руки.

Я уявляю, як кажу це вголос, а потім спостерігаю, як Евелін сміється наді мною, над тим, яка багата у мене уява, і якою дурненькою я можу бути.

Але я також уявляю, як кажу це, а Евелін відповідає простим і смиренним підтвердженням.

І я не впевнена, що готова прийняти обидва сценарії.

— Гм? — каже Евелін, дивлячись на мене. Вона не виглядає стурбованою, стривоженою чи нервовою. Вона виглядає так, ніби це будь-який звичайний день.

— Нічого, — кажу я.

— Дякую, що прийшла сьогодні, — каже вона. — Я знаю, що ти не була впевненою, чи зможеш це зробити, і я... я просто рада, що ти це зробила.

Я ненавиджу Евелін, але думаю, що вона мені дуже подобається.

Мені б хотілося, щоб її ніколи не було, але я не можу не захоплюватися нею.

Я не знаю, що з цим робити. Не впевнена в тому, що це означає.

Я повертаю ручку передніх дверей. Все, що можу вимовити, це коротко те, що я маю на увазі. — Будь ласка, бережіть себе, Евелін, — кажу я.

Вона тягнеться до мене й бере мене за руку, трохи стискає її, а потім відпускає.

— Ти теж, Монік. На тебе чекає виняткове майбутнє. Ти візьмеш найкраще з цього світу. Я дійсно в це вірю.

Евелін дивиться на мене, і на частку секунди я можу прочитати її вираз. Це тонко і швидкоплинно. Але воно є. І я вже знаю, що мої підозри правильні.

Евелін Г'юґо прощається.

Розділ 69

Йдучи в тунель метро крізь турнікети, я постійно думала, чи варто мені повертатися.

Мені постукати до неї?

Чи варто подзвонити в 911?

Чи я повинна *зупинити* її?

Я можу піти назад по сходах метро. Можу переставити ноги, повернутися до Евелін і сказати: «Не робіть цього».

Я здатна на це.

Мені просто потрібно вирішити, чи хочу я це робити. Чи я повинна. Чи це правильно.

Вона вибрала мене не лише тому, що почувалася винною. Вона вибрала мене через моє «право на смерть».

Вона вибрала мене, тому що я продемонструвала унікальне розуміння потреби в гідності смерті.

Вона вибрала мене, бо вірить, що я зрозумію потребу в милосерді, навіть коли те, що є милосердям, важко прийняти.

Вона вибрала мене, тому що довіряла мені.

І відчуваю, що вона довіряє мені й тепер.

Поїзд з гуркотом заходить на станцію. Мені потрібно сісти в нього і зустріти маму в аеропорту.

Двері відчиняються. Натовп випливає. Натовп вливається. Хлопчик-підліток із рюкзаком виштовхує мене з дороги. Я не ступаю в вагон метро.

Поїзд гудить. Двері зачиняються. Станція порожня.

І я стою там. Як заморожена.

Якщо ви думаєте, що хтось збирається накласти на себе руки, то не спробуєте її зупинити?

Ви не викликаєте поліцію? Хіба ви не руйнуєте стіни, щоб знайти її?

Станція знову повільно заповнюється. Мати зі своїм малюком. Чоловік з продуктами. Троє хіпстерів з бородами у фланелеві.

Натовп починає збиратися швидше, ніж я встигаю помічати нові обличчя.

Мені потрібно сісти на наступний поїзд, щоб зустрітися з мамою, і залишити Евелін позаду.

Мені потрібно розвернутися і піти рятувати Евелін від неї ж самої.

Я бачу два м’які вогні на колії, які сигналізують про наближення поїзда, і чую гуркіт.

Моя мама може сама доїхати до моєї квартири.

Евелін ніколи ні від кого не потребувала порятунку.

Поїзд в'їжджає на станцію. Двері відчиняються. Натовп випливає. І тільки коли двері зачиняються, я розумію, що увійшла у вагон.

Евелін довіряє мені свою історію.

Евелін довіряє мені свою смерть.

І в глибині душі я вірю, що зупинити її було б зрадою.

Як би я не ставилася до Евелін, я знаю, що вона при своєму розумі. Я знаю, що з нею все гаразд. Я знаю, що вона має право померти так само, як і жила, на власних умовах, не залишаючи нічого на волю долі чи випадку, натомість тримаючи владу над усім у своїх руках.

Я хапаюся за холодний металевий стовп перед собою та їду зі швидкістю автомобіля. Пересідаю в AirTrain. Лише тоді, коли я стала біля вихідних дверей й побачила, як мама махає мені, то розуміла, що цілу годину була майже кататонічною.

Просто забагато.

Мій батько, Девід, книга, Евелін.

І в той момент, коли моя мама вже досить близько, щоб можна було до неї доторкнутися, я обіймаю її руками й опускаюся їй на плечі. Я плачу.

Сльози, які течуть з мене, здаються такими сильними, ніби формувались десятиліттями. Таке відчуття, ніби якась стара версія мене витікає, відпускає, прощається, намагаючись звільнити місце для нової мене. Такої, яка є сильнішою і дещо більш цинічною щодо людей, а також більш оптимістичною щодо свого місця у світі.

— О, мила, — каже моя мама, скидаючи сумку з плеча, дозволяючи їй впасти куди завгодно та не звертаючи уваги на людей, які змушені обходити нас. Вона міцно тримає мене обома руками, потираючи мою спину.

Я не відчуваю, що повинна припинити плакати. Я не відчуваю потреби пояснювати свої сльози. Ви не повинні нічого пояснювати хорошій матері; хороша мати все зрозуміє й без цього. А моя мама завжди була хорошою, прекрасною мамою.

Коли я закінчую, то відриваюся. Протираю очі. Зліва і справа повз нас проходять люди, бізнес-леді з портфелями, сім'янини з рюкзаками. Деякі з них витріщаються. Але я звикла, що люди витріщаються на нас з мамою. Навіть у переповненому котлі, яким є Нью-Йорк, все ще є багато людей, які не очікують, що мати та дочка можуть виглядати так, як ми.

— Що сталося, люба? — питає мама.

— Я навіть не знаю, з чого почати, — кажу я.

Вона бере мене за руку.

— Як щодо того, щоб я відмовилася від спроб довести тобі, що я розумію систему метро, і ми викликали таксі?

Я сміюся і киваю, витираючи краєчки очей.

Поки ми сидимо на задньому сидінні затхлого таксі, коли на консолі знову і знову повторюються ранкові новини, я достатньо зібралася духом, щоб вільно дихати.

— Тож скажи мені, — каже вона. — Що у тебе на думці?

Чи скажу я їй те, що знаю?

Чи скажу, що те, у що ми завжди вірили, – що мій батько помер п’яним за кермом – неправда? Чи проміняю я цю провину на іншу? Що у нього був роман з чоловіком, коли його життя обірвалося?

— Ми з Девідом офіційно розлучаємося, — кажу я.

— Мені дуже шкода, серденько, — каже вона. — Я знаю, що це є дуже важко.

Я не можу обтяжувати її своїми підозрами щодо Евелін. Просто не можу.

— І я сумую за татом, — кажу я. — Ти сумуєш за татом?

— О Боже, — каже вона. — Щодня.

— Він був хорошим чоловіком?

Здається, її застали зненацька.

— Він був чудовим чоловіком, так, — каже вона. — Чому ти запитуєш?

— Не знаю. Мабуть, я щойно зрозуміла, що мало знаю про ваші стосунки. Яким він був? З тобою?

Вона починає посміхатися, ніби намагаючись стриматися, але просто не може.

— О, він був дуже романтичний. Кожного року третього травня він купував мені шоколадні цукерки.

— Я думала, ваша річниця у вересні.

— Так, — каже вона, сміючись. — Він мене завжди чомусь балував третього травня. Казав, що немає достатньо офіційних свят, аби відзначати мене. Казав, що йому потрібно вигадати свято лише для мене.

— Це справді мило, — кажу я.

Наш водій виїжджає на шосе.

— І він писав найкрасивіші любовні листи, — каже вона. — Дійсно мило. З віршами про те, якою гарною він вважав мене, що було безглуздо, бо я ніколи не була гарною.

— Звичайно, ти була, — кажу я.

— Ні, — каже вона невимушеним голосом. — Насправді ні. Але він змушував мене відчути себе міс Америкою.

Я сміюся.

— Звучить як досить пристрасний шлюб, — кажу я.

Моя мама затихає. Потім вона каже таке:

— Ні, — поплескуючи мене по руці. — Я не знаю, чи можу я сказати, що пристрасний. Ми просто дуже подобалися одне одному. Це було майже так, наче коли я зустріла його, то зустріла іншу половинку себе. Когось, хто мене зрозумів і змусив почуватися в безпеці. Це було не пристрасно, по правді. Мова ніколи не йшла про те, щоб зривати один з одного одяг. Ми просто знали, що можемо бути щасливі разом. Ми знали, що зможемо виростити дитину. Ми також знали, що це буде непросто і що нашим батькам це не сподобається. Але багато в чому це просто зблизило нас. Ми проти всього світу, начебто.

— Я знаю, що про таке незвично говорити. Знаю, що сьогодні всі шукають сексуального шлюбу. Але я була дуже щаслива з твоїм батьком. Мені дуже подобалося, коли хтось піклувався про мене, і мені було про кого піклуватися. Мати з ким розділити свої дні. Я завжди вважала його таким захоплюючим. Усі його думки, його талант. Ми могли б говорити майже про будь-що. Годинами поспіль. Раніше ми засиджувалися допізна, навіть коли ти була мала, просто розмовляли. Він був моїм найкращим другом.

— Тому ти ніколи не виходила заміж вдруге?

Моя мама розглядає питання.

— Знаєш, це смішно. Розмова про пристрасть. Відколи ми втратили твого тата, час від часу я відчувала пристрасть до чоловіків. Але я б віддала усе це хоча б за кілька днів з ним. Для ще однієї нічної розмови. Пристрасть ніколи не мала для мене великого значення. Але той тип інтимності, який у нас був? Це те, що я цінувала.

Можливо, одного разу я розповім їй те, що знаю.

Можливо, взагалі ніколи.

Можливо, я впишу це в біографію Евелін або розповім про це з точки зору Евелін, не розкриваючи, хто сидів на пасажирському сидінні тієї машини.

Можливо, я повністю залишу цю частину. Думаю, я готова була б збрехати про життя Евелін, щоб захистити свою матір. Я думаю, що була б готова опустити правду з загальної історії в інтересах щастя та розсудливості людини, яку я дуже люблю.

Я не знаю, як вчиню. Я просто знаю, що буду керуватися тим, що, на мою думку, є найкращим для моєї матері. І якщо це відбудеться через чесність, якщо це забере невеликий шматок моєї чесності, я з цим погоджуся. Ідеально, просто приголомшливо.

— Я думаю, що мені просто пощастило знайти такого супутника, як твій батько, — каже моя мама. — Знайти таку споріднену душу.

Коли ви хоч трохи зазираєте всередину, то бачите, що любовне життя кожного є оригінальним, цікавим і нюансованим, і не піддається легкому визначенню.

І, можливо, одного дня я знайду когось, кого покохаю так, як Евелін кохала Селію. А може, я просто знайду когось, кого покохаю так, як кохали одне одного мої батьки. Знати, що шукати, – це знати, що існують різні типи великого кохання, цього для мене наразі достатньо.

Я ще багато чого не знаю про свого батька. Можливо, він був геєм. Можливо, він бачив себе гетеросексуальним, але закоханим в одного чоловіка. Можливо, він був бісексуалом. Або безліч інших слів. Але це насправді не має значення, ось у чому річ.

Він любив мене.

І він любив мою маму.

І нічого з того, про що я дізналася про нього зараз, це не змінює. Будь-що з цього.

Водій висаджує нас біля мого під'їзду, і я беру мамину сумку. Ми вдвох йдемо всередину.

Моя мама пропонує приготувати мені на вечерю свій знаменитий кукурудзяний суп, але, побачивши, що в мене майже нічого немає в холодильнику, погоджується, що найкраще замовити піцу.

Коли приходить їжа, вона запитує, чи хочу я подивитись фільм з Евелін Г'юґо, і я мало не сміюся, перш ніж розумію, що вона серйозно.

— Мені захотілося подивитися «Все для нас» відтоді, як ти сказала мені, що береш у неї інтерв'ю, — каже моя мама.

— Не знаю, — кажу я, не бажаючи мати нічого спільного з Евелін, але також сподіваючись, що моя мама вмовить мене на це, бо я знаю, що на якомусь рівні ще не готова прощатися з тією жінкою.

— Давай, — каже вона. — Заради мене.

Починається фільм, і я дивуюся, наскільки динамічна Евелін на екрані, як неможливо зосередити погляд на чомусь іншому, крім неї, коли вона там.

Через кілька хвилин я відчуваю настирливе бажання встати, взутися, вибити її двері й відмовити від того задуму.

Але я придушую це. Дозволяю їй зробити це. Поважаю її бажання.

Я закриваю очі й засинаю під голос Евелін.

Не знаю, коли саме це трапилося, підозрюю, що зрозуміла ці речі, коли спала, але коли прокидаюся вранці, то розумію, що хоча зараз ще надто рано та одного дня я таки пробачу її.

«New York Tribune»

ЕВЕЛІН Г’ЮҐО, ЛЕГЕНДАРНА КІНОСИРЕНА, ПОМЕРЛА

26 березня 2017 року

Евелін Г'юґо померла в п'ятницю ввечері у віці 79 років. У початкових звітах не вказується причина смерті, але численні джерела стверджують, що це було випадкове передозування, оскільки, здається, в організмі Г'юґо були виявлені суперечливі призначені ліки. Повідомлення про те, що на момент смерті зірка боролася з раком грудей на ранніх стадіях, не підтвердилися.

Актрису поховають на кладовищі Форест-Лон у Лос-Анджелесі.

Ікона стилю 50-х, яка стала секспотом у 60-х і 70-х та володарка премії «Оскар» у 80-х, зробила собі ім’я своєю пишною фігурою, сміливими ролями в кіно та бурхливим особистим життям. Вона була заміжня сім разів і пережила всіх своїх чоловіків.

Після припинення акторської кар’єри Г’юґо пожертвував багато часу та грошей таким організаціям, як: притулки для жінок, які постраждали від насильства, ЛГБТК+ спільноти та організаціям, що займаються дослідженнями раку. Нещодавно було оголошено, що «Крісті’с» виставила на аукціон 12 її найвідоміших суконь для Американського фонду боротьби з раком молочної залози. Цей аукціон, який уже точно зібрав мільйони, тепер, без сумніву, знову побачить стрімкий ріст ставок.

Не дивно, що за заповітом Г’юґо більшість свого майна, за винятком щедрих подарунків тим, хто працював на неї, заповіла на благодійність. Найбільшим одержувачем є ГЛААД[20].

«Мені багато дали в цьому житті, — сказала Г’юґо минулого року під час виступу перед «Кампанія за права людини». — Але мені довелося боротися за це. І якщо одного дня я зможу покинути цей світ трохи безпечнішим і трохи легшим для тих, хто прийде після мене... ну, тоді, можливо, все це того варте.»

Автор статті: Прія Емріт

VIVANT

Евелін і Я

Червень 2017 року

Коли на початку цього року померла Евелін Г'юґо, легендарна актриса, продюсерка і філантропка, ми з нею писали її мемуари.

Сказати, що провести з нею останні пару тижнів її життя було честю, було б применшенням і, відверто кажучи, дещо вводило б в оману.

Евелін була дуже складною жінкою, і моє спілкування з нею було таким же складним, як і її образ, її життя та її легенда. До цього дня я боролася з тим, ким була Евелін і який вплив вона мала на мене. Іноді я вважаю себе переконаною в тому, що захоплююся нею більше, ніж будь-ким, кого я коли-небудь зустрічала, а іноді вважаю її брехункою та шахрайкою.

Насправді, я думаю, що Евелін буде цим задоволена. Її більше не цікавило чисте обожнювання чи непристойний скандал. Її основна увага була на правді.

Переглянувши наші стенограми сотні разів, відтворивши в голові кожну мить днів, проведених разом з нею, я вважаю справедливим сказати, що знаю Евелін навіть краще, ніж саму себе. І я знаю, що те, що Евелін хотіла б розкрити на цих сторінках, разом із приголомшливими фотографіями, зробленими за кілька годин до її смерті, є дуже дивовижною, але надзвичайно правдивою річчю.

А це ось що: Евелін Г'юґо була бісексуалкою і провела більшу частину свого життя, шалено закохана в колегу-актрису Селію Сент-Джеймс.

Вона хотіла, щоб ви це знали, тому що кохала Селію так сильно, що аж захоплювало дух і розбивало серце.

Вона хотіла, щоб ви це знали, бо кохання до Селії Сент-Джеймс було, мабуть, її найбільшим політичним вчинком.

Вона хотіла, щоб ви це знали, тому що протягом свого життя Евелін усвідомила свою відповідальність перед іншими в ЛГБТК+ спільноті бути видимою, щоб всі бачили її справжню.

Але понад усе вона хотіла, щоб ви це знали, бо це була сама суть її самої, найчесніше й найсправжніше в ній.

І наприкінці свого життя вона нарешті була готова бути справжньою.

Тож я покажу вам справжню Евелін.

Далі йде уривок із моєї майбутньої біографії «Сім чоловіків Евелін Г'юґо», яка буде опублікована наступного року.

Я зупинилася на цьому титулі, тому що якось запитала її, чи не соромиться вона того, що була стільки разів одружена.

Я сказала: «Вас це не турбує? Те, що Ваші чоловіки стали такими важливими, так часто згадуються, що майже затьмарили Вас та вашу роботу? Що все, про що хтось говорить, коли згадують про Вас, це Ваші сім чоловіків?»

І її відповіддю була квінтесенція Евелін.

«Ні», — сказала вона мені. — «Бо вони просто чоловіки. *Я* – Евелін Г'юґо. І в будь-якому випадку, я думаю, щойно люди дізнаються правду, вони набагато більше зацікавляться моєю дружиною».

Автор статті: Монік Ґрант

ПОДЯКИ

Свідченням витонченості, віри та самовдоволення моєї редакторки Сари Кантін є те, що коли я сказала їй, що хочу зробити щось зовсім інше, що змусило б читача повірити, що жінка була одружена сім разів, вона сказала: «Зроби це». У безпеці цієї довіри я почувалася вільною створити Евелін Г'юґо. Сара, я висловлюю свою найщирішу вдячність за те, що мені пощастило мати таку редокторку як ти.

Велика, велика подяка також повинна бути Карлі Воттерс за все, що вона зробила для моєї кар'єри. Мені пощастило продовжувати працювати з тобою над багатьма книгами.

Моїй незрівнянній команді представників: ви всі так добре виконуєте свою роботу і, здається, виконуєте її з такою пристрастю, що я відчуваю, ніби озброєна з усіх боків. Тереза Парк, дякую за те, що приєдналася до команди і почала працювати з неперевершеною силою та елегантністю. З тобою на чолі я відчуваю неймовірну впевненість, що зможу досягти нових висот. Бред Мендельсон, дякую тобі за те, що ведеш шоу з такою сильною вірою в мене і за те, що з такою теплотою розглядаєш заплутані деталі мого неврозу. Сільві Рабіно та Джилл Джиллетт, ваш інтелект і майстерність, мабуть, перевершує лише ваше співчуття.

Ешлі Круйтхофф, Кріста Шипп, Ебігейл Кунс, Андреа Мей, Емілі Світ, Алекс Грін, Блер Вілсон, Ванесса Мартінес та всім іншим у WME, Circle of Confusion і Park Literary & Media, я, чесно кажучи, вражена тим, наскільки ви всі бездоганно працюєте, постійно демонструючи досконалість. Особлива подяка Ванесі – para el español. Me salvaste la vida.

Щиро дякую Джудіт, Пітеру, Торі, Гілларі, Альберту та всім іншим в Atria, які допомагають моїм книгам поширюватися у світі.

Для Крістал, Дженай, Роберта та решти команди BookSparks ви нестримні, блискучі рекламні машини та чудові люди. Тисяча молитовних долонь емодзі для вас і всього, що ви робите.

Усім друзям, які з'являлися знову і знову, щоб почути, як я читаю, купити мої книжки, порекомендувати мої роботи іншим людям і непомітно виставити їх на вітрині магазину, до віку вдячна.

Дякую Кейт, Кортні, Джулії та Монік, що допомогли мені написати про людей, відмінних від мене самої. Це важке завдання, яке я смиренно виконую, і дуже допомагає те, що ви поруч зі мною.

Для книжкових блогерів, які пишуть, твітають і роблять фотографії, намагаючись розповісти людям про мої роботи, ви є причиною, чому я можу продовжувати робити те, що роблю. Сім'ям Рід і Гейнс дякую за підтримку, за те, що голосно вболівали і завжди були поруч, коли я потребувала.

Дякую моїй матері, Мінді, за те, що ти пишаєшся цією книгою і завжди бажає прочитати все, що я пишу.

Моєму братові, Джейку, дякую за те, що ти бачиш мене такою, якою я хочу, щоб мене бачили, за те, що розумієш, що я намагаюся зробити на такому глибокому рівні, і за те, що допомагаєш не втратити мені здоровий глузд

Єдиному Алексу Дженкінсу Ріду: Дякую за розуміння того, чому ця книга була такою важливою для мене, і за те, що зрозумів її суть. Але що важливіше, дякую тобі за те, що ти той чоловік, який заохочує мене кричати голосніше, мріяти про більше і приймати менше лайна. Дякую тобі за те, що ніколи не змушував мене відчувати себе так, ніби я повинна зменшитися, щоб комусь було краще. Мені приносить неймовірну гордість і радість знати, що наша донька росте з батьком, який буде поряд з нею, ким би вона не була, який покаже їй, якого ставлення вона заслуговує . У Евелін цього не було. У мене такого не було. Але у неї буде. Завдяки тобі.

І нарешті, для моєї дівчинки. Коли я почала писати цю книгу, ти була просто крихітною — я вважаю, розміром з половину крапки в кінці цього речення. І коли я закінчила це, тобі залишалися лічені дні до виходу в світ. Ти була зі мною на кожному кроці. Я підозрюю, що не малою мірою саме ти дала мені сили та наснаги написати це.

Я обіцяю, що відплачу за послугу тим, що буду беззастережно любити і завжди приймати тебе, щоб ти відчувала себе достатньо сильною й забезпеченою, щоб зробити все, що задумаєш. Евелін хотіла б цього для тебе. Вона сказала: «Лайла, піди туди, будь ласкавою і візьми обома руками те, що хочеш із цього світу». Ну, можливо, вона не робила такого великого акценту на тому, щоб ти була ласкавою. Але, як твоя мати, я мушу на цьому наполягати.

Про автора

Тейлор Дженкінс Рейд живе в Лос-Анджелесі та є відомою авторкою «One true loves», «Maybe in another life», «After I do» та «Forever, interrupted». Її романи були визнані найкращими книгами літа за виданнями «People», «Cosmopolitan», «Glamour», «InStyle», «Good Housekeeping», «USA Today», «Us Weekly», «Parade», «PopSugar», «BuzzFeed», «Bustle», «Brit + Co», «Goodreads» та інші. Щоб дізнатися більше, відвідайте: http://www.TaylorJenkinsReid.com

Заметки

[←1]

It girl (з англ. – “ця дівчина”) – популярна молода жінка, зазвичай селебріті, сексуально приваблива та чарівна.

[←2]

Термін “старі гроші” зазвичай застосовується, коли говориться про багатих людей, які змогли зберегти своє багатство протягом декількох поколінь.

[←3]

Мастге́д (англ. masthead) – вихідні відомості у ліцензійних і глянцевих журналах й газетах.

[←4]

Mea culpa (з лат. – “моя провина”)

[←5]

Je ne regrette rien (франц.) – Я ні про що не шкодую. Слова з пісні “Non, je ne regrette rien”, яку виконує Едіт Піаф.

[←6]

Caldo gallego – популярний в Галісії суп з овочів та м’яса.

[←7]

Міха (“mija”) – в перекладі з іспанської – донька.

[←8]

Arroz con pollo – популярна в Іспанії та Латинській Америці страва з рисом, овочами та куркою.

[←9]

Bien (з ісп.) – гаразд

[←10]

В оригіналі відбувається гра слів: “The Adlers Gone Madlers?”

[←11]

Звалитися із вантажівки з ріпою (англ: “just fell off the turnip truck” – ідіома) – так говорять про наївну, необізнану людину.

[←12]

Не сумуй, лютику (англ: “Cheer up buttercup”) – Фраза ,в англійській мові, що використовується для полегшення настрою друга , якщо він у поганому настрої .

[←13]

Une bombe (пер. з французької – бомба)

[←14]

Ma belle, aujourd’hui tu seras seins nus — в перекладі з французької — Моя красуне, сьогодні ми зніматимемо сцену ню.

[←15]

Рубен – класичний сендвіч.

[←16]

«А» (адюльтер) – червона літера ганьби.

[←17]

Дайк (з англ. – “dyke”) — жаргонний та гомофобний термін, який використовується як іменник, що означає лесбійка, і як прикметник, що описує речі, пов’язані з лесбійством.

[←18]

Викрутка (з англ. – “screwdriver”) — алкогольний коктейль, який містить горілку та апельсиновий сік.

[←19]

Панегірик – у Стародавній Греції та Римі – надгробна похвальна промова, яка прославляла подвиги померлого.

[←20]

GLAAD — американська неурядова організація з моніторингу ЗМІ, заснована на знак протесту проти наклепницького висвітлення геїв та лесбіянок.

Зміст

Розділ 1
Розділ 2
Розділ 3
Розділ 4
Розділ 5
Бідний Ерні Діаз
Розділ 6
Розділ 7
Бісовий Дон Адлер
Розділ 8
Розділ 9
Розділ 10
Розділ 11
Розділ 12
Розділ 13
Розділ 14
Розділ 15
Розділ 16
Розділ 17
Розділ 18
Розділ 19
Розділ 20
Розділ 21
Розділ 22
Розділ 23
Довірливий Мік Ріва
(Без заголовка)
Розділ 24
Розділ 25
Розділ 26
Розділ 27
Розділ 28
Розділ 29
Розділ 30

Кмітливий Рекс Норт
Розділ 31
Розділ 32
Розділ 33
Розділ 34
Розділ 35
Блискучий, добрий, змучений Гаррі Кемерон
Розділ 36
Розділ 37
Розділ 38
Розділ 39
Розділ 40
Розділ 41
Розділ 42
Розділ 43
Розділ 44
Розділ 45
Розділ 46
Розділ 47
Розділ 48
Розділ 49
Розділ 50
Розділ 51
Розчарований Макс Жирард
Розділ 52
Розділ 53
Розділ 54
Розділ 55
Розділ 56
Розділ 57
Розділ 58
Приємний Роберт Джеймісон
Розділ 59
Розділ 60
Розділ 61
Розділ 62
Розділ 63

Розділ 64
Розділ 65
Розділ 66
Розділ 67
Розділ 68
Розділ 69
ПОДЯКИ
Про автора